

PAUL L. JAGOT

ΟΙ ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

Οί απόκρυφες δυνάμεις του ανθρώπου. - Τά άόρατα
στοιχεία του ανθρώπου έχουν σχέση μέ τά άόρατα
στοιχεία τής φύσεως. - Ἡ ύπαρξη του άστρικού
σώματος. - Ὁ παγκόσμιος δυναμισμός ένδιάμε-
σος ανάμεσα στην ύλη καί στον ρυθμιστικό ψυ-
χισμό. - Ὁ μηχανισμός του μοιραίου. - Ἡ
άστρολογική καί πλανητική μαγεία. - Τό
άστρικό όμοίωμα - Ἡ απόκρυφος τερα-
τολογία - . Κάθε άνθρωπος άποτε-
λεϊ μία έστία απόκρύφων δυνάμεων.
Ἡ έπίκληση τών πνευμάτων καί
ή έπιτυχία στίς μαγικές έφαρ-
γές.

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ 3 ΑΘΗΝΑ
ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΣΟΛΩΝΟΣ 116**

P. JAGOT

ΟΙ
ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ
ΚΑΙ
Η ΜΑΓΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ

Μετάφρασις : Ε. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

έκδόσεις: «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ»
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑ
ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΣΟΛΩΝΟΣ 116

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Ἡ πρώτη ἔκδοσι τοῦ ἔργου κυκλοφόρησε τὸ 1921 καὶ ἀποτέλεσε ἓνα γεγονός σημαντικὸ στὰ ἔκδοτικά χρονικά, γιατί κανεὶς δὲν εἶχε τολμήσει μέχρι τότε νὰ προσφέρει στὸ εὐρὺ ἀναγνωστικὸ κοινὸ ἓνα ἐγχειρίδιο σχετικὸ μὲ τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην. Ἐκτοτε ἡ κυκλοφορία του δὲν μειώθηκε σὲ καμμιά περίοδο καὶ κάθε νέα ἔκδοσι ἦταν πλουτισμένη μὲ νέα στοιχεῖα καὶ παραδείγματα ἐφαρμογῆς τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης στὸν διάφορον λαόν. Ἔτσι ἡ τελευταία ἔκδοσι ἀποτελεῖ ἓνα καινούργιο ἔργο ριζικὰ τροποποιημένον καὶ συμπληρωμένον μὲ τὰ τελευταία στοιχεῖα τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, ἔργο ποῦ ἀπευθύνεται σὲ ὅλους τοὺς κύκλους τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἱκανοποιεῖ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ πῶς καλλιεργημένου καὶ κατατοπισμένου στὰ θέματα ἀναγνώστη. Εἴμαστε βέβαιοι πὼς τὸ εὐρὺ ἀναγνωστικὸ κοινὸ θὰ τὸ ὑποδεχθῆ μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμόν, ὅπως ἔγιναν δεκτὰ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα τοῦ Συγγραφέως στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Ε. Α.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΟΙ ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἡ μυστικιστικὴ ἀντίληψι, πὸν ἐπαληθεύεται πρακτικά.— Ἡ μυστικιστικὴ ἐπιστήμη πὸν διαμορφώθηκε μὲ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων. Οἱ σκέψεις πὸν ὀδηγοῦν στὸ μονοπάτι τοῦ μυστηρίου.— Τὸ σύμβολο πὸν συχνὰ χρησιμοποιεῖται στὸν ἔρμητισμό : Συμπυκνώνει ἱερογλυφικά σὲ μιὰ μόνο εἰκόνα μιὰ σειρά ἀπέραντη ἐννοιῶν.

Τὸ Βόδι, τὸ Λιοντάρι, ὁ Ἄητός καὶ ὁ Ἄγγελος, τὰ εἰκονιστικὰ σύμβολα τῶν ἀπόκρυφων δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ τέσσαρις βασικὲς ἀρχές, πὸν περιέχονται στὴν καβάλλα : gourh, peresch, ruach, neschamah.

Τὰ ἀόρατα στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπου ἔχουν σχέσι μὲ τὰ ἀόρατα στοιχεῖα τῆς φύσεως. Ἡ μοῖρα : Φάουσι καὶ Νικόλας Φλάμελ. Ὁ ἑξαγραμματικός τύπος τῆς μνήσεως. Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη βαδίζει ἐπὶ τῶν συμπερασμάτων τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Ἡ φυσιολογία ἀποδεικνύει τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἀστρικοῦ σώματος, πὸν ἐξ ἄλλου ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὴ συνείδησι.

Ἐνα ἔργο τέχνης, ἔγραφε ὁ Ζολά, ὀρίζεται σὰν μιὰ γωνιὰ τῆς φύσεως, ὅπως φαίνεται μέσα ἀπὸ μιὰ ἰδιοσυγκρασία.

Εἶναι ἀναμφίβολα ἐπίσης μιὰ ἔμφυτη διάθεσι, πὸν πάντοτε ἔκαμε ὠρισμένους ἀνθρώπους νὰ βλέπουν τὸν αἰσθητὸ κόσμον καὶ τὸ κοσμικὸ σύνολο ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν μυστικιστικὴ ἀντίληψι, πὸν τὶς γενικὲς ἀρχές τῆς κωδικοποιεῖ ἢ ἀπόκρυφῃ ἐπιστήμη.

Ἄνθρωπε τοῦ πνεύματος, πὸν ἀναζητεῖς τὶς μεταφυσικὰς

ἀλήθειες, ἢ θεωρία, πού διαγράφεται ἐδῶ, θὰ στίς προμηθεύση, ἢ τουλάχιστον θὰ σοῦ δώση τὴ δυνατότητα νὰ τίς ἀποκτήσης πάνω σ' αὐτήν.

Φιλόσοφε, πού διψᾷς γιὰ τὴν ὠλοκληρωμένη ἰδεολογία, νὰ ἦ σύνθεσι ὅπου θὰ τὴν συναντήσης, συμβιβάζοντας τὰ πολλαπλᾶ ἐκφραστικά συστήματα, τίς πολλαπλῆς ἀπόψεις, κάτω ἀπὸ τίς ὁποῖες ἐξιχνιάστηκε μέχρι σήμερα τὸ σύμπαν.

Ἐνορατικῆ ἀνθρώπε, πού μέσα στὴ σκία τοῦ φαινομένου πιέζουν οἱ ἀπέραντες σειρὲς τῶν οἰτιοτήτων, πού ρυθμίζουν τὰ πάντα, θὰ ἀντιληφθῆς ἀμέσως πὼς οἱ καθημερινές σου σκέψεις εἶχαν ἀνάγκη καὶ ἔφεραν κοντά σου αὐτὸ τὸ βιβλίον.

Σ' ἐκείνους, πού ταραῖζει κάποια παράδοξη ἐπιδίωξι, ἢ ὀρηκτική, γιὰ κάποιο μυστηριώδη τρόπο ἐπιδράσεως πάνω στὰ ὄντα, πάνω στίς περιστάσεις, πάνω στὸ μοιραῖο, εἴτε στὴν ἔννοια τῆς ψυχικῆς καταστάσεως, πού ἀπορρέει ἀπὸ τὴ γνῶσι, ἢ ἀπόκρυφη ἐπιστήμη προσφέρει τὸ σύνολο τῶν ἀρχῶν, πού ἔχουν διαπιστωθῆ ἀπὸ τὴν αἰώνια σειρά ἐκείνων πού τὴν δοκίμασαν κατὰ τὴ διάρκεια τῶν αἰώνων γιὰ νὰ συστηματοποιήσουν μέσα τους αὐτὲς τίς λανθάνουσες δυνατότητες.

Προσανατολίζουν συχνὰ τὸ πεπρωμένο πρὸς τὸ μυσταγωγικὸ μονοπάτι τὰ πιὸ ἀπροσδιάριστα ὄνειροπολήματα — ἀκαθόριστα ὄραματα ὅπου διαγράφεται τὸ αἶσθημα μιᾶς σχέσεως, πού ἐνώνει τὴ βαθύτερη νοητικὴ καὶ βουλευτικὴ του ἵπαρξι μὲ ὅλο τὸ ἀνθρώπινον εἶδος μὲ μιὰ παγκόσμια ἐμπύχωσι καὶ νόησι.

Σὲ ὅλους ἐκείνους πού ἐμφανίζονται ἔτσι, ἔστω καὶ φευγαλέα, ἔστω καὶ ἀμυδρά, ἔστω καὶ παραπλανητικά οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τῆς πνευματικῆς Αὐγῆς, σὲ ὅλους αὐτοὺς μιὰ μέρα θ' ἀνοιχθῆ ἡ θύρα τοῦ ἀδύτου.

Ὁ ἀποκρυφισμὸς ἐπιβεβαιώνει αὐτὴ τὴ σχέση.

Κατ' ἀρχὴν ὅμως πρέπει νὰ δεῖξουμε τίς ἀτομικὲς βάσεις του.

Τὰ σύμβολα μιλοῦν στίς ψυχῆς καλύτερα ἀπὸ τὰ κείμενα, μὲ τὴ φωνὴ τῆς πνευματικότητος. Οἱ ποιητὲς καὶ οἱ ἐνορατικοὶ γνωρίζουν ἀπὸ ἔνστικτο αὐτὴ τὴ γλῶσσα τῶν Θεῶν. Τὴν καταλαβαίνουν καὶ τὴ γράφουν. Ἡ ἀπόκρυφη ἐπιστήμη πρόθυμα τὴν χρησιμοποεῖ, γιὰτὶ δίνει τὴ δυνατότητα νὰ συμπυκνώσουμε

σὲ μιὰ μόνο εἰκόνα ὅλη τὴ σειρὰ τῶν σχετικῶν μὲ τὸ ἴδιο ἀντικείμενο ἐννοιῶν.

Τὰ ἱερογλυφικά εἶναι ἄφθονα μέσα στὶς ἐρμητικὲς γραφές καὶ προκαλοῦν ἢ πολώνουν τὴν ἐσωτερικὴ σκέψι καὶ συγκέντρωσι τοῦ μαθητῆ, πὺν ἔτσι προχωρεῖ στὸ δρόμο τοῦ μυστικοῦ, πὺν πρέπει ν' ἀνακαλύψῃ.

Ἡ βοήθεια καὶ ἡ παρόρμησι τῶν σχολίων προετοιμάζουν τὸ πνεῦμα γιὰ τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος. Δὲν θὰ μπορούσαν νὰ δώσουν σαφεῖ ἔκφρασι τῆς ἐννοίας του ὅμως, πὺν ἀκριβῶς εἶναι ἀνέκφραστη, δίχως τὸ «σύμβολο», γιὰτὶ αὐτὸ μόνο, μπορεῖ νὰ τὴ δώσῃ. (Βλέπε εἰκ. 1, σελ. 10).

Στὴν εἰκόνα αὐτὴ φαίνονται σὲ μιὰ ομάδα ταξινομημένα τέσσερις συμβολικὲς μορφές τῆς ὄρατῆς καὶ ἀόρατῆς ἀτομικότητος τοῦ ἀνθρώπου :

Τὸ Βῶδι, τὸ Λιοντάρι, ὁ Ἄητὸς καὶ ὁ Ἄγγελος, (δηλαδὴ τὸ βιολογικὸν ὄν, ὁ φορέας τῆς ζωῆς, ὁ συναισθηματικὸς ἀνιμισμός, ἡ κερδοσκοπικὴ σκέψι, καὶ ἡ ἔνορατικὴ νόησι. Κάθε μέρος ἀπὸ τὸ τετραπλὸ σύμβολο ἀντιστοιχεῖ σὲ ὠρισμένο ἄτομο. Ὡστε ὑπάρχουν τέσσερα εἶδη ἀνθρώπου, πὺν χαρακτηρίζονται ἀντίστοιχα ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς ὀρέξεως τῶν ὕλικῶν πραγμάτων, ἀπὸ τὶς συναισθηματικὲς τάσεις, ἀπὸ τὴ λογικὴ εὐφυΐα καὶ ἀπὸ τὴν ἰδεαλιστικὴ-παρόρμησι.

Ἄλλὰ ἡ στενὴ σύνδεσι πὺν ὑπάρχει στὸ σύνολο τῶν μορφῶν αὐτῶν ἐπιβεβαιώνει ἐπίσης τὴ συνύπαρξι μέσα στὴν προσωπικότητα μας ἐνὸς ὀργανισμοῦ, πὺν ἐκδηλώνεται μὲ τὴν αἴσθησι καὶ μὲ δυὸ ἄλλες ἀρχές, ὅπου γίνεται ἡ ἀμοιβαία ἐπεξεργασία, τῆς ἰδέας καὶ τῆς συγκοινήσεως, μὲ μιὰ τετάρτη οὐσία τέλος πὺν ἀνεπτυγμένη, πὺν ἀγγελικὴ, μὲ τὴν ὁποία τὸ ἀπόλυτο γίνεται κατανοητό.

Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ πατροπαράδοτου ἐσωτερισμοῦ ἡ ψυχικὴ σύστασι τοῦ ἀνθρώπου περιγράφεται ὡς ἐξῆς :

Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα ὄρατὸ καὶ ὕλικὸ μέρος :

Τὸ *gourh*, τὸ φυσικὸ σῶμα, σύμπλεγμα ὀργάνων. Μιὰ δευτέρη ἀρχή, τὸ *perhesh*, τὸ ἀσφικὸ σῶμα δηλαδὴ, ἀερινὸ ὁμοίωμα τοῦ σώματος, πὺν εἶναι ἐνδιάμεσο μεταξὺ τοῦ προηγούμενου καὶ τοῦ ἐπομένου.

Ἡ ψυχὴ ἢ ruach — οὐσία τοῦ ὄντος — καὶ τέλος τὸ peschamach, τὸ καθαρὸ πνεῦμα. Κάθε μῆσι ἀρχίζει μὲ τὴν ἀναλυτικὴ μελέτη τῆς ἀνατομίας αὐτῆς τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καὶ τῆς φυσιολογίας, πού εἶναι ἐπακόλουθη.

Ἡ προεισαγωγικὴ σελίδα τοῦ Tarot⁽¹⁾ καθορίζει συμβολικὰ τὴν ἄμεσι ἐπικαιρότητα αὐτῶν τῶν βασικῶν ἐννοιῶν.

Διακρίνει κανεὶς ἐκεῖ (Βλέπε εἰκ. 2 σελ. 17) ἓνα ἄνδρα ὄρθιο πίσω ἀπὸ ἓνα τραπέζι, πάνω στὸ ὁποῖο εἶναι τοποθετημένα κύπελλα καὶ ξίφη, σύμβολα τῶν γήϊνων ἀπολαύσεων καὶ ἀνταγωνισμῶν. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἔχει τὸ σημεῖο τοῦ ἀπείρου. Μὲ τὸ ἓνα χερὶ κρατᾷ τὴ μαπακέττα, τὸ σημεῖο τῆς προσωπικῆς μυσέσεως. Μὲ τὸ ἄλλο φαίνεται ὅτι ἐτοιμάζεται νὰ ἐπεξεργασθῇ τὰ ἀντικείμενα πού εἶναι τοποθετημένα μπροστά του. Πάνω στὴ στερεὰ γῆ, ὅπου στέκεται κατακόρυφος, φυτρῶνουν διάφορα βότανα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅ,τι ἐπιβεβαιώνει τὴν τετραδιὰ ἢ σύστασι τοῦ ἀνθρώπου ὁ πίνακας αὐτὸς δίνει καὶ τὸ συμπέρασμα.

Δὲν νομίζετε ὅτι ταυτόχρονα δίνει τὴν οὐσιώδη ταυτότητα τῆς νοούσης ψυχῆς καὶ τοῦ ἀπέραντου ὄντος, τοῦ συγκινητικοῦ ψυχισμοῦ καὶ τοῦ λανθάνοντος ἐνεργητικοῦ σαρκικοῦ σώματος καὶ τοῦ ὕλικου σύμπαντος, μὲ τὸ ὁποῖο συνδέεται τὸ εἰκονιζόμενο ταρότικὸ πρόσωπο μὲ τὰ ἄκρα του ;

Ὁ γελωτοποιὸς τῆς εἰκόνος δὲν ἐκφράζει τὴν ἀποκάλυψι τῶν ἱκανοτήτων, πού θὰ πρέπει νὰ ἀφυπνίσῃ καὶ νὰ ὀξύνῃ μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς μαγείας ;

•Τὰ τυπικὰ ἔξωτερικὰ φαινόμενα ἀπόσπασαν μέχρι τώρα τὸ βλέμμα σου ἀπὸ τὴν ἀόρατη πραγματικότητα. Δὲν εἶδες σ' ἐμένα ἄλλο ἀπὸ τὸ γελωτοποιό, τὴν γελοία εἰκόνα, ἐνὸς παιγνιοχάρτου... Καὶ ὅμως κοιτάζοντάς με καλύτερα ἀντικρῦζεις τὸν ἑαυτὸν σου.

Ἡ ψυχὴ σου βυθίζεται μέσα στὸ Ἀπόλυτο τῆς γνώσεως.

1. Tarot ὀνομάζονται τὰ πρῶτα παιγνιόχαρτα, πού σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία τοῦ ἀποκρυφισμοῦ ἔχουν φιοῦρες παρμένες ἀπὸ τὰ μυστικά κλειδιά τοῦ ἱεροῦ μαγικοῦ βιβλίου. Ἄλλου ἢ λέξι Tarot σημαίνει Σολωμονικὴ.

Εἰκὼν 1

Τὸ νὰ ὁμολογῆς τὴν ἀλήθεια σημαίνει ἐπαφή μὲ αὐτό. Ὁ δυναμισμός, πὸν μέχρι τώρα ἔχεις προσέξει μόνο τὰ ἀποτελέσματα του ὅσα φαίνονται, σὲ πλησιάζει σταθερά. Βρίσκεται κοντά σου. Ἡ πρωτοβουλία σου διαθέτει ἀρκετόν. Κινεῖται μέσα σου καὶ ἐκτείνεται δίχως ὄρια, συνδέοντάς σε μὲ ὀλόκληρο τὸ σύμπαν. Κινεῖται ἐπιταχτικά ἀπ' αὐτό, πὸν τὸ κάνει νὰ παύῃ τὴν ἐνέργεια. Ἄν ἡ ὕλη, οἱ μορφές, τὰ γεγονότα εἶναι προσιτὰ στὴν νόησί σου καὶ στίς ἐνέργειές σου μὲ τὴν ἄμεσι συμμετοχὴ τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν φυσικῶν ὀργάνων σου, κάθε παρόρμησι, πὸν γεννιέται μέσα σου ἐπιβάλλεται ἐπίσης στὸν ἔξωτερικὸ κόσμον καὶ γίνεται ἀμέσως κάτι συγκεκριμένο, πραγματικότητες ἐκτιμήσιμες.»

Ἄλλὰ δὲν εἶναι πάντοτε ἐκ τῶν προτέρων μύστις ὁποῖος ἐπιδιώκει τὴν ἐπιστήμη τῶν ἀποκρύφων.

Σκόπιμα ἀφήνουμε νὰ φανῇ ἀπὸ τίς πρώτες γραμμὲς ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὸ μουύμενο νὰ ἔχη μιὰ προδιάθεσι. Ἄλλωστε ἡ ὁμοφωνία δὲν θὰ ἦταν δυνατὸ ποτὲ νὰ εὐρεθῇ στὴν Ἑρμητικὴ φιλοσοφία ὅπως καὶ σὲ καμμιά ἄλλη. Ἡ θετικὴ ἐπιστήμη μὲ πολὺ κόπο ἐπιτυγχάνει τὴ συμφωνία τῶν δικῶν της πᾶνω στὰ ἄμεσα γεγονότα καὶ τὴν αἰτία τους. Οἱ μεταφυσικοὶ διαφωνοῦν στὸ ζήτημα τῶν πρώτων αἰτιῶν.

Ὁ ἀποκρυφισμός, περιοχὴ δευτερευουσῶν αἰτιῶν, ἀπαιτεῖ τὴν ἐμπειρία, ἀποκλειστικὴ περιοχὴ μιᾶς πιθανῆς συμφωνίας, ἀλλὰ ἡ προσέγγισί της δίνει τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια ἐκ τῶν προτέρων κατὰ τοῦ κινδύνου ἐνὸς πλαστοῦ καταλογισμοῦ καὶ κατὰ τοῦ κινδύνου, πὸν εἶναι συναφῆς μὲ κάθε ἀλαζονικὴ προσπάθεια, προϋποθέτει τὴν προκαταβολικὴ καὶ ὀλοκληρωμένη κατανόησι τῆς θεωρίας, δηλαδὴ τὴν εὐχέρεια ἀφομοιώσεώς της.

Ἄν οἱ ἔμφυτες προδιαθέσεις σας ἔχουν αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴν ἰκανότητα, παραδοξότητες πὸν προηγούνται θὰ ἔχουν ἀφυπνίση μέσα σας μιὰ ἠχῶ ἀπροσδιόριστι μὲν, ἀλλὰ εὐρυθμικὴ τουλάχιστον : Στὴν ἐπαφή μὲ τὸ σύμβολο ἢ μυστικὴ ἔννοια ἀφυπνίζεται σὲ ὅποιον ἔχει προδιαθέσεις, ἀφυπνίζεται μιὰ ὑπερσυνείδησι, ἕνας καινούργιος καὶ τέλειος ὀρίζοντας χαράζει. Ἐδῶ μποροῦμε νὰ ποῦμε :

Τὸ πνεῦμα φυσάει ἐκεῖ ὅπου θέλει. Ἐν τούτοις ἡ πιὸ ἐπι-

βλητική μόρφωσι, ἢ χρυσὴ βίβλος θὰ μείνη γιὰ πολλοὺς σφραγισμένη μὲ τις ἑπτὰ σφραγίδες.

Ὁ Φάουστ, ὁ αὐστηρὸς δάσκαλος, γίνεται κάτωχρος χωρὶς ἐλπίδα πάνω στὰ χαρτιά του :

Ξένος πρὸς τὸ Λόγο — τὸ γράμμα μπροστά του μὲ πείσμα κρύβει τὸ μυστικὸ του, ἐνῶ στὸ γλυκὸ Φλάμελ τὸ βιβλίο τῆς Σολωμονικῆς μόλις διαβασθῆ ἀποκαλύπτει τοὺς θησαυροὺς του. Θὰ τὸ διαβάσῃ βέβαιος πὼς θὰ τὸ καταλάβῃ.

Τὸ νὰ ἀναζητήσῃ νὰ αἰσθανθῆ, τὸ νὰ ἀντιληφθῆ, προσιωνίζουσι ὅπως φαίνεται, τὴ γνῶσι, τὴ θέλησι καὶ τὴν τόλμη. Εἶναι ἡ ἐξαγραμματικὴ ἄσκησι, πού ἡ ἐξαδικὴ ἰσορροπημένη παρὰθεσί της μὲ τὴν εἰκόνα πού προκαλεῖ δείχνει τὸν ἔβδομο ὄρο τοῦ τύπου : Τὴ σιωπή, τὴν ἐπιστροφὴ στὸν ἑαυτόμας, τὴν αὐτοσυγκέντρωσι.

Ἐσωτερικὴ συγκέντρωσι σημαίνει τὸ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς ἐντονώτερα τὸ νὰ ἀναζητῆ καθαρά, τὸ νὰ προχωρῆ πρὸς τὴν κατανόησι, δηλαδὴ τὴν ἀπόκτησι τῆς γνώσεως, τὸ νὰ προπαρασκευάζῃ τὴ θέλησι καὶ νὰ προκαλῆ τὴν τόλμη : Τὸ ἐξέγωνα ἀπαιτεῖ τὴν ἐπιφάνεια στηριξεώς τον...

Ἐξ ἄλλου ὁ σύγχρονος θετικισμὸς προχωρεῖ φανερά πρὸς τὰ συμπεράσματα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, πού πολλὰ καταφάσεις του ἔχουν ἐπαληθευθῆ ἤδη μὲ τὸν ἐμπειρικὸ ψυχισμό.

Ἡ ὕλιστικὴ ἀντίληψι τοῦ ἀτόμου — δόγμα ἱερὸ τῆς ἐπιστημονικῆς ὀρθοδοξίας τοῦ παρελθόντος — βρῖσκεται σήμερα πλημμυρισμένο ἀπὸ τὴν παρατήρησι. Ἡ φυσιολογικὴ περιοχὴ ἢ ἴδια ἔχει προβλήματα ἀσυμβίβαστα μὲ τὴν ὑπόθεσι ἑνὸς ὀργανισμοῦ καθαρὰ ὕλιστικοῦ, πού ἀκαδημαϊκὰ εἶναι ἀνέφικτη.

Καθένας ἀπὸ μᾶς θὰ ἦταν, ὅπως λένε οἱ ἀνατομιστές, ἕνα σύνολο κυταρικό. Ἡ βιολογία ἐρμηνεύεται μὲ τὸ κύτταρο, ἀλλὰ τὸ σύνολο τῆς ζωῆς, πού ἀποτελεῖ ἕνα σύνολο ἀτομικοποιημέ-

νων κυττάρων, απαιτεί μιὰ ζωτική ἀρχὴ ἐπαληθεύσιμη — καὶ δίχως ἀμφιβολία ἐπαληθεύσιμη σ' ἓνα ἄμεσο μέλλον — μὲ ἓνα perhesch, τὸ δεύτερο ἀνθρώπινὸ ἀξίωμα τῶν Καβαλλιστῶν.

Ἡ ἐμβρυακὴ διαδικασία ἐμφανίζει τὴν ἴδια δυσκολία. Ἀπὸ τὸ γονιμοποιημένο ὠάριο μέχρι τὸν πλήρη ἀνθρώπινον τύπο, ποὺ διαμορφώνεται σὲ 36 ἐβδομάδες μεσολαβεῖ μιὰ περίοδος συγκεκριμένης οἰκοδομήσεως, ποὺ οἱ φυσιολόγοι ἀγνοοῦν τὸν ἀρχιτέκτονα τῆς. Αὐτὸς ὁ ὀργανωτής, ποὺ δίχως αὐτὸν ὁ Θετικισμὸς δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴ διατήρησι τοῦ ἀτομικοῦ μορφολογικοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἀναμνήσεως, παρὰ τὴν ἀδιάκοπη ἀνανέωσι τῶν κυττάρων, εἶναι ἐπίσης perhesch, ὁ πλαστικὸς μεσολαβητῆς τὸ ἀστρικοὸ σῆμα τῶν ἀποκρυφιστῶν. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐμψυχωτῆς τοῦ σαρκικοῦ σώματος. Μόλις ἀποχωρισθῇ ἀπ' αὐτό, τὸ σύνολο διαλύεται (ἐννοοῦμε αὐτὸ τὸ ριζικὸ ἀποχωρισμὸ, ποὺ χαρακτηρίζει τὸ θάνατο).

Εἶναι φανερὸ ὅτι ἂν τὸ ἓνα προερχόταν ἀπ' τὸ ἄλλο, δὲν θὰ ἦταν perhesch. Ἡ λειτουργία διαφέρει καθαρὰ ἀπὸ τὴν ὕλη. Μήπως δὲν μετέχει περισσότερο στὴ διανοητικὴτητα μέσα στὴν ὑποσυνείδητη φάσι τῆς ;

Ἡ κινητοποίησι τῶν φαγοκυττάρων, ποὺ καλοῦνται ἀπὸ ὅλες τὶς ἀγγειακὰς διακλαδώσεις πρὸς τὴν ἔδρα μιᾶς μικροβιοκτῆς εἰσβολῆς. Οἱ ὀργανικὰς ἀναπληρώσεις, αὐτὰ τὰ μέσα τῆς τύχης, ποὺ ἐπινοήθησαν καὶ πραγματοποιήθησαν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ συνέχισι μιᾶς λειτουργίας, ποὺ ἀπειλήθηκε, ἢ ἀκρίβεια ἀναγεννήσεως τῆς σάρκας, ποὺ συμπτωματικὰ τεμαχίστηκε, ὅλα αὐτὰ ἐρμηνεύουν μιὰ πρωτοβουλία γενικῆς τάξεως ἀναντίρρητη.

Ἐνῶ σιωπηλὰ διαδραματίζεται αὐτὴ ἡ παράδοξι πρωτοβουλία — τουλάχιστον ἄμεσα καὶ ἐπιφανειακά — μέσα στὴν ἐνσυνείδητη σκέψι, ἢ νόησι ἀξιοποιεῖται.

Ἡ νόησι, ἢ εὐφυΐα, τὸ τρίτο ἀπὸ τὰ συνθετικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ruach ἀρχίζει τὸν τρόπο τῆς ἐνεργείας του, ἀφήνοντας στὸ perhesch τὴ φροντίδα νὰ πρυτανεύσῃ πάνω στὴ ζωὴ τὴν τροφικὴν.

Ἡ καρδιὰ κτυπᾷ, τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ, τὰ πνευμόνια ἐκπληρώνουν τὴ ρυθμικὴ ἐργασία τους καὶ τὸ σύστημα χωνεύσεως συμπληρώνει τὸ ἀφομοιωτικὸ ἔργο του. Ὅπως εἶδαμε ὁ ἀπο-

κρυφισμός συλλαμβάνει αὐτὴν τὴν ὀργανικὴ ζωὴ ὅχι σὰν ἓνα ἀποτέλεσμα ἀλλὰ σὰν ἓνα ἀξίωμα οὐσιαστικό, ποὺ διακρίνεται ταυτόχρονα ἀπὸ τὸ γουρή, ἀπὸ τὸ φυσικὸ σῶμα καὶ ἀπὸ τὸ tuach, τὴν ψυχὴ. Ἡ ψυχολογικὴ συνείδησι ἐρμηνεύεται ἔτσι καλύτερα, ἀπὸ ὑπόθεσι σὲ ὑπόθεσι, παρὰ σὰν ιδιότητα τῆς ὕλης ὅπως τὴν θεωροῦν οἱ σοφοὶ ὕλιστές.

Ἄν τώρα ἐξετάσουμε τὰ προνόμια, ποὺ ἀποδίδονται σ' αὐτό, ποὺ οἱ φιλόσοφοι ὀνομάζουσι ὑποσυνείδητο, εὐκόλα θὰ διαπιστώσουμε πῶς ὑπάρχει στὸν πλαστικὸ ἐνδιάμεσο. Ἡ περιοχὴ τοῦ ὑποσυνείδητου περιλαμβάνει πράγματι καὶ τὸν λειτουργικὸ αὐτοματισμὸ καὶ τὸν ψυχολογικὸ αὐτοματισμὸ. Ἡ μνήμη, συνειδητὴ στὴν ἀνάκλησι, μπορεῖ νὰ καταγράψῃ ὑποσυνείδητα καὶ μένει ἔξ' ὀλοκλήρου ὑποσυνείδητη στὴ διατήρησι τῶν ἀναμνήσεων. Ἡ φαντασία ἀπομονώνεται στιγμιαία ἀπὸ τὴ συνείδησι κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ φυσικοῦ ὕπνου. Πολὺ περισσότερο, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὑπνώσεως παρατηρεῖται ἡ ψυχικὴ δυαδικότης. Ὡστε, ὅταν ἡ συνειδητὴ σκέψι ἀναστέλλει τὴ δραστηριότητά της, οἱ δύο αὐτοματισμοί, ὁ ὀργανικὸς καὶ ὁ ψυχολογικὸς συνεχίζουν τὴν λειτουργία τους σὰν νὰ ἐντοπίζονται στὴν ἴδια ἀρχή, ὅπως δέχεται ἡ ἀπόκρυφη θεωρία.

Ἐξ ἄλλου πολλὰ φαινόμενα, ποῦ ἔχουσι ἀποδειχθῆ τελευταία, γὰρ νὰ ἀπαιτήσουσι ἓνα ἐπίσημο ποιστοποιητικὸ πραγματικότητος, στηρίζουσι τὴν ταυτότητα τοῦ σύγχρονου ὑποσυνείδητου μὲ τὸ μεσαιωνικὸ πλαστικὸ ἐνδιάμεσο, δηλαδὴ τὴν αὐθυποβολή, τὴν τηλαισθησία καὶ τὴν ἐκτοπλασία.

Ἄς θεωρήσουσι τὴν πρώτην περισσότερο προσιτὴν στὴν ἀνάλυσι. Αὐτοὶ οἱ θεωρητικοὶ μήπως δὲν στηρίζουσι πάνω στὴν ἐνέργεια τοῦ ὑποσυνείδητου τὶς θεραπευτικὰς ἀλλοιώσεις, ποὺ ἐπιτυγχάνονται στὴν ἐφαρμογή;

Ἦδη ὁ ὕπνωτισμὸς εἶχε ἀποδείξει ὅτι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ὑποσυνείδητου στίς περιπτώσεις τῆς ὑπνοβασίας μπορούσαν νὰ ἐπιτύχουσι τὶς πιὸ ἀκριβεῖς ἐσωτερικὰς ἀντιδράσεις.

Ἔτσι σήμερον ἐμφανίζεται ἡ ὀρχαία ἀνθρωπινὴ τριαδικότης ὑπὸ τὰ ὀνόματα ὀργανισμὸς, ὑποσυνείδητο καὶ συνείδησι.

Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς αὐτῶν τῶν ἐννοιῶν τὸ βόδι τὸ Λιοντάρι καὶ ὁ Ἄητός, συμβολικὰ φαίνονται ἀκόμη πιὸ ἐκφραστικά. Ἡ

ἀναλογία τοῦ τετάρτου ἱερογλυφικοῦ ἀποκαθίσταται τέλος ἀφ' ἑαυτῆς μὲ αὐτὸ τὸ ὑπερσυνειδητὸ στοιχείο, πὺν ἐκδηλώνεται στοὺς μεγαλοφυεῖς καὶ τοὺς ἁγίους σὲ ὅλη του τὴν πληρότητα καὶ χάρις σ' αὐτὸ ὃ ἄνθρωπος συμμετέχει στὴν ἀγγελικὴ φύσι. Τὸ Neschamach, τὸ καθαρὸ πνεῦμα ἐρμηνεύει τὰ φαινόμενα τῆς ἀνώτερης ἐνοράσεως καὶ ὅλες τὶς ἰκανότητες τῆς ὑπερθεωρητικῆς γνώσεως. Εἶναι ὁ καθρέφτης ὅπου οἱ ἐνορατικοὶ καὶ οἱ ἔμπνευσμένοι βλέπουν ἀπ' εὐθείας τὸ ἐκ τῶν ἄνω φῶς. Τὸ neschamach, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς περιπτώσεις τῶν ἀνθρωπίνων κορυφῶν μένει «δυναμίει» καὶ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι ὁ στοιχειώδης ἀποκρυφισμὸς συνοψίζει τὸ ὄν στὰ τρία βασικὰ στοιχεῖα του :

Φυσικὸ σῶμα, πλαστικὸς ἐνδιάμεσος καὶ συνειδητὴ ψυχὴ.

Ἄς καθορίσουμε αὐτὴν τὴν τριαδικὴ ἐνότητα: Τὸ φυσικὸ σῶμα ἀποτελεῖ ἀντικείμενο μελέτης τῆς θετικῆς ἐπιστήμης. Ἄνατομιστὲς καὶ φυσιολογιστὲς ἐξετάζουν τοὺς ἰστούς του, τὰ ὄργανά του τὶς λειτουργεῖες του καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐρμηνεύσουν τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς καὶ τῆς συνειδήσεως μόνο μὲ τὸ μηχανισμό τους. Γιὰ τὸν ἀποκρυφισμὸ ἡ σάρκα ἀποτελεῖ ἓνα ἀπλὸ στήριγμα, ἓνα προσωρινὸ ἔνδυμα, ἓνα ὄργανο, πὺν κινεῖται ἀπὸ τὸν πλαστικὸ ἐνδιάμεσο (βιολογικὴ ζωὴ) καὶ τὴν ψυχὴ (ζωὴ σχέσεων). Ὁ πλαστικὸς ἐνδιάμεσος πὺν παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔχει ὕλικὴ οὐσία, διαφέρει οὐσιαστικὰ ἀπ' αὐτό, πὺν ὄνμαζουμε ὕλη, ξεφεύγει μὲ τὴ λεπτότητά του ἀπὸ τὶς φυσικὲς αἰσθήσεις. Διεισδύει στὸ σαρκικὸ φορέα καὶ ἀναπαράγει ἀκριβῶς τὰ περιγράμματα. Αὐτὸς κατευθύνει τὶς λειτουργίεις τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Ἔτσι πρυτανεύει στὴν κεντρομόλο διεύθυνσι τῆς ζωῆς τῶν κυτάρων, στὴ θρέψι καὶ στὴ διατήρησι τῆς δικῆ τους μορφοποιημένης ἀτομικῆς μορφῆς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐμβρυακῆς ζωῆς. Ἐπηρεάζει τὸ μεγάλο νευρικὸ σύστημα, πὺν κατευθύνει τὴ θρεπτικὴ ζωὴ. Συνδυάζει τὰ αἰσθητικὰ ἀξιώματα καὶ τὶς κινητικὲς παρορμήσεις¹. Εἶναι τὸ κέντρο τοῦ ὑποσ-

1. Πλαστικὸς ἐνδιάμεσος, ἀστρικό σῶμα, αἰθέριο ὁμοίωμα ἀστρικό ὁμοίωμα, φάντασμα καὶ ἄλλες ἐκφράσεις, χρησιμοποιοῦνται ἰὰ νὰ δείξουν τὸ δεῦτερο ἀξίωμα.

2. Μὲ τὴ μεσολάβησι τῶν νημάτων τοῦ μυελοῦ. Ἐνα συγκινητικὸ σὸκ εἶναι ἀρκετὸ νὰ προκαλέση στιγμιαία διατάραξι τῆς λειτουργίας αὐτῆς.

νειδήτου, κινητικό τῆς ἐνώσεως τῶν ἰδεῶν, ἐντοπίζει τὰ μνημονικά ἀποθέματα. Σ' αὐτὸ γεννιῶνται καὶ ἀναπτύσσονται οἱ συγκινήσεις καὶ τὰ πάθη.

Τὸ ἀστρικό συγκεντρώνει μὲ μιὰ λέξι τὴν περιοχὴ τοῦ ὄργανικοῦ καὶ ψυχολογικοῦ αὐτοματισμοῦ. Ἡ ψυχὴ μὲ τὴν ἀνώτερη οὐσία ἀπὸ τὰ δυὸ προηγούμενα στοιχεῖα κινεῖ τὸν ἐγκέφαλο, ποῦ ἀποτελεῖ τὸ φυσιολογικὸ ὄργανο τῆς ἐκδηλώσεώς της. Ἐντοπίζει τὴ συνείδησι, ποῦ ἀποτελεῖ τὴν ἕδρα τῆς ἐκούσιας σκέψεως. Ὁ φυσικὸς ρόλος της, ἡ διακυβέρνησι τῆς προσωπικότητος, μὲ τὴ μεσολάβησι τοῦ ἀστρικοῦ, γίνεται ἀντικείμενο σχεδὸν ὀλοκληρωτικοῦ σφετερισμοῦ ἀπὸ τὴν ὕλη σὲ ὠρισμένους ἢ ἀπὸ τὸ πάθος σὲ ἄλλους. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ, ποῦ ἡ ψυχὴ βασιλεύει κάπως αὐταρχικὰ στὸ κινητικὸ (ἀστρικό) στοιχεῖο καὶ στὸ κινούμενο (φυσικὸ σῶμα), ἀξίωμα, ἡ ἐκούσια ἐπίδρασί του ἐκτείνεται, ὅπως θὰ δοῦμε πιὸ κάτω, στὴν ἐξωτερικὴ ἐμπύχωσι. Διαθέτει τὸν ἐνεργητισμὸ τοῦ πλαστικοῦ ἐνδιάμεσου. Τὸν προβάλλει γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ, ἢ τὸν συμπυκνώνει γιὰ νὰ ἐλκύσῃ. Ὅταν εἶναι πιὸ ἐξελιγμένη ἀκόμη ἡ ψυχὴ μπορεῖ νὰ ἀφαιρεθῇ μέχρῃ τὴν ἔκστασι καὶ νὰ λάβῃ γνῶσι ἀπ' εὐθείας.

Συνθέτομε ὅλα αὐτὰ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πίνακος τῆς ἐπομένης σελίδος ὑπογραμμίζοντας τὶς σχέσεις τῆς ἀποκρυσφιστικῆς ἀντιλήψεως μὲ τὴν κλασσικὴ ἀντίληψι περὶ τοῦ ἀτόμου.

Πρὶν προχωρήσομε εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ παρέκβασι. Εἶδαμε ὅτι ἡ ὕπαρξι τοῦ ἀστρικοῦ σώματος, ποῦ ἐναντίον του ἄλλωστε κανένα ἐπιστημονικὸ γεγονὸς δὲν ὑπάρχει, ἀποφασίζει σπουδαῖα προβλήματα φυσιολογικά, ὅπως φωτίζει ἐξαιρετικὰ τὴν ψυχολογία. Ἀποδεικνύει ἐπίσης ὅλα τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, ποῦ ἔχουν μελετηθεῖ σήμερα καὶ ἔχουν συνδυασθῇ μὲ τὶς πιὸ ποικίλες θέσεις, τὶς πιὸ διαφορετικὰς. Ὁ μηχανισμὸς τοῦ ὕπνου, τὸ ὄνειρο μὲ τὶς ὑπναγωγικὰς τηλαισθητικὰς παραισθήσεις του, μὲ τὰ ὄραματα τὰ προμνητικὰ του, ἀποτελεῖ, σύμφωνα μὲ τὸν ἀποκρυσφισμό μιὰ στιγμιαία ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα ἀξιώματα. Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ ἀστρικὸ σῶμα ἐξωτερικεύονται, ἐνῶ τὸ φυσικὸ σῶμα διατηρεῖ μαζί του ἓνα ρυστὸ δεσμὸ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον προέρχεται ἡ λειτουργικὴ παρόρμησι. Κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτὴ ἡ ἐξωτερικεύουσα πραγματοποιεῖται σ' ἓνα περιορισμένον διάστημα.

1 ΦΥΣΙΚΟ ΣΩΜΑ (ὁ φορέας)	2 ΠΛΑΣΤΙΚΟΣ ΕΝΔΙΑ- ΜΕΣΟΣ ἢ ΑΣΤΡΙΚΟ ΣΩΜΑ (ὁ ἐμψυχοτής)	3 ΨΥΧΗ (Αὐτό πού κυβερνά)
Φυσική ὕλη με τίς ιδιότητές της : Ἴστοι	Ἄστρ. ἢ οὐσία διει- σδύουσα μέσα στή φυ- σική ὕλη.	Πνευματική οὐ- σία διεισδύουσα στήν ἀστρική οὐ- σία καὶ φυσική ὕλη
Φορέας καὶ στη ριγμα τῶν δύο ἄλ- λων σωμάτων	Κινεῖ τὰ ὄργανα τῆς βιολογικῆς ζωῆς.	Κατευθύνει τὸ ἀστρικό καὶ τὸ φυ- σικό.
Παρασκευάζει τὸ χυλὸ, τὴν πρώ- τη ὕλη τῶν ἰσθῶν, τὸ αἷμα καὶ τὴ νευρική δύναμι, πού κινεῖ τὸν ὄρ- γανισμό.	Ἐπενεργεῖ δπευθεῖας πάνω στὸ φυσικό μετα- δίδοντας στὸ κύτταρο τὴν παλμική του κίνησι.	Ἐπιδρά πάνω στὸ φυσικό με τὴ μεσολάβησι τοῦ ἀ- στρικοῦ.
Ἄντιδρά ἀπευ- θεῖας πάνω στὸ ἀ- στρικό προκαλών- τας ἐκεῖ κινήσεις συγκινητικῆς, πού προέρχονται ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀντι- λήψεις.	Ἄντιδρά ἄμεσα στήν ψυχῆ, γεννῶνται ἐκεῖ ἰ- δέες συνδεόμενες με τὴ δική του παλμική κίνη- σι.	Ἐπιδρά ἀπ ἐυ- θεῖας πάνω στὸ ἀστρικό
Ἄντιδρά ἔμμε- σα πάνω στήν ψυ- χή με τὴν ἰσορρο- πία τῶν ὀργανι- κῶν λειτουργιῶν.	Εἶναι ἕδρα τῆς αἰσ- θητικότητος καὶ τῆς συγ- κινητικῆς ζωῆς. Πηγὴ τοῦ διανοητι- κοῦ αὐτοματισμοῦ.	Ἐδρα τῆς λο- γικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς σκέψεως.
	Ἐχει σάν φυσικό κέν- τρο τὸ μεγάλο συμπα- θητικό, τὰ διάφορα δί- χτυα καὶ εἰδικώτερα τὸ καρδιακό.	Ἐχει σάν φυ- σικό κέντρο τὸν ἐγκέφαλο.
Βρίσκεται σὲ ἄ- μεσι σχέσι με τὸ ὕλικὸ σύμπαν.	Συνδέεται με τὸν ἐ- ξωτερικό δυναμισμό.	Βρίσκεται σὲ σχέσι με τὸ Ἄπο- λυτο.

Τὸ ἀστρικό ὁμοίωμα πλανιέται μερικὰ ἑκατοστὰ πάνω ἀπὸ τὴν ὄργανική μηχανή.

Ἡ ψυχὴ, ποὺ ἔχει ἐξελιχθεῖ λίγο ἐπίσης, βρίσκεται ἔτσι ἀπομονωμένη ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο, τὸ φυσικό του ὄργανο, ποὺ ἐξ ἄλλου δέχεται μιὰ ἀδύνατη ἀκτινοβολία νευρικήσ ἐνεργείας. Τὸ ἀστρικό σῶμα, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πηγὴ τῆς ζωτικῆς δυνάμεως καὶ τὴν ἔδρα τοῦ ὑποσυνείδητου δεσπόζει κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου καὶ ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὴν παρόρμησί του φορτίζεται καὶ πάλι τὸ δίκτυο μὲ νευρική ἐνέργεια ὁ πνευματικός αὐτοματισμός ξεφεύγει ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς ψυχῆς. Ἡ συνείδησι εὐρίσκεται σὲ κατάστασι ὕπνου, ἡ φαντασία ἀπελευθερώνεται. Δημιουργεῖται τὸ ὄνειρο.

Πολλὲς φορές χάρι στὴν παθητικότητα τῆς συνειδήσεως προκαλοῦν ἐντυπώσεις στὴ σκέψι τοῦ κοιμωμένου ἀνθρώπου ἐξωτερικὲς ἀστρικὲς παλμικὲς κινήσεις, ποὺ ἀκτινοβολοῦνται ἀπὸ πρόσωπα μὲ κάποια σχέσι συμπαθητικὴ μὲ αὐτόν. Ἔτσι ἐρμηνεύονται οἱ προαγγελίαι καὶ τὰ τηλεπαθητικὰ ὄνειρα.

Ὁ ὕπνωτισμός, ὁ τεχνητὸς ὕπνος, ποὺ προκαλεῖται, εἴτε μὲ τὴ βοήθεια τῶν αἰσθητικῶν ἀντιδράσεων, εἴτε μὲ ὑποβολὴ καθορίζεται ἀπὸ τὸν σύγχρονον ψυχολόγο σὰν στιγμιαία ἐκμηδένις τῶν φαινομένων τῆς συνειδήσεως. Μὲ μιὰ περιφερειακὴ διέγερσι ἐπιβραδύνεται ἡ νευρική κυκλοφορία καὶ γίνεται ἀραιότερη ἡ ἐγκεφαλικὴ διάβρωσι. Τὸ ὑποσυνείδητο, δηλαδὴ τὸ ἀστρικό μένει μόνο σὰν κίνησι καὶ χάρι στὴν αὐτόματη παθητικότητά του ὁ πειραματιζόμενος πρακτικῶς κυβερνάει τὴ σκέψι τοῦ ὑποκειμένου, ποὺ ὁ ἐγκέφαλός του ξεφεύγει ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς ψυχῆς ἐξ αἰτίας τῆς λειτουργικῆς ἐπιβραδύνσεώς του. Ἡ ὑποβολὴ καθορίζει μιὰ κατάστασι ἀνάλογη παρὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ τρόπος λειτουργίας της εἶναι πολὺ διαφορετικός. Προκαταλαμβάνει τὴ σκέψι, δημιουργεῖ ἔνο μονοιδεῖσμὸ καὶ δίνει ἔτσι στὸ ἀστρικό σῶμα μιὰ ὑπεροχὴ λίγο ἢ πολὺ παρατεταμένη.

Ὁ μαγνητισμός ἐπενεργεῖ ἀνίστροφα. Χωρὶς νὰ διαταράξῃ καὶ νὰ περιορίσῃ τὴν ψυχικὴ ζωὴ, τὴ διευρύνει. Ἡ μεταβίβασι τῶν αἰθερικῶν κυματισμῶν τοῦ μαγνητιστῆ στὸ μαγνητιζόμενο διεγείρει τὸν πλαστικὸ ἐνδιάμεσο καὶ τὴ ψυχὴ τοῦ ὕπνωτιμένου.

Αὐτὸς μετὰ ἀπὸ μιᾶ φάσι ναρκώσεως, πὺν ὀφείλεται σ' αὐτὴν τὴν φόρτισι τὴ ρευστικὴ (ὑποβλητικὴ κατάστασι τοῦ Χιτορβιλ), ἀνακτᾶ σιγὰ σιγὰ τὴ συνείδησι στὴν ὑπνοβατικὴν κατάστασι καὶ αὐτὴ ἐπεκτείνεται τότε σὲ σημεῖο ὥστε νὰ ἐμφανισθῆ προικισμένος μὲ πολὺ ἀνώτερα μέσα ἀπ' ὅσα εἶχε στὴν ἐργήγορσι καὶ μὲ ἰκανότητες ὑπερφυσικῆς: Τὴ διαύγεια π.χ. τὴ διεΐδουσι στὸ χρόνον καὶ τὴν ἐπέκτασι στὸ διάστημα τῆς ἀκουστικῆς καὶ ὀπτικῆς ἀντιλήψεως. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ μαγνητισμοῦ τὰ ἀνώτερα ἀξιῶματα τοῦ ὄντος τείνουσι νὰ ἐμφανισθοῦν ἔξω ἀπὸ τὸν ὕλικὸ ὄργανισμό. Ἡ ψυχὴ τοῦ πλαστικοῦ διάμεσου ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ σὲ ληθαργικὴν κατάστασι εὐρισκόμενο σῶμα, κινεῖται, αἰσθάνεται καὶ ἐνεργεῖ.

Οἱ ἔρευνοι τοῦ συνταγματάρχῃ Ροσᾶς Ντ' Αἰλίν, ἔπειτα οἱ ἔρευνοι τοῦ Ντορβιλ διαπίστωσαν πειραματικὰ τὴν ἀλήθεια αὐτοῦ τοῦ διχασμοῦ, πὺν ἔξ ἄλλου εἶχε διαπιστωθῆ σ' ὅλες τὶς ἐποχὰς τῆς ἱστορίας. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει πολλὰς φορὰς μετὰ ἀπὸ ἓνα βίαιον σόκ. Μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ ἐκούσια, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὑποβιβάσει, μὲ μιὰ μεγάλη ἐξάσκησι, στὸ μίνιμουμ τοὺς δεσμοὺς πὺν τὸν συνδέουσι μὲ τὸ σαρκικὸν τοῦ ἔνδυμα.

Μερικοὶ μύστες ἑνὸς ἀποκρυφισμοῦ παραπλανημένου, γιὰ νὰ προκαλέσουσι τὸ διχασμὸν χρησιμοποιοῦν ἐμπειρικὰ καὶ ἐπικίνδυνες ἐφαρμογὰς, μὲ τὶς ὁποῖες θὰ ἀσχοληθοῦμε πῶ κατω.

Ἄν ἡ χρῆσι τῶν ἀλκαλοειδῶν, πὺν προέρχονται ἀπὸ τὸ ὄπιον καὶ τὴν κοκαΐνη—χρῆσι καθημερινὴν στὸν κόσμον τῆς διαφθορᾶς, ὅπου ἐπιδιώκουσι τὸν ἔντονον ἐρεθισμόν τῶν αἰσθήσεων—βρίσκει τόσους ὀπαδοὺς ἀνάμεσα στοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ πνεύματος αὐτὸ συμβαίνει ἐπειδὴ ἡ ἐξωτερίκευσι, πὺν προκαλεῖ συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ ἀποδέσμευσι, ἀπὸ ἓνα μεγάλο ψυχικὸν ἐνθουσιασμό. Ἄν οἱ τοξικομανεῖς εἶχαν καλύτερη ἔμπνευσι, θὰ ἀναζητούσαν μὲ τὴν ἄσκησι τὴν εἴσοδον στὶς ὠραῖες περιοχὰς τῆς σκέψεως καὶ θὰ ἀποκτοῦσαν αὐτὸ, πὺν τὸ δηλητήριον τοὺς ἀφαιρεῖ πάντα.

Ἄλλες μορφὰς ἐξωτερικεύσεως γνωστὰς ἀποκαλύπτουσι τὴν αὐτονομίαν τοῦ ἀσπρικοῦ σώματος καὶ κατ' ἀρχὴν τὴν δερματικὴν εὐαισθησία, πὺν θὰ ἐξαφανίζοταν μὲ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ αἰθερικοῦ ὁμοιώματος. Ἡ γλωσσοφορμίωσι τυποποιεῖ αὐτὴ τὴν κα-

τάργησι και πολ'ά γεγονότα απέδειξαν ὅτι προέκυπτε μιὰ κατάστασι ὀλοκληρωτικοῦ διχασμοῦ ἀπὸ τὴν νάρκωσι.

Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῶν τῶν πειραμάτων, πὺ ἐπανελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Βουὰρ και τὸν Ντορβίλ, ὁ συνταγματάρχης Ρόχας διαπίστωσε πὺς σὲ ἕνα βαθμὸ μαγνητικοῦ ὕπνου, ἔντονου ὅταν ἡ ἐπιδερμίδα και οἱ ὑποδόριοι ἴστοι εὐρίσκονται σὲ ἀναλγησία, τὸ ὑποκείμενο δείχνει ὅτι αἰσθάνεται κάθε ἐπαφή στὴν ἐπιφάνεια, πὺ εἶναι ἐπηρεασμένη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀγωνίης τοῦ θανάτου — τοῦ μεγάλου διχασμοῦ — παρατηρεῖται τὸ ἴδιο φαινόμενο, πὺ θὰ ἀναλυθῆ σ' ἕνα ἐπόμενο κεφάλαιο. Ἄλλωστε δὲν εἶναι ὑποθετικὸ ὅτι ἡ αἰσθητικὴ ὀξύτητα ποικίλει ἀνάλογα μὲ τις παθητικὲς ἀντιδράσεις.

Μήπως δὲν ἀποτελεῖ μιὰ ἐπιβεβαίωσι ὅτι στὸ ὁμοίωμά μας ἔδρευουν ταυτόχρονα τὸ συγκινητικὸ κέντρο και ἡ ἐνορμητικὴ ἀντιληπτικὴ εὐχέρεια, πὺ ἔχει ρυθμισθῆ μέσα στὸ φυσικὸ σῶμα μὲ τὰ σπλαχνικὰ ὄργανα ; Ὁ ζωτικὸς δυναμισμὸς, ἄλλη ιδιότητα τοῦ πλαστικοῦ διάμεσου, ἐκτείνεται κατὰ τὴ διάρκεια τῆς καταστάσεως μαγνητισμοῦ πέρα ἀπ' τὸν ὄργανισμό : Συμβαίνουν προσκρούσεις ἠχητικὲς, μεταθέσεις ἀντικειμένων, πὺ φανερῶνουν αὐτὴ τὴν κινητικὴ ἐξωτερίκευσι. Τὰ ἴχνη τοῦ προσώπου και τῶν χειρῶν τῆς Εὐσαπίας, πὺ ἐλήφθησαν σὲ ἀπόστασι πάνω σ' ἕνα ὄγκο πηλοῦ τοποθετημένου πολλὰ μέτρα πίσω ἀπ' αὐτὴν ἀντιτοιχοῦν ἄν ὄχι στὸ ὁμοίωμά της, στὴν μορφὴ τοῦ σώματός της τουλάχιστον.

«Δὲ πιστεύω ἔγραφε ὁ Α. Φράνκ σὲ μιὰ ἀπόκρυφη ἐπιστήμη, πὺ ν' ἠ χωρίζεται καθαρὰ μὲ τὴν οὐσία της, ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἐπιστήμη.» Ἡ μίτρυρία τῆς ἱστορίας ἀποδεικνύει ὅτι οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος, πρὶν ἀπ' τοὺς δικούς μας, γνώριζαν και χωρὶς ἀμφιβολία καθώριζαν τὰ ψυχικὰ αὐτὰ φαινόμενα, πὺ σήμερα ἀποτελοῦν ἀντικείμενα ἐκπλήξεως ἢ και ὑποψίας γιὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν σοφῶν.

Γγῶσι — κλασικὴ ἢ ἀπόκρυφη — σημαίνει ἀνάλυσι τῶν γεγονότων, διατύπωσι τῶν νόμων τους και ἐπαλήθευσί τους. Ἄλλὰ ὁ ἀποκρυφισμὸς δὲν σταματᾷ στοὺς νόμους. Προχωρεῖστίς δευτερεύουσες αἰτίες, πὺ ἀποτελοῦν τὸν ἀκριβῆ ἀντικείμε

νικό σκοπό του. Οί μαθητές του πλησιάζουν τὴ μελέτη τοῦ ἀνθρώπου, τῶν σχέσεών του μὲ τὸ ὄρατό καὶ ἀόρατο σύμπαν, τὸ πρόβλημα τοῦ ὄντος καὶ τῆς ἐξελίξεως ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ αἰσθήματος — τοῦ μπερκσονικοῦ αἰσθήματος, θὰ ἔλεγα — πὺν συχνὰ φωτίζει στὰ μάτια τοῦ ἐρευνητῆ μὰ βαθειὰ ἐνορατικὴ ἐννοια, ἕνα ἀνώτερο ὑποσυνείδητο, αὐτὸ πὺν ἡ ἐμπειρικὴ εὐφυΐα του παρατηροῦσε δίχως νὰ βλέπη.

Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ δεχθοῦμε αὐτὸ τὸ ἀνώτερο ὑποσυνείδητο πέρα ἀπὸ τὴν καθαρὴ νόησι.

Ἡ μεγαλοφυΐα καθὼς καὶ τὸ ταλέντο, ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, διακρίνονται ἀπ' τὸ λογικὸ ὄν, πὺν εἶναι ἀδιάφορο στὴ θέλησί του καὶ τὸ ἔχουν ἀνάγκη. Σὲ ἄλλες ἐποχὰς ἐγνώριζαν πὺς νὰ τὸ κάνουν νὰ ἐξελίσσειται ἀπὸ τὴ λανθάνουσα κατάστασι μέχρι τις πὺν ἐξαιρετικὰς ἐκδηλώσεις, κανεὶς δὲν ἰσχυριζόταν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἔχει νὰ κἀνὴ μὲ ὄντα ἀνόητα. Τὸ εἶπαμε ἤδη, ὅτι οἱ τέσσερις κατηγορίες, τροφικὴ, ψυχικὴ, λογικὴ καὶ ἐνορατικὴ τῶν συγχρόνων ψυχολόγων χαράζουν καὶ πάλι καὶ ἐπιβεβαιώνουν τὰ σύμβολα τοῦ Βοδιοῦ, τοῦ Λιονταριοῦ, τοῦ Ἀητοῦ καὶ τοῦ Ἀγγέλου.

Γιὰ νὰ συμπληρώσουμε αὐτὰς τις πρῶτες ἐννοιες θὰ πρέπη νὰ διαπιστώσουμε τὴν ἀναλογία τῆς τριαδικῆς καὶ τετραδικῆς ἀντιλήψεως τῶν συστατικῶν ἀξιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ πενταδικὰ καὶ ἑξαδικὰ συστήματα, πὺν διδάσκονται σὲ μερικὰ κέντρα μνήσεως.

Ἡ ψυχὴ, ὁ πλαστικὸς μεσολαβητὴς καὶ τὸ φυσικὸ σῶμα καταλήγουν σὲ διάφορες σχολές.

1. Ψυχὴ	σῶμα αἰτιατό ¹
	σῶμα πνευματικὸ ²
2. Πλαστικὸς διάμεσος ἢ ἀστρικὸ σῶμα ³	
3. Τὸ φυσικὸ σῶμα	διπλὸ ὁμοίωμα ⁴
	ὑλὴ τοῦ ὄργανισμοῦ ⁵

Τὸ αἰθερικὸ ὁμοίωμα τοῦ πενταδικοῦ συστήματος ἐννοεῖται ὡς ὁλοκληρωτικὸ μέρος τοῦ φυσικοῦ σώματος στὴν βασικὴ διαί-

ρεσι σὲ τρία στοιχεῖα. Ἐν τούτοις ἔχει ἓνα ρόλο πολὺ καίτω-
ρισμένο.

Ὅταν σὲ μιὰ περίπτωσι ἐκούσιαι ἀναδιπλώσεως τὸ ἀστρι-
κὸ σῶμα ἐνὸς ἀτόμου ἐμφανίζεται σ' ἓνα ἄλλο, πού βρίσκεται
μακριά του τὸ φυσικὸ σῶμα τοῦ ἀρχικοῦ προτύπου συνεχίζει νὰ
ζῆ φυσιολογικά. Ὡστε μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, τουλάχιστον σὲ ὅ,τι
ἀφορᾷ τὴ βιολογικὴ ζωὴ, ἀπὸ τὴν ἄμεσι παρουσία τοῦ δευτέρου
ἀξιώματος του.

Τί εἶναι λοιπὸν αὐτό, πού συνεχίζει τότε νὰ δίνει ζωὴ σὲ
κάθε κύτταρο τοῦ ὄντος — πού ἔχει διχασθῆ ἔτσι — καὶ νὰ κι-
νῆ τὰ ὄργανά του ;

Αὐτὸ εἶναι τὸ αἰθερικὸ ὁμοίωμα, πού θεωρεῖται σὰν ἔδρα
τῆς ζωτικότητος τῆς φυσικῆς ὕλης.

Στὶς περίεργες φακρικὲς ἀσκήσεις, ὅταν οἱ Γιόγκι τῶν Ἰν-
διῶν ἐνταπιάζονται πολλὰς ἐβδομάδες καὶ μένουν σὲ μιὰ κατά-
στασι φαινομενικοῦ θανάτου, πού ἡ ἴδια ἡ τροφικὴ ζωὴ δὲν δί-
νει κανένα σημεῖο ἐνεργητικότητος, τὸ αἰθερικὸ ὁμοίωμα τοῦ
φακίρη συνεχίζει νὰ δίνει ζωὴ στὰ φυσικά του κύτταρα ὅσο τὸ
ἀστρικὸ σῶμα καὶ οἱ ἀνώτερες ἀρχὲς ἐξωτερικεύονται. Ἡ μορφή
τοῦ αἰθερικοῦ ὁμοιώματος εἶναι σχεδὸν ταυτόσημη μὲ τὴ μορφή
τοῦ σαρκικοῦ σώματος. Μὲ τὸ θάνατο ἀποσπᾶται γρήγορα ἀπ'
αὐτό. Οἱ ἐνορατικοὶ καὶ οἱ ὄραματιστές, δηλαδὴ τὰ ὑποκείμενα,
πού ἡ ψυχικὴ προσωπικότης τους διακρίνει τοὺς αἰθερικοὺς καὶ
ἀστρικοὺς παλμούς, βλέπουν τὸ γαλάζιο αἰθερικὸ ὁμοίωμα, πού
περιβάλλεται ἀπὸ μιὰ μπλε γραμμὴ δεξιά, καὶ μιὰ πορτοκαλὶ ἀ-
ριστερά, ἐνῶ τὸ ἀστρικὸ σῶμα τοὺς φαίνεται ὅτι λάμπει ὁμοί-
μορφα μὲ μιὰ ὀραία λάμψι ἄσπρη.

Κοντὰ σ' ἓνα τάφο, πού μόλις εἶχε ἀνοιχθῆ πολλοὶ ἄνθρω-
ποι, πού δὲν ἦταν παθολογικὰ παραισθητικοὶ, ἔβλεπαν συχνὰ τὸ
αἰθερικὸ ὁμοίωμα τοῦ πτώματος : ἔτσι γεννήθηκαν οἱ ἱστορίες
τῶν φαντασμάτων.

Ἡ λειτουργία τοῦ αἰθερικοῦ ὁμοιώματος ἔχει περιγραφεῖ
λεπτομερῶς ἀπὸ μερικοὺς μύστες τῆς ὀλοκληρωτικῆς πνευματι-
κῆς ἀναπτύξεως, πού ἔφθασαν σὶδ σημεῖο νὰ δέχονται τὶς λε-
πιτὲς παλμικὲς κινήσεις τοῦ αἰθέρα στὶς πιὸ ἀνώτερες μορφές
του. Αὐτὸ τὸ ὁμοίωμα δείχνει μὲ τὴν ὄψι του τὴν κατάστασι

Neschamah	ΤΟ ΑΓΝΟ ΠΝΕΥΜΑ	7 - Aema	ή Θεϊκή ψυχή
	Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΨΥΧΗ πλάστική και βουλητική	6 Buddi	ή Πνευματική ψυχή
Ruach		5 Manas	τό Αισθητικό σώμα
		4 Kama-Rupa	τό Πνευματικό σώμα
Nepesch	ΤΟ ΑΣΤΡΙΚΟ ΣΩΜΑ	3 Linga-sharira	τό 'Αστρικό σώμα
	ΤΟ ΣΩΜΑ	2 Jiva	τό Αίθερικό όμοιομα
Gouph		1 Rupa	τό Φυσικό σώμα

τῆς ὑγείας. Κάθε μορφή ἀσθενείας προέρχεται ἀπὸ μιὰ ἀδυναμία τοῦ αἰθερικοῦ ὁμοιώματος, πὸν ὁ ἔξασθενημένος τόνος τῆς παλμικῆς κινήσεώς του δημιουργεῖ, τὴν ὑποενέργεια, ὀργανικὴ καὶ νευρική. Οἱ μαγνητιστές, πὸν εἶναι προικισμένοι μὲ τὶς δυνάμεις αὐτὲς μεταδίδουν στοὺς ἀσθενεῖς διὰ μέσου τοῦ περιβάλλοντος αἰθέρος ἓνα κυματισμὸν τόσο ἰσχυρότερο, ὅσο τὸ αἰθερικό τους ὁμοίωμα ἐμψυχώνεται ἀπὸ μιὰ παλμικὴ κίνησι πῶ ἐνεργητικὴ. Αὐτὴ ἡ κυματικὴ κίνησι ζωντανεῖ τὸ αἰθερικὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς, πὸν ἀντιδρᾷ πάνω στὰ ἀλλοιωμένα ὄργανα καὶ ἀποκαθιστᾷ σ' αὐτὰ τὴν ἰσορροπία, πὸν ἀποτελεῖ τὴν ὑγεία. Ἐπειδὴ ὁ αἰθέρας ἀποτελεῖ γενικὰ μιὰ τετάρτη κατάστασι τῆς φυσικῆς ὕλης, κατάστασι πολὺ γνωστὴ στοὺς φυσικούς, τὸ αἰθερικὸ ὁμοίωμα, βοηθητικὸ τοῦ ἀστρικοῦ σώματος, συνδέεται μὲ τὸ ὑλικὸ σῶμα.

Τὸ πνευματικὸ σῶμα, συνείδησι ψυχολογική, εἶναι περίπου ἔτσι ὅπως τὸ ἀντικρύσαμε. Τὸ αἰτιατὸ σῶμα θὰ συγκρατοῦσε εἰδικώτερα τὴν ἠθικὴ συνείδησι, μερικὲς ἰκανότητες ὑπερφυσικῆς (κυρίως τὶς προφητεῖες, πὸν προέρχονται ἀπὸ ἄμεσι ἐμπνευσι ἀνωτέρων ὄντων) καὶ τὴν αἰτιατὴ ἰδιότητα τῶν ἀστρικῶν καὶ φυσικῶν συνθηκῶν τοῦ ἀτόμου. Στὸ θέμα αὐτὸ θὰ ἦταν πρόωρη μιὰ ἀναπτυξί του ἐδῶ : Μποροῦμε νὰ τὸ βροῦμε στὴ θέσι του, στὸ κεφάλαιο 8.

Ὁ βουδδικὸς ἐσωτερισμὸς μᾶς προτείνει ἑπτὰ ἀρχὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ πέντες πρῶτες εἶναι : Rupa, Jīva, Linga, Sharīra, Kāma—rupa καὶ Manas. Ἀντιστοιχοῦν ἀκριβῶς στὸ ὑλικὸ σῶμα, στὸ αἰθερικὸ ὁμοίωμα, στὸν πλαστικὸ διάμεσο, στὸ πνευματικὸ σῶμα καὶ στὸ αἰτιατὸ σῶμα. Τὰ δύο ἄλλα στοιχεῖα Buddha καὶ Atma, θεωροῦνται σὰν λανθάνοντα ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο σχεδὸν μέρος τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀναπαράστασί τους μένει ἀκαθόριστη. Τουλάχιστον ὀνομαστικὰ θὰ τὰ ἀμελήσουμε στὸ ἔργο αὐτὸ, εἶναι στοιχειῶδες καὶ θὰ παραθέσουμε τὴν ἀντίληψι τῶν Καβαλλιστῶν, ὅπως τὴν συνοψίζει ὁ Στανίσλαος Γκοναίττα στὸν ἐπόμενο πίνακα :

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ

Τὸ δεύτερο κλειδί τοῦ βιβλίου τοῦ Ἑρμῆ.—Τί ἐκφράζει. —Τὸ ὄρατό καὶ ἀόρατο σύμπαν. Οἱ τέσσαρες ουστατικὲς ἀρχές του.—Ἐπαγκόσμιος δυναμισμός, ἐνδιάμεσος ἀνάμεσα στὴν ἔλη καὶ στὸν ρυθμιστικὸ ψυχισμό. Ἐπαγκόσμιος ρόλος τοῦ ἀστρικοῦ—Οἱ κόσμοι ἢ ἐπίπεδα: Δὲν ἔχουν ἕκτασι ἢ δὲν εἶναι ὁ ἕνας πάνω ἀπ' τὸν ἄλλο, ἀλλὰ συνυπάρχουν ὁ ἕνας μέσα στὸν ἄλλο στὸ ἴδιο διάστημα—Ἡ πνευματικὴ σφαῖρα, περιοχὴ τῶν παγκόσμιων ἀξιωμάτων, κύριο στοιχεῖο τοῦ neschamah. Ἡ ψυχικὴ οὐσία κόσμος τῶν ρυθμιστικῶν νόμων, πὺν γεννᾶται ἀπὸ τίς ἀρχές τίς ἀνάλογες μὲ τὸ Ruach.

Βασικοὶ ἀφορισμοὶ τοῦ Ἑρμῆ.— Γενικὸ περίγραμμα τῆς θεωρίας τῆς ἀπόκρυφης σημασίας τῶν ἀριθμῶν.

Τὸ δεύτερο φύλλο τοῦ Ταρό (βλέπε εἰκ. 4) Βλέπουμε μιὰ γυναῖκα καθισμένη πάνω σ' ἕνα θρόνο, στηρίζεται ἀπὸ δύο σφίγγες. Τὸ βλέμμα τῆς συγκεντρωμένο, εἶναι προσηλωμένο στὸ βιβλίον, πὺν εἶναι ἀνοικτὸ πάνω στὰ γονατὰ τῆς. Κρατᾷ πολλὰ κλειδιά διαφόρων διαστάσεων. Φορᾷ μιὰ τιάρα μὲ τριπλὸ διάδημα, πὺν πάνω τῆς ὑπάρχει τὸ μισοφέγγαρο καὶ πὺν δίνει ἱερατικὴ μορφή στὸ ἀνεξιχνίαστο πρόσωπό τῆς.

Πίσω τῆς κλείνει τὸν ὀρίζοντα ἕνα ὕψισμα ἀπλωμένο διαγωνίως σὲ δυὸ γραμμές.

Ἐὰς ἀφήσουμε τίς λεπτομέρειες, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ διευσούσουμε καλλίτερα στὴν ἔννοια τοῦ συνόλου. Ἡ ἰσορροπία τῆς ζωντανῆς καὶ ἀπτῆς πραγματικότητος στηρίζεται σὲ μιὰ καὶ τὴν αὐτὴ τροφή, ὑπερφυσικὴ πολωμένη. Ἐξελεγκμένη μὲ τὴν ἔμπνευσι, ἀφηρημένη ἀπ' τὴν μελέτη, ἢ ἀνθρώπινη σκέψι πέρνει τὰ κλειδιά τῶν μεγάλων μυστηρίων. Ἐνας πέπλος κρύβει ἀπὸ τὸ βλέμμα τὰ κοσμικὰ βάθη, μπορεῖ ὅμως ν' ἐποσπασθῆ ἀπὸ τὸ διπλὸ του στήριγμα, ἀπὸ τὸ ἐνδιάμεσο στοιχεῖο τοῦ ὄρατοῦ καὶ τοῦ κρυφοῦ... Τὸ τετραδικὸ κόσμημα τῆς τιάρας, τὸ σεληνιακὸ ἱερογλυφικὸ (σημεῖο τῆς ἔμπνευσεως) τοποθετημένο στὴν κορυφή, τὸ κατώτερο διάδημα, πὺν στεφανώνει τὸ μέτωπο καὶ τὰ δύο ἄλλα ἐνδιάμεσα ἐρμηνεύουν τὴν τετραπλὴ οὐστασι τοῦ σύμ-

παντος, πού είναι ανάλογη με τή σύστασι τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή τήν πνευματική οὐσία καί τὸ ὕλικό στοιχείο, πού ἀρμολογοῦνται ἀπό τήν ψυχική ἀρχή τῆς ἀστρικής οὐσίας.

Στὴν ἀνθρώπινη ἀτομικότητα τὸ ἐνδιάμεσο στήριγμα τῆς τυπικῆς ἐπιφάνειας καί τοῦ ψυχικοῦ ἀξιώματος εἶναι, ὅπως τὸ εἶδαμε τὸ ἀστρικό σῶμα, ἀκριβὲς ὁμοίωμα ἐμφυχωτικό, ἰδρωτικό καί διατηρητικό τοῦ φυσικοῦ σώματος, πού ἔγει βαθύτερα ἀναμειχθῆ μαζί του.

Ὁ κόσμος (μακρόκοσμος) — ἀπέραντος ὄργανισμός, πού εἶναι κατασκευασμένος κατ' ἀναλογία τοῦ ἀνθρώπου (μικροκό-

Εἰκὼν 4

Εἰς τὸ Ἴταλικὸ Ταρό πού δημοσιεύεται ἐδῶ ἔχει ἀντικατασταθῆ ἡ ἀρχική εἰκὼν με τὴν ἀνωτέρω πλέον χαρακτηριστική.

σμου) — ἔχει ὅπως αὐτὸν μία ἀρχὴ ἐφικτή, πού διεισδύεται ἀπὸ τρία ἄλλα στοιχεῖα, πού ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ perhesch, Ruach, καί τὸ neschamah τὸ ἀτομικό. Ἔτσι ὅπως τὸ perhesch τὸ ἀστρικό σῶμα, διάμεσο ἀνάμεσα στὸ σαρικό σῶμα μας καί τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μας, ἕνας ἀπέραντος ὠκεανὸς ἀπὸ οὐσίαις ἀστρικές, ἐνδιάμεσος μεταξὺ τῆς φυσικῆς ὕλης καί τῆς ψυχικῆς κοσμικῆς οὐσίας, συνδιεισδύει στενὰ μέσα στὸ ὕλικό σύμπαν. Αὐτὴ

ἡ ἀπέραντη ἔκτασι ἡ ἀστρική παίζει μέσα στήν κοσμολογική τάξι ἓνα ρόλο ἀνάλογο μὲ τὸ ἀστρικό ὁμοίωμα σὲ κάθε προσωπικότητα. Ἐπειδὴ κινεῖται ἀπὸ μιὰ ψυχική οὐσία, ρυθμιστική τοῦ κόσμου ὅπως ἡ ἀνθρώπινη ψυχή, ρυθμίζει τὸ ἄτομο, ἔκπροσωπεῖ τὸ στάδιο, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ νόμος γίνεται ἡ γεννεσιουργὸς αὐτοδυναμία τοῦ γεγονότος.

Καὶ ἡ ψυχική οὐσία, — αὐτὸ τὸ Ruach γενικοποιημένο — περιοχὴ τῶν νόμων, ἐκδηλώνει μιὰ ἀνώτερη σφαῖρα, πνευματική, ἀκατανόητη, πὺν ἀντιστοιχεῖ στοῦ neschamah καὶ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν Ἐπίπεδο—Αἰτία Ἐρχή.

Χρησιμοποιοῦν στοῦν ἀποκρυφισμό τὶς ἐκφράσεις «κόσμος ἢ ἐπίπεδο» γιὰ νὰ δηλώσουν τὸ σύνολο καθ' ἑνὸς ὑπὸ τὰ φυσικά στοιχεῖα, ἀστρικό, ψυχικό, καὶ πνευματικό, πὺν βρίσκονται μαζί μέσα στοῦ ἴδιο ἄπειρο διάστημα — δίχως νὰ διακρίνονται μὲ ἔκτασι καὶ δίχως νὰ βρίσκεται τὸ ἓνα πάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὅπως ἀφήνουν οἱ ἐκφράσεις αὐτὲς νὰ σχηματισθῆ ἡ ἰδέα.

Τώρα πιά ὁ ἀναγνώστης θὰ ἀντιληφθῆ ὅταν θὰ διαβάσῃ : Ἐπίπεδο ἢ πνευματικὸς κόσμος, ἐπίπεδο ἢ ψυχικὸς κόσμος, ἐπίπεδο ἢ ἀστρικὸς κόσμος. Ὅτι πρόκειται :

Εἶτε γιὰ τὴ πνευματικὴ σφαῖρα, περιοχὴ τῶν παγκόσμιων ἀρχῶν, κύριου στοιχείου τοῦ neschamah.

Εἶτε γιὰ τὴν ψυχική οὐσία, κόσμου τῶν ρυθμιστικῶν νόμων, πὺν γεννῶνται ἀπὺ τὶς ἀρχές, ἀνάλογο μὲ τὸ Ruach, τὴ νοῦσα καὶ βουλητική ψυχή.

Εἶτε γιὰ τὴν ἀστρική ὑλότητα, ἀξίωμα τῆς μὴ διαφοροποιημένης ζωῆς, τῆς ἐνέργειας μὴ οὐσίας, δυναμισμού μὲ ἀδιάκοπη ἐνεργητικότητα, περιβάλλοντος, ὅπου καλλιεργοῦνται καὶ προϋπάρχον δυνάμει ὅλα ἐκεῖνα, πὺν πρέπει νὰ ἀντικειμενοποιηθοῦν ὑλικά. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ ἄλλωστε, πὺν γεμίζει ἀπὸ μιὰ ἀόρατη ἱεραρχία θὰ τὸ μελετήσουμε εἰδικότερα στοῦ ὄγδοο κεφάλαιο. Παρὰ τὴ στεριότητά τους τὴν περισσότερο ἐπιφανειακή—παρὰ πραγματική — οἱ ἔννοιες αὐτὲς ἀφομοιώνονται πολὺ γρήγορα, ἂν θελήσῃ κανεὶς νὰ τοὺς ἀφιερῶσῃ κάποια μελέτη. Περιλαμβάνουν, χωρὶς ἀντίρρησης τὶς σύγχρονες ἰδέες, πὺν εἶναι σχετικὲς μὲ τὴ διπλὴ ἀποψὶ δύναμι — ὕλη.

Ὁ ἄτομο, ἔτσι ὅπως τὸ ἐννοοῦν οἱ φυσικοὶ, ἀποκαλύπτει

ἓνα ἐνεργητισμό, πὸν τείνει νὰ ἐξωτερικευθῇ. Ὁ ἀποκρυφισμὸς προσθέτει : Κάθε οὐσιαστικὴ σύνθεσι μορίων: Κομματί πέτρας ἢ μετάλλου, σπόρος, γλῶη ἢ γιγαντιαῖο φυτὸν, μικρὸ ζῶον ἢ παχύδερμο, ἔχει ἐξ ἄλλου ἓνα ὁμοίωμα ἀόρατο ἀστρικής οὐσίας, πὸν διαποτίζει τὴ μᾶζα του καὶ τοῦ μεταδίδει τὴ ζωὴν.

Ὁ φυσικὸς κόσμος, τὰ ἡλιακὰ συστήματα, ἡ γῆ καὶ ὅ,τι ζεῖ ἀπάνω της καὶ μέσα της, μὲ μιὰ λέξι ὅλη ἡ κοσμικὴ ἔκτασι εἶναι διαποτισμένη ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀστρική οὐσία, πὸν διασχίζει τὶς τέσσερεις καταστάσεις τῆς ὕλης μὲ τὶς τέσσερεις διαφορτικὲς της μορφές, ὅπως περίπου σκορπίζεται ὁ ἠλεκτρισμὸς μέσα σὲ μιὰ μεταλλικὴ μᾶζα.

Καθένας λοιπὸν βρίσκεται σὲ σχέσι μὲ ὅλο τὸ ἀστρικὸ ἐπίπεδο μὲ τὸ δικό του ὁμοίωμα καὶ μὲ τὴ μεσολάβησι τοῦ ἀστρικοῦ ἐπιπέδου μὲ ὅλους τοὺς ἀτομικοὺς πλαστικοὺς ἐνδιάμεσους. Αὐτὴ ἡ ἀπόκρυφη θεωρία εἶναι ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὶς παράξενες μαγικὰς πιθανότητες.

Δύναμι καὶ ὕλη, στοιχεῖα ἄμεσα τοῦ φαινομενικοῦ κόσμου ἐπιβάλλουν μὲ τὴν ἐκδήλωσι τῶν νόμων, πὸν πρυτανεύουν στὴν ἀντίδρασί τους, μιὰ ἰδέα τάξεως, ὀρθότητος, πὸν ἐκφράζουν αὐτὸ τὸ στοιχεῖο ἢ ψυχικὸ χάριτι, πὸν εἶναι ἤδη γνωστὸς εἰς τοὺς ἀναγνῶστες μας.

Ἄς προσέξουμε τὴ βλάστησι ἐνὸς μικροῦ φυτικοῦ σπόρου ἢ τὴν ἐπιβλητικὴ ἔλξι τῶν οὐράνιων σωμάτων. Ἡ δυναμικὴ ἔλξι γεννᾷ μιὰ σειρά φαινομένων ἀπόλυτα συντονισμένων, πὸν συναγωνίζονται μὲ μιὰ ἀμετάθετη σκοπιμότητα. Αὐτὴ ἡ παρόρμησι διέπεται λοιπὸν ἀπὸ μιὰ θέλησι πολὺ συγκεκριμένη.

Ἄλλὰ ἡ ἴδια ἡ θέλησι ἔχει ἀνάγκη σὰν ἀρχὴ μιᾶς τάξεως πὸν ἀφηρημένης πραγματικότητος : Τὴν διάνοια, εἴτε τὸν πνευματικὸν κόσμον τῶν Καβαλλιστῶν. Τὸ τετραδικὸν πρῶσιμα, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξετάζει ὁ ἀποκρυφισμὸς τὴν παγκόσμια ὕπαρξι, ἀποκαθίσταται ἔτσι πάνω στὶς βάσεις του τὶς σταθερὰ λογικὰς.

Αὐτὸ πὸν ὑπάρχει ψηλά, λέει ὁ Ἑρμῆς ὁ Τριμέγιστος, μοιάζει μ' αὐτὸ πὸν εἶναι ἐδῶ κάτω. Ὡστε κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς γεννήσεις μιᾶς μεγαλοφυΐας ἐμφανίζει τὶς ιδιότητές της. Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ Σύμπαν, γεννημένα ἀπὸ μιὰ Αἰτία—Ἀρχὴ Μοναδικὴ εἶναι ἀνάλογα μεταξὺ της καὶ ἀντικατοπτρίζουν, μπορεῖ

νά πῃ κανείς, τὶς ιδιότητες τοῦ Ἀπόλυτου ὄντος, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ἰδιότητες ποὺ παριστάνονται ἔτσι Καβαλιστικά: (βλέπε εἰκ. 5 τῆς ἐπομένης σελίδος).

Ἐνα σύντομο σχόλιο θ' ἀνοίξει τὸ δρόμον σ' ἐκείνους, ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσαν τὴν κατανόησιν αὐτῆς τῆς εἰκόνας.

Οἱ δέκα ἀριθμημένες ὀνομασίες (ὀνομάζονται Σεφίροθ) δείχνουν μὲ μιὰ σύλληψιν φωτεινὰ ἀφηρημένη τὶς δέκα ιδιότητες—πρῶτες ἐκδηλωτικὰς τῆς Αἰτίας τῶν Αἰτιῶν τοῦ ὄντος καθεαυτοῦ — τοῦ Θεοῦ. Κατ' ἀρχὴν γιὰ τὴν δέκα καὶ ὄχι ἑννέα ἢ ἑνδεκά; "Ἄν ἀπαντήσουμε ὅτι τὸ δέκα εἶναι ὁ ἀριθμὸς κάθε τέλειαις ἐκπληρώσεως, μιὰ ἐπακόλουθη ἐρμηνεία ἐπιβάλλεται. Νὰ τὴν :

Ἀπὸ τὴ μονάδα, βάσει τῆς διαφοροποιουμένου προόδου μέχρι τῆ δεκάδα περιέχεται ποιοτικὰ ἢ ἄπειρη πολλαπλότητα. Οἱ πρῶτοι δέκα ἀριθμοί :

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, καὶ 10 ἐκφράζουν ἐσωτερικὰ ὄλους τοὺς ἄλλους.

Βρίσκουμε τὴν ἀξίαν τῆς ἐσωτερικῆς ἐκφράσεως ὁποιοῦδήποτε ἀριθμοῦ προσθέτοντας τὰ ψηφία του, γιὰ νὰ τὸν ἀναγάγουμε σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς δέκα πρώτους.

Ἔτσι τὸ $365 = 3 + 6 + 5 = 14 = 1 + 4 = 5$.

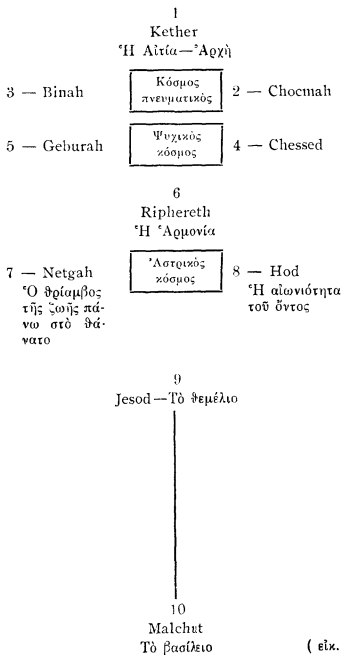
Ἐπίσης : $18.749 = 1 + 8 + 7 + 4 + 9 = 29 = 2 + 9 = 11 = 11 = 2$.

Ἄν ἐπεκταθοῦμε στὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ ὑπερβοῦμε τὰ ὄρια αὐτῆς τῆς μελέτης τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Γιὰ νὰ ἐμβαθύνῃ κανείς στὸ θέμα μπορεῖ νὰ διαβάσῃ τὴ σοφὴ ἐργασία τοῦ ἡγουμένου Λακούρια : «Οἱ ἁρμονίες τοῦ ὄντος, ποὺ ἐκφράζονται μὲ τὸν ἀριθμό.».

Τὰ Σεφίροθ ἀναπαριστάνονται σὲ ομάδες καὶ σὲ τέσσερις σειρές :

Τρεῖς τριάδες καὶ ἡ δεκάτη ἐνότητα. Ἡ δεκάδα γίνεται τετράδα — ἀριθμὸς τῶν συστατικῶν στοιχείων τοῦ μακροκόσμου καὶ μικροκόσμου. Καὶ πράγματι : $4 = 1 + 2 + 3 + 4 = 10$. Ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου $10 = 1 + 0 = 1$ ἔπεται ὅτι μόνο οἱ

ΤΑ ΣΕΦΙΡΟΘ

ἀριθμοὶ 1, 2, καὶ 3 ἀποτελοῦν τὶς ἀξίες, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἀπόλυτο. Ἡ πρώτη Τριάδα (Kether, Chamer, Binah) — πνευματικὸς κόσμος— περικλείει δυναμικὰ καὶ δύο ἄλλες. Ἐντικατροπίζεται κατὰ τρόπο δευτερεύοντα ψυχικὰ σὰν (Tiphereth Chesed, Geburah) ἔπειτα, τρίτον, σὰν ἀστρικὸ (Vesod, Netzad, Hod). Τὸ δέκατο Σεφίρθ Malchuth, τὸ βασίλειο τῶν (μορφῶν) πραγματοποιεῖ τὴ σύνθεσι τῶν ἑννέα πρώτων καὶ ἐκ δηλώνει τὴν ἀντίδρασι τοῦ Kether, τῆς ἀρχικῆς αἰτίας (1) πάνω στὸ οὐδέτερο στοιχεῖο (0), μὲ τοὺς διαφόρους τρόπους του.

Δὲν κρύβουμε τὴν ἀπογοήτευσι, ποὺ δοκιμάζει ἐδῶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν νεοφοίτων τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Ἄς ἡσυχάσουν. Μέσα στὸν τόμο αὐτὸ ὁπάρχουν οἱ πιὸ συγκεκριμένους ἐνδείξεις, ὅπου οἱ διασῶνται τῶν θαυμάτων θὰ ἱκανοποιηθοῦν. Πολλοὶ θὰ ἐπιστρέψουν στὸ κεφάλαιο αὐτὸ γιὰ νὰ ἀναζητήσουν φῶτα, ποὺ θὰ τοὺς ἔχουν κάμει νὰ ἴπθυμήσουν τὰ πιὸ προσιτὰ μέρη τῆς θεωρίας.

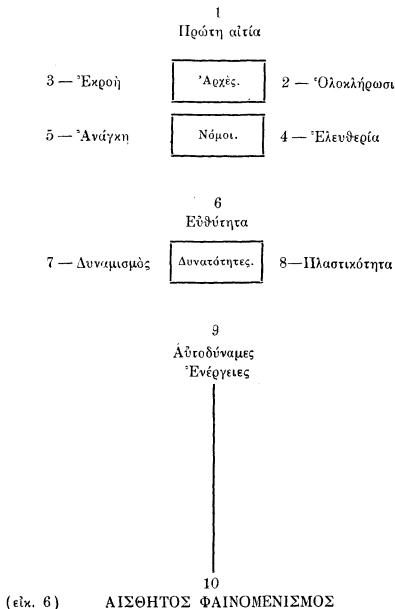
Ἄλλωστε τὸ Σεφίρθικὸ σύστημα ὄχι ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ σὰν κοσμικὴ ἄποψι μπορεῖ νὰ περιγραφῆ (βλέπε εἰκ. 6, σελὶς 33)

Αὐτὸς ὁ πίνακα προσφέρει πράγματι τὴν περίληψι τῆς παγκόσμιας συστάσεως.

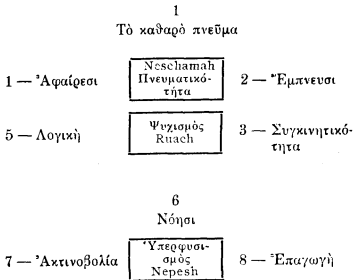
Ἐτέλος ἡ ἀνθρώπινη τετράδα, ἀντικατοπτρισμὸς τοῦ σύμπαντος, ἀντικατοπτρισμὸς τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ διανέμεται ὅπως στὴν (εἰκόνα 7 τῆς σελ.34).

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἀδύνατα φῶτα μας δὲν ἔδωσαν τὴν πλήρη ἀκρίβεια τῆς ἀντιστοιχίας σὲ κάθε Σεφίρθ οἱ ἀναλογίες τοῦ συνέλου εἶναι ἀναντίρρητες.

Προσαρμογή τῶν Σεφιερόθ στη σύστασι τοῦ Σύμπαντος.

Προσαρμογή τῶν Σεφειρόθ στη σύστασι τοῦ Ἀνθρώπου

9
Ἐμφύγωσι

Ἀτομικὴ ἀνθρώπινη σύνθεσι

(εἰκ. 7)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ Η ΑΟΡΑΤΗ ΣΧΕΣΙ

Ἡ σταθερότητα τοῦ μικροκόσμου καὶ τοῦ μακροκόσμου, πὺν ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὶς ἴδιες οὐσίαι κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ἱεραρχημέναι. Ὁ φυσικὸς φορέας καὶ ὁ ὕλικὸς κόσμος. Ὁ πλαστικὸς ἐνδιάμεσος καὶ ὁ ἀστρικὸς κόσμος. Ἡ νοῦσα ψυχὴ, ἡ αὐτονομία τῆς καὶ ἡ ἐπίδρασί τῆς πάνω στὴν ἀστρική ἀτομικότητα καὶ τὴ συλλογική. Ὁ δημιουργημένος λόγος, αὐτὸ πὺν ἐκφράζει. Ἐμπειρική βᾶσι τῆς ἠθικῆς.

Ἡ ὀλοκληρωτικὴ κατάφασι στὶς πνευματικὰς κορυφὰς γεννάει μιὰ φωτεινὴ ἀκτινοβολία.—Οἱ τρεῖς δρόμοι τῆς λυτρωτικῆς ἀσκήσεως.—Ἡ ψυχὴ σὲ συσχετισμὸ μὲ τὴν παγκόσμια νόησι.

Ἡ ἀπόκρυφὴ ἐπίδρασι εἶναι δυνατὴ στὸν κοινὸ ἄνθρωπο. Ἡ ψυχικὴ ἀτομικὴ ἐνέργητικότητι ἐπιδρᾷ πάνω στὸν ἀνθρώπινον παράγοντα τῆς ἐξελίξεως—ἐκτείνεται πάνω στὶς δυνάμεις, στοὺς κοσμικοὺς πράκτορας στὶς δυνάμεις πὺν προκαλοῦν τὰ γεγονότα. Γενοῦν τὴν πραγματικότητι.

Ὁ Μηχανισμὸς τοῦ μοιραίου.

Ἀνάμεσα στὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητι καὶ τὸ σύμπαν, πὺν τόσο ἡ μία ὅσο καὶ τὸ ἄλλο ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὶς ἴδιαι κοσμικὰς οὐσίαι, ὅμοια ἱεραρχημέναι, ἐμφανίζεται μιὰ τετάρτη σχέσι, μὲ τὴν ὁποία παράγεται ἀμοιβαία ἀπὸ τὸν μικροκόσμον καὶ τὸ μακροκόσμον μιὰ διακεκομμένη σειρὰ ἐνεργειῶν καὶ ἀντιδράσεων.

Ὁ φυσικὸς φορέας τοῦ ἀνθρώπου ὑπόκειται στὸ νόμον τοῦ ὕλικου κόσμου, ἀλλὰ διαθέτει ἐπίσης κατὰ ἀπὸ τὸ νόμον αὐτὸν καὶ

ὅσο ἀνακαλύπτει τὶς δυνάμεις του τὶς κυριεύει καὶ τὶς θέτει σιγὰ σιγὰ στὴν ὑψηροσύνη του.

Τὸ ἀστρικό ὁμοίωμα—ἀτομικοποίησι μέρους τῆς ἀστρικῆς οὐσίας, ὅπως τὸ φυσικὸ σῶμα ἀτομικοποιεῖ ἓνα σύνολο ἀτόμων—δέχεται ἀπὸ τὸν ἀστρικό ὠκεανὸ καὶ ἀπὸ τὰ ὄντα, ποὺ κινουῦνται μέσα σ' αὐτὸν ἄπειρες ἐντυπώσεις καὶ παρορμήσεις. Ἄμοιβαία κάθε ἀνθρώπινος ἐνδιάμεσος γεννάει στοὺς κόλπους τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου ἓνα ἐκφραστικὸ πολμικὸ κυματισμὸ τῶν παρορμήσεών του τῶν ὁρέξεών του ἢ τῆς ἀποστροφῆς του.

Μαγνητίζει ἢ ἀπωθεῖ τὶς δυνάμεις τὶς ἀτομικότητες, τὶς περιστάσεις καὶ τὰ ἀντικείμενα ἀκόμη ποὺ ἀγκαλιάζει ὁ συγκινητικὸς δυναμισμὸς του.

Τὸ Ruach, ἡ ψυχὴ, τὸ ἐγώ, τὸ οὐσιῶδες ἐγώ, νοητικὸ καὶ συνειδητὸ μεταφέρει στὸ ἀστρικό ἐπίπεδο μὲ τὴ μεσολάβησι τοῦ ἀστρικοῦ ὁμοιώματος, ποὺ ἐμψυχώνει, τὰ ἴχνη τῶν ἐπιθυμιῶν του ἢ τῶν βουλήσεων του. Τὰ ὄντα ποὺ εἶναι λίγο ἐξελιγμένα, ποὺ μέσα τους δεσπάζει τὸ ἔνστικτο, ἢ θέλῃσι ἐκφράζει ἀπλούστατα τὶς ὁρέξεις, τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὰ πάθη, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴ συγκινητικότητα, ποὺ εἶναι εἰδικὴ στὸ ἀστρικό σῶμα.

Ἡ καλύτερα ἐξελιγμένη ψυχὴ ἐμφανίζει μιὰ ἐνεργητικότητα ποὺ δεσπάζεται ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις, ποὺ τὶς ἀνήκουν: Αἴσθησι τῆς Δικαιοσύνης, αἴσθησι τῆς Ἀλήθειας, αἴσθησι τῆς Εὐθύτητος.

Ἀρχίζει τότε τὴν καθαρὴ ὑπαρξί της καὶ τείνει νὰ δεσπόσῃ πάνω στὰ ἔνστικτα καὶ τὶς συγκινήσεις ποὺ καλλιεργοῦνται ἀπὸ τὶς κατώτερες ἀρχές. Ἡ συνεχὴς προσπάθεια τοῦ δίνει σιγὰ σιγὰ μιὰ δύναμι ἐλέγχου διαρκῶς πιὸ κυριαρχικοῦ.

Οἱ ὁρέξεις του γίνονται ἐνεργητικὲς καὶ ἀποφασιστικὲς. Μόλις ἡ ἠθικὴ αἴσθησι, ἢ μᾶλλον οἱ ἠθικὲς αἰσθήσεις, σταθεροποιοῦνται ὀριστικὰ, ὁ ἄνθρωπος γίνεται συνειδητὴ δύναμι, γιατί ἡ ψυχικὴ ἐνεργητικότητά του, ποὺ μεταδίδεται στὸ ἀστρικό ἐπίπεδο, γεννάει ἐκεῖ δυνάμεις σύμφωνες μὲ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ καὶ μὲ δυνάμεις δικές του, ἐμπιστευμένες στὸ λανθάνον ὑπερφυσικὸ στοιχεῖο γεννοῦν μέσα του ἄμεσες πραγματικότητες.

Ἄν ὅμως μιὰ ἰσχυρὴ θέλῃσι ἐξελιξέως τῆς ψυχῆς στερεῖται ὁμοιογένειας, ἂν παραδείγματος χάρι τὰ αἰσθήματα μένουν ἀνθαίρετα ἢ ἡ κρίσι σκοτεινιάζει, τὸ ἄτομο ἀντιδρᾷ ὄχι λιγώτερο

ἀποτελεσματικά στο ἀστρικό πλάνο, ἀλλὰ συλλέγει αὐτὸ πού σπέρνει ἐκεῖ, δηλαδή προκαλεῖ ἐκεῖ θλιβερὲς συμπτώσεις καὶ δυσάρεστα πεπωμένα.

Ἐν συντομία ὁ βαθύτερος λόγος, τοῦ καθενὸς, πού εἶναι ἀνάλογος μὲ τὸν παγκόσμιον ψυχικὸν λόγον πραγματοποιεῖ αὐτὸ πού ἐκφράζει, ὅπως ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ τελευταῖος.

Ἄλλὰ ἡ ἀντίρρηση στὸν κοσμικὸν λόγον ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα ἀναπόφευκτο τόσες ἀντιδράσεις ὅσες καὶ παρεκλίσεις. Ἔτσι ἡ ἠθικὴ ἀποκτᾷ μιὰ ἐμπειρικὴ βάσιν γόνιμη σὲ ἐσωτερικοῦς, ἐπωφελεῖς κατὰ τὰ ἄλλα διαλόγους, ὅσο οἱ πιὸ λεπτεῖς διαλεκτικὲς τῶν θεωρητικῶν τῆς φιλοσοφίας ἢ καὶ τῆς θεολογίας περισσώτερο.

Μιὰ πλήρης κατάφασις στὴν Ἀλήθειαν, στὴν δικαιοσύνην, στὴν Εὐθύτητα ἀποσπᾷ σιγὰ σιγὰ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν κατωτέρων ἀξιωμάτων τοῦ *gourh* καὶ *peresch*. Τότε τὸ *Neschama* ὑψώνει τὴν ψυχὴν πρὸς αὐτὸ καὶ τὴν φωτίζει μὲ μιὰ λάμψιν πνευματικὴν. Μπροστὰ τῆς ἀνοίγονται ἀκτινοβόλα τὰ τρία μονοπάτια, πού ὀδηγοῦν στὴ θεϊκὴ ἐνότητα:

Τὸν ὀλοκληρωμένον ἀλτρονισμόν, τὴ μυστικιστικὴν ἀφαίρεσιν καὶ τὴν ὑπέριστα ἠναζήτησιν. Σύμφωνα μὲ τὴ φύσιν τῆς θὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο δρόμον τῆς λυτρωτικῆς ἀσκήσεως.

Πολὺ πρὶν φθάσῃ τις κορυφὴς αὐτῆς τὸ *guach* γίνεται ἱκανὸν νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀνείλωπτη ὁμορφίαν τους, νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα σεβασμὸν βαθύτερον διαρκῶς γιὰ τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν καὶ ἔπειτα δέχεται πρακτικὰ τὶς συμπτωματικὰς παρορμήσεις τοῦ *Neschama* — τὶς ἐπικλήσεις τῆς χάριτος, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ κληρικὸς. Ἄν ὁ ἐγκληματίας ὁ πιὸ χειρότερος νοιώθῃ συγκίνησιν ἔστω καὶ στιγμιαία, μὲ ἕνα παράδειγμα ἠρωϊκῆς αὐταπαρνήσεως, αὐτὸ μποροῦμε νὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὴν γέννησιν ἢ μᾶλλον τὴν ἀφύπνισιν τῆς ὑπερσυνειδήσεως του:

Τώρα πᾶν ἔχει μέσα του τὴν δυναμικότητα μιᾶς εὐγενικῆς πράξεως, πού ἐγκαινιάζει μιὰ ἀλλαγὴ συμπεριφορᾶς. Ἐξ ἄλλου ἔστω καὶ χωρὶς συνείδησιν τοῦ πνευματικοῦ λόγου, τὸ ἀνθρώπινον ὄν εὐνοεῖ τὶς περιστάσεις αὐτῆς ὅσες φορές ἡ παγκόσμιον νόησιν τὸ κρίνει ἀπαραίτητον, μὲ μιὰ προνοιακὴ προστασία, φαινομενικὰ τυχαία:

Μιὰ ἔννοια ἄγνωστη ἀνατέλλει ξαφνικὰ καὶ τοῦ ἀνοίγει και-

νούργιους ὀρίζοντες. Μιά μ ο ἰ ρ α τὸν βοηθάει στὴν ἀπελπισία του.

Ἐνας σωτήριος συνδυασμὸς περιστάσεων τὸν παρασύρει ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο πού θὰ προκαλοῦσε τὸν ἐκμηδενισμό του.

Καὶ πάντοτε μιὰ ζωηρὴ ἐπίκλησί του, στὴ σιωπὴ τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως ἢ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ λόγου ἢ τῶν λατρευτικῶν συμβόλων καταλήγει σὲ μιὰ βοηθητικὴ ἀντίδρασι τοῦ θεϊκοῦ ἐπιπέδου.

Ἡ μυστικὴ ἀφαίρεσι ἀνοίγει στὴν ψυχῇ, πού ἔχει ἐξελιχθῆ, πολὺ τὴν παγκόσμια νόησι πού ἔτσι δέχεται ἀπευθείας—καὶ τὴ Γ ν ῶ σ ι ἀνάλογα τὸ βαθμὸ τῆς διανοητικότητος καὶ τὴν εὐδαιμονία τῆς ἐκστάσεως, πού ἀναλογεῖ στὴν ἀγιότητά του.

* *
*

Ἄς ἀφήσουμε αὐτὲς τὶς τελευταῖες καὶ ἐξαιρετικὲς δυνατότητες γιὰ νὰ ἐπανέλθοιμε στὶς πιὸ ἄμεσες, αὐτὲς πού μποροῦν νὰ πραγματοποιήσουν τὸ μέσο ὄρο τῶν ἀτόμων πού ἔχουν συνείδησι τῶν ἀποκρύφων ἀρχῶν καὶ τῆς σχέσεώς τους μὲ τὸ ἀντίστοιχο παγκόσμιο ἐπίπεδο.

Πολλοὶ ἀναγνώστες, ὅσοι ἐπρόσεξαν τὰ προηγουμένα, θὰ παρατήρησαν τὰ φαινόμενα, πού εἶναι σχετικὰ μὲ τὴν ἀστρική ζωή, τὴν ψυχικὴ καὶ τὴν πνευματικὴ.

Κάτ' ἀρχὴν πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπόψιν ὅτι κάθε πνευματικὸ ἐρώτημα, ὅταν διατυπωθῆ καθαρά, ἀποβλέπει σὲ μιὰ ἀμοιβαία ἔμπνευσι. Ἀνάλογα μὲ τὸν ἄν πρόκειται γιὰ τὴν ἀκατανόητη τάξι ἢ τὴ φαινομενικὴ, ἢ ἀντίδρασι ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἓνα ἐπίπεδο ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ τὴ μορφή τῆ σχετικῆ πρὸς τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο μὲ τὴ μορφή τῆ σχετικῆ πρὸς τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο.

Ἐτσι στὶς δεσπόζουσες ιδέες ἀνταποκρίνονται συχνὰ ἰ δ έ ε ς ἢ ε ἰ κ ό ν ε ς ἑνορατικὲς πού ἔχουν σχηματισθῆ ἐκούσια κατὰ τὸ ὕπνο ἢ τὴν ἐγρήγορσι, σὲ σχέσι μὲ τὰ πρόσωπα καὶ τὶς ἐνδεχόμενες καταστάσεις.

Οἱ ἑσωτερικὲς κινήσεις τῆς ψυχῆς, εἴτε συνειδητὲς, ἢ ἀνακλαστικὲς τῶν τάσεων πού ἀνήκουν στὸ διπλὸ ἀστρικὸ σῶμα ἢ ἐπιθυμίες τῶν αἰσθήσεων ἐπενεργοῦν διὰ μέσου τοῦ ἀγωγοῦ τοῦ

παγκόσμιου ἐνδιάμεσου πάνω στις γνωστές ἢ ἄγνωστες ἀτομικότητες, ἀπὸ τις ὁποῖες ἐξαρτᾶται ἡ πραγματοποίησι ἐκείνου πού εὐχόμαστε νὰ ἀποκτήσουμε ἢ νὰ ἀπομακρύνουμε. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐπιδρῶν οἱ κινήσεις αὐτὲς πάνω στὸν ἀνθρώπινο παράγοντα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἡ ἐπίδρασί τους δὲν ἐντοπίζεται στὰ ὄντα ἐπεκτείνεται στὶς δυνάμεις, στοὺς κοσμικοὺς πράκτορες, προκαλεῖ στοὺς κόλπους τοῦ ἀστρικοῦ τὶς δυνάμεις, πού σχηματίζουν τὰ γεγονότα πού εἶναι ἀκόμη ἀβέβαια. Γεννᾶ ἀφ' ἑαυτῆς τὴν ὑπερφυσικὴ κίνησι ὠρισμένων πραγματικοτήτων, φλογερὰ ἐπιδιωκομένων καὶ πολὺ ἐπιθυμητῶν. Εἶναι πλάνη τὸ συμπτωματικὸ τῶν περιστάσεων, λέει ὁ Πελεντάν, τὸ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς μόλις στραφεῖ πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀπόστασι. Ἐγνώριζε αὐτὸ ὁ μέγας ἀγνοημένος τί ἐνεργητικὸ μέρος πέρνει ἡ ἀνθρώπινη ἀτομικὴ θέλησι στὸν γενικὸ ντετερμινισμό.

Τὸ μοιραῖο, δηλαδή τὸ σύνολο τῶν φυσικῶν νόμων καὶ τῶν ὑπερφυσικῶν κυβερνάει τὸν ἀστρικὸ φαινομαινισμό καὶ τὸν ἀντίστοιχο αἰσθητιό. Ἀποτελεῖ τὸν ντετερμινισμό πού ρυθμίζει τὰ δύο κατώτερα ἐπίπεδα τῆς φύσεως καὶ τὰ δύο ἀντίστοιχα στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπου. Ὅσο ἡ ψυχὴ μένει ἐξ ὀλοκλήρου ἀνεξάρτητη ἀπὸ τοὺς φορεῖς τῆς, δηλαδή ὅσο ἀντανაკλᾷ παθητικὰ τοὺς συγχινητικούς καὶ αἰσθητικούς αὐθορμητισμούς, πού προέρχονται ἀπὸ τὸν πλαστικὸ ἐνδιάμεσο καὶ ἀπὸ τὸν ὄργανισμό, τὸ ἀνθρώπινο ὄν καθορίζεται ἐξ ὀλοκλήρου.

Ὅσο ἡ ψυχικὴ ζωὴ γίνεται πῶς συνειδητὴ τόσο καὶ ἡ συνειδητὴ καὶ σκεπτομένη ἐνότητα—ἡ ψυχὴ—γίνεται μιὰ ἀρχὴ καθοριστικὴ πάνω στὸ πεπωμένο. Τὸ ἄτομο τότε ἀπαλλάσσεται βαθμηδὸν ἀπὸ τὴν ἐπίδρασί της σὲ μιὰ ποσότητα πάντοτε ἀνάλογη μὲ τὴ ἀπαγορευτικὴ ἐπιρροὴ πάνω στὶς παρορμήσεις, τὶς πρωτόγονες κλίσεις, μὲ μιὰ λέξι πάνω στὸ «ἀστρικό» του.

Μὲ τὸν ὄρο «ἀστρικό» πρέπει νὰ ἐννοήσουμε τὶς προδιαθέσεις καὶ τὸν «προορισμό», πού προκύπτουν ἀπὸ τὶς πλανητικὲς ἐπιδράσεις τῆ στιγμῆ τῆς γεννήσεως καὶ μεταδίδουν ἄλλωστε στὸ νεογέννητο ἓνα χαρακτῆρα μορφολογικὰ εὐδιάκριτο.

Ἡ στιγμὴ τῆς γεννήσεως φαίνεται τυχαία καὶ ὁμως ἡ εὐ-

θύτητα¹, πού πρυτανεύει στην ψυχική κίνησι του σύμπαντος ρυθμίζει τις γεννήσεις κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ν' αποδώση σε κάθε έγω τὸ ἀστρικό ὁμοίωμα καὶ τὸ σαρκικό σῶμα πού τοῦ εἶναι προωρισμένο ἀπὸ τις προτεραιότητες.

"Ὡστε ἂν ὁ ἥλιος ἀκτινοβολῇ στὴ ζωὴ καθένα ἀπὸ τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα, πλανῆτες ἢ ἀπλανεῖς ἀκτινοβολεῖ μὲ τὴν παλμική του δυναμικότητα ἕνα χαρακτηριστικό ἰδιαίτερο. Πλανῆτες καὶ ἀστέρια ἐπιδρῶν πάνω σ' αὐτούς, πού ἔρχονται στὴν γήϊνη ζωὴ μ' ἕνα τρόπο, πού διαφέρει σὲ κάθε δευτερόλεπτο καὶ σὲ κάθε σημεῖο τῆς σφαίρας μας ἀνάλογα μὲ τὸ πρῖσμα ἢ τις γωνίες κάτω ἀπὸ τις ὁποῖες τὸ σημεῖο αὐτὸ δέχεται τις παλμικές κινήσεις τους. Ἐτσι οἱ πλανητικὲς θέσεις τοῦ ζωδιακοῦ ἀπέναντι στὸν τόπο τῆς γεννήσεως δείχνουν στὸν ἀστρολόγο τις προδιαθέσεις, αἴσιες ἢ ἀπαίσιες τοῦ παιδιοῦ. Τὸ ὠροσκόπιο ἐρμηνεύει μιὰ ὠρισμένη σχέσι, ἕνα ὠρισμένο τρόπο σχέσεων ἀνάμεσα στὴ φύσι καὶ στὸν ἄνθρωπο, ὄχι ὅμως ἕνα πεπρωμένο ἀπόλυτα ἀμετάθετο.

*
*
*

Ἐπὸ τὰ ἀστρικά ἔχνη τῆς γεννήσεως προκύπτει ἕνα σύνολο ἰδιοτήτων, ἕνας ντετερμινισμός πού ἀνάλογα μ' αὐτὸν θὰ χρησιμεύσουν σὰν ἐνδιάμεσοι τὸ γουρη, ὁ φυσικὸς ὀργανισμός καὶ τὸ peresch. Ἡ ψυχὴ θὰ ὑποστῇ τὴν ὠθησι τους, πού σκοπὸς τῆς θὰ εἶναι ἐδῶ στὴ γῆ ν' ἀγωνισθῇ γιὰ νὰ ἐξελιχθῇ πρὸς τὴν ἐλοκληρωτικὴ ἐλεύθερη βούλησι. Ἡ γωνία, ὑπὸ τὴν ὁποία τὸ νεογέννητο δέχεται τὴν ἐπίδρασι, πού ἀνήκει σὲ κάθε πλανήτη δείχνει τὸ βαθμὸ τῆς ἐκπεμπομένης ἀπὸ τὸν πλανήτη αὐτὸ δυναμικότητας, πού θὰ τοῦ ἀποδοθῇ.

Οἱ γωνίες κάτω ἀπὸ τις ὁποῖες κάθε ἀστρικό σῶμα δέχεται τις ἐπιδράσεις τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὰ ὀκτὼ ἄλλα τῆ στιγμῆ τῆς γεννήσεως δείχνουν πῶς θὰ πραγματοποιηθῇ στὴν ἀτομικότητα τοῦ παιδιοῦ ἢ ἀνάμειξι τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀστρικοῦ αὐτοῦ σώματος

1. Κοσμικὴ ἀρχή, πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ ἕκτο Σεφίρ.

καὶ τῶν παλμικῶν ἀκτινοβολιῶν, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα.

Τέλος κάθε μία ἀπὸ τις δώδεκα ζωδιακῆς περιοχῆς, δηλαδή τῶν δώδεκα ομάδων τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, ἐπενεργεῖ μὲ τὴ γενικὴ παλμικὴ τονικότητά της, πάνω στὸ νεογέννητο κατ' ἄρχιν ἀνάλογα μὲ τὴ θέσι της ὡς πρὸς τὸν προσανατολισμὸ τοῦ σημείου τῆς γῆς ὅπου ἔλαβε χώρα ἡ γέννησι καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν τρόπο ἐπιδράσεως τῆς εἰδικῆς σὲ κάθε πλανήτη ἀκτινοβολίας τῆ στιγμῆ, ποὺ περνάει ἀπὸ τὸ ζωδιακὸ αὐτὸ σημεῖο.

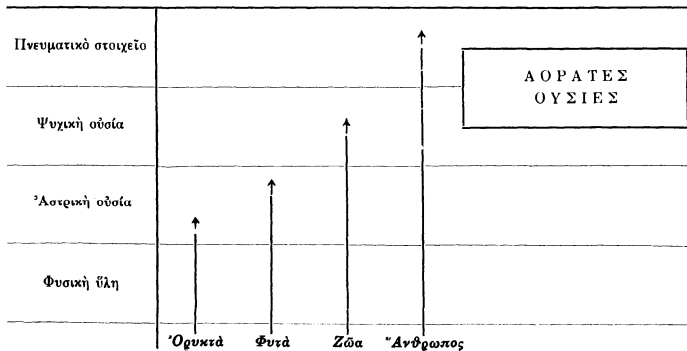
Ὅλες οἱ ἰδιότητες, ποὺ παρατηροῦνται ἐδῶ στὶς διάφορες περιοχῆς γεννῶνται ἀπὸ τις ἀστρικές ἐπιδράσεις. Εἶναι δυνατόν νὰ χωρίσουμε τὰ ὄρυκτά, τὰ φυτά, τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους σύμφωνα μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἢ τις ἰδιότητές των σὲ ἑννέα κατηγορίες: Ἡλιακά, Σεληνιακά, Ἀριανά, τοῦ Ἑρμῆ, τοῦ Δία, τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Κρόνου, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τοῦ Ποσειδῶνα.

Ὁ Ἄρης π.χ. γεννάει τις ὀρθογώνιες καὶ συγκεκριμένες μορφῆς ταυτόχρονα μὲ τοὺς ἰσχυροὺς δυναμισμούς. Σ η μ α δ ε υ ε ι (ἀφήνει τὰ ἴχνη) τοῦ Ἀριανοῦ μορφικοῦ χαρακτηῆρα. Τὰ πετρώματα, τὰ μέταλλα, ποὺ γεννήθηκαν κάτω ἀπ' τὴν ἐπίδρασί του φέρουν τὰ χαρακτηριστικὰ ἢ τὴ φύσι τοῦ Ἄρη. Ἐτσι ἀνάμεσα στ' ἄλλα ὁ σίδηρος, τὸ ρουμπίνι, ἡ κολοκύθα, ἡ τίγρις εἶναι ἀριανά, ὅπως ἄλλωστε τὰ ἄτομα, ποὺ εἶναι μαχητικά. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ σμαράγδι, ὁ ὀρεῖχαλκος τὸ ἱερὸ βότανο, τὸ περιστέρι ἔχουν ζυμωθεῖ μὲ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀφροδίτης, ὅπως ἄλλωστε καὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἐμφανίζουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ τύπου τῆς Ἀφροδίτης, ποὺ ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τις ἐλειπτικῆς μορφῆς ποὺ ἀποκαλύπτουν τις ἐξαιρετικῆς κλίσεις του γιὰ ἀναζήτησι τῆς ἁρμονίας τῶν αἰσθητικῶν ἐντυπώσεων μέσα στοὺς κόλπους μιᾶς γλυκειᾶς καὶ ἀπαλῆς ζωῆς.

Αὐτὴ ἡ βασικὴ ἀστρολογικὴ ταξινόμησι χρησιμοποιεῖται κυρίως στὴν ἀπόκρυφη θεραπευτικὴ καὶ στὴν τέχνη τῶν θαυμάτων

Μιὰ πέτρα, ἓνα μέταλλο, ἓνα φυτό, ἓνα ζῶο μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ Ἄρη ἀκτινοβολοῦν πράγματι παλμικῆς κινήσεις ὀνάλογες μὲ τις παλμικῆς ἀκτινοβολίες τοῦ Ἄρη. Μεταδίδουν σὲ ὅποιον τις δεχθῆ μιὰ ἀρετὴ ἀνάλογη μὲ τὴ τῆ δι-

Σχέσεις ανθρώπου και σύμπαντος

κή τους. Ἐπὶ αὐτὸ προέρχεται ἡ χρῆσι μιᾶς ὠρισμένης πολυτιμῆς πέτρας μέσα σὲ ἓνα ὠρισμένο μέταλλο, γιὰ νὰ εὐνοήσῃ ὠρισμένες ιδιότητες ἢ γιὰ ὑποβοηθήσῃ ἓνα ὠρισμένο σκοπὸ. Ἐπὶ αὐτὸ ἐπίσης ἐξαρτᾶται καὶ ἡ χρῆσι ἑνὸς ὠρισμένου φυτοῦ, γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἓνα ὠρισμένο θεραπευτικὸ ἀποτέλεσμα ἢ γενικώτερα ἓνα φυσιολογικόν. Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ τέλος προέρχεται ἡ προτίμησι τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς οὐσίας ἑνὸς ὠρισμένου ζώου γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἓνα ὠρισμένο ἀποτέλεσμα.

Μὲ τὰ δεδομένα αὐτὰ μπορούμε νὰ ἀντιληφθοῦμε γιὰτι μιὰ ὠρισμένη ὥρα μιᾶς ὠρισμένης μέρας μιᾶς ὠρισμένης ἐποχῆς εἶναι πιὸ ἐνδεδειγμένη γιὰ νὰ μαζέψουμε ἓνα ὠρισμένο βότανο, πού θὰ χρησιμοποιηθῇ στὴ μαγεία.

Κατὰ τὴ στιγμῆ, πού ὁ Ἄρης βρίσκεται στὴν ἑλλειπτικὴ τροχιά σὲ τρόπο ὥστε ἡ ἐπίδρασί του πάνω στὴ σφαῖρα μας νὰ εἶναι ἔντονη οἱ Ἀριανὲς ιδιότητες τῶν φυτῶν φτάνουν στὸ ὕψιστο σημεῖο τους. Τὴν ἴδια στιγμῆ τὰ ἔνστικτα τῶν ἀριανῶν ζώων βρίσκονται στὸν παροξυσμὸ τους καὶ ἡ βιαιότητα γίνεται αἰσθητὴ στὸν κόσμον ὑπὸ τὴ μορφή σεισμῶν, θυελλῶν, κυκλώνων, δολοφονιῶν, πολέμων κλπ.

Ἄς σημειώσουμε, γιὰ νὰ προλάβουμε μιὰ εὐκολὴ ἀντίρρηση ὅτι θὰ συμβῇ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο ἀνάλογα μὲ τὶς θέσεις τῶν ἄλλων ἄστρων. Ἡ θέσι αὐτὴ θὰ τροποποιήσῃ τὴ βασικὴ ἐπίδρασι τοῦ Ἄρη.

Σὲ μιὰ ἄλλη σειρά ἰδεῶν πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐπίσης ὅτι τὸ πέρασμα ἑνὸς πλανήτη ἀπὸ σημεῖα ὅπου ἡ ἐπίδρασί του πάνω στὴ γῆ εἶναι μεγίστη ἢ ἐλαχίστη, ἁρμονικὴ ἢ ὄχι μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἄλλων ἡλιακῶν δορυφόρων συνοδεύεται ἀπαραίτητα ἀπὸ μιὰ ἐπίδρασι πάνω στὴ πλανητικὴ οἰκονομία τῶν ἀτόμων καὶ τοῦ συνόλου. Στὶς διάφορες φάσεις παρουσιάζεως μιᾶς γήϊνης περιοχῆς στὸν ἥλιο ἀντιστοιχοῦν φαινόμενα πολὺ γνωστά. Εἶναι λιγώτερο καθορισμένο τὸ ὅτι κάθε ἔκλειψι τῆς κεντρικῆς ἐστίας τοῦ συστήματός μας σημαίνει πάντοτε μιὰ καταστροφὴ, πού ἐπιδρᾷ πάνω στὴ ζωὴ : Λιμός, ἐπιδρομὴ, ἐρήμωσι, ἐπιδημία κλπ....., ἀνάλογα μὲ τὴν καθοριστικὴ ἐπίδρασι τῶν ἄλλων ἀστρικῶν σωμάτων. Κάθε συγκέντρωσι ἀτόμων ἔχει ἓνα ὁμοίω-

μα, ένα αστρικό σώμα, που αδιάκοπα εκπέμπει την ραδιοενέργειά του.

Ίδου ένας πίνακας, που δείχνει τη σχέση των βασιλείων της γήινης φύσεως με το παγκόσμιο επίπεδο.

Ίδου ένας πίνακας, που δείχνει τη σχέση των βασιλείων της γήινης φύσεως με το παγκόσμιο επίπεδο. (Είχ. 8).

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ συμπληρώνει τὶς προηγούμενες γνώσεις σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν σχέση τοῦ ἀνθρώπου, ἀφ' ἑνὸς μὲν μὲ τὰ κοσμικὰ ἐπίπεδα καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ τὰ ὄρυκτά, φυτὰ, ἢ ζῶα τῆς γήινης περιοχῆς του. Θὰ δοῦμε πῶς πέρα πῶς τὸ ἀστρικό φυτὸ συνδέει τὸ ἀνθρώπινο ὄν μὲ τὶς διάφορες κατηγορίες τῶν πνευμάτων, που κατοικοῦν στὸ ἀόρατο καὶ στὶς ἡλιακές, σεληνιακές, ἀριανές κλπ. ἐνότητες πρᾶγμα που θὰ πρέπει νὰ θυμηθοῦμε ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὴ στιγμή τῆς ἐπικλητικῆς ἐθιμοτυπίας τῆς πλανητικῆς τῆς φύσεως.

Ἡ ἀόρατη σχέση, που συνδέει τὴν ἀνθρώπινη ἐνότητα μὲ τὸ ἀόρατο ὄλο ἀναφέρεται στὴν τρίτη σελίδα τοῦ Ταρό.

Εἰκὼν 9

Τὸ ὑποκείμενο αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, ἡ αὐτοκράτειρα, κρατᾷ τὶς συμβολικὲς φτεροῦγες, που ὑψώνουν στὶς ἀποκαλυπτικὲς ἐκστάσεις (βλέπε εἰκ. 9).

Τὸ σκῆπτρο της, πού ἔχει στήν κορυφή του τὸ ἱερογλυφικὸ τῆς Ἄφροδίτης, ἐπιβεβαιώνει τὴ δύναμι κυριαρχίας μὲ τὸ μαγνητισμὸ τοῦ ἀστρικοῦ φωτός, πάνω στήν περιοχὴ τοῦ αἰαθητοῦ. Τὸ ἀριστερὸ χέρι της — παθητικὸ σὲ σχέσι μὲ τὸ δεξι, πού σημαίνει πρωτοβουλίες βουλευτικές, — στρέφεται πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ εἰκόνα ἑνὸς μαύρου ἀετοῦ : Εἶναι ἡ σκοτεινὴ παρόρμησι, πού προβάλλεται πάνω στὸν λανθάνοντα ὑπερφυσισμὸ μὲ τοὺς ἀνεμικοὺς αὐθορμητισμούς. Στὸ ἄνω μέρος τὰ δώδεκα ζωδιακὰ ἄστρα ἀκτινοβολοῦν τὴν πλανητικὴ ἐπίδρασι. Κάτω ἡ Σελήνη — ἡ φυσιωμένη φύσι — ἀναπαύεται στὰ πόδια τοῦ ἐξαιρετικοῦ πλάσματος, πού ἡ μύησι τοῦ ἔδωσε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀπόκρυφης κυριαρχίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Η ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΙ

Ἡ ἀόρατη ἐπίδρασι, ἡ αἰτιολογικὴ ἀπήχησι τῆς σκέψεως — ἡ ψυχικὴ ἀτομικὴ παρόρμησι γεννᾷ διάφορες σειρὰς ἀποτελεσμάτων. — Δίχως ξίφος ἀστρικό, ἔντε λατρευτικὴ μπαγκέτα, ὁ ἀνθρώπινος λόγος προκαλεῖ καὶ ἐξορκίζει ἀληθινὰς δυνάμεις. Ὁ μάγος καὶ τὸ μεντιουμ. — Τὸ κλειδί τῆς μαύρης μαγείας. — Ὁ σεληνιακὸς τύπος, τοῦ Ἄρη, τοῦ Ἑρμῆ, τοῦ Δία, τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Κρόνου. — Πῶς ἀποφεύγουμε τὸ μοιραῖο. — Συμπέρασμα.

Οἱ βασικὲς γνώσεις τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καθιστοῦν συγκεκριμένον καὶ δικαιολογοῦν στὰ μάτια τοῦ μουμένου τὸ αἶσθημα τῆς βαθύτερης ἀντιστοιχίας του μὲ τὸ σύμπαν καὶ τοῦ ἀποκαλύπτουν τὸ νόμο τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀτομικοῦ ψυχισμοῦ. Ὁ ἄνθρωπος προσδιορισμένος στὴν παροῦσα στιγμή ἀπὸ τὶς προδιαθέσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες προκύπτει ἡ θέσι του ἀπέναντι στὸν κοσμικὸ μηχανισμό, συνεχίζει ὁ ἴδιος νὰ ὑφαίνει τὰ στοιχεῖα τῆς ἐξελιξεῶς του. Τὰ παράγει αὐτόματα ἀπὸ τὴν αἰτιολογικὴ ἀπήχησι τῆς θελήσεώς του, τῆς σκέψεώς του, γιὰτὶ κατὰ τὸ μέτρο, ποῦ ξετυλίγεται τὸ νῆμα τῶν καταστάσεων τῆς συνειδήσεώς του ἀντιδροῦν πότε στὸ ἀστρικό φῶς, πότε στὴν ψυχικὴ οὐσία καὶ ἀπηχοῦνται λίγο ἢ πολὺ στὴν πνευματικὴ σφαῖρα. Αὐτὴ ἡ παρόρμησι ὀργανώνει ταυτόχρονα πολλὰς σειρὰς ἀποτελεσμάτων. Ἐπιδρᾷ ἠθικὰ καὶ φυσικὰ πάνω στὸ στοχαστή. Μεταδίδει στὸ πρόσωπα τὰ ὁποῖα σκέπτεται, ἀκόμη καὶ σὲ ἄλλα γνωστά του ἢ ὄχι ἀλλὰ μέσα στὴ σκέψι του, ἓνα παλμικὸ κυματισμό, ποῦ με

ταιφράζεται μέσα τους σὲ εἰκόνες, σὲ ἰδέες, σὲ παρορμήσεις.

Ἐλκύει πρὸς τὴν ἀκτινοβολοῦσα προσωπικότητα τὶς ἐνεργεῖες, τὶς ἐμπνεύσεις, τοὺς ψυχικοὺς πράκτορες, ποὺ βρίσκονται σὲ σχέσι συμπληρωματισμοῦ ἢ ἀναλογίας μὲ αὐτήν. Δημιουργεῖ γιὰ κάθε σχέδιο, ποὺ ἔχει συλληφθῆ με δύναμι, ἓνα εἶδος κέντρου πρὸς τὸ ὁποῖο συγκεντρώνονται καὶ μὲ τὸ ὁποῖο συνεργάζονται οἱ διάφορες δυναμικότητες, ποὺ εἶναι ἐπιδεκτικὲς βοήθειάς γιὰ νὰ δώσουν συγκεκριμένη κατεύθυνσι. Γεμίζει τὶς εἰκόνες, τὶς μορφὲς καὶ τὶς ἐνότητες. Μαγνητίζει τέλος τὰ διάφορα στοιχεῖα τῆς ζωντανῆς ἱεραρχίας τῶν ὑπεργήϊνων ἐπιπέδων.

Ἡ βουλευτικὴ ἐπιρροὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκτείνεται πάνω στὴν ἴδια τὴν ὄρατὴ φύσι, ποὺ ἰδιαίτερα μπορεῖ νὰ παρατηρηθῆ στὰ ζῶα, ποὺ ἄλλωστε ἐνεργοῦν τηλαισθητικὰ τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, γιὰτὶ οἱ συγκινήσεις τους, οἱ ἐπιθυμίαι τους, ἀκτινοβολοῦνται στὸ ὑπερφυσικὸ περιβάλλον, ποὺ τὶς μεταδίδει καὶ τὶς διασκορπίζει.

Ἔτσι μὲ τὸν ἑσωτερικὸ λόγον τοῦ καθέναις ἐπιδρᾶ πάνω στὰ διάφορα στοιχεῖα, ποὺ διαμορφώνουν τὶς συγκεκριμέναις καταστάσεις. Προκαλεῖ καὶ ἐξορκίζει δίχως ἕξιφος ἀστρικό, οὔτε λατρευτικὴ μπαγκέτα, πραγματικὲς Δυνάμεις, ποὺ τὸν ὑπηρετοῦν ἢ τὸν ἐμποδίζουν καὶ καμμιά φορὰ τὸν ὑποτάσσουν.

Σκέπτεται, ἐξορκίζει ἐντατικά, ταχυικά ;

Τότε ἐνσυνείδητα ἢ ὄχι εἶναι μάγος ἰσχυρός, ἓνα κέντρο ἐνεργητικὸ κινήσεως τῶν κοσμικῶν πρακτόρων, μιὰ ἐξουσία μὲ ὀρισμένη σημασία ἀνάμεσα στὶς ἐξουσίαις, ποὺ βασιλεύουν στὸν λανθάνοντα φαινομενισμό. Ἄλλὰ στὸ σημεῖο τὰ βουλευτικὰ, ὅπου ἐμφανίζονται οἱ ἐπιθυμίαι του θὰ ἀντιστοιχεῖ τὸ σόκ, ποὺ ἀνταποκρίνεται στὶς αἰτιότητες, ποὺ τίθενται σὲ δράσι ἔτσι : Θὰ τοῦ ἐπιβληθῆ τὸ ἀντίστοιχο ἐκείνου, ποὺ θὰ ἔχη ἀπαιτήσαι παράλογα καὶ ἄτακτα.

Σὲ μιὰ σειρὰ ὑπέροχων πραγματοποιήσεων μήπως συχνὰ δὲ βλέπουμε νὰ διαδέχονται μερικὲς χτυπητὲς καταστροφές ;

Σκέπτεται, ἐπικαλεῖται μὲ τὴν κυριαρχικὴ ἐπίδρασι τῶν αἰσθήσεων, ποὺ ἀνήκουν στὴν ψυχὴ του μὲ πλήρη συμφωνία πρὸς τὴν ἀρχὴ τῆς ἀλήθειας τῆς ἰσότητος καὶ τῆς εὐθύτητος ;

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ Λόγος τοῦ σύμφωνος πρὸς τὸ Λό

γο τοῦ κόσμου, ἀκτινοβολεῖ μιὰ δύναμι ἰκανὴ γιὰ κάθε προσχώρησι ἀμοιβαία πρὸς τὰ τῶν Ἄνω : Εἶναι ἕνας Μάγος.

Σκέπτεται, ἐξορκίζει τυφλά μὲ τὴν ψυχὴ σκοτεινιασμένη καὶ γεμάτη ἀπὸ στρόβιλους ὀρέξεων ἢ παθῶν ; Περιορίζεται σὺν ὑπνωτισμένος στὴν ἀντίδρασι πρὸς τὴς παρορμήσεις τῆς κατώτερης φύσεως ; Τότε περιορίζεται στὸ ρόλο τοῦ ὑποσυνείδητου διαμέσου τῶν πρακτῶρων τοῦ πεπωμένου. Ὑπερηρετῆ, ἢ θέλησί του ὑπακούει παθητικὰ στὸ ρυθμὸ τῶν παρορμήσεων. Ἀκτινοβολεῖ τὴ σύνδεσι μὲ τὴς σχετικὲς αἰτιότητες. Στὸ μάγο ἀντιτίθεται ἐδῶ μιὰ ἑτερογενὴς ὄντοτητα μὲ ἀνθρώπινη ἐμφάνισι ὑποτελὴς τῆς ρυθμιστικῆς κυριαρχίας του ἀλλὰ ποὺ ὑπόκειται ἐπίσης σὲ μιὰ συμφωνία μὲ τὰ ἀστρικὰ ἀνατρεπτικὰ στοιχεῖα, ὅσο καὶ ἐλάχιστα ἂν μιὰ ἑνορατικὴ δύναμι τοῦ ἀποκαλύπτει τὴν ἀπόκρυφην δύναμι τῆς ἔλξεως, ποὺ εἶναι ἀχώριστη ἀπὸ κάθε ἐσωτερικὴ ὀρμὴ.

Εἶναι ἡ Ἱστορία τῶν μαύρων μάγων, τῶν μαγισῶν. Εἶναι ταυτόχρονα αἰσθητικὸς καὶ προικισμένος μὲ ἔντονη παθητικότητα ἀλλὰ κλεισμένος ὅπως εἶναι στὰ ἠθικὰ φῶτα ἀποβλέπει στὸ σκῆπτρο τοῦ μάγου, προκειμένου νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ κακῶς. Ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀπόρρητη γι' αὐτὸν ὑψηλὴ γνῶσι μὲ τὸν σκοτεινὸν ἐμπειρισμὸ. Εἶναι σπάνιοι ἐν τούτοις ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν τὸ βαθμὸ τοῦ ενορτισμοῦ, ποὺ χωρὶς αὐτὸ καὶ οἱ πιὸ μισητοὶ δραματικοὶ μένουν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἔτσι ἀνάμεσα στὰ χέρια τῶν ἀναποφάσιτων, τῶν ἀσταθῶν δὲν ἐπιτυγχάνουν τίποτα τὸ ἀποτελεσματικὸ οὔτε οἱ πιὸ δοκιμασμένους ἐπικλήσεις. Ἀντίθετα χωρὶς τὴν ἐλάχιστη γνῶσι τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καθένας γνωρίζει πραχτικὰ τοὺς νόμους τῆς μαγείας. Καὶ ἡ πιὸ φευγαλέα γνῶσι ἀφήνει ἀσφαλῶς ἕνα ἴχνος μόνιμο καὶ ἀνάλογα πρὸς τὴ δύναμι καὶ τὴ διάρκειά του μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ ποὺ προετοιμάζει. Ἄν ἐξαιρέσουμε μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀδυναμία, κάθε πρόσωπο προικισμένο μὲ κάποια μνήμη καὶ ἀμεροληψία θά παρατηροῦσε μέσα στὴς ἀναμνήσεις του ἕνα κάποιο παραλληλισμὸ ἀνάμεσα στὴς συνθήκες, ποὺ βρῖσκεται τώρα καὶ στὴς ψυχικὲς δραστηριότητές του κατὰ τὴς προηγούμενες ἐβδομάδες, κατὰ τοὺς προηγούμενους μῆνες καὶ τὰ προηγούμενα χρόνια. Αὐτὸς ὁ παραλληλισμὸς μπορεῖ νὰ φθάσῃ μέχρι τὴν ταυτότητα ἀνάμεσα σὲ ὅ,τι ἐπιθύμησε

μιὰ ἐποχὴ καὶ τὰ γεγονότα τῆς ἐπομένης. Καθένας ὁμως, ἐκτὸς ἀπὸ σπάνιες βουλευτικὲς προδιαθέσεις ἢ ἀπὸ πνευματικὴ μόρφωσι λίγο διαδεδομένη ὑφίσταται τῇ φαντασίᾳ τῶν καταστάσεων τῆς ψυχῆς του καὶ μεταδίδει ἔτσι στὸ ἀστρικὸ φῶς μιὰ σειρά ἀπὸ ἀναρχικὲς ἀντιδράσεις, ποὺ ἐκμηδενίζουν οἱ μὲν τὶς δέ, ἐπειδὴ εἶναι συχνὰ ἀνταγωνιστικές.

Ἐνάμεσα στὶς σκέψεις, ποὺ διαδέχονται ἢ μιὰ τὴν ἄλλη στὸ πνεῦμα μερικὲς προκύπτουν ἀπὸ φυσικὲς αἰσθήσεις, ἄλλες ἐρμηνεύουν τὶς ἐντυπώσεις καὶ τὶς συγκινήσεις, ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὸ ἀστρικὸ ἀξίωμα, μερικὲς καλλιεργοῦνται στὸ πνευματικὸ κέντρο.

Ἐπάρχουν μερικὲς, ποὺ προέρχονται ἐκ τῶν ἔξω, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ἐπιδράσεις μαγνητισμένες ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ τὰ ὄρατὰ ὄντα. Ὅλες καταλήγουν σὲ ἐκούσιες ἢ ἀνακλαστικὲς ἐπιθυμίες, ποὺ ἡ δύναμι πραγματοποιήσεώς τους μετράται μὲ τὴν ἔντασί τους καὶ τὴν ἐπιμονή. Οἱ παρορμητικοί, ποὺ οἱ κατευθυντήριες ἰκανότητές τους κινοῦνται καὶ ἀφίνουν νὰ πολιορκηθοῦν ἀπὸ κάθε εἶδος αὐτοματισμοῦ ἐπενεργοῦν τυφλὰ στὸ ὑπερφυσικὸ ἐπίπεδο :

Ἐπιβάλλουν στὰ ὑπὸ σχηματισμὸν γεγονότα τὴ δική τους ἀσυνέπεια. Σπέρνουν τὴν ἀταξία καὶ θερίζουν τὴν δυστυχία.

Ὅσο κινεῖται κανεὶς παθητικὰ ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς παρορμήσεις καὶ τὶς ἐξωτερικὲς παρακινήσεις, θὰ πρέπη νὰ θεωρῆται σὰν στερημένος ἐλέγχου πάνω στὸ φαινομενισμό, ποὺ προκύπτει ἀπ' αὐτά.

Σὰν τὸ σκάφος, ποὺ ὁ πιλότος του κοιμᾶται, κατευθύνεται ἀπὸ μιὰ σκληρῆ σειρά αἰτιολογικῶν νόμων. Γιὰ ν' ἀποφύγη αὐτὴ τὴ σειρά θὰ πρέπη νὰ μένη ξύπνιος ὁ πιλότος καὶ προσεκτικός.

Ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἀρκετὸ τὸ νὰ θέλῃ κανεὶς ἐνσυνείδητα καὶ δίκαια, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἐμπόδιο—γιατὶ χωρὶς αὐτὰ τὰ γεγονότα θὸ ἦταν ὄψιμα καὶ μὴ αἰσθητὰ, ἢ κατεύθυνσι θὰ ἦταν ἀβέβαια.

Ἐν δὲν κρατιέται σταθερὰ τὸ τιμὸν κυβερνιέται ἄσχημα κανεὶς, ἂν δὲν ὑπάρχει μιὰ συνεχὴς ὥθησι δὲν προχωρεῖ. Αὐτὸ ἐρμηνεύει τὸ γιατί οἱ ἄνθρωποι μὲ χαρακτῆρα ἀποκοῦν στὸν

ύλικό τομέα περισσότερο από τους ανθρώπους με την άγνη πνευματικότητα. Σκέπτονται λογικά αλλά ή διασκορπισι τής ἐγκεφαλικῆς τους ἐνεργητικότητας σχεδόν πάντα ἐλαττώνει τὴν ἐντασι τῶν πιδ νόμιμων ἐπιθυμιῶν τους. Ἡ μεγάλη μόρφωσι τῶν σοφῶν, τῶν φιλοσόφων, τῶν καλλιτεχνῶν, πού εἶναι ἄξιοι τοῦ ὀνόματος, δὲν ἐλκύει πρὸς αὐτοὺς παρὰ μόνο ἓνα ἐλάχιστο τεμάχιο ἀπὸ τὸ χρυσάφι πού βλέπουμε νὰ γεμίζει τὰ χρηματοκιβώτια τῶν μεγάλων χρηματιστῶν πού εἶναι ὀλιγώτερο προικισμένοι πνευματικά, ἀλλὰ πρόθυμοι πιδ ἀπληστοι, ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶναι ὀλιγώτερο καλλιεργημένοι.

Συχνὰ ὁ λογικὸς ἄνθρωπος εἶναι ἓνας ἀνισόρροπος ἀπὸ ἐλλειψι παρορμήσεων καὶ ὁ ἄνθρωπος με τὸν κατ' ἐξοχὴν ἀνισόρροπο χαρακτήρα. Ὁ νόμος ἰσχύει τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς δύο. Στὸν πρῶτο διακρίνει τὴ διαύγεια καὶ τὴν μετριότητα. Στὸν ἄλλο τὴν τύφλωσι. Ὁ ἓνας ἐξελίσσεται με τὴν ἀφαίρεσι, ὁ ἄλλος με τὴν τύφλωσι. Ὁ ἓνας ἐξελίσσεται με τὴν ἀφαίρεσι, ὁ ἄλλος με τὴν πρᾶξι.

Ἄλλὰ ἡ κοσμικὴ εὐθύτητα ἀντιδρᾷ. Διεγείρει με τὶς δοκιμασίες πού χρειάστηκαν οἱ ἴδιοι, τὴν ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ καὶ τὴ λογικὴ τοῦ ἐνεργητικοῦ.

Αὐτὸς ὁ γέρος πού μιὰ ζωὴ γεμάτη κόπους ἀνιοδιοτελῆς ἔφερε στὴν πρώτη σειρὰ τῶν φωτεινῶν πνευμάτων τοῦ κόσμου μόλις κατορθώνει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἡμερομοίσιδι ἑνὸς ὀδοκαθαριστῆ. Κατατρώγεται σὲ ἀχάριστα ἐπαγγέματα γιὰ νὰ αὐξήσῃ τὶς πηγές του. Αὐτὸς ὁ βιομήχανος πλούσιος σὲ ἀκτινοβόλες ἱκανοποιήσεις, πού γιὰ τὴν κατάκτησί τους εἶχε θυσιάσει τόσα, ὑποτάσσοντας σ' αὐτὲς τὰ πάντα, βλέπει τώρα πῶς δὲν τοῦ ἐξασφάλισαν ὄσα περίμενε.

Ὁ πρῶτος δὲν ἤξερε οὔτε ἠθέλησε νὰ ἀποκτήσῃ, ὁ ἄλλος οὔτε ἐγνώρισε οὔτε θέλησε νὰ δῆ καθαρά.

Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς πλανητικὲς ἐπιδράσεις, πού ὁ ρόλος τους περιγράφεται στὸ τρίτο κεφάλαιο προδιαθέτουν ἐκείνους πού διαποτίζουν γιὰ μιὰ εἰδικὴ κατάστασι αἰθητικότητας καὶ πνευματικότητας¹.

1. Βλέπε τὸ ἔργο : «Τὰ Σημεῖα πού ἀποκαλύπτουν τὸ χαρακτήρα», τοῦ ἰδίου συγγραφέως.

Κάθε άνθρωπος αισθάνεται και αντιλαμβάνεται διὰ μέσου μιᾶς ιδιουσυχρασίας, πού προκύπτει ἀπὸ τὶς ἀστρικές ιδιότητες του. Ἡ ἀστρικότητά του¹ ἢ ἀτομικὴ ἀποτελεῖ τὴν πρωταρχικὴ αἰτία τῶν προδιαθέσεων καὶ προορισμῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς μὲν γεννιῶνται οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς δέ.

Ὅπως εἶδαμε ὑπάρχει μιὰ σχέσι αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος ἀνάμεσα σὲ ὄρισμένο τρόπο συγκινήσεως σκέψεως καὶ στὰ γεγονότα, πού ἀκολουθοῦν. Στὸν ἡλιακὸ τύπο, τὸν ἀντικειμενικό, τὸ συνθετικό, τὸν διαχυτικό, τὸν τολμηρό, τὸν κυριαρχικό, ἀντιστοιχοῦν οἱ μεγάλοι θρίαμβοι καὶ τὰ πρωτεῖα, ἢ βαθύτερη ἀπομόνωσι, οἱ ἱλιγγιώδεις πτώσεις. Στὸν Σεληνιακὸ κόσμο, τὸν ὑποκειμενικό, τὸν βραδύ, τὸν ἀσκητικό, τὸν φαντασιώδη, τὸν ἰδεαλιστὴ καὶ ἀκίνδυνο ἀντιστοιχεῖ τὸ σκοτάδι, ἢ ἀστάθεια, μιὰ διαδοχὴ εἰρηνικῶν εὐνοιῶν καὶ δυσχερειῶν, πού ξαναγεννιῶνται κάθε στιγμὴ, ἀντιστοιχοῦν φανταστικὲς γοητεῖες καὶ ὀδυνηρὲς διαψεύσεις τῶν ἐλπίδων.

Στὸν κόσμο τοῦ Ἄρη, πού εἶναι μαχητικός, ρωμαλέος, ὑπερβολικός, ὄρμητικός, ὀλοκληρωτικός, ἀκέραιος θετικός, ἀντιστοιχεῖ ἢ λυσαλέα πάλη, ἢ ἀδιάκοπη μὲ τὶς ἐπιτυχίες της μὲ τὶς βίαιες καταστάσεις πού προκαλεῖ καὶ ὑποφέρει καὶ τὴ γρήγορη ἀναδημιουργία στὶς ἀπελπιστικὲς περιστάσεις.

Στὸν κόσμο τοῦ Ἑρμῆ, ζωηρό, γεμᾶτο πρωτοβουλία, ἀναλυτικό, ἐρωτηματικό, σκόρπιο, ἀντιστοιχεῖ ἢ πολλαπλότητα τῶν εὐκαιριῶν ἢ διαφορὰ στὸ περιβάλλον, ἢ ἀνεξαρτησία μιὰ ζωὴ μεταμορφωτική.

Στὸν κόσμο τοῦ Δία, τοῦ ἤθετου, τοῦ γεμάτου ἐμπιστοσύνης, τοῦ εἰρηνικοῦ καὶ δίχως φροντίδες ἀντιστοιχοῦν τὰ ἀξιώματα καὶ οἱ ὑλικὲς εὐχέρειες, πού ἀκολουθοῦνται ἀπὸ ἐχθρότητα².

1. Εἶναι οἱ τέσσερις ἐπικρατέστερες πλανητικὲς ἐπιδράσεις.

2. Μερικοὶ ἀστρολόγοι βλέπουν στὸ Δία καὶ στὴν Ἄφροδίτη δύο ἐπιδράσεις, πού ἀκτινοβολοῦν ἀποκλειστικὰ εὐτυχία: Εἶναι ὁ Δίας ὁ μέγας εὐεργέτης, ἢ Ἄφροδίτη ἢ μικρὴ εὐεργέτειρα. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ Ἄρης καὶ ὁ Κρόνος ἀποτελοῦν τὴν «μικρὴ ἀτυχία καὶ τὴν μεγάλη ἀτυχία». Αὕτῃ ἡ γνώμη προέρχεται ἀπ' τὸ ὅτι ὁ Δίας

Στὸν κόσμον τῆς Ἀφροδίτης, πού εἶναι ραφιναρισμένος, γεμάτος ἡδυπάθεια, γλυκὸς ἀλλὰ κητικὸς διαδέχονται τὴν γοητεία συναγωνισμοὶ ἱκανοὶ ν' ἀπαλλάξουν καὶ νὰ μεταβάλλουν τὴν ἱκανοποίησι σύμφωνα μὲ τις ἀπαιτήσεις τῶν αἰσθήσεων, τοῦ αἰσθήματος ἢ τῶν ἰδανικῶν.

Στὸν κόσμον τοῦ Κρόνου, πού εἶναι δύσπιστα σοβαρὸς, συγκεντρωμένους, ἰσχυρογνώμων, ἀντιστοιχοῦν ἡ ἀπομόνωσι, ἡ διαρκῆς πίεσι, προσπάθειαι λεπτές, ἡ συνεχῆς ἔχθρα τῶν ὄντων καὶ τῶν πραγμάτων, ἡ ὕψιμη κατάληξι, οἱ ὕλικές καὶ πνευματικές, ἀργές ἀλλὰ βίβαιαι κατακτήσεις.

Κάθε ἄνθρωπος δέχεται ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς γεννήσεως ὅλες αὐτὲς τὶς πλανητικὰς ἐπιδράσεις. Ἄλλὰ ἀνάμεσα σ' αὐτὲς, δύο, τρεῖς, τέσσερις. ἢ πέντε κυριαρχοῦν. Ἄπ' αὐτὸ προέρχεται τὸ πολυσύνθετο τῶν χαρακτήρων. Ἐξ ἄλλου σύμφωνα μὲ τὴν ἀνάμειξιν κάθε ἐπιδράσεως μὲ τις ἄλλες πραγματοποιοῦνται ἀρμονικὰ ἢ ὄχι ἡ προδιαθέσεις καὶ τὰ πεπωμένα τὰ εὐεργετικὰ ἢ μοιραῖα. Στὸ ἔργο «τὰ ἀποκαλυπτικὰ σημεῖα τοῦ πεπωμένου» ἀναπτύσσεται στὶς λεπτομέρειαι ἡ θεωρία αὐτή, πάνω στὴν ὁποία δὲν θὰ ἐπιμείνουμε πολὺ ἐδῶ.

Ἄν μάθουμε νὰ σκεπτόμαστε ἐκούσια καὶ μ' ἓνα σωστὸ τρόπο, μποροῦμε νὰ τροποποιήσουμε τὸ πρωταρχικὸ πεπωμένον ξεφεύγουμε τὸ πεπωμένον, πού ἐπιβάλλει ὁ ἀστερισμὸς τῆς γεννήσεως. Ἀντικαθιστοῦμε γενικὰ μὲ μιὰ προσπάθεια, πού ἐλεύθερα ἔχει ἐκλεγεί καὶ ἔχει γίνεαι δεκτὴ, τὶς προδιαθέσεις πού προέρχονται ἀπὸ τοὺς πλανητικοὺς πράκτορες στὴν ὑπηρεσία τῆς εὐθύτητας, πού αὐτὴ ἄλλωστε καθορίζει τὴν κοσμικὴ στιγμὴ κάθε ἐνσαρκώσεως.

Ἡ ἄσκησι τῆς ἀρχαίας μύθσεως μὲ τὶς προοδευτικὰς προσπάθειαι ἔτεινε ἀκριβῶς νὰ καταστάσῃ τὸ μαθητὴ κύριον τῶν ἀυθορητισμῶν του, δηλαδὴ τῶν προδιαθέσεων, πού προέρχονται ἀπὸ τὴ γέννησι. Ἐπρεπε νὰ κυριαρχήσῃ στὸν ἑαυτὸ του ἡ ἀόρα-

καὶ ἡ Ἀφροδίτη εἶναι πιὸ σπάταλη ἀπὸ τοὺς ἄλλους στὶς ἀπολαύσεις τὶς ὕλικές, ἐνῶ ὁ Ἄρης καὶ ὁ Κρόνος κλίνουν σὲ μιὰ ζωὴ ἀγῶνος σκληροῦ ἢ ὄχι ἢ στὴν φιλόπονη ἀφάνεια. Ἐδῶ ὁμως κάτω τίποτα δὲν εἶναι σταθερό.

τη και δρατή φύσι και ἔτσι κατακτοῦσε αὐτὴ τὴ δύναμι, πὺ ἐπέβαλε ἔπειτα δίνοντάς της δύναμι μὲ τοὺς μαγικοὺς τύπους, ἐκφράζοντάς την στὸν ἔξωτερικὸ φαινομενισμό μὲ ἱερατικὰ σύμβολα.

Ὁ αὐκράτορας πὺ εἰκονίζεται στὴν τετάρτη σελίδα τοῦ Ταρό δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ ἓνα νικητὴ τῶν ἀσκητικῶν δυσχερειῶν. Ἡ κυβικὴ πέτρα, πάνω στὴν ὁποία στηρίζεται συμβολίζει τὴν ἀπόλυτη σταθερότητα τῶν ἀρχῶν, ἀπὸ τίς ὁποῖες βγαίνουν οἱ νόμοι, πὺ κυριαρχοῦν στὰ γεγονότα. Σταθερὸς και αὐτὸς ὁ ἴδιος πάνω στὴν ἀκλόνητη βάσι μὲ τὴ στάσι του ἐκφράζει τὴν συνεχὴ ἐπαγρύπνησι τοῦ ἀνθρώπου, πὺ εἶναι πάντοτε ἔτοιμος γιὰ τὴν ἐνεργητικὴ πρωτοβουλία.

Τὰ δώδεκα ζωδιακὰ ἀστέρια τοῦ τρίτου ἀπόκρυφου ἔχουν ἔξαφανισθῆ ἔδῶ ἔπειδι τὸ ἀπόκρυφο σκῆπτρο κρατιέται σταθε-

Εἰκ. 10

ρὰ πρὸς τὰ ἔμπρὸς—δηλαδὴ ἡ βουλευτικὴ δύναμι προβάλλεται ἀδιάκοπα μὲ προοπτικὴ τὸ σχηματισμὸ τοῦ μέλλοντος—και διαλύει τὸ δίχτυ τῶν πεπρωμένων. Τὰ δώδεκα σημεῖα, πὺ στολί-

ζουν τὸ κράνος τοῦ μνημένου αὐτοκράτορα, συμβολίζουν καθα-
 ρὰ ὅτι ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσία του τὶς ἀστρικές δυνατότητες (βλέπε
 εἰκ. 10 σελ. 53). Ἀπόκτησι τῆς συνειδήσεως τῶν νόμων τῆς ψυχι-
 κῆς ἀτομικῆς ἀντιδράσεως, τῆς αἰτιακῆς ἀκολουθίας, πὺν εἶναι
 ἀναπόσπαστοι ἀπὸ τὴ λειτουργία τῆς σκέψεως καὶ ἀπὸ τὴν ἀ-
 σκησι τῆς θελήσεως, σημαίνει ὅτι διακρίνει κανεὶς καθαρὰ αὐτό,
 πὺν κρύβουν ἀπ' τὰ μάτια τοῦ μεγάλου πλῆθους πυκνὰ σκοτά-
 δια. Αὐτὸ τὸ φῶς φωτίζει τὸ ἀνεξιχνίαστο δίκτυο, πὺν μέσα του
 ὀφείλει νὰ ἐξελιχθῆ ὁ ἄνθρωπος καὶ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ προσα-
 νατολίση τὰ βήματά του σὲ κάθε γνῶσι αἰτίας. Ἀποφασιστικὰ
 προσκολλημένος πάνω στὸ δρόμο, πὺν μὲ ἐλεύθερη βούλῃσι ἔχει
 διαλέξει, γνωρίζει ὅτι τὰ ἐμπόδια—πὺν ἄλλωστε εἶναι δυτατὸν
 νὰ προβλεφθοῦν—μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἐνορατικῆς αὐτοσυγκεντρώ-
 σεως καὶ μὲ τὴ βοήθεια διαφόρων ἀποκαλυπτικῶν μεθόδων—
 διαλύονται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς ἀδιάκοπης ἐπιμονῆς, πὺν ἐπι-
 τυγχάνεται μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς σειρᾶς ὑποταχτικῶν βοηθητικῶν,
 πὺν χαράζουσι ἓνα ἀκριβὲς ἀνάγλυφο πανω στὴν ἀστρική δθῶνη.
 Γνωρίζει ὅτι ἡ ἐνεργητικὴ ἀσκησι τῆς θελήσεως ἐξασφαλίζει τὴ
 μεγαλύτερη ταχύτητα σὶς πραγματοποιήσεις, ἀποκτώντας ἔτσι
 τὸ ἀντικείμενο αὐθαίρετο ἢ ὄχι, τῶν ἐπιθυμιῶν του, θὰ πρέπη
 νὰ περιμένη νὰ δρέψη τὸ αἴσιο ἢ τὸ ἀπαίσιο μὲ τὴν πρᾶξι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Η ΕΥΠΑΘΕΙΑ

Ἡ ἔννοια μιᾶς Αἰτίας — Ἀρχῆς. — Τὸ Tiphereth, ποὺ διακρίνεται στὸ Malchut. — Ὁ Θεὸς μέσα στὴ φύσι. Ἡ κρυφὴ Ἐπιστήμη. — Ἡ ἐπίκλησι τοῦ Ἀοράτου. — Ἡ σύνδεσι τοῦ πλάσματος μὲ τὴν κοσμικὴ εὐθύτητα. — Τὸ πρωταρχικὸ θρησκευτικὸ ἀξίωμα. — Τὸ ἀνώτερο ἑλατήριο τῶν θρησκειῶν. Πῶς ἀνταποκρίνεται σὺς ἀφηρημένες μνῆσεις.

Οἱ προσιτὲς σὴν πνευματικὴ συνείδησι δυνατότητες μὲ τὴν ἄσκησι: Ἀμῆσι γνῶσι καὶ προφητεία. — Ἡ Πέμπτη σελίδα τοῦ Ταρό καὶ τὰ τρία γένη ἡ τάξεις τῆς εὐπάθειας.

Ἐπνοβασία καὶ δευτέρη ὄρασι. — Ψυχομετρία προσιτὴ σὴν ἐφαρμογῇ τῆς τηλεοράσεως. Ἡ ἀντίληψι τοῦ αἰθερικῶν ὁμοιώματος. Οἱ μαγικοὶ καθρέφτες καὶ ἡ ἀρχί, τους. Προσαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς εὐπάθειας σὴν καθημερινὴ ζωῇ.

Ἡ ἔννοια μιᾶς Αἰτίας — Ἀρχῆς, ποὺ ἀκτινοβολεῖ τοὺς τέσσαρις ἀπόκρυφους κόσμους ἀφυπνίζεται μὲ τὴν ἀφηρημένη ἀντιληπτικὴ ἐνέργεια ἢ μὲ τὸ ὑπερσυνειδητὸ φῶς.

Τὸ καθορίζει στὸ μνημένο μὲ τὸ ταυτόχρονο αὐτῶν τῶν δύο λειτουργιῶν. Ἡ θεωρητικὴ μελέτη τοῦ Σεφίροτικῶν δένδρου οὐ συνάρτησι μὲ τὴ μυστικὴ ἐνόρασι ἀνοίγει σιγὰ — σιγὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ καθιστᾷ ἱκανὸ γιὰ τὴ διαδοχικὴ καὶ ἄμεισι ὄρασι τοῦ Ἀοράτου κόσμου.

Ὁ ξένος πρὸς κάθε ἐσωτερισμό ἀνθρώπος αἰσθάνεται πολλὰς φορὰς ἐκούσια, μ' ἓνα τρόπο περισσότερο ἢ λιγώτερο φευγαλέο μὰ φευγαλέα ἐντύπωσι ἀπροσμέρητης ἁρμονίας, ὅταν τὴ

στιγμή τῆς συγκεντρώσεως προσηλώνει τὴν προσοχή του πάνω σὲ κάποιο μεγάλοπρεπο κοσμικὸ θέαμα. Τὸ μεγαλεῖο τῆς φύσεως, τὰ φαινόμενά της, ποὺ διαπνέονται ἀπὸ τὸ πιὸ μεγαλιῶδες μέχρι τὸ πιὸ μικρὸ ἀπὸ ἄκαμπους νόμους ἀπαιτοῦν μιὰ Νόησι καὶ μιὰ θέλησι ἄπειρα ἀνώτερη. Μερικὲς στιγμὲς σιωπηλῆς καὶ μοναχικῆς ἀπομονώσεως μέσα στὸ ἀπέραντο διάστημα μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸ θόλο τοῦ οὐρανοῦ καὶ μὲ τὸ ἀπέραντο γήινο διάστημα, ποὺ ἐπενεργεῖ ἀναπόφευκτα πάνω στὴν ψυχή, ἀνάμεικτο ἀπὸ τὸν ἀπτό κόσμο, ἡ σπινθηροβόλα ἀκτινοβολία τοῦ δημιουργοῦ του.

Μέσα στὸ θαυμάσιο ἔργο του «ἀπόκρυφη ἐπιστήμη», ὁ Ἐρρίκος Ντυρβίλ ἔδωσε τὴν εἰκόνα αὐτὴ παρουσιάσας μιὰ λαμπράνθησα τελειότητα στοὺς κόλπους τῆς φύσεως.

Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ δείχνουν ὅλα μὲ ἱκανοποιητικὴ ἀκρίβεια. Ἀποκλειστικὰ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν πρόληψιν τῶν μορφῶν, τῶν χρωμάτων καὶ τῶν ἤχων, πολλοὶ ὑφίστανται τὴ γοητεία τῆς μαγικῆς ὁμορφίᾳς τους, ἐνῶ ἡ ναρκωμένους αἰσθήσεις τους μένουν κουφές μπροστὰ στὴ φωνὴ τοῦ θεϊκοῦ μάγου.

Ἄλλοι αἰσθάνονται νὰ δονεῖται σὲ ἀνήσυχες παραφωνίες ἡ φρίκη τοῦ ἀόρατου περιβάλλοντος : "Ἐνα εἶδος ἀνίας καὶ τρόμου τοὺς καταλαμβάνει, μιὰ ἀνήσυχη ἀδιαθεσία τοὺς κυριεύει, μιὰ παράξανε ἀγωνία τοὺς πλημμυρίζει, ποὺ προδίδουν τὴν ἀναμειχὴ μέσα τους μιᾶς πραγματικότητος πολὺ ταραγμένης, ποὺ ἀφήνει συνήθως τὰ βλέμματά της μόνο νὰ πλανιῶνται πάνω στὶς γήϊνες φαντασμαγορίες.

Ἐπάρχουν τέλος ἄλλοι, ποὺ ὁ ὕλισμός τους, συστηματικὰ καὶ μὲ πείσμα ἐνισχυμένος τοὺς ἀπομονώνει ἀπὸ τὴν ὑπέρτατη πηγὴ τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Γνώσεως, ἀφήνοντας ἔτσι νὰ ἐκμηδενισθοῦν οἱ οὐσιώδεις ἀρχές τους.

Ἡ κατάρασι στὴν παγκόσμια Εὐθύτητα, τουλάχιστον σὲ ἐπιδίωξι, δηλαδὴ τὸ νὰ ἔχη κανεὶς ψυχὴ μὲ παρορμήσεις τοῦ Tiphereth, ἐνδιαφέρει σὰν πρωταρχικὸ ἀντικείμενο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἡ σύνδεσι τοῦ πλάσματος μὲ τὸ κέντρο ἐκπομπῆς τῆς κοσμικῆς ἁρμονίας σημαίνει ἀποκατάστασι τοῦ ἀγωγοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ ἔλθῃ ἡ θεραπευτικὴ ἐνέργεια τῆς ἀταξίας, ποὺ τὸ ἀποκλείει ἀπὸ τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο. Αὐτὴ ὑπῆρξε ἄλλωστε ἡ κυ-

ριώτερη και ευγενέστερη φροντίδα τοῦ ἱεροφάντη κάθε θρησκείας.

Γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν αὐτὴ τὴν προοπτικὴν, ἔπρεπε νὰ κατορθώσουν ν' ἀποτρέψουν περιοδικὰ τὴ σκέψιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν ἐνστίκτων, νὰ τὴν στρέψουν πρὸς τὴν θεϊκὴ ἔννοια μὲ τὴν βοήθειαν ὑποβολῶν, πρακτικῶν ἐφαρμογῶν καὶ τελετῶν, ποὺ δημιουργοῦν στηγμαῖα τὶς ἀνάλογες διαθέσεις.

Καὶ πάντοτε γιὰ τὶς μᾶζες, ποὺ δὲν ὑποτάσσονται στὶς ἀφρημένες μυήσεις ἢ θρησκεία θὰ μείνῃ τὸ μόνον μέσον ἠθικῆς ἐξελίξεως : Ὁ ἐξωτερισμὸς τοῦ γράμματος ἀφήνει νὰ ἔρθῃ σ' αὐτοὺς ἀρκετὰ ἡ ἡγὼ τῶν ὑπέρτατων ἐννοιῶν. Ἡ Εὐθύτητα, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη στὴν αἰώνια ἐξέλιξι τῆς ἀποκαλύπτεται τότε καὶ ἀποδεσμεύεται.

Ἡ ἀπόκρυφη ἐπιστήμη, ἀκλόνητη διὰ μέσου τῶν αἰώνων δὲν ἔπαυσε ποτὲ ν' ἀσκῆ τὶς διαδοχικὰς καὶ ὀρμητικὰς παρορμήσεις πᾶν ὅπου ῥασιοναλιστικὰς, ὑλιστικὰς φιλοσοφίαις καὶ τὴ λίγο ἢ πολὺ ἀθεϊστικὰς, δὲν ἔπαυσε νὰ διακηρύσῃ τὶς ἀλήθειαις τῆς. Ἀποκαθιστᾷ τὸ βασικὸ δόγμα, τῆς ὅτι ἀθεῖα ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀνατροπὴν. Ἀτομικὴ ἀνατροπὴ ὅταν τὸ ὄν ἀγνοεῖ ἢ ἀπαρνιέται τὴν καταγωγὴν καὶ τὸν σκοπὸν του. Ὁμαδικὴ ἀνατροπὴ ὅταν τὸ κράτος εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ πολίταις, ποὺ ἀποσπῶνται ἔτσι ἀπὸ τὴν πρῶτη πηγὴ τῶν συναρτίσεων. Ἐκεῖνοι ποὺ στεροῦν τοὺς λαοὺς ἀπὸ τῆς θρησκείας διαπράττουν ὄχι μόνον τὴν πιὸ τερατώδη ἀφθαιρεσίαν ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ ἀσυγγώρητο σφάλμα, γιὰ τὸ δὲν διατηροῦνται πολὺ ὄντα στερημένα ἀπὸ τὴν οὐσιώδη ἐσωτερικὴν Ἀρχήν.

Ἡ θρησκευτικὴ ἀσκησι ἐπεκτείνει καὶ ὀξύνει τὴν πνευματικὴ συνείδησι, ποὺ πρὸ στιγμῆν ἔχει διεγερθῆ ἀπὸ τὶς τελετὰς καὶ τοὺς λατρευτικοὺς τύπους : Γίνεται ἔτσι ἐμπειρικὰ ἐκτιμήσιμη καὶ ἐπιβάλλεται μὲ τὶς ἀνώτερες δυνατότητές τῆς, τὴν ἄμ ε σ ι γ ν ῶ σ ι, ποὺ γενικὰ συνδέεται μὲ τὴν ἔκστασι καὶ τὴν π ρ ο φ η τ ι κ ῆ φ ῶ τ ι σ ι, δηλαδὴ τὴν πρόγνωσι τῶν μελλοντικῶν γεγονότων, ἄμεσων ἢ ἀπώτερων, ἀλλὰ ἀναγκαίων πλέον. Ἡ κατάστασι τῆς ἁγιοσύνης—τῆς ὀλοκληρωτικῆς συμφωνίας μὲ τὴν Εὐθύτητα—προϋποθέτει μὲ συνειδητὴ εὐσυνειδησία λίγο ἢ πολὺ συνεχῆ μὲ τὸ θεϊκὸ ἐπίπεδο: Ἐἴσοδο πρὸς τὴν οὐ-

σιώδη Ἀλήθεια πρόβλεψι τῶν γιένων ἐξελίξεων, ἀπ' ὅπου προκύπτει ἡ εὐχέρεια τῆς προφητείας.

Ὁ προσεκτικὸς ἀναγνώστης ἀντιλαμβάνεται στὸ περιεχόμενον τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τὴ διάκρισι, πὺ ἐπιβάλλεται ἐδῶ ἐκ τῶν προτέρων ἀνάμεσα στὸν προφήτη, ἄμεσο ἐρμηνευτὴ τῆς νοήσεως καὶ τῆς παγκόσμιας θελήσεως καὶ τοῦ λίγο ἢ πολὺ προικισμένου μὲ προφητικὰς ιδιότητες μάντεως. Ὁ πρῶτος γνωρίζει τὴν ἀρχικὴ ἀπόφασιν τοῦ γεγονότος. Οἱ ἄλλοι ὑπνωτιζόμενοι, διορατικοί, ψυχομέτρες, διακρίνουν τὴν ἐπομένη φάσιν, ἐνδιάμεση ἀνάμεσα στὸ ἀξίωμα καὶ στὸ γεγονός:

Τὴν δυναμικὴ κίνησι. Ἡ δ ε ὕ τ ε ρ η ὄ ρ α σ ί τ ης ἀσκεῖται πᾶνω στὸ ἀστρικὸ ἐπίπεδο : Οἱ ψυχικὰς σφαῖρας καὶ οἱ πνευματικὰς μένουσι κλειστὰς γι' αὐτοὺς.

Στὴν πέμπτη σελίδα τοῦ Ταρὸ ἀποδίδουν συνήθως μιὰ συμβολικὴ ἔννοια, πὺ συνοψίζεται σὲ μιὰ λέξι: «Θρησκεία». Ἐννοεῖται μὲ τὴν πλατεῖα ἔννοια τοῦ συνδέσμου μὲ τὴν κλίμακα τῶν ἀοράτων πραγματικότητων. Βλέπουμε νὰ ἐπανεμφανίζονται πᾶνω στὴν Τιάρα τοῦ συμβολικοῦ προσώπου—τοῦ Πάπα—τὰ τρία διαδήματα, πὺ ἔχουν ἐπάνω ἓνα ἱερὸ σημεῖο, εἴτε τὶς τέσσερις σφαιροτικὰς περιοχὰς ἢ τὶς τέσσερις ἀπόκρυφες σφαῖρες. Τὸ δεξιὸ χέρι εἶναι τοποθετημένον μὲ μιὰ κίνησι ἱερατικὴ πᾶνω στοὺς πιστοὺς, πὺ δέχονται ἀπ' αὐτὸν τὴ θρησκευτικὴ μῆσι. Ὁ Πάπας τοῦ Ταρὸ μὲ τὸ δεξιὸ χέρι παρουσιάζει τὸν τριπλὸ σταυρὸ, πὺ ἐκφράζει τοὺς τρεῖς τρόπους ἀστρικῆς ἀντιληπτικότητος. Εἶδαμε σὲ τί συνίστανται οἱ δύο πρῶτες, ἃς ἐξετάσουμε τώρα τὴν ἄλλη.

Τὸ μέλλον ἰχνογραφεῖται ὑπερφυσικὰ σὲ κλισὲ λίγο ἢ πολὺ καθαρὰ περιέχον ἀριθμὸ ἀτόμων, πὺ ἡ ἠθικὴ στάθμη τους δὲν ἐνδιαφέρει στὴν ἐπίτευξιν αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, πὺ συχνὰ παρατηρεῖται στὰ ἀκαλιέργητα καὶ λίγο ἐξελιγμένα ὄντα. Ἐδῶ ἐνδιαφέρει μόνον ἡ αἰσθητικὴ τοῦ πλαστικοῦ διαμέσου. Ἡ τηλαισθησία—αἰσθησι ἢ αἰσθημα ἐνὸς ἐπικείμενου ἐνδεχομένου Ἐπίσκεψι, ἀγγελία συνάντησι κ.λ.π.—χαρακτηρίζει ἓνα ἀδύνατον βαθμὸ ἀστρικῆς αἰσθησίας. Τὸ ἴδιον τὰ προφητικὰ ὄνειρα, πὺ μένουσι παρόντα τὴν ὥρι τῆς ἀφυπνίσεως. Ἡ γνώσι τῶν φαι-

νομένων αὐτῶν εἶναι πολὺ διαδεδομένη σήμερα, ὥστε μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ βᾶρος τῆς ἀναλύσεώς των.

Ἐναρίθμητα κλισιὰ ἐκείνων ποὺ ὑπάρχουν στὸ ἄορατο, τὸ ἄτομικὸ ἀστρικό, ἀποκαλύπτουν ἐξ ὀλοκλήρου τὰ φανταστικά ἀρχεῖα ὅλης τῆς σειρᾶς τῶν ψυχικῶν καταστάσεων, ποὺ ἐκφράζουν. Οἱ συγκεντρωτικοὶ τύποι κατέχουν μιὰ μνήμη ἀνάλογη, καὶ μὲ τὰ μάτια μποροῦν νὰ διακρίνουν τὶς ἀναμνήσεις. Τὰ ἴδια τὰ ἀντικείμενα—ποὺ ἔχουν τὴν ἱστορία τους—μένουν διαποτισμένα ἀπὸ τὶς ἐπιδράσεις ἐκείνων, ποὺ τὰ ἔχουν μεταχειρισθῆ.

Τὸ κοινὸ ἀντικείμενο τῶν πρακτικῶν ἐφαρμογῶν τῆς μα-

Εἰκὼν 11

ντικῆς συνίσταται λοιπὸν στὴν ἀφύπνισι καὶ ἐξάσκησι τῆς ἀστρικής εὐαισθησίας ἐκείνου ποὺ τὴν ἐφαρμόζει, συνίσταται στὴν ἀποκάλυψι τῶν κλισιὰ ποὺ ἀναγγέλλουν τὸ μέλλον καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ παρὸν ἢ ἀνακαλοῦν τὸ παρελθόν.

Ἡ μνημένη ἀρχαιότητα ἐγνώριζε καλὰ τὴν τεχνικὴ τῆς ἀ-

ναπτύξεως τῶν ἱκανοτήτων τοῦ πλαστικοῦ διάμεσου. Ἐμάθαι-
ναν μεθοδικὰ νὰ βλέπουν μέσα στὸ ἄορατο.

Κατὰ τὴ σύγχρονη ἐποχὴ ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ ὠδήγησε
σὲ δύο μορφὰς διορατικότητος, προφητικῆς ἢ ἀναδρομικῆς : Τὴ
διαύγεια κατὰ τὸν ὕπνο τὸ μαγνητικὸ καὶ τὴν τηλεόρασι στὸ
χῶρο ἢ στὸ χρόνο μὲ τὴν παρατήρησι μιᾶς γυάλινης σφαιράς.

Ἡ ψυχομετρία—ἡ ἀντίληψι τῶν σχετικῶν μὲ τὰ ἀντικείμε-
να κλισῶ—εὐρίσκει ἀκόμη ἐντούτοις ἐφαρμοστές. Πρέπει νὰ προ-
σθέσουμε ὅτι τὸ Ταρό—γιὰ ἓνα μεγάλο μέρος τῶν χαρτομαντῶν
παίζει ἓνα ρόλο ἀνάλογο μὲ τὸ ρόλο τῆς κρυστάλλινης σφαιράς
καὶ τῶν λαϊκῶν ὑποκατάστατων τῆς : Καρφίτσες, ἀσπράδι αὐ-
γοῦ, τὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ κλπ.

Στὸ ἔργο μας «Μέθοδος ὕπνωτισμοῦ», ποὺ ἐξετάζει συστη-
ματικὰ τὰ φαινόμενα τοῦ ὕπνου ἀναφέρουμε ἀναλυτικὰ ὅλα τὰ
σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Δὲν θὰ ἐπανέλθουμε ἐδῶ. Ἐξ ἄλ-
λου αὐτὸς ὁ τρόπος ἐνεργείας ἔχει πολλὰ δυσχέρειες. Ἀπαιτεῖ
δύο πρόσωπα: Τὸ μαγνητιστὴ καὶ τὸ μαγνητιζόμενον ὑποκείμενον.
Ὅταν ὁ μαγνητιζόμενος ἀρχίσει νὰ βλέπῃ δὲν ἔχει καμιὰ ἄμνηση
ἐπήρεια πάνω στὰ δράματά του. Μπορεῖ μόνον νὰ ὀδηγήσῃ τὸν
ὕπνωτιστὴ μεταδίδοντάς του τὶς ἐντυπώσεις του. Ἐξ ἄλλου ἐ-
πειδὴ οἱ ψυχικὲς διαθέσεις τοῦ ὕπνωτισμένου ποικίλουν ἀναγ-
καστικά, σύμφωνα μὲ τὶς ψυχολογικὰ καὶ συγκινητικὰ του κα-
ταστάσεις ἢ ἀστρική εὐαισθησία του μένει φευγαλέα, ἄνιση καὶ
ιδιότροπη. Μεταβάλλεται γενικὰ γρήγορα ἐπειδὴ ἐπιδιώκουμε νὰ
ἀποκτήσουμε πολὺ ποικίλα δράματα καὶ ὑφίσταται μὲ τὴν ἡλι-
κία μιὰ ἀναπόφευκτη διαταραχὴ, ἔπειτα ὀριστικὰ ἐκμηδενίζεται
Ἄν ἡ ἐκστατικὴ κατάστασι, ποὺ μποροῦμε νὰ ἐπιτύχουμε μὲ τὴ
βοήθεια ἑνὸς κρυστάλλου καθαροῦ, σφαιρικοῦ, ἀπαιτεῖ μιὰ προ-
σπάθεια προσωπική, μιὰ ἐκπαίδευσι λίγου ἢ πολὺ μακρόχρονη, ἐν
τούτοις μένει ἀντίθετα ἀπὸ τὴν ὕπνωτικὴ διαύγεια κάτω ἀπὸ
τὴν ἐξάρτησι τῶν ἀντιληπτικῶν δυνάμεων. Ἡ περιγραφὴ μιᾶς
μεθόδου ἀναπτύξεως τῆς διορατικότητος πρέπει λοιπὸν νὰ τοπο-
θετηθῇ ἐδῶ.

Γενικὰ μιὰ κανονικὴ ζωὴ, ἤρεμη καὶ αὐτοσυγκειτρωμένη,
ἓνα διαιτολόγι ἐξαιρετικὰ αὐστηρό, μιὰ κατάστασι τῆς ψυχῆς
ἀσκητικὴ εἶναι πρὶν ἅπ' ὅλα ἀπαραίτητα. Μία ἢ δύο ὥρες κά-

θε μέρα θὰ ἐπιδιώξουμε τὴν κατάστασι τῆς μυϊκῆς, αἰσθητικῆς καὶ πνευματικῆς ἀπάθειας—ἐπὶ δύο ὥρες, πλήρεις ὅσο τὸ δυνατό. Γι' αὐτὸ διαλέγουμε ἓνα σκοτεινόν, ἤσυχον δωμάτιο καὶ κατὰ προτίμησιν δύο ἢ τρεῖς ὥρες μετὰ ἀπὸ τὸ ξύπνημα καθόμαστε ἢ ξαπλώνουμε, προσέχοντας νὰ ἐπιτύχουμε μιὰ ὀλοκληρωτικὴ ἀκίνησι καὶ νὰ περιορίσουμε τὸ πεδῖον σκέψεως συγκρατώντας τὴν προσοχὴ σὲ μιὰ λέξι ἢ μιὰ εἰκόνα ἀδιάφορη.

Ἄμέσως οἱ φυσικῆς αἰσθήσεις: Ἡ ὄρασι, ἡ ἀκοή, ἡ ὕσφρησι, ἡ ἀφή, ἡ γέυσι ἀποκοῦν ἀπόλυτη ἀδράνεια, τὸ ὑποσυνείδητο ἐπηρεάζεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῆς δημιουργίας μιᾶς καταστάσεως διορατικῆς. Ἡ σκέψι σιγὰ σιγὰ ἐπιβραδύνεται καὶ ἀναστέλλει ἐξ ὀλοκλήρου τὴ δραστηριότητά της.

Εἶναι ἀρκετὸς ἓνας ὠρισμένος ἀριθμὸς ἀσκήσεων γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ αὐτὴ ἡ κατάστασι, ἀ π ο μ ὀ ν ο σ ι. Μὰ πρέπει νὰ συνεχισθοῦν μέχρις ὅτου ἐπιτευχθῇ ἡ σύντομη ἢ μᾶλλον ἀκαριαία κατάστασι τῆς ἀπομονώσεως. Μετὰ θὰ ἀκολουθήσῃ τὴ σιωπὴ καὶ τὴ σκιά ὁ θόρυβος καὶ τὸ φῶς, πού θὰ συνηθίσουμε νὰ ἐπιτυγχάνουμε. Μετὰ ἀπὸ κάθε ἄσκησιν ἐπιβάλλεται ἀνάπαυσι μιᾶς ὥρας τουλάχιστον. Πράγματι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μείνουμ ἀπόλυτα κύριοι τῆς ἀντιληπτικῆς καταστάσεως: "Ὅπως προσπαθοῦμε νὰ ἐπιτύχουμε αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἔτσι πρέπει νὰ γνωρίζουμε πῶς νὰ τὴ σταματοῦμε σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα. Πολλοὶ πρωτοπόροι καὶ σκαπανεῖς τοῦ ἀποκρυφισμοῦ δοκίμασαν τὴν τρέλλα, ἢ τὴν ἀγωνία ἐπειδὴ δὲν πρόσεξαν τὸν κανόνα αὐτόν.

Σκοπὸς τῆς ἀσκήσεως, πού προηγεῖται, εἶναι νὰ προδιαθέσουν τὴν ἀφύπνισιν τῶν αἰσθήσεων. Ὁ πλαστικὸς διάμεσος ἔτσι δέχεται σταθερὰ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν μέ τὴ βοήθεια τοῦ συλλογικοῦ ἀστρικοῦ διαμέσου, ἀναριθμητὰς παλμικῆς κινήσεις, πού ἐκπέμπονται ἀπὸ ὄντα καὶ πράγματα. Μπορεῖ νὰ τις διακρίνη. Κανονικὰ αὐτὲς οἱ παλμικῆς κινήσεις ἐπενεργοῦν ἐπάνω του καὶ προκαλοῦν μιὰ ἀπροσδιόριστον ἀντίδρασιν. Κινούμενο ἀπὸ τὰς ἀπασχολήσεις, ἀπὸ τὰς συγκινήσεις, ἀπὸ τὴν κίνησιν τῆς θρεπτικῆς ζωῆς, τὸ ἀστρικὸ ὁμοίωμα κλείνεται μέσα στὶς περιβάλλουσας κυματικὰς κινήσεις. Χρειαίεται μιὰ ἐξαιρετικὴ κατάστασι γιὰ νὰ τὸ βγάλουμε ἀπὸ τὸ λήθαργόν του. Π.χ. ἡ ἔντονη τηλεψυχικὴ παρόρμησι, πού ἐκπέμπεται πρὸς αὐτὸ ἀπὸ ἓναν ἐξαιρετικὰ συγ-

κινημένο από τους πλησίον του, που βρίσκεται σε παροξυσμό ενός όποιουδήποτε πάθους.

Ο διχασμός (της προσωπικότητας), που είναι αναπόσπαστος από το φυσικό ύπνο, μπορεί έλσης να προκαλέση στιγμιαία τις άστρικές αισθήσεις, όπως φαίνεται στα τηλαισθητικά ή προφητικά όνειρα, για τα όποια έγραψε ο Φλαμαριόν πολλούς τόμους. Άλλά στις περιπτώσεις αυτές πρόκειται περι κακαστάσεων ανεξαρτήτων από τη θέλησι. Η μεθοδική εξάσκησι αναπτύσσει και κάνει σταθερή την ειδική ευαισθησία, που επιτρέπει την κατά βούλησιν δεκτικότητα των άστρικων παλμικων κινήσεων και υποβοηθει στη διάκρισι των εικόνων, που τα μεταδίδουν. Αφου εξοικειωθη έτσι με την άσκησι και προετοιμασθη για την διορατικότητα, θα τοποθετήση την κρυσταλλική σφαίρα πάνω σ' ένα μέτρο περίπου ύψος, θα τοποθετηθη ο ίδιος από το φως μπροστά της. Το καθισμά του πρέπει να είναι πολυ ύψηλο και άνετο, ώστε να του επιτρέπη να βλέπη τη σφαίρα από πάνω προς τα κάτω και να επιτυγχάν ητήν αντίληπτική κατάστασι. Το φως θα πρέπει να περνάη από ένα γυαλι που να μετριάζη την λάμψι και να σκορπίζη ομοίμορφα το φως.

Στην αρχή θα είναι προτιμότερο να απομακρύνωμε κάθε επιθυμία καθορισμένου ειδους δράματος και να περιμένουμε παθητικά το φαινόμενο. Είναι αρκετό γι' αυτό να κρατήσουμε σταθερά το βλέμμα χωρίς την παραμικρή έντασι προς το έσωτερικό της σφαίρας. Κατ' αρχάς οι εικόνες είναι άπροσδιόριστις και παράξενες, έπειτα διαγράφονται καθαρά. Η φαντασία συνεργάζεται ολιγώτερο για να έντυπωσιάση με ύπναγωγικές παραισθήσεις όσο καλλίτερα έχουμε φροντίσει να αναστείλουμε τους παράδοξους συνδυσμούς της κατά τις προηγούμενες άσκήσεις.

Όταν τα άστρικα κλισε έρχονται με ευχέρεια και άντανακλώνται μέσα στην κρυστάλλινη μάζα ή επιθυμία, η παρόρμησι έπαρκουν για να προκαλέσουν κατά προτίμησι αυτό, που επιδιώκουν. Πρόκειται για γεγονότα σχετικά με ένα πρόσωπο, που έχουμε ένα αντικείμενο δικό του (τα αντικείμενα διαποτίζονται από την ακτινοβολία, εκείνων που τα χρησιμοποιούν). μπορούμε να τοποθετήσουμε το αντικείμεμο αυτό στο μέτωπο ή να το κρατήσουμε στο χέρι. Αυτό ακριβώς κάνουν οι ψυχομέτρες, αλλά δι-

χως νὰ χρησιμοποιουῖν κρυστάλλινη σφαῖρα, μὲ τὰ μάτια κλειστά σ' ἓνα πυκνὸ σκοτάδι. Νὰ ἔνα παράδειγμα:

«Μιὰ μέρα λέει ὁ Πάπους, σὲ μιὰ συγκέντρωσι, στὴν ὁποία παρευρίσκοντο πολλοὶ σοφοὶ καὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, ἔφερα ἓνα ἀπὸ τοὺς φίλους μας προικισμένο μὲ τὴν ἰκανότητα τῆς ψυχομετρίας. Ἔνας ἀπὸ τοὺς παρόντες τοῦ ἔδωσε νὰ μελετήσῃ ἓνα παλιὸ ρολοῖ, πού κρατοῦσε ἀπάνω του. Αὐτὸς παρατήρησε τότε:

1. Μιὰ αὐλὴ (τύπου Λουδοβίκου 14ου), εὐγενεῖς καὶ μονομαχίες.

1. Μιὰ σκηνὴ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ὅταν μιὰ ἡλικιωμένη κυρία ἀνέβαινε στὸ ἰκρίωμα γιὰ νὰ κατατομηθῇ.

3. Μιὰ σκηνὴ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως σ' ἓνα σύγχρονο νοσοκομεῖο.

Τὸ πρόσωπο πού εἶχε δώσει τὸ ρολοῖ ἔμεινε ἐκκληκτο. Τὸ ρολοῖ αὐτὸ ἀνῆκε σὲ ἓνα ἀπὸ τοὺς προγόνους του, πού εἶχε σκοτωθεῖ σὲ μονομαχία τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 15ου. Ἔπειτα σὲ μία πρόγονο πού, κατατομήθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως. Κατόπιν χρησιμοποιήθηκε στὴν περίπτωσι μιᾶς ἐγχειρήσεως».

Κάθε διορατικὸς γίνεται λίγο ἢ πολὺ ψυχομέτρης καὶ ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα ἐπιτεύγματα αὐτῶν τῶν πρακτικῶν εἶναι ἡ ἀντίληψι τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπινου αἰθερικοῦ ὁμοιώματος. Γνωρίζουμε ὅτι αὐτὸ τὸ ὁμοίωμα ἀποτελεῖ γενικὰ τὴ ζωτικὴ δύναμι καθενός, πού ἔχει ἀτομικοποιηθῇ. Στὴν ἀπόλυτα κατάστασι ἐκπέμπει μιὰ ἀκτινοβολία γαλάζια δεξιὰ, πορτοκαλὶ ἀριστερά, ἀρκετὰ ζωηρή. Διαγώνιες γραμμὲς φαίνονται στὴν περιφέρεια τοῦ σώματος, πού ἐκπέμπεται ἀπὸ τὸ αἰθερικὸ ὁμοίωμα καὶ ἀποτελοῦν ἓνα εἶδος φωτοστέφανου. Ὅταν ἓνα ὄργανο ὁποστῇ βλάβη καὶ ἐξασθενήσῃ ἀπὸ τὴν περιοχὴ του ἐκπέμπει ἀκτίνες αἰθερικῆς σκοτεινῆς. Ἡ γενικὴ ἀδυναμία ἀποκαλύπτεται ἀπὸ μιὰ πλήρη κάμψι αὐτῶν τῶν ἀκτινοβολιῶν καὶ ἀπὸ τὴν ἔλλειψι χρώματος, φωτεινότητος. Ἔτσι παρατηρήσαμε ἐκκληκτικῆς διαγνώσεις καὶ μάλιστα σὲ πολλὰς περιπτώσεις, πού ἡ ἔστιά τους ἦταν ἄγνωστη καὶ ἐπακολούθησε ἡ ἀνάλογη θεραπεία. Ὁ διορατικὸς, ὅταν εἶναι περισσότερο προικισμένος, διεισδύει μὲ τὸν

αστρικό δρόμο μέσα στα βάθη τῶν ἰσθῶν καὶ ἀντιλαμβάνεται τὴ φυσιολογικὴ λειτουργία στῆς λεπτότερος συνδυασμούς της.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι μερικοί, πού ἔχουν παρόμοιες προδιαθέσεις κατορθώνουν ἐκ τῶν προτέρων νὰ φθάσουν στὴ διορατικότητα, δίχως τὴν παραμικρὴ ἐκπαίδευσιν. Ἐὰς διαβάσουμε τὴ μαρτυρία τοῦ Μ. Μάξουελ, δόκτορα τῆς ἰατρικῆς, πού οἱ πειραματικὲς ἔρευνες του παραμένουν σὰν τὰ πῶς πολῦτιμα σύγχρονα στοιχεῖα στοῦ ζήτημα αὐτό. Στὰ ἐπόμενα θὰ θύξουμε τὸ ζήτημα τῆς χρήσεως τῶν μαγικῶν καθρεπτῶν. Πρὸς τὸ παρὸν ἄς ἀναφέρουμε ὅτι αὐτοὶ οἱ διαφανεῖς ἢ μεταλλικοὶ καθρέφτες ἔχουν μιὰ ὁμοιόμορφη ἐπιφάνεια, λίγο ἀστραφτερή, φωτισμένη ἰσομετρικὰ λίγο. Πράγματι κάθε ἐπιφάνεια τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὴν ἀντανάκλινσιν τοῦ ἀστροικοῦ. Ὁ Μάξουελ ἀναφέρει ἀκριβῶς ὁράματα, σκηνές, παρόντα ἢ μέλλοντα, πού ἐπαλήθευσαν ἔπειτα, καὶ πού ἐμφανίσθησαν ἐκούσια στὸν ἐνδιάμεσο πειραματιζόμενο πάνω στὸν καθρέπτη μιᾶς κοινῆς ντουλάπας. Τὸ ἀξίωμα τῶν διαφορῶν ἀντιληπτικῶν καταστάσεων, πού ἀποσπῶνται μπορεῖ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσιν ὁ μνημένος ἀπὸ τώρα ἔστω καὶ ἂν λείπῃ ἡ εὐχέρεια γιὰ μιὰ ἐξάσκησιν, ὅπως τὴν περιγράψαμε. Ἐὰς ἐπιδοθῇ σὲ παθητικὲς αὐτοσυγκεντρώσεις, ἐπικλητικὲς κὲς ἢ ἐξορκιστικὲς : Τὰ φῶτα θὰ τοῦ ἔρθουν στὴν ἀρχὴ ἀβέβαια, ἀλλὰ πάντοτε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσουν.

Κανονικὰ μελετοῦμαι ἕνα ὑποκείμενο καθορισμένο γιὰ νὰ ἐξακριβώσουμε τὴ γνῶσιν του στοῦ θέμα αὐτὸ χάρις στοὺς συνδυασμούς τῶν ἰδεῶν, πού μαγνιτίζουμε ἔτσι. Ἄλλὰ ἄς μιλήσουμε στὴν ἀπόκρυφην γλῶσσαν :

Κάθε ψυχικὴ κατάστασι μαγνητίζει ἕνα συμπληρωματικὸ ἐξωτερικὸ καὶ προσελκύει στοῦ ὑποσυνείδητο ἐκείνων πού σκέπτεται ἔννοιες, πού δὲν ὑπῆρχαν πρὶν. Αὐτὲς σιγὰ σιγὰ ἔρχονται στὴ συνείδησι. Ἡ σκέψι μᾶς φέρνει σὲ τηλεψυχικὴ σχέσι μὲ ὅλα ὅσα μποροῦν νὰ συνεργασθοῦν στὴν ἐξέλιξί μας : Πρόσωπα γνωστὰ ἢ ἄγνωστα, κοντὰ ἢ μακριά, ἀντικείμενα ἐπίσης, πού παρουσιάζουν γιὰ μᾶς ἕνα ὅποιοδήποτε ἐνδιαφέρον. Γεννοῦν ἐξ ἴσου μιὰ πνευματικὴ ἀφαίρεσι : Νέες ἰδέες, ἐμπνεύσεις, λύσεις σχετικὲς μὲ τὸν προσανατολισμὸ του. Ὅταν ὑψωθῇ ποιοτικὰ,

δηλαδή ἂν προσανατολισθῆ μὲ τὸ σεβασμὸ τῆς Εὐθύτητας, φέρει τὴν ἄρμονία τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου καὶ ἀπαιτεῖ τὴν παρέμβαση τῆς θείας Πρόνοιας. Ἄμοιβαῖα ἀπομακρύνει τοὺς ἀνταγωνιστές. Συγκεντρώνεται κανεὶς παθητικὰ, ὅταν ἀφοῦ φθάσῃ στὴν κατάστασι τῆς ἀπομονώσεως μείνει σὺν παρατηρητῆς τῶν ἐννοιῶν ποὺ μποροῦν νὰ ἐμφανισθοῦν. Ἔτσι οἱ ἐπιθυμίες ἢ διαθέσεις τοῦ ἄλλου ἀπέναντί μας πρακαλοῦν μιὰ διάκρισι ἀνάλογη μὲ τὴν εὐαισθησία μας. Οἱ μελλοντικὲς συμπτώσεις προκαλοῦν τὴν ἐνόρασι. Διαγράφονται παρορμήσεις ποὺ συνδέονται μὲ τὶς συνηθισμένους ἀπασχολήσεις μας. Ἡ αἰτιολογικὴ ἀκολουθία τῶν ὀλοκληρωμένων ἢ προβαλλομένων ἀποφάσεών μας ἐμφανίζεται—καὶ σύμφωνα μὲ τὴ φροντίδα μας γιὰ τὴν εὐθύτητα—τὸ δίκαιο ἢ τὸ αὐθαίρετο τῶν πράξεών μας ἢ τῶν φροντίδων μας ξυπνάει στὴν ἠθικὴ συνείδησι λάμπεις ἐπίκαιρες. ..

Εἶναι ἐρωτηματικὴ ἢ συγκέντρωσι, ὅταν ἐπὶ πολὺ διατηροῦμε τὴν προσοχὴ μας πάντα στὰ δεδομένα ἐνὸς ἰδεολογικοῦ ἢ πρακτικοῦ προβλήματος, ποὺ ἀκόμη δὲν ἔχει ἀποφασισθῆ ἀπὸ τὰ ἄμεσα δικά μας μέσα. Ἡ ἀπάντησι γενικὰ δὲν ἔρχεται ἐκ τῶν προτέρων ἢ σπάνια. Πρέπει νὰ ἐπαναλάβουμε τὴ διαδικασίαν, ἀλ-ἀποτελεῖ ζήτημα ὠρῶν ἢ ἡμερῶν.

Ἡ αὐτοσυγκέντρωσι εἶναι ἐξορκιστικὴ, ὅταν ἀφοῦ χαράξουμε τὰ διάφορα στοιχεῖα μιᾶς θλιβερῆς ἢ στενόχωρης καταστάσεως ἐπιμένουμε στὴν ἀντικειμενοποίησι τῶν δυσχερειῶν, ποὺ ἐπιφανικὰ εἶναι ἀδιάλυτες, ἀπευθύνουμε στὴν Πρόνοια, στὸ ἀόρατο, γιὰ τὸ ὁποῖο νοιώθουμε μιὰ ἰδιαίτερη λατρεία, μιὰ κλήσι, μιὰ ἐπίκλησι, μιὰ ἐπίμονη προσευχή.

Ἡ πίστη ἔτσι, ὅπως ἐξωτερικὰ τὴν κηρύσσουν στοὺς πιστοὺς τῶν διαφόρων λατρειῶν ὑποχρεωτικὰ, δὲν θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ ἀποκτηθῆ ἀπαραίτητα, ἀλλὰ μόνο τὸ βαθὺ αἶσθημα τῆς ἄρμονικῆς κοσμικῆς κινήσεως καὶ ἡ κατάφασι στὸ νόμο τους, μόνο αὐτὴ ἢ σκέψι εἶναι ἄρκετὴ γιὰ νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴ βοήθεια ἐκ τῶν Ἄνω κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ γήϊνου περιπλοῦ καὶ τοῦ μετάπειτα μελλοντικοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟ

ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΙ, ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΛΞΕΙΣ

Τὸ ἕκτο κλειδί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ: Ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ σὲ ἐπίμονη παράκλησι ἀνάμεσα στὴ ὀλοκληρωτικὴ κατάφασι καὶ τὴν ἀρνητικὴν ὑποχώρησι. Ἀπὸ τὴν μανάδα στὴν ὀριστικὴ καὶ ὀλοκληρωτικὴ ἐνότητα. — Ὑπαρξι ἢ ἐκμηδενισμός.

Ἡ πιὸ κοινὴ κατάστασι τῶν γήινων ψυχῶν, πὸν συμβολίζεται μὲ τὸν ἔρωτευμένο τοῦ Ταρό. Ἡ ἐπίκλησι τοῦ Neschamah στὴ φροντίδα τοῦ ἰδανικοῦ καὶ στὴν συμφωνία μὲ τὴν ἐνθότητα. Ὁ νόμος τῶν ρυθμῶν καὶ ἀντιδράσεων, πὸν προσαρμόζονται στὴν ὑπερφυσικὴ τάξι. Εἰδοποίησι γιὰ ὄσους ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ τυπικόν. Ὁρισμὸς τῆς μαγείας. Τὸ δόγμα καὶ ἡ λατρεία. Τὸ παγκόσμιον κύρος τῶν νόμων τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Ἡ ἀπόκρυφη ψυχολογία τοῦ ἔρωτα.

Ἡ ἕκτη σελίδα τοῦ Ταρό προκαλεῖ τὴν ἐναλλαγὴν πὸν ἐπιβάλλεται στὸ ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ: Τὴν ἐκούσια πρωτοβουλία ἢ τὴν παθητικὴν ἀδράνεια τοῦ πνεύματος, πὸν πέφτει στὰ ἔνστικτα. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ παράκλησι, ἀποστρέφει τὰ βέλη τῆς αἰτιότητος, πὸν καθορίζουν τὸ μέλλον.

Μήπως ἐλεύθερα διαλέξαμε τὴν πάλη; Τότε οἱ δοκιμασίαι, πὸν ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τὴν προτεραιότητα, ταξινομημέναι καὶ διαλεγμέναι κατὰ τρόπον, πὸν νὰ ἀλλάξουν τὸ ἄτομον καὶ τὸ πεπρωμένο του σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιδιώξει του, θὰ ἐπιτευχθῆ.

Ἄν ἐγκαταλειφθοῦμε στὴν ὑποβολὴ τῆς ἐλάχιστης ἡθικῆς προσπάθειαι, ἂν παραιτηθοῦμε ἀπὸ τὸ θρόνον τῆς βουλευτικῆς ἀρχῆς, ἂν ἀπωθήσουμε τὸ πνευματικόν ἰδανικόν, ἂν συγκατατεθοῦμε στὴν ἀπαιτήσεϊ, πὸν προβάλλει τὸ κατώτερον ὑποσυνείδητον, ἂν

μὲ μιά λέξι ὑποτιμήσουμε τὸν ὑπνωτισμό, πού ἀνατρέπει μιὰ ζωὴ ἀποβλέπουσα στὶς φυσικοαστρικὲς ὁρέξεις, τότε οὔτε ἡ ἔντασι, οὔτε ἡ δύναμι τῶν δοκιμασιῶν δὲν θὰ ἐξαρτηθοῦν ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη βούλησι. Ὁ ἐξωτερικὸς ντετερμινισμὸς θὰ ἐπιδράσῃ χωρὶς φρένο.

Γιατὶ ἐκούσια ἢ μὲ τὴ τὴ βία πρέπει ἐδῶ κάτω νὰ ὑποστοῦ τὶς πραγματικότητες, πού εἶναι ἀπαραίτητες στὴν βαθμιαία ἀφύπνησι τῆς γνώσεως. Ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ, πού ἐξελλίσεται ἀπὸ τὴ πρωτόγονη νομαδικὴ κατάστασι πρὸς τὴν ὀλοκληρωτικὴ καὶ ὀριστικὴ ἐνότητα, ἀνάμεσα ἀπ' ὅλες τὶς ἀπαραίτητες γιὰ τὴν τέλεια ἀνάπτυξί του φάσεις, διατρέχει μιὰ σειρὰ κύκλων, πού καθένας ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ περίοδο ἐνεργείας καὶ μιὰ περίοδο ἀφομοιώσεως.

Κατὰ τὴ διάρκεια κάθε περιόδου ἡ ψυχὴ ἐνωμένη μὲ τοὺς ἀρμόδιους φορεῖς πρέπει νὰ προσαρμοσθῇ σὲ συνθῆκες ὑπάρξεως καθορισμένες — μὲ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ π.χ.—κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὁποίας θὰ ἐπιβεβαιωθῇ ἡ συνείδησι τῆς ὑπάρξεώς της. Ἐπειτα ἀφοῦ πραγματοποιηθῇ μιὰ φορὰ καὶ καταστῇ δυνατὴ ἡ πρόοδος μὲ αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἐγκαταλείπει τοὺς συμπυκνωμένους φορεῖς της—εἶναι ὁ θάνατος ἔτσι ὅπως τὸν ἐννοοῦμε—καὶ ἀφομοιώνεται στοὺς κόλπους τοῦ ἀόρατου, ἢ καινούργια πείρα, πού φέρνει ἐναρμονίζοντας τὶς προηγούμενες ἐπιτεύξεις του. Ἐπειτα προπαρασκευάζει μιὰ καινούργια ἐνσάρκωσι πού ἐξαρτᾶται ἀπ' εὐθείας ὡς πρὸς τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὶς πιθανότητες ἀπὸ τὴν κατάσι, πού ἀπορρῆει ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Ὅταν ἐνσαρκωθῇ ἐκ νέου τὸ ὄν βρίσκεται σὲ μιὰ τέτοια σχέσι τοῦ ἐγὼ μὲ τὸ μὴ ἐγὼ—ὥστε ἀπαραίτητα θὰ περάσῃ ἀπὸ τὶς δοκιμασίες καὶ ἀπὸ τὶς χαρῆς, πού εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴ συμπλήρωσι τῆς καινούργιας προόδου, γιὰ τὴν ὁποία ἐτοιμίζεται. Ἐδῶ παρεμβαίνει ἡ μεταβολή, πού ἀναφέραμε:

Ἡ ἐκούσια προσπάθεια γιὰ νὰ βαδίσῃ μπροστὰ συνειδητὰ ἢ νὰ παρασυρθῇ καὶ νὰ ὑποστῇ παρὰ τὴ θέλησί του. Στὶς δύο περιπτώσεις ὁ Ὑπέρτατος Νόμος τῆς Ἐξελλίξεως μένει ἀναπόφευκτος. Ἄν ὅμως ἀντὶ νὰ ἐγκαταλειφθῇ παθητικὰ στοὺς αὐθορ-

μητισμούς του δέχεται συνειδητά τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπιδοθῆ στὴν ἀναζήτησι τῆς γνώσεως ἢ τῆς εὐθύτητος ὑποκαθιστᾷ μιὰ ἀνώτερη μέθοδο στὴν γραμμὴ, πρωτόγονα εἶχε προβλεφθῆ ἀπὸ τὴν λογικὴ σύνδεσι τῶν πρωτόγονων προδιαθέσεων καὶ προορισμῶν καὶ ἡ σχετικὴ βαρῦτητα τῆς ἐπιθυμίας γίνεται ἀπόλυτη, ὅταν μὲ πλήρη συνειδησι ὁ ἄνθρωπος ἀπαρνείται τὸ πνευματικὸ του μέλλον καὶ δίνει ἐξ ὀλοκλήρου τὴ βαθύτε ἡ προσπάθειά του γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὴν ἀνατροπὴν, τὸ σβύσιμο τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως μέσα στὰ ἐνστικτώδη σκοτάδια, διατυπώνοντας ἔτσι τὸν τρομερὸ λόγο τῆς ἀνεπανόρθωτης ὑποχωρήσεως πρὸς τὸ μὴ ὄν. "Ὅπως μπορούμε νὰ ὑποθέσουμε θὰ ἦταν σὰν μιὰ τερατώδη ἐξαίρεσι — καὶ θὰ ἦταν τολμηρὸ νὰ τὴν χαρακτηρίσουμε ἔτσι — μιὰ ὁποιαδήποτε ἀτομικότητα, πὺν ἢ ποταπότητά της θέτει στὸ ἀνάθεμα τῆς Ἱστορίας.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ζοῦν καὶ πεθαίνουν χωρὶς σχεδὸν καμμιά βαθειὰ γνώσι τῶν ἀνώτερων πραγμάτων : Τοὺς φαίνονται μυθικὰ καὶ φανταστικά. Ἀφοῦ προσέχουν μόνο τὰ ὄνειροπολήματά τους δὲν φροντίζουν παρὰ μόνο πὺς θὰ τ' ἀκολουθήσουν δίχως ἐμπόδιο καὶ ἀποφεύγουν τὸ χτύπημα καὶ τὸ φῶς πὺν τοὺς ξυπνάει.

Σὲ κάθε ἐπιστροφὴ τοῦ περιοδικοῦ σὸκ πὺν σὲ μορφή δυσχέρειας, πόνου, δυστυχίας ἔρχεται νὰ τσακίσῃ τὸν εὐτυχισμένον λήθαργό τους, θρηνοῦν γιὰ τὸ δυσάρεστο ἀποτέλεσμα, δίχως νὰ συλλάβουν τὴν ἀπόκρυφον ἔννοιάν του, δηλαδὴ δίχως μιὰ ἐκδήλωσι πολλὰς φορὰς προυνσιακὴ τοῦ νόμου τῆς ἐξελίξεως, μιὰ ἐπίκλησι πρὸς τὸν ἠθικὸ κόσμον.

Ἐρωτευμένος τοῦ ἔκτου ἀπόκρυφου καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες πὺν ταυτόχρονα αἰσθάνεται τὰ θέλητρά τους, συμβολίζει τὴν ἀνθρώπινον ψυχὴν, πὺν εἶναι ἀρκετὰ εὐαίσθητη γιὰ νὰ διακρίνη ποιά ἀπὸ τίς δυὸ αὐτοκράτειρες πρέπει νὰ διαλέξῃ. (βλέπε εἰκ. 12).

Ἡ μιὰ εἶναι ἡ Νεταμάχ, τὸ καθαρὸ πνεῦμα : Ὁδηγεῖ στὴ φροντίδα τοῦ Ἰδανικοῦ καὶ τῆς Εὐθύτητος. Ἡ ἄλλη προσωποποιεῖ τὸ κατώτερον ἀστρικό, τὴν ἐπίκλησι στίς ζωϊκὰς ἀπολαύσεις καὶ στίς ἀντανακλάσεις τοῦ πάθους. Τείνει στὴν πρόσδεσι τῆς ἀτομικῆς ψυχῆς, γιὰ νὰ τὴν χρησιμοποίησῃ σὰν προμη-

θεύτρια τῶν δρέξεών της καὶ νὰ τὴν ἀπορροφήσῃ σ' αὐτὸ τὸ μοναδικὸ προορισμό.

Ἡ ἀναποφασιστικότητα τοῦ Ταροτικού ἑπιπέδου ἐκφράζει ὑπέροχα τὴν] κατάστασι τὴν πρὸ συνηθισμένη τῶν γήινων ψυχῶν: Δὲν διαλέγουν τυπικὰ ἀλλὰ μένουσιν ὑποταγμένες σὲ ἓνα ρυθμὸ [ποῦ τις στρέφει ἀλληλοδιαδόχως πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὕλη. Ἡ ταλάντωσι ἐμφανίζεται σιγὰ σιγὰ πρὸς ἐπίμονη πρὸς τὴν δεξιὰ ἢ τὴν ἀριστερὰ καὶ τὸ βέλος τῆς ὀριστικῆς ἐξελέξεως μένει αἰωρούμενο στὸ τόξο τοῦ αἰώνιου τιμωροῦ.

Εἰκὼν 12

Ἐδῶ ἐμφανίζεται ἐπικουρικὸς τῆς ἠθικῆς ἔννοιαι τοῦ ἀπόκρυφου, ὁ νόμος τῶν ρυθμῶν καὶ τῶν ἀναλόγων ἀντιδράσεων. Ἐθέσαμε τὸ πρόβλημα τοῦ συνεχοῦς καὶ ἀναποφεύκτου συναγωνισμοῦ τῶν δύο ἀντιπάλων ἀρχῶν πρὸς τὴν ἀπορρόφησι τῆς ψυχικῆς ἀτομικότητος. Μποροῦμε νὰ παρατηρήσουμε ὅτι μόλις διαγραφῇ στὴν ψυχὴ μιὰ ὑπεροχὴ, ὁ ἀνταγωνιστὴς ἐπινοεῖ θέλητρα ἀντίθετα.

Ἐάν στραφῆ πρὸς τὸ Πνεῦμα, ἀμέσως καὶ πάλι στρέφεται πρὸς τὸ πεδίο τῶν ἀπολαύσεων καὶ συνθηκολογεῖ μὲ τὴ λήθη τῶν φωτεινῶν προοπτικῶν :

Εἶναι ὁ δεύτερος κυματισμός.

Ἡ ταλάντωσι ὅμως συνεχίζεται καὶ τὴ νίκη τῶν κατωτέρων ἔλξεων διαδέχεται ἡ ἀντίστροφη ἔλξι.

«Μέσα στὸ κοιμισμένο κτῆνος, ἕνας ἄγγελος ξυπνᾷ». Ἐσφαλῶς οἱ διάρκειες καὶ οἱ ἐντάσεις ποικίλουν γιὰ τὸν καθένα, ἀλλὰ ὁ εὐσεβὴς ἀσκητὴς, φευγαλέα ἀποσπασμένος ἀπὸ κάποια ἑλαφρὴ σκέψι, μάρτυρος τοῦ Νόμου ὅπως ὁ πορωμένος ἐγκληματίας, ὑποτάσσεται σὲ μιὰ παράξενη τύψι. Ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος μένουν ὑποταγμένοι στὴν ἐναλασσομένη προσπάθεια τῶν δύο ἀρχῶν, πὸν διεκδικεῖν τὴν ἀνθρώπινη ὄντοτητα : Τοῦ Εἶναι καὶ τοῦ Μηδενός. Ἡ γνῶσι αὐτοῦ τοῦ νόμου τῶν ἀντίστροφων καὶ ἀναλόγων ἀντιδράσεων ἀποτελεῖ σὰν ἀσκησι τὸ πῶς ἀπαραίτητο φῶς καὶ τὸ πῶς σωτήριο στήριγμα. Στὴν ψυχο-υπερφυσικὴ περιοχὴ —τῶν μαγικῶν ἐφαρμογῶν— γίνεται ἡ οὐσιώδης κατεύθυνσι.

Στὰ ἐλόμενα προϋποθέτουμε ὅτι ἔχει προσχηματισθεῖ στὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστη ἡ ἀντιστοιχία ἀνάμεσα στὴν ἔκφρασι μαγεία καὶ στὴ συνειδητὴ ἐκδήλωσι τοῦ ἀτομικοῦ ρήματος. Οἱ περίεργοι γιὰ τὸ τελετουργικὸ μέρος, πὸν περιμένουν μαγικοὺς τύπους, μὲ τοὺς ὁποίους γίνονται θαύματα μὲ μιὰ κίνησι, μάταια περιμένουν νὰ μάθουν ὅτι οἱ πατροπαράδοτες ἐφαρμογές, πὸν ἐκφράζουν τὴν ὀλοκληρωτικὴ δύναμι τοῦ ἀπόκρυφου δόγματος, ἀποτελοῦν μιὰ εἰδικὴ ἀσκησι τῆς μαγικῆς δυνάμεως, πὸν εἶναι ἀχώριστη ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο ἀνιμισμὸ.

Ἄλλὰ ἅς ἐπανεέλθουμε στὸ νόμο τῶν ἀντιδράσεων μας.

Ποιὸς δὲν διάβασε ἢ δὲν ἄκουσε τὴν ἔκφρασι «Ἀνταπόδοσι κτυπήματος» ;

Στὴν περίπτωσι παραδείγματα χάρι μαγικῶν πὸν ἀποβλέπουν στὸ θάνατο. Ἐαφοῦ μάταια προσπάθησε μὲ τὴν τέχνη του νὰ προκαλέσῃ τὸ θάνατο ἑνὸς ἐχθροῦ βλέπει ὅτι ὁ ἴδιος ἀόρατα χτυπήθη καὶ πολλὰ φορὲς μέχρι θάνατο.

Ὁ πράκτορας πὸν ἐξεπέμφθη συνάντησε μιὰ ἀντίστασι νικητρία στὸ πρόσωπο πὸν εἶχε σταλῆ καὶ μὲ ἕνα πῆδημα ξανα-

γύρισε σ' αὐτὸν ποὺ τὸν ἐξέπεμψε καὶ τὸν ἐπληξε.

Ἄργότερα θὰ ἐπανέλθουμε σ' αὐτὸ εἶδος τῶν φαινομένων.

«Τὸ χτύπημα ποὺ ἐπιστρέφεται» —στὴν ὑπέρτατη φάσι του— ποὺ μόνη μᾶς ἀπασχολεῖ ἐδῶ, συγκεκριμενοποιεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς ὀλιγώτερο ἀμελητέες ἐκδηλώσεις τοῦ Νόμου μας, ὄχι τὴν κυριώτερη. Πράγματι προτείνετε ἀφοῦ ἐννοήσατε τὰ κεφάλαια 3 καὶ 4, νὰ κινήσετε τὸν ὑπερφυσικὸ πρᾶκτορα καὶ νὰ ἀξιοποιήσετε τὸ βουλευτικὸ λόγο σας ἐκεῖ.

Ὅσο ἁπλὸ καὶ ἂν φαίνεται αὐτὸ —ποὺ εἶναι δυνατὸ χωρὶς ἄστροικὸ ξίφος καὶ μαγικὴ μπαγκέτα— θὰ σᾶς χρειαστεῖ μὲ μιὰ σειρὰ προκαταβολικῶν προσπαθειῶν νὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὸν ἀντίπαλο, στὸ εἶδος, στὴν ἀδράνεια. Φαίνεται πὼς μιὰ καὶ μόνη σκέψι θὰ εἶναι ἀρκετὴ. Προσπαθῆστε λοιπόν, θὰ ἐκτιμῆσετε μόνοι σας τὴ δυσχέρεια, εἶναι ἀναρίθμητοι οἱ ὕπουλοι δρόμοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἔλθῃ ἡ ἀδράνεια γιὰ νὰ σᾶς μεταπίσῃ καὶ ν' ἀλλάξετε σχέδιο.

Εὐκόλα μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ τὰ μεγάλα ἐμπόδια ποὺ θὰ συναντήσῃ ἢ ἐπιδιώξῃ σας μόλις θὰ γίνῃ ἀπόφασι.

Δὲν σκοπεύουμε νὰ περιγράψουμε καμμία. Ἔχουν ἄπειρες ποικιλίες. Ἐν συντομία ὅμως μόλις νικηθῇ ἡ ἀδράνεια, ἀρχίζει ἡ πλήρης ἐργοσία : Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ἀποσπάσῃ.

Δημιουργήσατε λοιπὸν μιὰ κίνησι, ἀποστρέψατε μιὰ ὑπερφυσικὴ ἐνεργητικότητα. Φυλαχθῆτε : Ἡ ἀντίδρασι θὰ προκληθῇ καὶ πάλι, ἀνάλογη μὲ τὴν ἀρχικὴ σας προσπάθεια καὶ ἀντίστροφα.

Ὅταν θὰ ἀποφασίσετε νὰ ἀναστειλέτε τὴ μαγικὴ ἐνέργειά σας, νὰ ἐπανέλθετε στὸ στάδιο τῆς ἀναπαύσεως, θὰ ἔχετε νὰ κάνετε μὲ κάτι, ποὺ δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ὀνομάσουμε κρατημένη ταχύτητα, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ὄρος αὐτὸς ἀφήνει νὰ ἐννοήσουμε καλὰ περὶ τίνος πρόκειται.

Πράγματι ἡ εἰδικὴ ψυχικὴ κατάστασι ποὺ ἔπρεπε νὰ βρεθῆτε θὰ ἐπιμείνει δίχως τὴ δική σας συγκατάθεσι καὶ ἂν δὲν ἔχετε ἐπιδιώξει νὰ γίνετε σταθερὰ κύριος τῆς σκέψεώς σας, τὸ θλιβερὸ βᾶσανο θὰ σᾶς ἀπειλεῖ.

Σημειῶστε ὅτι μετὰ μιὰ προσπάθεια κάθε πρακτικὸς, ἀρ-

χάριος ἢ ἐξασκημένος θὰ πρέπει ἄμεσα νὰ συγκεντρῶνει τὴν προσοχή του πάνω σ' ἓνα ἀντικείμενο ἀπόλυτα ξένο πρὸς τὴ μαγική του προσπάθεια.

Τὸ καλύτερο εἶναι μιὰ ἀνάπαυσι, ὅπου μόνο ὁ αὐτοματι-
τισμὸς πέρνει μέρος: Μιὰ συμπληρωματικὴ ἐργασία, ἓνα παιγ-
νίδι, ἓνα θέαμα ἐλκυστικὸ ἢ κάτι ἀνάλογο.

Γιὰ τὴν ἀπλὴ καὶ καθαρὴ συγκέντρωσι τῆς σκέψεως ἢ ὀ-
λοκληρωτικὴ διατήρησι τῆς προσοχῆς πάνω σὲ μιὰ τάξι ἰδεῶν,
ἐκ τῶν προτέρων διαλεγμένες, ἐπιβάλλεται αὐτὴ ἡ ἴδια ἀρχή:
Μετὰ τὴ συγκέντρωσι πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ ἡ ἀπομόνωσι, δη-
λαδὴ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ εἴσοδος τοῦ συνειδητοῦ πεδίου ἀπὸ τίς
παρατηρήσεις, πού θὰ τὸν ἀπασχολήσουν. Αὐτὸς ὁ κανόνας
ἐνδιαφέρει ὄχι μόνο τὴν πνευματικὴ ἰσοροκία τοῦ πειραματιζό-
μενου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς θελήσεώς
του.

Ἐπιθυμοῦμε νὰ μαγνητίσωμε ἓνα ἀποτέλεσμα; Πρέπει
νὰ δημιουργήσωμε ἓνα ἀστρικό δυναμισμό κεντρομόλο σὲ δύο
χρόνους: Ἐντικειμενοποίησι τοῦ φαινομένου, πού ἐπιθυμοῦμε
πρᾶγμα πού θέτει τὸ ἀστρικό ὁμοίωμα στὶς συνθῆκες τῆς ἀπα-
ραίτητης ἔλξεως. Χρειάζεται ἐγκατάλειψι στὴν πρωτοβουλία καὶ
στὴν φροντίδα αὐτοῦ τοῦ ἀστρικοῦ ὁμοιώματος γιὰ νὰ ἀποκα-
ταστήσῃ τὴν ἐπιδιωκομένη ἐπαγωγή.

Ἐν θέλομε ν' ἀπομακρύνουμε, ν' ἀπωθήσωμε, νὰ δια-
σκορπίσωμε μιὰ ἀνεπιθύμητη πιθανότητα, τότε πρέπει νὰ δι-
μιουργήσωμε ἓνα κεντρόφυγο δυναμισμό, πάντοτε σὲ δύο χρό-
νους: Τὴν ἀπαγορευτικὴ ἐντικειμενοποίησι, ἔπειτα Ἐνεργητικὴ
προβολὴ ἑνὸς κύματος μεταδοτικοῦ τῆς ἐπιδιώξεως, πού μορ-
φοποιεῖται στὸ ὑπερφυσικὸ στοιχεῖο.

Ἐνα παράδειγμα κατάλληλο γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν κατα-
νόησι αὐτῶν τῶν σημείων μᾶς παρέχεται καθημερινὰ σχεδὸν
ἀπὸ ἓνα ἀριθμὸ προσώπων πού πλησιάζουν τὸν ἀποκρυφισμό
ἐπειδὴ νοιώθουν κάποια κλῆσι καὶ θέλουν νὰ δοκιμάσουν τὴν
ἐπίδρασί του, ἢ νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Πολὸν συχνὰ καταλήγουν
ἀπλοῦστατα σὲ μιὰ κατάστασι καταπιεστικὴ. Ξεχνοῦν ὅτι ἡ ἀ-
κτινοβολία ἀπαιτεῖ προκαταβολικὴ συμπύκνωσι ἢ, ἂν λείπῃ ἡ
αὐτοκυριαρχία δὲν κατορθώνουν νὰ παρατηρήσουν τὸν οὐσιώδη

ὄρο κάθε συγκεντρώσεως, δηλαδή τὴν συγκράτησι τῶν ψυχικῶν ἐνεργειῶν συγκρότησι τοῦ σχετικοῦ μὲ τὸ ἀντικείμενο τῆς θελήσεως ρεύματος τῶν σκέψεων, ὥστε ἔτσι νὰ συγκεντρωθῇ ὁ ψυχικὸς δυναμισμὸς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χρόνου, πού χωρίζει τις δύο περιόδους τῆς ἀκτινοβολίας. Π.χ. 3 ὥρες συγκεντρώσεως καὶ μία ὥρα ἀκτινοβολίας. Ἐνας μνημένος ἔδειγνε ἐκπληξί μιά μέρα μπροστά μας ἕξ αἰτίας τῆς ἀποτυχίας του σὲ μιὰ ἐφαρμογή, πού τὸν εἶχε ἀπασχολήσει. Ἐπρόκειτο γὰ κάποια ὑπόθεσι.

«Καὶ ὅμως ἡ ἐνέργειά μου ἔπρεπε νὰ ἐπιτύχη, μού ἔλεγε: Σκέπτομαι πάνω σ' αὐτὸ ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀκόμη καὶ στὸν ὕπνο μου».

Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἡ ἐπίδρασί σου μένει ἀδύνατη, τοῦ ἀπαντήσαμε:

Σκέψου ὅτι διασκορπίζεις λεπτὸ πρὸς λεπτὸ ἕνα δυναμισμὸ πού θὰ ἔπρεπε διαδοχινὰ νὰ συγκεντρώσης ἀποφεύγοντας νὰ τὸν ἐκπέμψῃ καὶ νὰ τὸν ἀφίσης νὰ ἀκτινοβολήσῃ σὲ ὑψηλὴ τάσι.

Ἐκεῖνοι, πού καταφεύγουν στὴν κυριαρχία πάνω στὸν ἔρωτα μὲ τὴ πατροπαράδοτη μέθοδο, πού θὰ δοῦμε πῶ κατω, εἶναι γενικὰ λόγῳ τῆς παθητικῆς τους καταστάσεως ἀνίκανοι γὰ νὰ γίνουν κύριοι τῆς ψυχικῆς τοῦς βουλευτικότητος. Κατορθώνουν νὰ τὴν κινήσουν ὅπως πρέπει μὲ τὴ διατήρησι τοῦ τυπικοῦ ἀλλὰ δὲν γνωρίζουν πὼς νὰ ἐπανεέλθουν στὸ σημεῖο παύσεως. Ὁ ἀστρικός στροβιλισμὸς πού δημιουργήθηκε μὲ τὴν ἐνέργειά τους τσακίζει τις ἀπαγορευτικὲς προσπάθειες, ἐπισπεύδει τὴν ταραχὴ καὶ χειροτερεύει τὴν κατάστασι. Εἶναι ἕνας κακὸς κύκλος, ἕνας κύκλος, πού δύσκολα ἀποφεύγεται.

Ἐξ ἄλλου ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ὁ πειραματιζόμενος εἶναι προικισμένος μὲ μιὸ μεγαλύτερη ἱκανότητα αὐτοελέγχου. Τί θὰ ἐπιτύχη; Διαδοχικὰ συγκέντρωσι καὶ προβολὴ τῆς ἐπιδράσεώς του.

Ἡ ἐπιτυχία διαγράφεται μπροστά του: Ἐρχονται κοντά του Ὁ ἔρωτας πού ἐπικαλέσθηκε ἔχει ἐνσαρκωθεῖ....

Ὁ νόμος τῆς ἀντιδράσεως θὰ παίξῃ στὸ σημεῖο αὐτὸ μικρότερο ρόλο, ἂν καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Τὸ πρόσωπο, πού ἀγαπᾷ διαποτισμένο ἀπὸ τις ἀκτινοβολίες, πού πολώνουν καὶ ἐπιρραζοῦν τὴν ἔλξι, στὴν ὁποία ὑπικουεῖ, τις πολλαπλασιάζει ἀπα-

ραιτήτα, ἀπὸ τῆ στιγμῆ πού ἀρχίζουν νὰ τρέφουν τὴ σκέψι του. Ὡστε τὸ πάθος του εὐξάνεται περιδετικῶ μέχρι τὴν ὑπερβολὴ πρὸς ἰκράτητο. Ὁ ἀρχικὸς δημιουργὸς τῆς καταστάσεως αὐτῆς χάνει τὰν τόχρονα τὴν ἐπίδρασι του,—ἀφοῦ ξεπεράστηκε σὲ ἔντασι ἀπὸ τὴν ψυχικὴν κατάστασι τοῦ ὑποκειμένου—καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο χάνεται κάθε εὐρυθμία μαζί του.

Πάνει ν' ἀγαπᾷ καὶ δὲν σκέπτεται ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνσι, ἀλλὰ πολὺ ἀργά: Ἡ γοητευμένη ἀφοῦ ἔγινε ἐπιταχτικῶς ἀπειτητικὴ προσκολεῖται ἐπιταχτικῶς ἀπάνω του:

Οἱ ρόλοι ἀπὸ τῆ στιγμῆ αὐτῆ ἀντιστρέφονται.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἡ μαγεία πού ἀποβλέπει στὸ μῖσος ἔχει ἀνάλογες ἀντιδράσεις. Μιλῆσαμε πρὸς πάνω γιὰ τὸ σὸκ μὲ τὴν κλασσικὴ ἐπιστροφὴ του, τὴν ἰδικὴ περίπτωσι τῆς ἀποτυχίας. Ἄν ἡ μαγικὴ ἐπίδρασι εἶχε ἐπιτύχει θὰ εἶχε συντιονισθῆ τὸ ἀστρικὸ τοῦ πειραματιζόμενου μὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν ἐνοτήτων πού θὰ ἔπρεπε νὰ κινήσῃ γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὸ θῦμα του. Καὶ τὸ πρὸ φτωχὸ μαγικὸ κάνει νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ τύπος τῆς ἐπικλήσεως μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνταπόδωσι τοῦ ἐπικαλούμενου πνεύματος. Πράγματι ἐπικαλοῦνται πολλὰς φορὰς ἐπιδιώξεις καὶ μάλιστα φθάνοντας μέχρι ὠρισμένες βαθεῖς σκέψεις, πράκτορες, πού θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ μποροῦν νὰ διασκορπίσουν. Πόσες παραισθητικὲς διαταραχὰς ἀνυπόταχτες καὶ ἀθεράπευτες ἔχουν σὰν αἰτία μιὰ ἀλόγηστη ἐπικλήσι, πού ἀκολουθεῖται ἀπὸ μιὰ περικύκλωσι τοῦ ἀστρικοῦ ὁμοιώματος ἀπὸ κάτω, πού προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀστρικὸ ἐπίπεδο.

Οἱ δαιμονικὲς καταστάσεις ἐρμηνεύονται ἀπ' αὐτό. Κατὰ τὸ Μεσαίωνα ὑπῆρχαν πολὺ περισσότεροὶ δαιμονισμένοι ἀπὸ ἀδυναμία καὶ ἔκπληξι ἀπὸ τυπικοὺς ἐπικλητῆς. Ἐκεῖνοι, πού τόσο σκληρὰ καταφέρθηκαν κατὰ τῶν δαιμονισμένων. ἐκδήλωσαν ἔτσι λοιπὸν πολὺ ἀδύνατα πνευματικὰ φῶτα, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε τίποτα σχετικὰ μὲ τὴν εὐσπλαχνία τους.

Οἱ νόμοι τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, πού μελετήθηκαν δίχως νὰ διαπιστώνουν μιὰ ἰδιαίτερη κατηγορίαν τῶν φαινομένων, πού εἶναι λιγώτερο ἢ περισσότερο παράξενα καὶ πού χαρακτηρίζονται

ἐσφαλμένα σάν ὑπερφυσικά¹ πρέπει νά ἐννοοῦνται μέ τήν παγκόσμια σημασία τους. Δέν θά μπορούσαν νά ἀντιφάσκουν σέ τίποτα πρὸς τοὺς νόμους, πού ἀπορρέουν ἀπὸ τὴ θετική πείρα, ἀλλὰ ἐπιτρέπουν τὴν παρατήρησι τῶν διαφορῶν τάξεων ἐκδηλώσεων, πού εἶναι τελείως διαφορετική ἀπὸ τίς ἀπτες πραγματικότητες, πού ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενο τῶν σύγχρονων ἐπιστημῶν.

Ἔτσι ὁ μηχανισμὸς τοῦ ὄνθμοῦ τῆς ἐπιδράσεως καὶ τῆς ἀναλόγου ἀντιδράσεως, πού τὴν παρέμβασί τους εἶδαμε στὴν ἔρωτική μαγεία πῶ πάνω, παρατηρεῖται τὸ ἴδιο καθαρά κατὰ τὴ διάρκεια τῆς γεννήσεως καὶ τῆς ἐκούσιας ἐξελίξεως τῶν παθῶν.

Κάθε προτίμησι κάθε κλῆσι τείνει ἀφ' ἑαυτῆς νά δημιουργήσῃ ἓνα μαγνητικὸ θέλητρο πρὸς τὸ ἀντικείμενό της. Ἡ γνώσι τοῦ νόμου τῆς γοητείας ἐπιτρέπει ὄχι νά τίς σπράγει ἀντίθετα πρὸς τὸ νόμο αὐτό, ἀλλὰ νά διατηρήσῃ τὴ δύναμι κατευθύνσεως. Ἡ προτίμησι, ἡ ἐπιδίωξι, πρέπει νά ὁμολογήσουμε ὅτι σχηματίζουν μιὰ ἐκούσια γοητεία μέ τὴν ἄμεση παρέμβασι τριῶν ψυχικῶν στοιχείων, πού ἐμψυχώνουν τὴν φαντασία, τὴν συγκλητικότητα καὶ τὴ θέλησι. Ἀπὸ τὸν παθητικὸ ζῆλο προκύπτει ἡ ἰσχὺς τῆς δυναμικότητος τοῦ μαγνητισμοῦ, ἀλλὰ ἐπενεργεῖ περισσότερο ὅσον ὀλιγώτερο διασκορπίζεται. Ἡ φανταστική ὀθόνη ἀποτελεῖ μιὰ πραγματικὴ γεννήτρια πραγματοποιήσεων, ἀλλὰ ὅταν χίλιες φαντασμαγορίες διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μέσα στὴν ἡμέρα, καμιά εἰκόνα δέν βρῖσκει τὸν καιρὸ ν' ἀποκτήσῃ σάρκα καὶ ὄστια. Θά μπορούσαμε νά σχηματοποιήσουμε τοὺς ἀντίστοιχους πρὸς τὴν παθητικότητα καὶ τὴν φαντασία ρόλους, παριστάνοντας τὸν ἓναν σάν ἓνα πράκτορα, πού παράγει δημιουργικὴ ἐνέργεια καὶ τὸν ἄλλο σάν ἓνα περιβάλλον, πού διαμορφώνει καὶ διασχίζεται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐνέργεια, πού προβάλλει σύμφωνα μέ τὸ προδιαγεγραμμένο σχέδιο. Ἄς

1. Μόνο ὁ Θεὸς εἶναι ὑπερφυσικός. Τὸ ἀόρατο σύμπαν ἀνήκει, ὅπως ὁ ὄρατος κόσμος στὴ δημιουργημένη φύσι. Τὸ φαινόμενο, ὅποιονδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ τάξι πού ἀνήκει μέσα στὴν ἱεραρχία τοῦ ὕλικου, μέχρι τὸ πνευματικὸ, παραμένει ἀπαραίτητα κοσμικὸ, ἄρα φυσικὸ.

ὑποθέσουμε ὅτι εἶναι σταθερὸς ὁ ἐνεργητισμὸς καὶ ὅτι εἶναι ἀπόλυτα σταθερὴ ἡ ρύθμισι τοῦ δυναμισμοῦ: Ἡ ἐπίδρασί τους ἔτσι ρυθμισμένη θὰ εἶναι ἐπαρκής.

Ἄκριβῶς ὁ ρόλος τῆς θελήσεως συνίσταται στὴν ἀποκατάστασι καὶ διατήρησι αὐτῆς τῆς περιπτώσεως, διακόπτοντας περιοδικὰ τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ διαθεσίμου, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ νόμος τῶν ἀντιδράσεων. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ συγκέντρωσι χωρὶς ὄρια δὲν θὰ μπορούσε νὰ διατηρηθῇ πολὺ καὶ ὅτι ὁ ὕπνος ἀνανεώνει τὴ δύναμι. Στὸ τρίτο κεφάλαιο ἀναπτύξαμε πὼς πραγματοποιεῖται ὁ καθορισμὸς τῶν πεπωμένων. Ἐδῶ θὰ προσθέσουμε ὅτι αἱ συμπτώσεις καὶ οἱ πιθανότητες γεννῶνται ἀπὸ ἔλξεις, πὺ ἐκούσια σχηματίζονται ἀπὸ τὸν καθένα. Τὸ πρόσωπο αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖο τόσο παράξενα, τόσο ἀπρόβλεπτα, ἤλθατε σὲ σχέσι δείχνει μὲ μιὰ ἔλξι, πὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὶς κλήσεις ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δύο, δείχνει ὅτι μοιάζει μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄλλου. Ἡ μερική ὁμοιότητα, ἡ ἢ πλήρης ἐκείνων πὺ ἀγνοοῦνται ἐνώνεται στὸ χρόνο καὶ στὸ διάστημα καὶ ἐρμηνεύεται ἔτσι. Ὁ ἔρωτας δὲν γνωρίζει ἀκριβεῖς νόμους, ἐπειδὴ καλλιεργεῖται, ἐξελίσσεται καὶ ἀποσπᾶται σύμφωνα μὲ τὸν ἀπόκρυφο Νόμο τῶν ἔλξεων, πὺ ὑπερέχει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους στὰ συναισθηματικὰ θέματα. Τὰ τρία στοιχεῖα πὺ ἤδη ἔχουμε ἀναφέρει: Προτίμησι, ἐπιδίωξι, καὶ φαντασία εἶναι ἀρκετὰ μὲ τοὺς πολλαπλοὺς συνδυασμοὺς τους νὰ σχηματίσουν ὅλα τὰ εἶδη τοῦ ἔρωτος.

Ἄν προβάλλουμε διὰ μέσου μιᾶς ἰδανικῆς εἰκόνας τὴν ἀκτινοβολία, πὺ ἐκπέμπεται ἀπὸ τὴν προτίμησι ἢ τὴν ἐπιδίωξι, τὸ ὄν βλέποντας ὅτι θὰ ἐπηρεασθοῦν, δημιουργεῖ ἔτσι ἓνα φάντασμα ἀστρικό, πὺ ἐπιφορτίζει μὲ ἐλκτικὴ δύναμι.

Αὐτὸ τὸ φάντασμα ἀποκτᾶ σιγὰ σιγὰ (πολλὲς φορὲς σὲ μερικὲς μέρες) μιὰ ἐξαιρετικὴ δύναμι μαγνητισμοῦ καὶ συντελεῖ στὴν διατήρησι τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τοῦ δημιουργοῦ του μὲ τὴν τόνωσι τῶν στοιχείων του, κυρίως τῆς ἐπιδιώξεως.

Αὐτὴ ἡ φάσι τοῦ φαινομένου μένει ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴ δυνατὴ ἐπίδρασι τοῦ ἔρωτα πάνω στὸ ἀνθρώπινο ὑποκείμενό του ἀλλὰ συχνὰ ἀπορροφᾷ τὶς ἐκπεμπτικὰς πηγὰς τοῦ ἐρωτευμέ-

νου σὲ τέτοιο σημείο, ὥστε νὰ ἐλάττωση ἢ καὶ ἀκόμη νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν ἴδια τὴν ἐλκυστικότητά του: Ἄπ' αὐτὸ προέρχεται ἡ ἀδιαφορία τοῦ ὄντος, πρὸ ἀγαπᾶ.

Κάθε ἐπιθυμία, τουλάχιστον στὴ χρονικὴ τάξι γεννᾶ μιὰ ἀνάλογη διαδικασίαν ἀναμεσα στὸ ὑπερφυσικὸ στοιχεῖο καὶ στὸ ὑποκείμενο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΟΙ ΠΡΟΝΟΙΑΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Ἡ ὑπερσυνειδητὴ ἀνάτασι καὶ ἡ ἐπαγωγικὴ ἀλοκλήρωσι τῶν ἀνωτέρων ἐπιδράσεων. Ἡ συμπλήρωσι τῆς ἀνεπύρκειας τῶν ἀτομικῶν φώτων ἀπὸ τοῦ Ἄνωθεν Φῶς — Ἡ ἀποτελεσματικότητι τῶν προσευχῶν. — Ὁ κίνδυνος τῆς πνευματικῆς ἀπομονώσεως. Στὴ μαγεία ἡ ἐπίκλησι ἔχει σὰν προσίμιον τὴν κλῆσι. Ποιὸν ἐπικαλοῦνται, — Μιὰ ἱεραρχία, διαφορτικὴ ἁρμονικὰ Ἀπόλυτο ὃν πρῦτανεῦει στὴν κίνησι τοῦ σύμπαντος.

Γενικὴ κατεύθυνσι τῶν διαφορῶν οὐστημάτων τῆς μαγείας. — Ὑπερφυσικὴ μαγεία περιορισμένη εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ἰδιοτήτων καὶ τῶν ἀοράτων τοῦ ἀστροικῶς. — Ἀστρολογικὴ καὶ πλανητικὴ μαγεία, ποὺ προεκτείνει τὴ θέλησι τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἐπὶ τὰ κοσμικὰ δυνάμεις. — Ἀγγελικὴ μαγεία ἢ ἄμεση σχέσι μὲ τὶς ἑβδομήντη δύο βοηθητικὰς τοῦ Θεικοῦ Λόγου διάνοιες. Θεϊκὴ μαγεία, προσιτὴ τοῖς ἀγίοις, ποὺ προστάζουσι εἰς τὸ ἀνείπωτο ὄνομα Ἐκείνου, ποὺ μορεῖ τὰ πάντα. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ποὺ μορεῖ νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀπόκρυφων δυνάμεων. — Προσαρμογὴ. Οὐσιώδεις προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, ποὺ ἀναφέρονται εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον. — Ἐνθάρρουνσι τῆς καλῆς θελήσεως.

Ὁ μνημένος εἰς ἐνδιάμεσας ἀόρατες πραγματικότητες τῆς σχέσεώς του μὲ τὸ σύμπαν, ποὺ ἔχει συνείδησι τῆς δυνάμεως, ποὺ ἔχει τὴν ἴδια οὐσίαν μὲ τὸ λόγο τῆς ἀκατάλυτης ψυχικῆς του ἐνότητος, ποὺ ἔχει συνείδησι τῆς τριπλῆς του ἀντιληπτικότητος, εὐαισθησίας, νοιώθει ὀπωσδήποτε διαποτισμένος ἀπὸ τὴν

ἐπιθυμία νό ἀποκτήσῃ τὴν ἔμπνευσι, τὴν παρόρμησι, τὸ στήριγμα τῆς πνευματικῆς σφαίρας. Οἱ σκέψεις του μὲ τὴ βαθεῖα λατρεία τὸν προσανατολίζουν πρὸς τὴν σφαῖρα αὐτὴ καὶ τὸν ὀλοκληρώνουν ἐκεῖ κατὰ κάποιον τρόπο κατὰ τὴ διάρκειαν τῶν καθημερινῶν του αὐτοσυγκεντρώσεων. Ἐκφράζει τότε τὴν ἐπιθυμία του γιὰ μιὰ παρουσία, γιὰ μιὰ βοήθεια :

Προσεύχεται.

· Προσεύχεται γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀνεπάρκεια τῶν φώτων του μὲ τὸ ἐκ τῶν Ἄνω φῶς.

Προσεύχεται γιὰ νὰ φωτισθῇ σχετικὰ μὲ τὸ ἐπίκαιρον τῆς πραγματοποιήσεως ὧσων σχεδιάζει. Παρακαλεῖ γιὰ νὸ ἐπαληθεύσῃ μέσα του τὶς δυνατότητες στηρίξεως τῆς προσπαθείας, πού τείνει πρὸς τὴν εὐθύτητα, αὐτὴν πού ἀξίζει τὰ στηρίγματα τοῦ πεπωμένου. Ἡ ἡμέρα, πού ἐμφανίζεται καθαρὰ στὸ πνεῦμα, ἡ ἀνάγκη προσευχῆς δείχνει τὴν ἐκπλήρωσιν ἑνὸς μεγάλου σήματος πάνω στὸ δρόμον τῆς μαγείας. Ἀσφαλῶς ἡ ἀποτελεσματικότητα τῆς προσευχῆς καὶ ἡ συμφωνία της πρὸς τὶς σκέψεις τοῦ καθενὸς μένου ἀνάλογες μὲ τὸ βαθμὸ τῆς ἀτομικῆς ἐξελιξεως. Στους ἁγίους καὶ στοὺς θεουργοὺς ὁ οὐρανὸς ἀπαντᾷ πῶς συχνὰ μὲ ἄμεσες ἐκπληρώσεις καὶ αὐτὸ γίνεται ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι οἱ κορυφαῖοι αὐτοὶ τῆς ἡθικῆς συνδέονται ἄμεσα μὲ τὸ θεῖκόν ἐπίπεδο.

Ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς εἶναι πολὺ ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ ἕνα παρόμοιον μεγαλεῖο δὲν μπορούμε νὰ περιμένουμε ἐκ τῶν Ἄνω προνοιακῆ ἐπέμβασι, ὅση πνευματικὴ ἀρχὴ ὑπάρχει σ' αὐτοὺς. Ἄπ' αὐτὸ προέρχεται τὸ ὅτι δὲν εἰσακούονται πολλὰ ἀπὸ τὶς προσευχάς, πού ἀποβλέπουν σὲ ὑλικὰς ἐπιδιώξεις, προσευχὰς θερμὰς καὶ νόμιμες, πού ἡ ὠφελιμότητά τους παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἀποφεύγεται μὲ μιὰ ἔννοια σχεδὸν πάντα σκοτεινὴ, μένει ἀπόλυτα βέβαιη. Ἄν καθένας μπορούσε νὰ γνωρίζῃ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν σοβαρότητα τῶν κινδύνων, πού δὲν πραγματοποιήθηκαν ὠρισμένως ἀπὸ τὶς προσευχὰς του, τὴν ἀμφιβολία θὰ ἀκολουθοῦσε ἢ πῶς ἀνείπωτη σύγχυσι.

Ἐξ ἄλλου τὸ νὰ ζητήσῃ κανεὶς εἰδικὰ μιὰ ὠρισμένη εὐνοια, σημαίνει ὅτι ἐκφράζει μιὰ θέλησι, πού ἀφ' ἑαυτῆς ἀρνεῖται τὴν αἰγίδα τοῦ «παντι-δύναμου» ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ μιὰ βασικὴ

υποταγή στην Δικαιοσύνη. Ἡ ἀποτελεσματικότητά αὐτοῦ τοῦ τελευταίου εἴδους προσευχῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θερμότητα καὶ τὴν ἐπιμονή τους. Εἶναι γενικά μιὰ ἐνέργεια θελήσεως, ἕνας δυναμισμὸς ψυχοκοσμικῆς ἀντιδράσεως ποὺ ἐπαναφέρει τὸν ἄνθρωπο στὴν πηγὴ τῆς ἴδιας τῆς κρίσεώς του ὡς πρὸς τὴν ἐπικαιρότητα τῆς ἐπιθυμίας του. Ἐὰν ἕνας θετικιστῆς, ποὺ ἡ ὑπερσυνειδήσί του κοιμᾶται ἀκόμη, ἢ ὑφίσταται μιὰ προσωρινή, παροδικὴ ὑπνωσι, δὲν προσεύχεται, ὁ δόλος του συνοψίζεται σὲ σοβαρὲς ἀλλὰ ἀναλυτικὲς παραπλανήσεις.

Ἡ παραγνώρισι τοῦ ἀόρατου περιορίζει τὴν ἔκτασι τῆς στερήσεως τοῦ φωτός ποὺ ἐπιβάλλεται. Ἐὰν ὅμως μιὰ φορὰ ἡ ἔννοια τῶν ἀπόκρυφων πραγματικότητων ξυπνήσῃ ἐπιδιώκουμε τὴ τυφλὴ χρησιμοποίησί της, δηλαδὴ χωρὶς ὑποταγὴ στὸν Παγκόσμιο Λόγο, αὐτὸ εἶναι καθαρὴ τρέλλα, γιὰ τὸ πῶς εὐπαθῆς ὀφείλει νὰ προβλέψῃ τὴν πιθανὴ λιποταξία τῶν μέσων τοῦ διακρίσεως καὶ νὰ καλέσῃ σὲ βοήθεια τὸ Πνεῦμα τῆς φρονήσεως, ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν ἐπανορθωτικὴν ἐμπνεύσει. Ἐὰν ἀκολουθοῦν μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἱκανοτήτων καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ ἀποκρυφισμοῦ τὴν ἀφηρημένη γνῶσι ἢ τὴν πραγματοποίησι μιᾶς σειρᾶς ἐνεργειῶν φαίνεται οὐσιώδης ἢ σύνδεσι μὲ τὴν πηγὴ κάθε ἀλήθειας μὲ τὴ βοήθεια αὐτοσυγκεντρώσεως γεμάτης σεβασμοῦ.

Ἔτσι ἂς δοῦμε νὰ προλογίζῃ ἢ παράκλησι τὴν ἐπίκλησι ἢ τὸν ἔξορκισμό σὲ κάθε σύστημα μαγείας. Ἐννοοῦμε τὴν ἐπίκλησι τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, ἢ τῶν Οὐσιῶν, ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπ' αὐτόν.

Στὴν κοσμολογικὴ ἱεραρχία, ποὺ ἀναφέρεται στὸ δεύτερο κεφάλαιο ἀντιστοιχεῖ πράγματι μιὰ ἱεραρχία τῶν ὄντων. Πέραν ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη πραγματικότητα ἐκτείνονται τὰ Πνεύματα, οἱ Διάνοιες, οἱ Δυνάμεις, ποὺ ἡ ἀδιάκοπη σειρά της δείχνει ὅλους τοὺς ἐνδιάμεσους βαθμοὺς ἀνάμεσα στὸ ἀνθρώπινο καὶ στὸ ἀπόλυτο ἄγνωστο. Κάθε ἕνα βασιλεύει σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς πολλὰ πλὴς σφαῖρες ἐνεργείας, ποὺ κινοῦν τὸν κόσμον ἢ συμμετέχουν στὴν κίνησι αὐτῆ. Ὁ θεουργὸς τὴς ἐξορκίζει στὸ ὄνομα τοῦ πολὺ ὑψηλοῦ. Ὁ μάγος τὴς ἐπικαλεῖται, ἢ τὴς ἐξορκίζει.

Ὅπως στὴν εὐθύτητα ἀντιτάσσεται ἡ ἀνατροπὴ καὶ στὴν ἀνθρώπινη θέλησι συνάπτεται τὸ βοηθητικὸ ζωικὸ ἔτσι οἱ κατώτερες περιοχὲς τοῦ ἀόρατου γεμίζουν ἀπὸ ἐκούσιους ταραξίες

ἀπὸ πράκτορες τοῦ κακοῦ — πού θὰ πρέπει νὰ καταπολεμηθοῦν— καὶ ἀπὸ δευτερεύοντα πνεύματα, ὑποτελῆ ἐκείνου, πού τὰ δεσμεύει, δεσπότη ἐκείνου, πού ὑποτάσσεται. Ὁ μάγος ἢ ὁ ἄνθρωπος τῆς μαύρης μαγείας γίνεται ἢ λεία τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ γιὰ νὰ τὰ ἀφήσῃ νὰ ἐπενεργήσουν μὲ τὴν διερμηνεία τῆς ἐνδιαμεσότητάς του.

Ὅχι μόνο ἐκθέτει τὴν προσπάθειά του στὶς ἐπιδράσεις τῆς, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖ ἀκόμη καὶ τύπους ἐπικλήσεως, ἕνα εἶδος προσευχῶν ἀντίστροφων, πού κάθε μιὰ τὸν βυθίζει περισσότερο πρὸς τὴν ὀπισθοχώρησι.

Ὅλοι οἱ τύποι ἀπὸ τὴν προσευχὴ ἑνὸς ἀσκητῆ μέχρι τὰ παράδοξα συμπλέγματα τοῦ μάγου ἀποβλέπουν σὲ μιὰ ἐπαφή μὲ τὶς ἀόρατες κινητικὰς δυνάμεις τῶν κοσμικῶν λειτουργῶν ἢ σὲ μιὰ ἄμεση ἐπίδρασι πάνω στὶς ἐνδιάμεσες ἐνέργειες τῆς διαδικασίας αὐτῆς.

Ἡ μαγεία δὲν ἰσχυρίζεται λοιπὸν ὅτι θὰ ἀντιταχθῆ στοὺς νόμους ἢ τὸ φυσικὸ φαινομενισμό, ἀλλὰ ὅτι θὰ ἀναμειχθῆ στὸ χειρισμὸ τῶν μὲν γιὰ νὰ κυβερνήσῃ τοὺς δέ.

Σύμφωνα μὲ αὐτὰ τὰ γενικὰ δεδομένα προτείνονται τέσσερις κατευθύνσεις σὲ ὅποιον θέλει νὰ ἐπιδράσῃ πάνω στὶς ἀπόκρυφες αἰτιότητες καὶ κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὰς γεννάει ἕνα σύστημα μαγείας. Πράγματι ἂν οἱ αἰῶνες καὶ οἱ λαοὶ φαίνεται ὅτι ἐφάρμοσαν κατὰ τρόπο διάφορητικὸ τὴ μαγικὴ τέχνη αὐτὸ συμβαίνει ἐπειδὴ τὰ τέσσερα συστήματά τους ἔδωσαν τὴν δυνατότητα προσαρμογῶν σὲ διάφορες ἀναμίξεις ποικίλες, ἀλλὰ πού τὰ στοιχεῖα τους κατατάσσονται ἀφ' ἑαυτῶν στὶς ἐπόμενες ὁμάδες :

1. Ἄμεσι ἐπίδρασι πάνω στὸ γήινο ἀστρικὸ καὶ σ' αὐτοὺς πού κινοῦνται μέσα σ' αὐτό : Πνεύματα τῶν στοιχείων, λίθηκοι κάμπιες κ.λ.π., βοηθητικὰ ἢ πιθανὰ ἀνταγωνιστικὰ τῆς ἀνθρώπινης θελήσεως. Εἶναι κατὰ κάποιον τρόπο μιὰ ὑπερφυσικὴ μαγεία, πού οἱ λειτουργίαι τῆς διεγείρουν τὸ ἀτομικὸ ἀστρικὸ ὁμοίωμα κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ θέσουν τὸν πρακτικὸ σὲ μιὰ κατάστασι ἐνδιαμεσότητος ταυτόχρονα δεκτικῆς καὶ ἀκτινοβόλας. Ἡ ὑπερφυσικὴ μαγεία, ἐξ αἰτίας τῶν περιοδικῶν τροποποιήσεων, πού ὑφίσταται ἀπὸ τὸ γήινο ἀστρικὸ κατὰ τὴ διάρκειά τῶν

διαφόρων ἡλιακῶν καὶ σεληνιακῶν φάσεων προτιμάει γιὰ τὶς ἐνέργειές της ὠρισμένες στιγμὲς τῆς ἡμερησίας περιστροφῆς τῆς ἐτήσιας περιστροφῆς καὶ τῆς σεληνιακῆς. Ἐπιτρέπει μὲ μόνη τὴν ἀστρική μεσολάβησι καὶ τῶν κατοίκων της νὰ ἐπηρεασθοῦν, τὰ φυτὰ, τὰ ζῶα καὶ τὰ ἀνθρώπινα ὄντα, αὐτὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα τόσο περισσότερο ὅσο πῶ ἀδύνατα φυσικά, ψυχικά καὶ ἠθικά εἶναι.

2. Ἐπίδρασι πάνω στοὺς πλανητικοὺς δυναμισμοὺς καὶ τοὺς ρυθμιστὲς τους, τὰ Πνεύματα τῶν ἑπτὰ πλανητῶν. Ὅπως εἶδαμε μὲ τὴν κίνησι τῶν ἑπτὰ ἀστρικῶν σωμάτων συνδέονται οἱ ἑπτὰ γενικὲς λειτουργίαι καὶ οἱ ἑπτὰ τρόποι ἐκδηλώσεων, ποὺ παρατηροῦνται ἐδῶ κάτω. Ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία π.χ. τοῦ Κρόνου ἐπηρεάζονται ὠρισμένα μέταλλα, ὠρισμένα φυτὰ, ὠρισμένοι τύποι ἀνθρώπων, ὠρισμένες μορφές, ὠρισμένες ιδιότητες, ὠρισμένα ψυχολογικά χαρακτηριστικά, ὠρισμένα φυσικά φαινόμενα, ὠρισμένες πιθανότητες κ.λ.π.

Ἡ «πλανητικὴ μαγεία» ἀποκαθιστᾷ μιὰ σχέσι ἀνάμεσα στὸν πειραματιζόμενον, τὸ δυναμισμό, ποὺ θέλει νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ τὶς ἐνόητες ποὺ πρυτανεύουν σ' αὐτὸ τὸ δυναμισμό. Γι' αὐτὸ χρησιμοποιεῖ ἓνα τυπικὸ, ποὺ στηρίζεται πάνω στὴν σχέσι τῆς ἐπιδράσεως κάθε οὐράνιου σώματος μὲ τὰ γήινα ἀντίστοιχά του καὶ πάνω στὶς στιγμὲς, ποὺ δεσπόζει αὐτὴ ἡ ἐπίδρασι.

3. Ἀγγελικὴ μαγεία προσιτὴ μόνο στοὺς μεγάλους μνημόνους, ποὺ εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐπικοινωνήσουν συνειδητὰ μὲ τὴν κοσμικὴ σφαιρα, δηλαδὴ μὲ τὶς Ἀνώτερες Διάνοιες, ποὺ εἶναι ἀπ' εὐθείας βοηθοὶ τοῦ ὑπερτάτου ὄντος καὶ ποὺ ὁ πατροπαράδοτος ἀριθμὸς τους φθάνει τὸ ἑβδομήντα δύο. Ὁ μάγος γίνεται ἔτσι μιὰ δύναμι, ποὺ πέρνει μέρος στὴν παγκόσμια ἀρμονία. Τέτοια ἦταν ἡ μαγεία τῶν Ἐρυθροσταυριτῶν, ποὺ τὸ τυπικὸ τους —ἀπόλυτα ἀτομικὸ— δὲν μπορεῖ νὰ μεταδοθῆ παρὰ μόνο ἀπὸ ἓνα Δάσκαλο καὶ μόνο σὲ ἓνα μαθητὴ.

4. Θεϊκὴ μαγεία, γιὰ τὴν ἄσκησι τῆς ὁποίας εἶναι ἀρκετὴ μόνο ἡ προσταγή. Εἶναι ἡ μαγεία τῶν ἁγίων καὶ Θεουργῶν. Μὲ τὴν ὀλοκλήρωτικὴ συμφωνία της πρὸς τὴν εὐθύτητα πραγματοποιεῖται ὁ λόγος, ποὺ ἔχει κάθε ἐπιδοκιμασία ἀντίστοιχη

ἐκ τῶν Ἄνω.— πραγματοποιεῖται καὶ μόνο μόλις προφερθῆ.

Μία ἢ περισσότερες ἀπὸ τὶς ἀντιλήψεις αὐτὲς βρίσκονται σὲ ὁποιοδήποτε ἀπὸ τοὺς κώδικες τῶν μαγικῶν ἐφαρμογῶν.

Κάτω ἀπὸ τὸ δικό μας γεωγραφικὸ πλάτος καὶ κατὰ τὴ σύγχρονη ἐποχὴ ὁ ὑπερφυσικὸς τρόπος ἀσκεῖται σχεδὸν ἀποκλειστικά.

Θέλουμε νὰ κάνουμε ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴ μαγεία ποὺ περιορίζεται στὶς κατώτερες ἐκδηλώσεις.

Οἱ θιασιῶτες τῆς δύσκολα θὰ μπορούσαν νὰ ἀφομοιώσουν τὰ δεδομένα τὰ στοιχειώδη τῶν πλανητικῶν θεωριῶν. Χτυποῦν ἢ καμμιά φορὰ θεραπεύουν—ἀποκλειστικὰ ἐπιδρώντας μὲ τὴ δική τους ἐνδιάμεση ἐπίδρασι πάνω στὸ ἀστρικό ὁμοίωμα τῶν ἀνθρώπων, τῶν ζώων ἢ ἀκόμη καὶ τῶν φυτῶν ὅταν προβάλλονται κατὰ τὴν συγκομιδῆ.

Ἡ πρακτικὴ συνταγὴ τους συνιστᾷ τὶς ἀπαραίτητες ἐφαρμογὲς γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῆς ἀποτελεσματικῆς ψυχικῆς καταστάσεως. Ὅχι μόνο ἐπιδροῦν μὲ τὴν ἴδια τὴν ἀκτινοβολία, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτὴ ἀλλὰ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ μένουν σκόρπιες στοὺς κόλπους τῶν κατώτερων περιοχῶν τοῦ ἀόρατου καὶ προβάλλουν τὶς ἀστρικὲς νύμφες ἐκεῖ ὅπου θέλουν νὰ ἐπενεργήσουν.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ ἐπομένου κεφαλαίου, ὁ ἀναγνώστης θὰ ἔχει μιὰ πολὺ πρὸ σαφῆ γνῶσι γιὰ τὶς μεθόδους τοῦ μάγου ἀπὸ ὅσο αὐτὸς ὁ ἴδιος,

Στὰ ἔργα τοῦ Παράκελσου φαίνεται ὅτι κινεῖ τὴν πλανητικὴ μαγεία. Χρησιμοποιεῖ παραδείγματος χάριν τὰ ἑπτὰ μέταλλα: Χρυσάφι, ἀσημι, σίδηρο, ὑδράργυρο, μολύβι, κασίτερο καὶ χαλκό, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀντίστοιχη ἐπίδρασι τοῦ Ἡλίου τῆς Σελήνης, τοῦ Ἄρεως, τοῦ Ἑρμῆ, τοῦ Κρόνου, τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Δία.

Καθορίζει τὸ δυναμισμό σὲ ἄρμονία μὲ τὸ πλανητικὸ εἶδος κάθε μετάλλου, χαράσσοντας τὰ ἐκφραστικὰ σημεῖα τῶν ἐν λόγῳ σχέσεων κατὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἄστρο κατέχει μιὰ θέσι ἐπιδράσεως στὸ ζωδιακό.

Πάντοτε χαράσει κοντὰ στὰ χαρακτηριστικὰ τῶν πλανητικῶν ἐπιδράσεων σύμβολα, ἱερογράμματα ἐκφραστικὰ καὶ τῶν εἰ-

δικῶν τάσεων καὶ τῶν κοσμικῶν νόμων, πού πρὸς χάριν τους ὁ ἀνθρώπινο λόγος πραγματοποιεῖ αὐτό, πού καταφάσκει.

Τὸ κλειδί τῆς Σολομονικῆς φαίνεται σὰν μιὰ σημαντικὴ σύνθεσι ὑπερφυσικῆς μαγείας, πλανητικῆς, ἀγγελικῆς, καὶ θεϊκῆς. Ὁ ἑρρικός Κορνήλιος Ἀγρίπας καὶ πὺ κοντὰ σὲ μᾶς ὁ Πάππος περιέγραψαν θαυμάσια τοὺς οὐσιώδης τύπους. Σύμφωνα μὲ τὴν πατροπαράδοτη ἔκφρασι, ἡ Σολομονικὴ μαγεία ἰσχυρίζεται ὅτι ἐπιτυγχάνει τὴ βοήθεια ὄλου τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ὅλης τῆς κολάσεως. Ἀμετάθετη στὶς ἀρχές της ἀλλὰ διαφορετικὰ διατυπωμένη τὴν ξαναβρίσκουμε στοὺς ἱεροφάντες τῆς Αἰγύπτου, στὰ χέρια τῶν μνημένων της τοῦ Μωϋσῆ καὶ ἔπειτα στοὺς Ἑρυθροσταυρίτες, Αὐτὴ ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἄσκησι τῆς ἀπόκρυφης δυνάμεως φαίνεται συμβολικὰ στὸ ἔβδομο ἀπόκρυφο τοῦ Ἑρμῆ. (Βλέπε εἰκ. 13)

Εἰκὼν 13

Ὁ μνημένος μ' ἓνα σκῆπτρο στὸ χέρι εἶναι ὄρθιος μέσα στὸ θριαμβευτικὸ ἄρμα. Τὸ ἄρμα ἔκφράζει τὴ θέλησι καὶ σύρεται ἀπὸ δύο σφίγγες, πού ἐμφανίζονται καὶ στὸ δεύτερο ἱερογλυφικό.

Πάνω ἀπ' τὸ ἄρμα εὐρίσκεται ἓνα εἶδος ἑναστρου στερεώματος, ἀνάλογο μὲ τὸ θόλο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἀστρικών σωμάτων. Τρεῖς πεντάγραμμοι μὲ τὴν αἰχμὴ πρὸς τὰ πάνω στολίζουν τὸ στέμμα τοῦ μνημένου καὶ θὰ πρέπει νὰ δῆ κανεὶς σ' αὐτὰ τὴν ἐπιβεβαίωσι τῆς συνδέσεώς του μὲ τὴν Ἐπίλυτη Πηγὴ κάθε δυνάμεως. Τέλος οἱ τέσσαρις κολῶνες, ποὺ στηρίζουν τὸ στερεωμα, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ κυβικὴ μορφή τοῦ ἄρματος δείχνουν τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀπόλυτων ἐκπληρώσεων.

Στὸ σύγχρονο ἄνθρωπο παρόμοιοι ὄρζοντες φαίνονται λίγο προσιτοί, Ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἄσκησι ἢ πατροπαράδοτη μαγεία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τῆ βαθειὰ γνῶσι τῆς ἀστρολογίας καὶ τῆς καβάλλας.

Σημαίνει αὐτὸ ὅτι ἡ ἀπόκρυφη δύναμι εἶναι ἀπαγορευμένη;

Ἐσφαλῶς ὄχι.

Τὰ τρία πρῶτα κεφάλαια τοῦ βιβλίου αὐτοῦ δείχνουν ἄρκετὰ ὅτι συνειδητὰ ἢ ὄχι ὅλοι μας; λίγο ἢ πολὺ ἐπενεργῶμε πάνω στὶς δευτερεύουσες αἰτίες μὴ οἱ ἐπιθυμίες μας φτάσουν μιὰ ὀρισμένη ἔντασι. Ἡ κυριώτερη ἐπιδίωξι, ἡ ἐπίμονη, ἡ ἐνεργητικὴ ἐπενεργεῖ, ἐπαναλαμβάνομε ἀκόμη, δίχως ἑναστρο ξίφος οὔτε τυρικὴ μπαγκέτα καὶ ἐπιτυγχάνει μιὰ ψυχοκοσμικὴ ἀντίδρασι, ποὺ ἢ ἄσκησί της—σύμφωνη μὲ τὶς ἀρχές, ποὺ ἀναγγείλαμε ἤδη—ἐξασφαλίζει ὅλα τὰ ἐπιθυμητὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν ἀτομικὴ ζωή.

Ἡ αὐτοκυριαρχία, ἀπαραίτητη γιὰ τὴ συγκέντρωσι καὶ τὴν κατεύθυνσι ἐκείνων ἀπὸ τὰ στοιχεῖα μας, ποὺ εἶναι συστατικὰ τῶν ἰδιοτήτων ἐπενεργείας πάνω στοὺς ἀπόκρυφους πράκτορες τῆς φύσεως, ἀποτελεῖ τὸν πρῶτο, βασικὸ ὄρο, ποὺ πρέπει νὰ ἐκπληρωθῇ.

Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ προσπαθήσαμε νὰ ἀναπτύξουμε τὸ δευτερο ζήτημα, δηλαδὴ τὴν ὑποταγὴ τῆς μαγικῆς ἐνεργητικότητος πάνω στὴ διαπότισι τοῦ Neschamah.

Δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσουμε ὅτι τὸ νὰ θέλῃσουμε νὰ ἀποφύγουμε τὴ βουλητικὴ προσπάθεια πάνω στοὺς τύπους, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε, ὅτι αὐτὸ θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ μιὰ ἀξιολύπητη ἀπλοϊκότητα.

Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπόλυτα ἀνώφελο ἂν ἐξετάσουμε τὸν ἀριθμὸ ἐκείνων ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν ζητημάτων αὐτῶν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθουμε μὲ τὴ βοήθεια τῶν τύπων, τῶν κινήσεων, τῶν στάσεων ἢ παραδόξων ἐφαρμογῶν, αὐτὸ ποὺ εὔχονται μὲ τις πολὺ ἀνθρώπινες συνθήκες τους.

Ὅποιος συνέλθη σύντομα ἀπὸ τὸ σφάλμα αὐτὸ καὶ πλησιάσῃ τοὺς πραγματικοὺς ὄρους τῆς δυνάμεως. Ὅποιος θὰ θελήσῃ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀντιληφθῇ τις σελίδες αὐτές, ἐν ἀνάγκῃ μὲ ἐπανηλημένη ἀνάγνωσι θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ καλὴ θέλησι αὐτῆ θὰ φέρῃ τοὺς καρπούς της καὶ θὰ αἰσθανθῇ σιγὰ-σιγὰ τὸ φῶς νὰ διεισδύει στὸ πνεῦμα του. Ἡ σταθεροποίησι τῶν ψυχικῶν ἐνεργειῶν του θὰ τὸν στηρίξῃ βαθμηδόν. Ἡ ἐσωτερικὴ συγκέντρωσι θὰ τὸν καταστήσῃ ἰκανὸ γιὰ τὴν ἀπόκρυφην γνῶσι, ἅμεσες ἐπικλήσεις θὰ τὸν ἐτοιμάσουν γιὰ τὴ λανθάνουσα προνοιακὴ δύναμι, ποὺ κινεῖ συχνὰ μέσα στὸ διάστημα μιᾶς λάμπσεως τις ψυχές, ποὺ εἶναι ἰκανὲς γιὰ μιὰ εἰλικρινῆ λατρεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΟ

Ο ΕΝΔΙΑΜΕΣΟΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Τὸ ἀστρικόν, ἢ θέσι του καὶ τὰ προνόμιά του, Ὁ κοινὸς πράκτορας κάθε μαγείας. Οἱ γενικὲς ιδιότητές του. Ὁ μεταφυσικὸς ρόλος του. Τὰ δύο ἀνταγωνιστικὰ ρεύματά του. Ἡ ἰσοροπία, τὸ διάστημα καὶ ὁ χρόνος. Ὁ κοινὸς ἐνδιάμεσος τῶν γήινων ὀργανισμῶν. Ἡ ἐπεξεργητικὴ λειτουργία τοῦ ἀστρικοῦ ὑποβοηθουμένη ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο λόγο, Πῶς ἀντικειμενοποιοῦνται οἱ σκέψεις.

Τὰ ἀόρατα ἀστρικὰ ἢ γέννησί τους. Οἱ ψυχές. Εἰκόνες καὶ μορφές ἀστρικές. Ἀνταύγειες. Ἀπόκρυφὴ τερατολογία. Οἱ κίνδυνοι τῆς διορατικότητος καὶ τοῦ διχασμοῦ. Σκιές καὶ φαντάσματα ἀνθρώπινα. Τὰ πνεύματα τοῦ φωτός καὶ ὁ δαίμονας τῆς διαστροφῆς. Τὸ ὄγδοο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ.

Στὸ δεύτερο κεφάλαιο ἀντιμετωπίσαμε τὴν ἀπόκρυφὴ σύνθεσι τοῦ σύμπαντος καὶ τὰ τρία στοιχεῖα του : Τὴν πνευματικὴ σφαῖρα τοῦ Ἀπόλυτου, Κόσμου τῶν Ἀρχῶν. Τὴν ψυχικὴ οὐσία περιοχὴ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καὶ τῶν δυνάμεων, ποὺ κατευθύνουν τὸν κόσμον, κόσμον τῶν Νόμων καὶ τέλος τὴν ἀστρικὴ οὐσία κόσμον τῶν ἐνδιαμέσων δυνάμεων ἀνάμεσα στὴν ψυχικὴ οὐσία καὶ στὴν ὕλη, ὅπως τὸ ἀτομικὸ ἀστρικὸ ὁμοίωμα προσαρμόζει τὴν ψυχὴ στὸ σαρκικὸ σῶμα, τὴ γῆινὴ ἐπένδυσί της.

Τὸ ἀστρικὸ ἐπίπεδο, αὐτὸς ὁ ἀόρατος ὠκεανός, ταυτόχρονα πλαστικὸς καὶ δυναμικὸς, ποὺ διεισδύει στὸ σύνολο τῆς ἀνθρώπινης ψυχικῆς περιοχῆς, τῆς ζωϊκῆς, τῆς φυτικῆς καὶ τῶν

μετάλλων, ἀποτελεῖ τὸ κοινὸ ὄργανο κάθε μαγείας. Εἶναι ἓνας πράκτορας, πού οἱ ιδιότητές του καθιστοῦν δυνατὴ τὴν μικροκοσμικὴ ἀντίδρασι καὶ ἓνα περιβάλλον γεμᾶτο ἀπὸ πολλὰς κατηγορίες ὄντων, πού παίζουν ἓνα ρόλο καθωρισμένο ἀπέναντι στὸν ἄνθρωπο.

Μεταφυσικὰ ἡ ἐνδιάμεσι παγκόσμια ἀστρική μορφή, πού γίνεται ἐνδιάμεση καὶ μὲ τὴ δυναμικὴ λειτουργία της παράγει καθένας ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς νόμους τὴν ἀλυσίδα τῶν αἰτιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων. Σημεῖον συγκεντρώσεως τῆς ἀρχῆς τῆς ζωῆς, τείνει στὴν διανομὴ της σὲ ἀτομικὰς ὑπάρξεις, ἔπειτα μὲ μιὰ ρυθμικὴ ἀμοιβαιότητα στὴ βαθμιαία διάλυσι κάθε ζωῆς διαφοροποιημένης μέχρι τὴν ὀλοκλήρωσι τοῦ συλλογικοῦ δυναμικοῦ πού τὴν ἐπηρρέαζε.

Ἔτσι ἐπιδρῶν πάνω μας αὐτὲς οἱ δύο διαδοχικὰς παρορμήσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ μιὰ μᾶς φέρνει ἀπὸ τὴ γονιμοποίησι πρὸς τὴν ὄριμότητα ἢ ἄλλη ἀπὸ τὴν ὄριμότητα πρὸς τὴν ἀποσύνθεσι. Ἡ φύσι δείχνει καθαρὰ αὐτὸν τὸν δυναμικὸ ἀνταγωνισμό: Γέννησι καὶ ἀποσύνθεσι, συμπύκνωσι καὶ ἀραιώσι, ἔκτασι καὶ συγκέντρωσι ἐκδηλώνονται σὲ ἴσες δυναμικότητες. Ἡ ἔννοια τοῦ χώρου καὶ τοῦ τόπου φωτίζονται ἔξαιρετικὰ ὅσο λίγο καὶ ἂν σκεφθοῦμε τὶς ἀρχὰς τῶν δύο βασικῶν ιδιοτήτων τοῦ ὑπερφυσικοῦ πράκτορα. Ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος ἐφαπτόμενοι στὴν κίνησι, στὴν ἀλλαγὴ ἔχουν τὸ ἀφηρημένο ἀξίωμά τους, στὴ δεύτερη αἰτία, τὴν ἀστρική, καὶ συμπύρονται στὸν ἀστρικό, ντετερμινισμό τῆς μορφῆς καὶ τῆς διάρκειας.

Ἀφοῦ ἀνατείλουμε στοὺς κόλπους αὐτῆς τῆς ἀπέραντης ὑπερφυσικῆς θάλασσας βρικόμαστε σὲ ἄμεσι ἐπαφὴ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀστρικοῦ ὁμοιώματός μας, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν οὐσία της. Τὸ ἀστρικὸ λοιπὸν παίζει τὸ ρόλο ἑνὸς κοινοῦ ἐνδιαμέσου σχετικὰ μὲ τοὺς γήινους οργανισμούς. Ὅπως ὁ αἰθέρας μεταδίδει τὰ κεντρομόλα κύματα, πού προέρχονται ἀπὸ ἓνα ἐρτζιανὸ πομπό, ἔτσι τὸ ἀστρικὸ καταγράφει καὶ διαδίδει διὰ μέσου τοῦ διαστήματος τὰ κύματα, πού προέρχονται ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ζωὴ καὶ ἔτσι ἐπιτρέπει αὐτὴ τὶς τηλεπιδράσεις, αὐτὲς τὶς ἐπικοινωνίες τῶν σκέψεων· τὶς πνευματικὰς ὑποβολές, πού τόσο καλὰ μελετήθηκαν ἀπὸ τὸν Κάμηλο Φλαμαριόν.

“Άλλες απόψεις θεωροῦν τὸ ἀστρικό σὰν μιὰ ἀπέραντη μίτρα, πὸν κάθε βουλευτικὴ ἐκπομὴ τείνει νὰ γονιμοποιήσῃ καὶ πὸν μετὰ ἀπὸ μιὰ φάσι λίγο ἢ πολὺ παρατεταμένης ἐπιδράσεως θὰ καθορίσῃ τὴν ἀντικειμενικότητα τοῦ κατόχου τῆς ἀρχικῆς βουλευτικότητος, μὲ τὴν ἐπιφύλαξι γιὰ τὰ δυνατὰ ἐμπόδια, ἰδιαιτέρα γιὰ τὶς ἀντίθετες θελήσεις καὶ τοὺς ἀντίθετους πράκτορες. Μιὰ ἐφικτὴ ἐκδήλωσι εἰκονίζει πράγματι πάντοτε τὴν κατάληξι μᾶς ἀστρικῆς διαδικασίας, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τριῶν κυρίων δυνάμεων, πὸν πέρνουν μέρος σὲ μιὰ ἀναλογία ποικίλη στὴν προδιαμόρφωσι κάθε πιθανότητος; Τὸ μοιραῖο πὸν προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀπαραίτητη σύνθεσι τῶν αἰτιῶν καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων. Ἡ ψυχικὴ οὐσία στὴν ὁποία μετέχει ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ, δηλαδὴ ἡ βουλευτικὴ πρωτοβουλία, ὁ λόγος.

Οἱ ἐπιδράσεις, πὸν ἀνήκουν στὴν πνευματικὴ σφαῖρα, τὶς χαρακτηρίζουμε μὲ τὸ γενικὸ ὄνομα τῆς προνοίας.

Ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖο προκύπτει τὸ ὅτι ἡ ἀνθρώπινη θέλησι ἔστω καὶ μεμονωμένα ἐπενεργεῖ πάνω στὴν ἐξέλιξι μὲ τὴν δυναμικὴ τῆς φάσι — αὐτὴν πὸν ἀντιλαμβάνονται καὶ μποροῦν νὰ προφητεύσουν οἱ ἑνορατικοί. Ἔτσι ἡ διαδοχὴ τῶν προσχηματισμένων πιθανοτήτων στὸ ἀστρικό ἀπὸ τὸ ἀτομικὸ πεπρωμένο, ἢ μοιραῖο παραμένει ἐκούσια τροποποιήσιμη.

Πέρι νὰ καθορίσουμε στὸ σημεῖο αὐτὸ τὸ ὅτι τὸ ἀτομικὸ μοιραῖο κάθε ἀτομικοῦ πεπρωμένου ἐπιδρᾷ πάνω στὸ περιστασιακὸ στοιχεῖο μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀστρικοῦ ἀτομικοῦ ὁμοιώματος, πὸν ἐπηρεάζει — μὲ τὶς κλίσεις, πὸν τοῦ ἐντυπώνει — γιὰ μιὰ συνεργασία τῆς δικῆς του ὁρμῆς μὲ τὸν ντετερμινισμό τῆς ἐξελιξέως του. Προηγούμενες καὶ ἐπόμενες ἐνέργειες τῶν ψυχικῶν καταστάσεων προκαλοῦν αὐτὸ τὸ μοιραῖο. Ὅσο ὁ ἀνθρώπος ὑφίσταται παθητικὰ, τὴν ἔμπνευσι τοῦ κατώτερου ὑποσυνειδήτου, τοῦ ἐνστικτώδη καὶ παθητικοῦ αὐτοματισμοῦ, τὸ πεπρωμένο του μένει ἀναπόφευκτο, γιὰτί τίποτε δὲν ἀντιτίθεται στὴν ἐκπλήρωσί του. Ἄλλὰ μόλις προσπαθῇ νὰ ἐπηρεάσῃ συνειδητὰ τὶς σκέψεις, νὰ κυριαρχήσῃ τὶς ὁρέξεις καὶ τὰ αἰσθηματὰ του, νὰ κατευθύνῃ τὶς ὠθήσεις, πὸν γεννῶνται μέσα του καὶ τὶς ἐπιδράσεις τὶς ἐξωτερικὰς, φτάνει σὲ μιὰ παρέκλισι καὶ ἕνα βαθμιαῖο χειρισμὸ ἐκεῖνου πὸν προέκυπτε ἀπὸ τὶς προϋπάρ-

χουρες δυνατότητες. Ἡ δξύτητα στὴν διάκρισι, ἡ σταθερότητα τῆς αὐτοκυριαρχίας, ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῶν προθέσεων ἀποτελοῦν τὶς τρεῖς προϋποθέσεις τῆς ψυχικῆς ἀνδρείας, πὺν ἀδιάκοπα γονιμοποιεῖ τὴν ἀστρική μίτρα καὶ προκαλεῖ τὴν γέννησι τῶν πιὸ σύμφωνων πρὸς τὶς ἐπιδιώξεις του ἐπιτεύξεων. Καὶ γιὰ νὰ εὐνοηθῇ ἡ διανοητικότητα καὶ γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ὑποστήριξι τῶν προνοιακῶν ἐπιδράσεων, ἐπιβάλεται ἀπόλυτα στὴ σχετικότητά μας ἡ ἀποκατάστασι μιᾶς μυστικῆς σχέσεως μὲ τὴ σφαῖρα, πὺν ἐκπέμπει τὰ πνευματικὰ φῶτα.

*
* *

Ἦρθε ἡ στιγμή νὰ πλησιάσουμε τὸ παράξενο θέμα τῶν ἀοράτων, πὺν γεμίζουν τὸ ἀστρικό. Ἄν θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ δοῦμε ὁ οὐρανὸς θὰ σκοτείνιαζε. Γύρω μας, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς μᾶζες καὶ τοὺς ὕλικοὺς ὀργανισμοὺς τὸ πλῆθος τους συνωσιζέται καὶ διασταυρῶνεται.

Μερικὲς παρατηρήσεις θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν ὑπαρξι ὀρισμένων αὐτόχθονων ἀστρικῶν εἰδῶν. Ὅπως ὀρισμένες δυναμικότητες τῆς ὕλης τείνουν νὰ ἀποκρυσταλωθοῦν γύρω ἀπὸ ἓνα κέντρο ἔλξεως, ὅπως κάθε φυτικὸ ἔμβρυο ζωικὸ ἢ ἀνθρώπινο προσελκύει πρὸς τὸν ἑαυτὸν του ἄτομα ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του, γιὰ νὰ τὰ ἐνσωματώσῃ, ἔτσι καὶ ἡ ἀστρική οὐσία συγκεντρῶνεται σὲ μορφὰς ποικίλες μόλις μιὰ δυναμικὴ ἐστία μὲ τὴν προβολὴ γονιμοποιῇ ἓνα μέρος αὐτῆς τῆς οὐσίας.

Ἔτσι τὸ ἀστρικό ἐπίπεδο παράγει ἀδιάκοπα ἄπειρες σκιαγραφίες ἐνοτήτων, ὄντα χωρὶς οὐσία καὶ χωρὶς ἀτομικότητα ἀλλὰ σταθερὰ πολωμένα ἀπὸ τὴ δυναμικὴ τάσι πὺν τὰ γέννησε.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ψυχὰς ἢ τῶν ζῶων σὲ κατάστασι γήϊνης ἐνσαρκώσεως τὸ ἀστρικό ἔχει ἀναρίθμητους σπόρους ὑπάρξεων, πὺν ἔχουν ἀποκλίνει ἀπὸ κάθε ὀντολογικὸ σύνδεσμο καὶ προσπαθοῦν σκοτεινὰ νὰ ἐπιβεβαιωθοῦν: Κάτι σὰν ἔμβρυα στὴν κατάστασι τερατωδῶν σχημάτων ἔτοιμα πρὸς ἐνέργεια. Ἄν προμηθεύσουμε σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὰς τὶς νύμφες μιὰ δυναμικότητα θὰ ἀπορροφηθῇ ἀπὸ τὴν αὔλη μορφὴ της, ἢ σωματικότητά της

θά συμπυκνωθῆ, ἡ μορφή της θά γίνῃ συγκεκριμένη, θά αὐξηθῆ ἡ ἰσχύς καὶ ἡ κινητικότητά της

Τὸ αἷμα τὸ καὶ ἀποτρόπαιο τυπικὸ τῆς μαύρης μαγείας ἐκπληρώνει αὐτὴ τὴν προϋπόθεσι καὶ προσφέρει στὶς ἀστρικές νύμφες μιὰ πηγὴ, ἀπ' ὅπου μποροῦν ν' ἀντλήσουν τὴν ἐνέργεια ποῦ εἶναι συσσωρευμένη σὲ ὑψηλὴ τάσι μέσα στοὺς φυσιολογικοὺς φορεῖς τῆς ζωῆς. Καὶ μόνον τὰ μέσα τοῦ μαύρου μάγου εἶναι ἀρκετὰ νὰ ἀποτελέσουν πραγματικὰ φαντάσματα νυμφῶν. Διακρίνει τὴ σωματικότητά της ἀπὸ τὶς ρευστὲς συμπυκνώσεις, ποῦ ἀπελευθερώνονται ἀπὸ τὸ αἷμα ἢ ἀπὸ τὴν διασπορά τοῦ διαστραμμένου λόγου του, ποῦ προκαλεῖ τὸ ψυχικὸ ὁμοίωμα. Αὐτὲς οἱ ἀστρικές συμπυκνώσεις μαζί με τὶς προηγούμενες χαρακτηρίζοντε μετὰ τὸ ὄνομα νύμφες ἢ πλαστικότητι ἐπιτρέπουν νὰ σχηματισθοῦν οἱ πιὸ παράξενες καὶ πιὸ ποικίλες μορφές. Ὑποσυνείδητα, οἱ πιὸ μυστικὲς σκέψεις μας ἐγγράφονται καὶ ἐμφανίζονται μέσα στὸ ἀστρικὸ φῶς. Οἱ αἰσθητικὲς ἐντυπώσεις — ἔνα προκαταρκτικὸ στάδιον τῆς πνευματικῆς ἐνεργητικότητος — ἀφήνουν ἔτσι ἔνα ἀνεξίτηλον καὶ μόνιμον ἔχον. Ἔτσι ὁ ὑπερφυσικὸς πράκτορας ἀποκαλύπτει τὰ ἀρχεῖα τῆς ἀνθρωπότητος: Ἀντικατοπτρισμοὺς τῶν πραγμάτων, σκιὰς ὄντων, φυτοπλασίεις γεγονότων. Ἄς θυμηθοῦμε τὶς τερατολογικὲς νύμφες, ποῦ προέρχονται ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ ἐφιάλτη, τὶς τρομερὰς φαντασίεις, ποῦ γίνονται πραγματικὰ φαντάσματα καὶ τότε θά ἀντιληφθοῦμε ὅτι ἡ στιγμιαία ἐμφάνισι ἑνὸς ἀόρατου τῆ στιγμῆ τῆς ἀγωνίας καταπνίγει ἐκείνους, ποῦ δὲν εἶναι ἔτοιμοι γι' αὐτό. Αὐτοὶ εἶναι ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος τῶν πρόωρων ἐξωτερικεύσεων, τῶν προσπαθειῶν διχασμοῦ ἐξόδου σὲ ἀστρικὸ σῶμα. Ὁ μνημένος, ποῦ ἔχει ἀσκηθῆ πολὺ, ποῦ ἔχει ἀποκτήσει τὴ δύναμι κατὰ τοῦ φόβου, ποῦ εἶναι κύριος τοῦ ἀστρικοῦ ὁμοιώματος του, ξέρει πῶς νὰ ἀπελευθερωθῆ παροδικὰ ἀπὸ τοὺς ὑλικοὺς δεσμοὺς σὲ σημεῖον ὥστε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σῶμα τῆς σάρκας, ποῦ ἐκούσια ἔχει τεθῆ σὲ ἡρεμία καὶ βαθὺ λήθαργον, γὰρ νὰ ἐξερευνήσῃ τὶς περιοχὰς τοῦ ὑπερέραν, κυρίως τὴν πιὸ ἄμεισι ἀπὸ τὶς ἀπόκρυφες περιοχὰς. Ἄλλὰ ἂν φέρῃς στὸ φῶς τοὺς φανατικούς τῆς ὠλοκληρωμένης καὶ τετραπλῆς ἀσκήσεως, ἐν τούτοις τὸ μονοπάτι τοῦ μυστηρίου προκαλεῖ τὸν τρόπο στοὺς τολμηροὺς, ποῦ τολμοῦν νὰ διακινδυνεύσουν τὴν παραμονὴν στὴν περιοχὴ τοῦ θανάτου, χωρὶς βαθμηδὸν νὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ νὰ δοκιμασθοῦν. Ἐνας ἀριθμὸς πνευματικῶν παρακρούσεων ὀφείλονται στὶς νύμφες, ποῦ κυριαρχοῦν πάνω στὸ ταραγμένο

ἔγώ κατά τή διάρκειά ἐνός ἐκούσιου ἢ προκλημένου διχασμοῦ. Καί ἐπειδή δὲν εἶναι σπάνιοι οἱ ὀργανισμοί, πού δὲν εἶναι ὁμογενεῖς καί πού τὸ διάμεσο στοιχεῖο τους, τὸ ἀστρικό ὁμοίωμα δὲν ἔχει σεβασμὸ πρὸς τὸ ὑλικὸ στοιχεῖο — τὸ φυσικὸ σῶμα — μπορούμε νὰ δεχθῶμε τὴ διπλὴ καταγωγὴ ἐνός μεγάλου ἀριθμοῦ περιπτώσεων τρέλλας. Μιὰ διαταραχὴ, πού ἐπακολουθεῖ σὲ κάποια ἰσχυρὴ συγκινητικὴ καταπίεσι, θὰ ἦταν ἀρκετὴ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν τυχαία διαφωνία τῶν δύο ἀρχῶν. Ἐκεῖνοι, πού τυπικὰ ἢ ἐκούσια ἐπικαλοῦνται τὸν συμβατικὸ διάβολο διαπιστώνουν εἰς βάρος τους τὴν κυριαρχία τοῦ ἀστρικοῦ στὴν ἀντικειμενοποίησι τῶν ψυχικῶν καταστάσεων. Ἄν εἶναι ἀρκετὴ ἡ δύναμις τους συνοδεύεται μὲ μιὰ ἰσχυρὴ ἐξωτερικέουσι, πού γεννάει ἕνα φάντασμα ὅμοιο μὲ τὸν δαίμονα τῆς παραδόσεως. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνθουσιασμοὸς μαζὺ μὲ τὰ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα, πού ἐμφανίζονται εὐνοεῖ μὴ κατάστασι πλήρους διχασμοῦ, κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ ὁποίου βλέπουν τὸν Σατανὰ σὲ ὄλη του τὴν ἀσχήμια καί μὲ τὴν ἐμφάνισί του ἢ χωρὶς αὐτὴν κινδυνεύουν νὰ μείνουν κάτω ἀπὸ τὸν φόβο κάποιας δαιμονομορφικῆς νύμφης. Σὰν συμπέρασμα μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι μὲ τὶς ἔντονες καί ἐπίμονες ἐκπομπές τους οἱ σκέψεις σκαλίζουν ταυτόχρονα στὴν ἀστρική οὐσία εἰκόνες, μορφές, ἐνότητες ὅμοιές τους καί ἐφοδιασμένες μ' ἕνα εἶδος ὑποσυνειδήτου ἀναλόγου μὲ τὸ πρότοτυπο εἶδος τους. Οἱ δίχως ὄρια ἐπιθυμίες τὰ βίαια πάθη: Ὁργή, ζηλοφθονία, μῖσος, ἀλαζονεία, οἱ ἄτακτες ἰδεολογίες οἱ ἴδιες δημιουργοῦν νύμφες, πού προσκολοῦνται στὴ φυσικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ δημιουργοῦ τους καί βιάζονται νὰ διαιωνίσουν τὴν αἰτία τῆς ὑπάρξεώς τους. Ὡστε ἀντιδρῶν πρὸς τὴν ἀτομικότητα ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκπέμπονται. Ὅταν κληθῶν στὴν εἰδικοποιημένη ζωὴ, πού εἶναι ἀντίθετες πρὸς τὴν διάλυσι, πού θὰ τοὺς προκαλοῦσε ἢ ἐξάντλησι τῆς ἀρχικῆς τους πηγῆς. Εἶναι πραγματικὲς νύμφες, πού προκαλοῦν καταπίεσι καί τρόμο καί εἶναι γνωστὲς κυρίως ἀπὸ τὸν ἐπίμονο δεσποτισμὸ τῶν συνηθειῶν.

Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ἀμοιβαῖα στὴν ἠθικὴ εὐθύτητα, στὸν ἀλτρουϊσμό, στὴν ἐφυῖα, στὸ σεβασμὸ ἀντιστοιχοῦν ὄντα ἀστρικὰ τελείως διαφορετικὰ ἀπὸ τὶς νύμφες καί τὰ λεμουροει-

δη. Ἐνῶ αὐτὰ τὰ τελευταία σχηματίζουν τὰ κύματα ἐπιθέσεως τῶν μαύρων μάγων, ἢ θέλησι τοῦ καλοῦ, τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀληθινοῦ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴν γέννησι ἀόρατων βοηθῶν, ἰκάνων γιὰ μιὰ συνεργασία, γιὰ μιὰ ἀνάλογη πρὸς τὸ βαθμὸ τῆς ἠθικῆς, πνευματικῆς, βουλευτικῆς καὶ μυστικῆς τελειότητος πρωτοβουλίας ἐκείνου ἀπὸ τὸν ὁποῖο προέρχονται. Ὀνομάζονται Guaiῖta, δυνάμεις εὐσπλαχνίας, Σοφίας καὶ Φωτός,

Ἄς ἐξετάσουμε μιὰ ἄλλη περιοχὴ μὲ τοὺς ἀστρικούς κατοίκους της: Τὰ στοιχεῖα ἢ στοιχειώσεις, ἢ τὰ πνεύματα τῶν στοιχείων. Τὰ πνεύματα αὐτὰ πραγματικὲς ἀτομικότητες προικισμένες μ' ἓνα βαθμὸ διανοητικότητος ποικίλης, ἀλλὰ συχνὰ ἐχθρικά πρὸς τὴν ἀνθρώπινη νόησι βασιλεύουν ὑπερφυσικά πάνω στὶς τέσσερις καταστάσεις τῆς ὕλης, ἢ ἀνάλογα πρὸς τὰ πατροπαράδοτα δεδομένα πάνω στὰ τέσσερα στοιχεῖα.

Εἶναι οἱ Σαλαμάνδρες, ἐκεῖνες ποὺ κινοῦν τὴ φωτιά, οἱ σὺλφες, θεματοφύλακες τοῦ ἀέρα, οἱ γνώμονες ποὺ διευθύνουν τὴ γῆ καὶ τὰ πνεύματα τῶν ὑδάτων, οἱ νηριίδες.

Ἡ παλαιὰ ἀντίληψι τῶν τεσσάρων στοιχείων ἀντιστοιχεῖ στὶς τέσσερις ἰδιότητες τοῦ ἀστρικοῦ, ποὺ οἱ σαλαμάνδρες, οἱ σὺλφες, οἱ γνώμονες καὶ νηριίδες κυβερνοῦν τὴν αἰσθητή τους ὑπόστασι¹.

Στὴν ἄποψι αὐτῇ ἡ ἀπόλυτη κυριαρχία τους τὶς κάνει βοηθικὲς ὠφέλιμες ἢ ἐχθρικές ἄσπονδες. Τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τοὺς μαγικούς τύπους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐξορκίζουν τὰ στοιχεῖα,

1. Μήπως δὲν μοιάζουν οἱ ἀντιλήψεις αὐτὲς μὲ τὶς ἀντιλήψεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ μύθισι τῶν Θεοσόφων; Αὐτοὶ διδάσκουν ὅτι ἡ φυσικὴ ὕλη ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τέσσερις καταστάσεις της, ποὺ εἶναι σήμερα γνωστές, δηλαδή, τὴ στερεά, ὑγρή, ἀερώδη καὶ ἀκτινοβόλα ἢ αἰθερικὴ ἔχει τρεῖς ἀκόμη δυναμικότητες, ποὺ ὀνομάζονται ὑπεραιθερικὴ ὑποατομικὴ καὶ ἀτομικὴ.

Αὐτὲς οἱ ἑπτὰ καταστάσεις προχωροῦν ἀπὸ τὴν πυκνὴ μέχρι τὴ πιὸ λεπτὴ καὶ ἐκδηλώνονται κάθε μιὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶν ἑπτὰ ἰδιότητες τῆς ἀστρικῆς ὕλης. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἡ θεοσοφικὴ διδασκαλία διδάσκει ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ ἀστρικοῦ σύμφωνα μὲ τὸ βαθμὸ ἐξελεῖξέως τους χωρίζονται σὲ ἑπτὰ καταστάσεις ἀντίστοιχες μὲ ὅτι ἀναφέραμε.

ἀλλὸ αὐτὸ ποὺ παραλείπουν νὰ ποῦν αὐτὰ τὰ ἐγχειρίδια, εἶναι τὸ ὅτι κανένας δὲν γίνεται κύριος τῶν σιλοφῶν, ἂν δὲν ἀποκλείσῃ τὸν ἴλιγγο, ἂν δὲν κυριαρχῇ στὶς νηριίδες, ἂν ἡ παραμονὴ στὴ θάλασσα δὲν τοῦ εἶναι εὐχάριστη, δὲν ἐπιβάλλεται στὶς σαλαμάνδρες ἂν δὲν νοιώθῃ θάρρος μπροστὰ στὶς φλόγες. Συγγενεῦσον μὲ τὰ στοιχεῖα, τὰ elfes, djins, trolls, nixes, farfadets, koldods, fées, nymphes, syevains, faunes, egypans :

Πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ παράξενα φαντάσματα ὑπάρχει κάποια ἀπόκρυφη πραγματικότητα, ποὺ ἐρμηνεύει τὴν πηγὴ τους.

Παρόμοια εἶναι τὰ κυριώτερα μεταξὺ τῶν ἀοράτων εἰδῶν, ποὺ διασταυρῶνονται διὰ μέσου τοῦ διαστήματος στοὺς κόλπους τῆς πλησιέστερης ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφες περιοχὲς —κυρίως γιὰ τοὺς μυημένους, ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸ ὑπερέραν καὶ τοὺς νεκροὺς ποὺ περνοῦν πάνω στὸ ἀστρικό. Ἐπίσης ἐκεῖνοι, ποὺ ἡ διορατικότητά καθιστᾷ ἱκανοὺς νὰ διακρίνουν τὸ ἀστρικό βλέπουν νὰ πλέουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκιὲς ἢ ἀνθρώπινες ἐμφανίσεις φαντασμάτων, ποὺ προέρχονται ἀπὸ ἐξαυλώσεις ψυχῶν ἐλευθερουμένων ἀπὸ τὸ ρευστό τους κάλυμμα καὶ ἔχουν φθάσει στὴ σφαῖρα, ποὺ τοὺς ἀνήκει.

Ὅπως ἡ γῆ δίνει δίχως διάκρισι ἄσυλο στὶς πιὸ ὑψηλὲς ἀνθρώπινες κορυφὲς τῆς πνευματικότητος καὶ στὰ ἀποβράσματα, ἔτσι καὶ τὸ ἀστρικό φιλοξενεῖ ταυτόχρονα πνεύματα φωτός, ποὺ ἔχουν κατεβεῖ ἀπὸ τὴν ἀκτινοβόλα περιοχὴ τῆς γιὰ κάποια ἀποστολή, καὶ ἀνατρεπτικὲς διάνοιες, ποὺ ἡ δαιμονιακὴ τους δραστηριότητα ἐπαληθεύει ἐν μέρει τὸ Μανιχεικὸ μῦθο τοῦ διαβόλου. Οἱ δαίμονες αὐτοί, μὲ τὴν τόσο ποικίλη καταγωγὴ τους, ποὺ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἄνθρωποι, εἶναι ἀνεπανόρθωτα καταδικασμένοι, λόγῳ τῆς ὀλοκληρωτικῆς καὶ ὀριστικῆς προσχωρήσεώς τους στὴ διαστροφή καὶ στὸ δόλο. Ὑπηρετοῦν θεληματικὰ κάθε σκοτεινὸ ἔργο, κάθε ἐνέργεια μίσους καὶ ἀνηθικότητος.

Τὸ ὄγδο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ δείχνοντας τὴ μορφή τῆς Θέμιδος μὲ τὸ ξίφος καὶ τὴ ζυγαριὰ τῆς συμβολίζει τὸ ρόλο τῆς, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσοροπίας τοῦ ἀστρικοῦ. (βλέπε εἰκ. 14)

Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά εἶναι ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν δυνατοτήτων, ποὺ ἀντιτίθενται γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν σταθερότητα τῶν Κόσμων:

Ἡ ἀνάπτυξι τους στηρίζεται πράγματι πάνω στίς κινήσεις τῆς ἀστρικήσ οὐσίας, πού ἡ ὕλη της ἀποτελεῖ ἄλλωστε μιὰ παροδική στερεοποίησι.

Ἐξ ἄλλου μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἐκτελεστική λειτουργία, πού ἐκπληρώνεται ἀπό τόν πράκτορα γιά νά ἐπιτύχη μέχρι τήν ἀν-

Εἰκ. 14

τακόδωσι τοῦ ρυθμοῦ, τήν αἰτιολογική ἀκολουθία, πού ὀφείλεται στίς φυσικές μας καταστάσεις. Μέσα σ' αὐτό τὸ παρὸν καθορίζει τὸ μέλλον, ὅπως τὸ παρελθὸν θὰ γεννήσῃ τὸ παρὸν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΑΣΚΗΣΙ

Κάθε άνθρωπος αποτελεί μιὰ απόκρυφη δύναμι. Ἡ πρακτικὴ χρησιμοποίησι τῶν δεδομένων τῆς απόκρυφης ἐπιστήμης. Ἡ ἐσφαλμένη ἀντίληψι καὶ ὁ ὄρισμός τῆς πραγματικῆς μαγείας. Ἡ δύναμι τῶν μάγων. Ἡ συγκινητικὴ ἀρχή. ἡ πνευματικὴ ἀρχή, ἡ διανοητικὴ ἀρχή. Ἐκούσια μαγεία. Ἰκανότητες γιὰ τὴν πατροπαράδοτη μαγεία.

Ἡ θέλησι ἡ ἐνισχυμένη μετὰ τὴ δύναμι καὶ ἡ ὑπερβολικὴ ἐπιθυμία. Ἡ ἐλεύθερη σκέψι καὶ ἡ ἔμμονη φρενητικὴ ἰδέα. Ἡ τυφλὴ πίστι. Ἡ μαγανεία.

Μὲ ὅσα προηγήθησαν ὁ ἀναγνώστης θὰ μπορέσῃ νὰ ἀντιληφθῇ ἐκ τῶν προτέρων αὐτὸν τὸν ἀφορισμό : Κάθε ἀνθρώπινο ὄν ἀποτελεῖ μιὰ απόκρυφη ἐπιστήμη. Ὁ ἄνθρωπος πράγματι ὑποσυνείδητα χρησιμοποιεῖ τὸν ἀστρικό φαινομενισμό, δίχως ἀκόμη νὰ κατέχη οὔτε τις ἐλάχιστες γνώσεις γι' αὐτόν. Μύησι γιτὴν απόκρυφη ἐπιστήμη σημαίνει συνείδησι αὐτοῦ τοῦ φαινομενισμοῦ.

Ἡ μαγεία, πὺν χρησιμοποιεῖ πρακτικὰ τὰ δεδομένα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν συνειδητὴ μύησι τῆς χρησιμοποίησεως τῶν μέσων, πὺν ἀνήκουν σ' αὐτὴ τὴ δύναμη πὺν εἶναι ἡ δύναμι κάθε βουλευτικῆς ὄντοτης. Ἀπὸ τὴν ἐμπειρικὴ αὐτὴ γνῶσι γνωρίζει ὁ βέβηλος τις πὺν παράδοξες ἐφαρμογές, ἐπίσης πολλὰς φορὰς παίρνει μιὰ ἀντίληψι, πὺν λίγο ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἀνοησία. Πιστεύουν ὅτι ἔχει μιὰ μυστικὴ τεχνικὴ, πὺν ἐπιτρέ-

πει νὰ ἐπιτυγχάνωνται ἀποτελέσματα θαυμάσια μὲ κάθε εἶδος ἐπιφελῶν παρανομιῶν μέσα στὴ φυσικὴ τάξι, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν παραβίασι τοῦ νόμου, πὺν ὑποτάσσει αὐτὴν τὴν τάξι σὲ μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι. Στ' ἀλήθεια ἡ μαγεία συνίσταται στὴν κατεΐθουσι αὐτῆς τῆς λειτουργίας, πὺν διαθέτει κάθε ἄτομο, συνειδητὰ ἢ ὄχι καὶ μὲ τὴν ὁποία ἐπιδρᾷ πάνω στοὺς διάφορους ντετερμινισμούς, πὺν θεωροῦνται ἐσφαλμένα σὰν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς θελήσεως.

Ἡ πρωταρχικὴ μαγικὴ ἐνέργεια ἀποτελεῖ μιὰ ἐσωτερικὴ ἐνέργεια : Εἶναι ἡ ἐνέργεια διακυβερνήσεως τοῦ στοιχείου, πὺν μεταδίδει τὸ λόγο, δηλαδὴ τὸν ψυχικὸ δυναμισμὸ. Ἡ ἱκανοποίησι τῶν προκαταρτικῶν ἐξετάσεων, πὺν ἐπέβαλαν ἄλλοτε στὸν νεόφοιτο τῶν ἀρχαίων μυστηρίων προϋπόθετε ἤδη ἓνα ἐξαιρετικὸ βαθμὸ αὐτοκυριαρχίας, μιὰ σταθερότητα ψυχικὴ, πὺν εἰκοσιδύο ἔτη προοδευτικῆς ἀσκήσεως ὕψωναν μέχρις αὐτὸ τὸ ὑπερτατο σημεῖο, ὅπου ἡ μικροσκοπικὴ ἀντίδρασι γειτνιάζει μὲ τὴν ὑπερτάτη ἐξουσία. Δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ ἀποκρουστικὸ γιὰ τὴν πιὸ ρωμαλέα λογικὴ στὸ ὅτι αὐτὲς οἱ κορυφὲς τῆς συνειδητῆς θελήσεως κατώρθωσαν νὰ κυριαρχήσουν τὸν αἰσθητὸ φαινομενισμὸ στηριζόμενες πάνω στοὺς ἀπόκρυφους νόμους πάνω στὶς δευτερεύουσες αἰτίες, πὺν προκαλοῦν τὶς ἄμεσες αἰτίες.

Ἡ θύελλα προέρχεται ἀπὸ ἀμετάβλητες ἄμεσες αἰτίες. Ἄν γνωρίζη κανεὶς ἀπὸ ποιὲς δεύτερες αἰτίες προέρχονταν αὐτὲς οἱ ἄμεσες θὰ κυριαρχήσῃ τὸν κεραυνὸ.

Ὅσο καὶ ἂν ἐντείνεται καὶ γίνεται συγκεκριμένη ἡ σύγχρονη γνῶσι, πὺν ἔχει ἀποκτηθῆ ἤδη στὸ θέμα τοῦ ἀνθρώπινου μαγνητισμοῦ πάντοτε ἀνανεώνεται ἡ θεωρία τοῦ Ἄπολλώνειου. Ὅλα τὰ θαύματα ἐρμηνεύονται ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφη ἐπιστήμη. Τὸ θαῦμα ἀνάγεται στὴν ἐξαιρετικὴ ἐκδήλωσι ἐνὸς παραγνωρισμένου νόμου καὶ τὸ παραδοσιακὸ ὑπερφυσικὰ μεταμορφώνει τὸ ἄορατο.

Γιὰ νὰ ἐπανεέλθουμε στὶς ἄμεσες συμπτώσεις καὶ νὰ ἀπειθουθῶμε στοὺς σύγχρονους μαθητὲς πρέπει νὰ τοὺς σημειώσουμε μὲ τὴν ἀκρίβεια, πὺν περιμένουν, τὴν φόρμουλα, πὺν δημιουργεῖ τὴν κατάστασι αὐτὴν, πὺν ἐπιτυγχάνει στὶς διαφορὲς μαγικὲς ἐφαρμογὲς. Αὐτὴ ἡ φόρμουλα συνίσταται στὴν ὑπο-

ταγή τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν ιδιοτήτων τῆς ἀνθρώπινης μηχανῆς κάτω ἀπὸ τὴν ἐξάρτησι τῆς ρυθμιστικῆς νοήσεως, στὴν πραγματοποίησι τῆς ἀτομικῆς ἀρχῆς, πὺν συνειδητὰ συμπυκνώνει καὶ ἐκπέμπει τὸν ψυχικὸ δυναμισμό.

Ἐπάρχει μέσα μας ἕνα ἐνστικτῶδες κέντρο Α, ἕνα κινητικὸ κέντρο Β, ἕνα διανοητικὸ κέντρο Γ καὶ ἕνα πνευματικὸ κέντρο Δ.

Στὸ ἐνστικτῶδες κέντρο ἀντιστοιχοῦν ὁ ὕλικὸς κόσμος καὶ οἱ ἀνάγκες του (gourh).

Στὸ κινητικὸ κέντρο ἀντιστοιχοῦν ἡ ἐμφύχωση τοῦ ὄργανοῦ. Ἡ αἰσθητικότητα, ἡ παιθητικότητα, ὁ αὐτοματισμὸς (Nephesch).

Στὸ διανοητικὸ κέντρο ἀντιστοιχεῖ ἡ σκεψὶ ἐκούσια ἢ ἐσκεμμένη (suach).

Στὸ πνευματικὸ κέντρο ἀντιστοιχοῦν οἱ ἠθικὲς αἰσθήσεις καὶ ὁ μυστικισμὸς (Neshamah).

Τὸ ἀνατομικὸ σύμπλεγμα Α προετοιμάζει τὴν ἐνέργεια, πὺν μεταμορφώνεται σὲ Β καὶ σε Γ. Ὁ πρῶτος ὄρος τῆς μαγικῆς ἀρχῆς θὰ εἶναι λοιπὸν ἡ φυσιολογικὴ ἀρχή.

Τὸ κίνητρο Β πρέπει νὰ ὑποστῇ τὴ ρύθμισι, πὺν εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὸν ἄνετο χειρισμὸ τῶν διαφόρων ἐντάσεων τῆς ἐνεργείας καὶ γιὰ τὴν ἀκριβῆ προσαρμογὴ τῆς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα, πὺν ἀρμόζουν: Συγκριτικὴ ἀρχή.

Τὸ κατευθυντήριο κέντρο Γ ἀπόλυτα καταρτισμένο γιὰ τοὺς χειρισμούς, πὺν κάνει, πρέπει νὰ ἐξασκηθῇ γιὰ νὰ κυριαρχῇ καὶ νὰ ἐπιβλέπη ἄγρυπνα τὴν ἐκτέλεσί της (διανοητικὴ ἀρχή).

Τέλος αὐτὸ τὸ ἴδιο, πὺν κατευθύνει καὶ ἔχει συνειδησι τῆς ἀνάγκης νὰ ἐπιδράσῃ ὠφέλιμα στὴν ἐξέλειξί του, θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀντιληφθῇ ὅσο μπορεῖ καλύτερα τὸ ἰδανικὸ του καὶ νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς αὐτό: Πνευματικὴ ἀρχή.

Ἡ κατευθυντικὴ παρόρμησι πρέπει νὰ μεταδοθῇ στὸ Nephesch—τὸ ὄργανο τοῦ λόγου—μὲ τὸ Ruach καὶ τὸ Neshamah, ἀντίστροφα μὲ ὅτι συμβαίνει στὸ κοινὸ, ὅπου ἡ βουλευτικὴ ἀρχή ἀφίνει μόνου τὸ Nephesch νὰ ὑποστῇ τίς ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς ἀντιδράσεις νὰ παρασύρει τὸ Ruach καὶ νὰ συσκοτίσῃ τὸ Neshamah.

Ὅπως ὁ ἐρημίτης τοῦ 9 κλειδιοῦ τοῦ Ἑρμῆ, ὁ μαθητής, πρὶν ἀπ' ὅλα θὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἀπομόνωσι τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως, τὸν ἀσκητικὸ μανδύα, ποὺ κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη του θὰ ἐξετάσῃ τὸν ἑαυτὸ τευ στὸ φῶς τῶν ἀπόκρυφων ἐννοιῶν (Βλέπε εἰκ. 15 .).

Εἰκὼν 15

Ἐπειτα θὰ μετρήσῃ τὸν περίπλου τῆς ἐξελίξεώς του στηριγμένος πάνω στὸ ραβδί τῆς γνώσεως κατευθύνοντας τὸ βῆμα του μέ τὸ φανάρι τῆς μυστικῆς σοφίας του. Μέχρι τὸ σημεῖο αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀνθρώπου παρόρμησι, θὰ προσπαθήσῃ τώρα νὰ τὸν κυβερνήσῃ καὶ νὰ τὸν κάνῃ βοηθητικὸ τοῦ συγκεντρωμένου ἀνθρώπου. Ἄλλὰ γιὰ νὰ σταματήσῃ τὴν κίνησι, τὴ παρόρμησι, ποὺ κυριαρχεῖ στὴν προσωπικότητά του καὶ τὸ πεπρωμένο του ἀποφεύγοντας τις δύο αἰτίες του (ἐξωτερικὲς καὶ ἐσωτερικὲς), πρὶν ἀπ' ὅλα θὰ ζητήσῃ τὴ σιωπὴ καὶ τὴ μοναξιά ὅπως συμβολικὰ τὸν ὑποχρεώνει ὁ Ἑρμῆς.

*Ας δοῦμε ἀναλυτικὰ τὶς διάφορες ὁδηγίαι σχετικά μὲ τὶς τέσσερις περιοχὰς τῆς μαγικῆς ἀσκήσεως:

*Ἡ φυσιολογικὴ ἀρχὴ συνίσταται:

α) Στὴ χρησιμοποίησι μιᾶς καθημερινῆς διαίτας ἀπόλυτα σύμφωνης γιὰ τὴ διατήρησι τῶν ἀνατομικῶν λειτουργιῶν καὶ τῆς ἐνεργητικότητος.

Κάθε τροφὴ ἀντιπροσωπεύει μιὰ πρώτη ὕλη, ποὺ προορίζεται διαδοχικὰ νὰ γίνῃ χυλός, αἷμα, ἰστός, νευρικὴ δύναμι, ψυχικὴ ἐνέργεια. Ὡστε εἶναι βασικὸ νὰ διαγράψουμε τὰ εἶδη καὶ νὰ ἀπαγορεύσουμε τὶς ποσότητες, ποὺ προκαλοῦν τοξικότητα τοῦ ὄργανισμοῦ, ἐξαντλητικὴ γιὰ τὰ ὄργανα καὶ κατὰ συνέπεια αἰτία ἐλαττώσεως τῆς καλλιέργειας καὶ τῆς διαθεσιμότητος τῶν δυνάμεων, ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ψυχικὰ.

β) Στὴν ἐπιλογὴ τῶν οὐσιῶν καὶ ποσολογία, σύμφωνα μὲ τὴν τάσι τῆς ἰδιοσυγκρασίας, ποὺ νὰ τεῖνῃ στὴ ὑπεροχὴ τὴν λυμφατικὴν, τὴν αἱματώδη τὴν χολερικὴν ἢ τὴν νευρικὴν.

Στὸν λυμφατικὸν ταιριάζουν οἱ μικρὰς ποσότητες καὶ ἡ βᾶσι κρέατος. Στὸν αἱματώδη οἱ ἐλάχιστες ποσότητες καὶ ἡ βᾶσι τῶν χορταρικῶν. Στὸν χολερικὸν μέσες ποσότητες καὶ ἡ γαλοκτοφυτικὴ βᾶσι. Στὸ νευρικὸν οἱ μεγάλες ποσότητες, ἀφοῦ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὁ γενικὸς κανὼν α—καὶ ἡ λιπαρὴ φυτικὴ βᾶσι.

γ) Στὸ μετριασμὸν κάθε ἐνστικτώδους τάσεως κάθε τάξεως μὲ τὴν πρὸ αὐστηρὴν ἱκανοποίησι τῶν ἀπαραιτήτων καὶ ἐξαιρετικὰ στὸ μέτρο, ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ ἐκάστοτε ἐνέργειαι.

δ) Στὸ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς πὼς νὰ νὰ φθάνη στοὺς ἐπιθυμητοὺς ὄρους γιὰ νὰ συμπυκνώσῃ σὲ ὑψηλὴν τάσιν τὴν νευρικὴν δύναμιν νὰ τὴν κοινοποιῇ καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιῇ ἀποτελεσματικὰ.

Συμπυκνώνει κανεὶς τὴν νευρικὴν δύναμιν μὲ μιὰ ζωὴ φυτικὴ μὲ μιὰ συγκμητικὴ καὶ ἐγκεφαλικὴ ἀνάπαισιν πλήρη, μὲ μιὰ ἀπομόνωσιν, ποὺ προκαλεῖ τὴν ζωὴν τῆς σχέσεως. Τὴν κινούμεν ἐπιβραδύνοντας, μετριάζοντας ἢ ἀναβάλλοντας τὶς ἐνέργειαι τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων, τὴν ἐντείνουμε μὲ τὴν θέλησιν.

*Ἡ συγκλητικὴ ἀρχὴ εἶναι :

Α) *Ἡ κυριαρχία ὄλων τῶν ἐντυπώσεων, ποὺ ἔχουν καταγωγὴ ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις. *Ἡ ἀντίστασι στὶς ἐπικλήσεις τῆς ἀκοῆς τῆς ὁράσεως, τῆς ὀσμῆς, τῆς γεύσεως καὶ τῆς ἀφῆς, ὅπως καὶ

ἢ ἀντίστασι στὶς διαφορές, πού συναντοῦν ἐπιβάλλεται ἀπόλυτα ἐδῶ. Ἡ χρησιμοποίησί τους δὲν ἔχει λιγώτερη σημασία ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐκτιμηθοῦν ἀπὸ καθένα μ' ἓνα οἴγουρο ὁδηγό. Ἔτσι ἡ ἱκανοποίησι τῆς ὁσφρήσεως ἡρεμεῖ ἢ κεντρίζει τὸν ἀνιμισμό, τῆς ἀκοῆς ἢ ἱκανοποίησι κινεῖ τὴ φαντασία καὶ τὴν ἀντιληπτικότητα. Ἡ ἱκανοποίησι τῆς ὁράσεως εὐνοεῖ τὸ πνεῦμα τῆς συνθέσεως, τέλος ἡ ἱκανοποίησι τῆς ἀφῆς κάνει λεπτότερη τὴν αἰσθητικότητα.

Β) Στὴν προετοιμασία τῆς ὑποδοχῆς ἢ τῆς ἀπαγορεύσεως, ἀναλόγως, τῶν αἰσθηματικῶν τάσεων ἢ τῶν παθῶν, πού γινῶνται.

Τὸ ἐλατήριο—ἐπιθυμία—τὸ ἐλατήριο—παρόρμησι πρέπει νὰ μείνῃ ἐξ ὀλοκλήρου ἐξαρτημένο ἀπὸ τὸ πηδάλιο—θέλησι.

Τὸ νὰ αἰσθάνεται καιεὶς σὲ κάθε στιγμή ἱκανὸς γιὰ νὰ ἐνθουσιάσῃ, ἢ νὰ μετριάσῃ, ἢ νὰ προσανατολίσῃ τὸν ἠθικὸ δυναμισμό του ἀποτελεῖ τὸν ἐπιδιωκόμενο σκοπὸ.

Γ) προετοιμασία γιὰ κάθε πηγὴ ἰσχυρῶν καὶ ὑψηλῶν συγκινήσεων (καλλιτεχνικῶν πινάκων, τῆς φύσεως, τῆς μουσικῆς κ.λ.π.).

Ὁ μνημένος θὰ ἀντλήσῃ ἀπὸ τὶς καλλιτεχνικὰς πηγὰς ἔντονους παλμούς ἱκανοὺς νὰ γεννήσουν μιὰ ψυχικὴ κατάστασι ἀπαράιτητη καὶ νὰ δξύνουν πολὺ τὶς πνευματικὰς του ἀντιλήψεις.

Δ) Ἡ ἀντιμετώπισι κάθε συγκινητικῆς συντριβῆς μὲ τὴν προσπάθεια διατηρήσεως ἀκεραίας τῆς ἡρεμίας, μὲ τὴν ἀντίταξι τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἀπόκρυφης φιλοσοφίας στὶς ἐσωτερικὰς ἐπαναστάσεις καὶ στὴν ὑποταγὴ σ' ἓνα ἀνθρωπιστικὸ ἀλτρουϊσμὸ ἀπόλυτο.

Ἡ διανοητικὴ ἀρχὴ χρειάζεται :

α) Μιὰ προσπάθεια ἐλεύθερης ἔρευνας, πού ἀντικαθιστᾷ τὴν ἐκούσια σκέψι ἐκτιμήσεις καὶ τὶς λογικὰς σκέψεις.

β) Μιὰ προσπάθεια ἀφομοιώσεως, πού νὰ ὁδηγῇ διαδοχικὰ στὸ συγκεκριμένο καὶ στὸ ἀφηρημένο.

γ) Μιὰ προσπάθεια κατευθύνσεως, πού ἔχει σὰν ἀντικείμενο τὴν ἀνάπτυξι ἱκανότητος συγκρατήσεως τῆς προσοχῆς σὲ μιὰ τάξι ἰδεῶν, σὲ ἓνα ὁποιοδήποτε ἀντικείμενο.

δ) Μιὰ προσπάθεια τῆς φαντασίας, πού νὰ τείνει νὰ ὀρίσῃ

ἀκριβῶς τις πνευματικὲς εἰκόνες, νὰ τις ἀντικειμενοποιήσῃ ἄμεσα νὰ τις ἐμψυχώσῃ μὲ ἔντασι καὶ νὰ τις καθορίσῃ.

ε) Μιὰ προσπάθεια αἰτιολογισμοῦ, δηλαδή ἐσωτερικῆς ἀναζητήσεως τῶν σχέσεων, τῶν ἀναλογιῶν, τῶν αἰτιολογικῶν ἀκολουθιῶν, πού εἶναι σχετικὲς μ' ἓνα γεγονός, μ' ἓνα νόμο, μ' ἓνα ἀξίωμα.

στ) Μιὰ προσπάθεια εὐστροφίας στο πέρασμα ἀπὸ μιὰ ἐργασία στὴν ἄλλη ὕσο διαφορετικὲς καὶ ἂν εἶναι καὶ γενικά στο πέρασμα ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ἐνεργητικότητα στὴν πλήρη ἀνάπαυσι.

Ἡ πνευματικὴ ἀρχὴ εἶναι:

α) Ἡ μελέτη ὅλων τῶν θεμάτων, πού ἀπὸ τὴ φύσι τους προορίζονται νὰ ἀφυπνίσουν τὴν ἠθικὴ ἔννοια, καὶ τῶν μυστικῶν ἀφαιρέσεων. Ἡ μελέτη τῆς ἐβραϊκῆς καβάλας συνιστάται εἰδικὰ σ' αὐτὴ τὴν τελευταία περίπτωσι.

β) Ἡ καταπολέμησι κάθε αὐθαιρεσίας στὸν ἑαυτὸ μας γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ σὲ σκέψεις, σὲ λόγια καὶ σὲ πράξεις ἢ πιὸ ἀπόλυτη δικαιοσύνη.

γ) Ἡ ἀπαγόρευσι κάθε αἰσθήματος μίσους καὶ διεγέρσεως. Νὰ ἀπομακρύνουμε τὸ ἀντικείμενό τους ἢ νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ αὐτό.

δ) Νὰ ἀφήσουμε νὰ γεννηθῇ ὁ σεβασμὸς τῆς εὐθιότητος, πού ἐκδηλώνεται ἀπὸ τὴν Ἀπόλυτη πηγὴ τῆς.

ε) Ἡ θυσία τοῦ προσωρινοῦ στο Αἰώνιο.

στ) Ἡ βαθμιαία ἀντικατάστασι τῶν κινήτρων τοῦ ἐγωϊσμοῦ μὲ κίνητρα διαδοχικά, κοινωνικά, παγκόσμια καὶ θεϊκά.

(Αὐτοὶ οἱ ἑπτὰ βαθμοὶ δὲν θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ διανυθοῦν ἀπ' ὅλους, οἱ τρεῖς πρῶτοι ὅμως εἶναι ἀπόλυτα ἀπαραίτητοι).

Δίχως ἀμφιβολία ἂν αὐτὴ ἢ τελευταία ἀρχὴ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὴν πνευματικὴ ἐξέλιξι, οἱ δύο προηγουμένους εἶναι οἱ μόνοι, πού προκαλοῦν τὴ μαγικὴ δύναμι, ὅπως τὴν ἐννοοῦμε. Ἡ δύναμι ὅμως αὐτὴ δὲν εἶναι δὲ τελευταία ἀνάλυσι, ἄλλο ἀπὸ ἓνα μέσο ἐνεργείας καὶ ὅποιος ἀκολουθεῖ τὴν ἔσχατη γνῶσι θὰ βρῇ τὸ δρόμο του ἀποκλειστικά στὴν ἀνώτερη ἄσκησι, πού ἀπελευθερώνει τὴν δύναμι τῆς Προφητείας καὶ τῆς Θεουργίας. Κανεὶς δὲν θὰ πρέπη νὰ τὴν ἀμελήσῃ ἐξ' ὀλοκλήρου, ἂν ἐνδιαφέ-

ρέται για τὴν προφύλαξι μόνο κατὰ τῶν ὑφάλων, ποὺ γεμίζουν τὴν ἀνθρώπινη φύσι.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς μαγικῆς ἀσκήσεως γίνονται ἀντιληπτά μόνο σὲ ὅσους ἀκολουθοῦν τὶς προηγούμενες ὁδηγίες. Σιγὰ σιγὰ ἀποκαθίσταται μιὰ ἡρεμία ἄγνωστη μέχρι τότε μέσα στὸ ὄν, ποὺ ἡ προσωπικότητά του ἐπιβεβαιώνεται τριπλῶς κατὰ τρόπο καταληπτὸ αἰσθητὸ καὶ ὀποτελεσματικὸ. Ἐμφανίζεται μιὰ ἔννοια, γίνεται συγκεκριμένη καὶ σταθεροποιεῖται ἀμέσως. Εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ἐπιδράσεως, δίχως καμιὰ εἰδικὴ διαδικασίαν πάνω στὰ ὄντα καὶ τὶς περιστάσεις, εἶναι μιὰ τάσι νὰ ποίξει ἓνα ρόλο, διαρκῶς ἐντεινόμενο στὴ γέννησι τῶν περιστάσεων νὰ ἀποκτήσῃ μιὰ ἰκανότητα μαντικὴ μεγαλύτερη. Οἱ σκέψεις καὶ οἱ ἐπιδιώξεις, ποὺ διατυπώνουμε νοερά γεινοῦν μὲ τὴ δύναμιν τοὺς ἀντικειμενικὰ φαινόμενα. Μὲ μιὰ λέξι ὑπάρχει ἐκούσια μαγεία.

Ἐπίσης ἡ ἀσκησι ἀναπτύσσει τὶς ἰκανότητες, ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ πλησιάσουμε τὴν ἰδικὴ ἐξάσκησι καὶ τοὺς χειρισμούς, ποὺ εἶναι χαρακτηριστικοὶ στὴν τελετουργικὴ μαγεία καὶ νὰ προκαλέσουμε τὰ ἐπιδιωκόμενα φαινόμενα.

Ἴσως πολλοὶ θὰ ἰσχυρισθῶν ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ δίχως τὴν ὑπεροχὴ τῆς μαγικῆς ἀσκήσεως, χρησιμοποιοῦν τὴν ἀπόκρυφον δύναμιν, χωρὶς καμιὰ προπαρασκευὴ μὲ τὴ βοήθεια ὀρισμένων πρακτικῶν τύπων, ἀνόητων ἄλλωστε. Τὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ διευκρινισθῇ ὅταν θὰ ἐξετάσουμε τὴ μαγανεία ἢ μαύρη μαγεία. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς περιορισθῶμε νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἂν ἀντικαταστήσουμε στὴ συνειδητῇ θέλησι καὶ ἱεραρχημένη μὲ τὴν ἔντονη μέχρι φρενίτιδος ἐπιθυμία, τότε ἡ ἔμμονη βιασμένη ἰδέα, ἡ τυφλὴ πίστις, ὁ λόγος ἐπιτυγχάνει τὸ ἴδιο. Ἄλλὰ παρόμοια ἱερά ὑποθέτει μιὰ προδιάθεσι, θλιβερὴ ἄλλωστε, γιατί μόνη τῆς γεννᾷ τὴν τιμωρίαν, ἔτσι ὅπως ἀνοίγει τοὺς νόμους τοὺς ἴδιους τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

Ἡ ἀέναη ἐξέλιξις.—Τὸ δέκατο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ.—Οἱ κύκλοι καὶ τα κυκλοειδῆ τῶν συμπτώσεων.—Ἡ σοφία ἀπομονώρη μοιραῖες δυνάμεις. Ἡ ἐχθρότητα, πὸν προκαλεῖ διαυγῆ πρωτοβουλία.

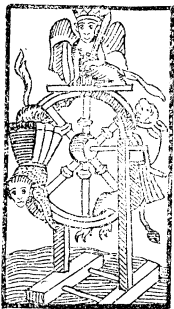
Ἐὸ Ἄνουβις καὶ ὁ Τυφὼν, οἱ νόμοι τοῦ ἀτομικοῦ πεπρωμένου.

Οἱ πλανητικὲς ἐπιδράσεις, πὸν πραγματοποιοῦν τὸν πρὸ τῆς γεννήσεως ντετερμινισμό. Ἡ Ὠροσκοπία,—Οἱ ἐπαγωγικὲς ἐπιστῆμες.—Προδιαθέσεις καὶ προορισμοί. Πλανῆτες μὲ μικρὴ τροχιά, πλανῆτες μὲ ἐκτεταμένη τροχιά. Ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐξαιροῦνται οἱ συγχρὲς διαφορὲς καὶ ἀντιθέσεις, ἀπὸ τοὺς ἄλλους οἱ μεγάλες προποποιήσεις σὲ περιορισμένο ἀριθμό.—Ἐὸ μνημένος ἀπέναντι στοὺς μέλλον.

Κάποιος εἶπε «ὁ ἀνθρώπος φέρεται ἔτσι στὴ ζωὴ σὰν νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνη ποτέ». Ἡ βεβαιότητα τῆς αἰώνιας μεταβολῆς τῶν πραγμάτων, φανερὴ ὅπως ὁ θάνατος, σπάνια θεωρεῖται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς παράγοντες καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ κίνητρα τὰ ἀτομικά. Ἐν τούτοις εἴμαστε ὅλοι προσκολλημένοι σ' αὐτὸ τὸν τροχὸ τοῦ πεπρωμένου, μὲ τὸν ὅποιο τὸ Ταρὸ συμβολίζει τὸν νόμο τῆς ἀτομικῆς ἐξελίξεως, ἢ τοῦ συνόλου. (Βλέπε εἶκ. 16). Ἄλλοι κοντὰ στὸν κεντρικὸ ἄξονα, ἄλλοι κοντὰ στὴν ἐξωτερικὴ περιφέρεια, παρασύρονται ὅλοι ἀπὸ τὴν περιστροφικὴ κί-

νησι, διατρέχουν μιὰ σειρά κύκλων, κεντρόφυγων ἢ κεντρομόλων, διαγράφοντας ἔτσι ἓνα εἶδος ἐξελικτικῆς ἢ εἰσελικτικῆς σπείρας...

Ἡ ζωὴ ἐκείνου ποῦ εἶναι κοντὰ στὸ κέντρο θὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ μονότονες διαδοχὲς ἀσήμαντων περιστάσεων, Ἡ προσωπικότητα δὲν προσφέρει ἄλλο ἀπὸ μιὰ ελάχιστη κεντρόφυγο τάσι Γεννημένος σ' ἓνα χωριό, καθηλώνεται ἐκεῖ, γερνάει ἐκεῖ καὶ πεθαίνει ἐκεῖ.

Εἰκὼν 16

Ὁ ἄλλος, ποῦ ἦρθε στὸν κόσμο ὅπως ὁ προηγούμενος κάτω ἀπὸ τοὺς ἴδιους συμβολισμούς, κοντὰ στὸν ἄξονα τοῦ κύκλου συγκεντρώνεται σιγὰ σιγὰ ὥστε, γρήγορα παρασύρεται ἀπὸ τὸ κεντρόφυγο ρεῦμα μέχρι, ποῦ φθάνει σὲ μιὰ κυκλικὴ κίνησι ὅλο καὶ πιὸ εὐρύτερη. Ἐχει μιὰ ταραγμένη ὑπαρξι.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κέντρο, ποῦ χαρακτηρίζει τὴν ἀδράνεια, κάθε σημεῖο τοῦ κύκλου μας καὶ ἡ δυνάμει, ποῦ βρίσκεται ἐκεῖ κατεβαίνουν, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἐξ ἄλλου ἢ ἐπίδρασι

τοῦ κεντρομόλου ἢ κεντρόφυγου ρεύματος ἐπάνω τῆς Ἄλλὰ ὅσο περισσότερο πλησιάζουν πρὸς τὴ περιφέρεια τόσο πιὸ ἰσχυροὶ καὶ πιὸ εὐρεῖς εἶναι οἱ δυνατότητες, ποὺ καθορίζονται ἀπὸ τὴ κίνησι τοῦ συνόλου. Τὸ νὰ ξέρης πῶς θὰ φθάσης στὴν πλατιφόρμα, ὅπου ἡ σφίγγα ἀπομονώνεται ἀπὸ τὶς μοιραῖες δυνάμεις, αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ μόνο τρόπο, γιὰ ν' ἀποσπασθῇ κανεὶς ἀπὸ τὸν αἴσιο ἢ ἀπαίσιο ρυθμό.

Ὁ τρόπος τῆς ἐπιτυχίας στὸ σημεῖο αὐτό, ἡ σοφία προϋποθέτει μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀπόσπαισι καὶ ἀπάρνησι τῶν γήινων προλήψεων. Προϋποθέτει ἀπόκτησι μιᾶς κίνητικότητος (μὲ τὴν βουλευτικὴ αὐτονομία) ἱκανῆς νὰ ἐπιβραδύνῃ ἢ νὰ ἐπιτυχάνῃ τὴ διαδρομὴ, νὰ ἀπομακρύνῃ ἢ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν ἄξονα—αὐτὴ εἶναι ἡ τέχνη διακυβερνήσεως τοῦ πεπρωμένου. Ἄλλὰ ἂν ἡ ἀρνητικὴ παλίρροια, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἐχθρότητα καὶ τὰ ἐμπέδια, οἱ ἀντιθέσεις παρορμῶν τὶς δυνάμεις ἀντιστάσεως καὶ διεγείρουν τὴν διαυγὴ πρωτοβουλία, τὸ θετικὸ ρεῦμα, οἱ διευκολύνσεις του, οἱ ἱκανοποιήσεις του καὶ οἱ χαρὲς του προσφέρουν τὴν ὑπνυλία στὸν εὐτυχισμένο περιπλανώμενο, ποὺ ἤξεμα ταξιδεύει πάνω σὲ μιὸ γαλήνια θάλασσα: Δὲν σκέπτεται τὴν προσέγγισι τοῦ ἀπογείου καὶ ἡ βαθμιαία ἀτροφία τῶν μαχητικῶν του μέσων τὸν ρίχνει ἀνυπεράσπιστο στὴν πρώτη θύελλα.

Ἡ συμπυκνωτικὴ ἀλλαγὴ, ποὺ ἀναφέραμε προηγουμένως προέρχεται εἴτε ἀπὸ τὴν ἐκούσι ἀνάπτυξι τῶν ἐκ γεννητῆς δυνατοτήτων, εἴτε ἀπὸ μιὰ προσπάθεια συνειδητῆ. Ὅσο γιὰ τὰ προηγούμενα παραδείγματα τυποποιεῖν δύο κατηγορίες πεπρωμένων ἀπὸ τὶς πιὸ ἀπλές.

Ἄλλα δεδομένα θὰ προσφερῶν μετέπειτα στὸ θέμα αὐτό. Ἡ γραμμὴ τοῦ πεπρωμένου, ἡ πιὸ συχνὴ στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Ξεκινáει ἀπὸ ἓνα ὅποιοδήποτε σημεῖο τοῦ τροχοῦ καὶ ὑφίσταται μιὰ ἀλλαγὴ ἐξελίξεων καὶ εἰσελίξεων, ποὺ καθορίζονται ἀπὸ τὴν προσπάθεια, ποὺ προσφέρει διαδοχικὰ τὸ ἄτομο στὸν τομέα τῶν κεντρόφυγων ἢ κεντρομόλων κινήσεων. Οἱ μνημένοι στὴν ἀστρολογία ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ ἀρχικὴ θέσι καθορίζεται ἀπὸ τὸ «θέμα τῆς γεννήσεως» καὶ οἱ συμπυκνωτικὲς ἀλλαγὲς ἀπὸ τὸ «προοδευμένο θέμα». Ἄλλωστε θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς πλανητικὲς ἐπιδράσεις μέσα στὸ κεφάλαιο αὐτό.

Αὐτὸ τὸ δέκατο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀκίνητη σφίγγα, ἔχει ἓνα κυνοκέφαλο, ποὺ ἀνέρχεται ἀπὸ τὰ ἀριστερά πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὸ ἀρνητικὸ ἀντίστοιχό του (πρόσωπο, ποὺ ταυτίζεται μὲ τὸν Ἄνουβι καὶ τὸν Τυφῶνα τῆς Αἰγύπτου), ποὺ κατέρχεται ἀπὸ δεξιὰ πρὸς τὴ ἀριστερά.

Στὴν ἀλληγορία αὐτὴ βλέπουμε τὴν ἔνδειξι τοῦ περιστασιακοῦ ρυθμοῦ κάθε πεπωμένου.

Ἄναμειγμένοι στὴ ζωὴ (προσαρμοσμένοι στὸν τροχὸ) ὅσο τὰ γήινα θέλητρα μᾶς προσδένουν ἐκεῖ καὶ ἐδραιωμένοι στὴν κινήτῃ ἐπιφάνεια ἀνάλογα μὲ τὸ βάρος τῶν ἀνθρωπίνων κλίσεων μᾶς, θὰ ἦταν μιὰ ὀλέθρια τύφλωσι, ἂν ἰσχυριζόμαστε ὅτι μπορούμε ν' ἀποφύγουμε τὴ ρυθμικὴ ἐπιστροφή τῶν κυμάτων τῶν δυσχερειῶν, τῶν ἐμποδίων καὶ τῶν δοκιμασιῶν. Αὐτὸ τὸ ἀντίθετο στοιχεῖο ἔρχεται ν' ἀντιταχθῇ σ' ἐσᾶς μὲ τὴν ἴδια τὴν ἀνάγκη ἐπιβεβαιώσεως τῶν ἀντιστάσεών μᾶς ἢ μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῶν σπινθήρων, ποὺ ἀποκαλύπτουν παραγνωρισμένες ἀλήθειες.

Ἄν πάρουμε τὴν πρωτοβουλία τῶν προσπαθειῶν, ποὺ χρειάζεται ἢ ἐξέλξει μᾶς—προπάθεια ἐθνικῆς ὁμοιομορφίας, νοήμονης ἀφομοιώσεως καὶ βουλευτικῆς ἐνεργείας, τροποποιῶμε τὸ μοιραῖον. Ἡ βασικὴ ἀρχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ ἐπενεργεῖ: Κάθε δυσχέρεια παριστάνει τὴν ἀντίστασι μὲ τὴν ὁποία κατακτᾶ τὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας. Ὅταν εἶναι ἀνώτερας ἀπὸ τὶς ἀντιστάσεις, ποὺ συναντοῦμε σὲ μιὰ περιοχὴ, νέες προσπάθειες προστίθενται. Καὶ μᾶς ἐπιβάλλεται ἔτσι ἀπαραίτητα τὸ εἶδος τοῦ κακοῦ, ποὺ φοβίζει περισσότερο τὴν ἀδυναμία μᾶς, ἂν δὲν ἔχουμε προσπαθῆσει νὰ τὴν διορθώσουμε. Γι' αὐτὸ ὁ φόβος προσελκύει τὸ ἀντικείμενό του, ἐνῶ ἡ σταθερὴ προφύλαξι ἀπομακρύνει τὸν ἐχθρό. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ κίνδυνος γιὰ τὰ κακά, ποὺ εὐνοοῦνται ἀπὸ τὴν ἀμέλεια εἶναι μεγάλος, γιατί ἀφήνει νὰ ἐμφανισθῇ στὴ θέσι τῆς τὸ αἶσθημα ἐνὸς εἴδους προστατευτικοῦ προνομίου.

Στὸν ἄνθρωπο ἔχουν δοθῆ μέσα ἐνεργείας γιὰ νὰ διατηρῇ τὴν πάλῃ. Πολλοὶ θέλουν νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν σὰν μοναδικὸ μέσον ἀπολαύσεως. Αὐτὸς ὁ προορισμὸς προκαλεῖ τὴν ἀτροφία τῆς καὶ ἀμέσως ἔπειτα προκαλεῖ τὶς διαμαρτυρίες τους.

Κανένα φῶς ὅμως δὲν τοὺς δόθηκε στὴν κατάλληλη στιγμή: Ἐνέργησαν διαφορετικά. Ἄλλοι μεταπίπτουν στὴν παραπλανητικὴ πεποιθήσι τῆς ἀνοσίας, τουλάχιστον ἔτσι πιστεύουν, γιατί φαίνεται ὅτι περιμένουν τὴν ἀπρόσκοπτη ἀπόλαυσι καὶ χωρὶς κόπο, σὰν σὲ μιὰ χαμογελαστὴ ἐκδρομῇ. σὰν σκιά τοὺς ἀκολουθεῖ ἡ Νέμεσι, πὺ χωρὶς νὰ βιάζεται περιμένει τὴ σειρά της.

Τέλος ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἐπιηρεάζεται ἀπὸ τὸν πιὸ μοιραῖο μηδενισμὸ καὶ ἐγκαταλείπεται στὸ μοιραῖο του. Ὡστε ἂν διαπιστώσουμε ὅτι ἡ ὥρα καὶ ἡ δυστυχία ἀλλοιώνουν ἀπαραίτητα δὲν πρέπει νὰ ξεχάσουμε ὅτι ὁ ἐκούσιος ρόλος τοῦ ρυθμοῦ αὐτοῦ εἶναι νὰ ὑποχρέωσῃ τὸν ἄνθρωπο νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸν ἑαυτό του, νὰ προσπαθῆσῃ: Ὡστε μειώνουμε τὰ ἀποτελέσματα ὅσο προλαμβάνουμε τὸ σκοπὸ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος νόμος, πὺ παρασύρει τοὺς ἀδρανεῖς ὑποβοηθεῖ τὴν ἐξέλιξι τῶν δραστηρίων.

Ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ ἐξελιχθῇ στὴν τετραπλῇ ἀντίληψι πὺ ἀναπτύξαμε στὸ ἕνατο κεφάλαιο διαλέγει τὸν πιὸ σύντομο δρόμο, τὸν πιὸ αἴσιο ἐπίσης ἀφοῦ ἐνεργώντας ἔτσι ὁ ἴδιος συμπληρώνει τοὺς ἀδειους ἀγωγοὺς τῶν πιὸ ἀντιδραστικῶν ρευμάτων.

Ἡ ἀστάθεια τοῦ παρόντος ἀποκαλύπτεται σκοτεινὰ σὲ πολλοὺς καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἐπιτυχία τῶν εἰδικῶν — μὲ προτερήματα ἢ ὄχι—αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης τοῦ πεπρωμένου, πὺ οἱ μαντικὲς τέχνες της ἐμφανίζονται στὶς προσαρμογές.

Παρατηροῦμε τόσες αἰφνίδιες καταρεύσεις! Οἱ πιὸ εὐνοημένοι τῆς ἡμέρας εἶναι σοφοί, ὅταν διερῶνται μήπως μὲ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων προχωρεῖ πρὸς αὐτοὺς ἡ καταστρεπτικὴ καὶ γιγάντια ἀντιξοότης, αὐτὸ τὸ τέρας, πὺ παίζοντας ἐκμηδενίζει καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀποσπᾷ τοὺς καρποὺς τοῦ κόπου τους μεταβάλλοντας τὸν πλοῦτο σὲ ἀθλιότητα καὶ σὲ ἄλλους ἐξανεμίζει τὴν καλὴ τύχη.

Πιὸ σοφοὶ ἀκόμη θὰ ἦταν αὐτοὶ οἱ προορατικοὶ ἂν εἶχαν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι εἶναι εὐθραυστα πάντοτε τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα, πὺ δὲν μάθαμε νὰ διαιωνίζουμε μὲ τὴν διαύγεια καὶ τὴν φροντίδα—ἢ πὺ δὲν μάθαμε πὺς νὰ τὰ ἀξίζουμε χρησιμοποιώντας τα σύμφωνα μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς δικαιοσύνης.

Ἄμοιβαία οἱ δυστυχισμένοι, κατατρεγμένοι ἀπὸ τὴν συνεχῆ ἐπίδρασι τῶν πεπρωμένων. Ἐκείνοι τοὺς ὁποίους δηλητηριάζει τὸ ἀριστερὸ ἡμικύκλιο, ἀντὶ νὰ περιορίσουν τὴν ἐλπίδα τῆς σὲ μιὰ προβληματικὴ προσέγγισι τῆς δεξιᾶς κινήσεως—ποὺ ἄλλωστε δὲν θὰ τοὺς ὑψώσῃ γιὰ πολὺ ἂν δὲν τροποποιήσουν τὴν συμπυκνωτικὴν τὸν δύναμι—θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποκτήσουν μόνοι τοὺς μιὰ ἀπελευθερωτικὴ ὁρμή, στηριζόμενοι στὰ δεδομένα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

Γενικώτερα μποροῦμε νὰ χαρακτηρίσουμε σὰν οὐσιώδη πρόοδο τὴν ἐλίτευξι αὐτῆς τῆς καταστάσεως τῆς συνειδήσεως, γιὰ τὴν ὁποία τὸ αἴσιο καὶ τὸ ἀπαίσιο—ἐκδηλώσεις ἐξ ἴσου φυσιολογικῆς ἐνὸς ἀπαραίτητου νόμου—εἶναι δύο σύντροφοι, ποὺ θὰ πρέπη νὰ συνηθίσουμε τὴν καθημερινὴ παρουσία τῆς, χωρὶς νὰ ὑποτασσόμαστε στὴν πρώτη ἢ νὰ ἐκμηδενίζομαστε ἀπὸ τὴν δεύτερη.

Τώρα γνωρίζουμε τὸ ρόλο τῆς Πρόνοιας, τῆς θελήσεως καὶ τοῦ μοιραίου στὸν ἀτομικὸ ἢ καθολικὸ ντετερμινισμό. Γνωρίζουμε ἐπίσης ὅτι γιὰ τὸν καθένα ἢ παροῦσα κατάστασι (πρ. διαθέσεως) καθὼς καὶ τὸ ἀνθρώπινο περιβάλλον καὶ τὸ περιστασιακὸ στοιχεῖο, πεπρωμένα προκύπτουν ἀπὸ κάτι προηγούμενο.

Γνωρίζουμε τέλος ὅτι ὅλα ἐδῶ κάτω κινοῦνται ἀπὸ πλανητικῆς ἐπιδράσεις. Ἡ στιγμὴ μιᾶς ἐνσαρκώσεως συμπίπτει μὲ τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ οὐράνια σώματα ἔχουν διευθετηθῆ ἔτσι ὅπως χρειάζεται γιὰ νὰ δημιουργηθοῦν οἱ γενικοὶ καὶ συμπτωματικοὶ ὅροι οἱ σχετικοὶ μὲ τὰ πεπρωμένα ἐκείνου, ποὺ ἐνσαρκώνεται.

Ἐξ ἰσότητος τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τὸ ἀντίστοιχο πρίσμα τοῦ τόπου καὶ κατὰ τὴν στιγμὴ τῆς γεννήσεως ὀνομάζεται ὠροσκοπία. Δείχνει, ὅπως λένε οἱ ἀστρολόγοι τὶς προϋποθέσεις τοῦ παράγοντος πεπρωμένου, δηλαδὴ προδιαθέσεις—ποὺ θὰ μπορεῖ ἄλλωστε ἐκούσια νὰ τροποποιήσῃ—καὶ πεπρωμένα ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν ὅπωςδήποτε ἂν δὲν ὑπάρχει ἀντιδραστικὴ πρωτοβουλία ἐκ μέρους του.

Ἐεῖδη οἱ πλανητικῆς ἐπιδράσεις γεννοῦν ταυτόχρονα τὶς ἀτομικῆς μορφῆς καὶ τοὺς δυναμισμοὺς μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε τὶς μὲν ἀπὸ τὶς δέ. Ἀπὸ αὐτὸ προέρχονται οἱ μαντικῆς ἐπιστῆμες, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀστρολογία ὅπως ἡ φυσιογ-

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΕΚΑΣΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ	ΗΛΙΟΣ	ΣΕΛΗΝΗ	ΑΡΗΣ	ΕΡΜΗΣ	ΔΙΟΣ	ΑΦΡΟΔΙΤΗ	ΚΡΟΝΟΣ
Προκαλεί	την Διαχρητικότητα	την 'Απορρόφηση	το Δυναμισμό	το εὐμετάβλητο	τη Συνάρτησι	την 'Αρμονία	τη Συγκεντρώσι
Εὐνοεῖ διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἐπιτῶν ὀργάνων καὶ ἀναλόγως πρὸς τὴν ἔνστασι τῆς ἐπιδράσεως :	Τὴν πρόοδο, τὴν ἐξέλιξι, τὴν τελειότητα τῆς μορφῆς, τὴν ἀκτινοβολο ζωτικότητα .	Τὴν πλαστικὴν δύναμι, ἢ τὴν δύναμι ἀντιστάσεως. τὴ στατικὴν ζωτικότητα.	τὴ μυϊκὴ δύναμι, τὴ λειτουργικὴ δύναμι τὸ ζωϊκὸ δυναμισμό.	Τὴν κυριαρχία τῶν νεύρων, τὴν εὐκολὴν προσαρμογὴν τοῦ ὀργανισμοῦ	Τὴν κατανομῆ, τῶν ἐνεργειῶν, τὴν ἰσορροπία καὶ τὴν ὁμοιογένεια.	Τὴν ὀξύτητα τῶν αἰσθήσεων τὴν ἁρμονία τῆ ἀφομοιώσεως.	Τὴν ἐπιφύδουνοϊτῶν ὀργανισμῶν, τὴν ὑπότασι τῆς οἰκονομίας τῆς συσσώφεσι.
'Αναλόγως πρὸς τὴν ἔνστασι προκαλεῖ τὰς παραπλευρῶς ἀναφορομένης ὁμάδας προδιαθέσεως ἢ ἰκανότητων:	'Ικανότητες ἀντικειμενικῆς, κρίσι, Σύγκρισι, ἀτομικότητα, αἰσθησι συνθετικὴ καὶ αἰσθητικὴ.	'Ικανότητες ὑποκειμενικῆς ἔνστασι ἀφομοίωσι ἐνδοσκοπιοι μνήμη. μεταφυσικὴ αἰσθησι	'Ικανότητες μαχητικῆς στρατηγικὴν πραγματοποιοι ὑπαγωγὴ τῶν ἀνταγωνισμῶν μαχητικὴ αἰσθησι.	ἰκανότητες προσαρμογῆς εὐφυΐα δεξιότητα διπλωματικότητα κοινωτικότητα. πρακτικὴ αἰσθησι.	'Ικανότητες ὀργανοτικῆς τάξι μέθοδο, εἰλικρίνεια. αἰσθησι τῆς ἱεραρχίας.	'Ικανότητες ἐλκύσεως γοητεία στοργῆ ἐξωτερικοι. αἰσθητικὴ ἁρμονία	'Ικανότητες κατασκευαστικῆς. φιλοσοφία μαθηματικὴ αἰτιότητα αἰσθησι κριτικὴ
'Αναλόγως πρὸς τὴν κυριαρχικὴν ἐπιδράσι τὸ ἄτομο τείνει πρὸς μιὰ ἀπὸ τῆς παραπλευρῶς ἐξελίξεις:	Ἐξέλιξι με ὁμοιογενῆ τάσι	Ἐξέλιξι με πνευματικὴ τάσι	Ἐξέλιξι με ἐξελικτικὴ τάσι	Ἐξέλιξι με πειραματικὴ τάσι	Ἐξέλιξι με ἠθικὴ τάσι	Ἐξέλιξι με συγκινητικὴ τάσι.	Ἐξέλιξι με ἀφηρημένη τάσι

νωμική και ἡ χειρολογία. Οἱ ἐπόμενοι πίνακες, (βλ. πίνακα ἐπομένης σελίδος) πού ἔχουν προσαρμοσθῆ καὶ προέρχονται ἀπὸ τὸ ἔργο μας, « τὰ σημεῖα πού ἀποκαλύπτουν τὸν χαρακτήρα », θὰ δώσουν μιὰ ἰδέα τοῦ συνόλου τῶν ψυχολογικῶν παραγόντων καὶ τῶν πρό—πεπρωμένων, πού προέρχονται ἀπὸ κάθε πλανήτη.

Ἐπιτελεῖ ἓνα ἔγχειρίδιο τῆς φυσιογνωμικῆς, πού ἐπιτρέπει νὰ διακρίνουμε ἀπὸ τὶς γραμμές, ἀπὸ τοὺς ὄγκους, ἀπὸ τὶς διαστάσεις τοῦ προσώπου τὶς πλανητικὲς ἐπιδράσεις, πού κυριαρχοῦν στὸ πεπρωμένο.

Οἱ ἰδιαίτεροι τρόποι, πού ἀφήνει τὸ ὄροσκόπιο νὰ μαντεύσουμε ἐμφανίζοντας τὶς ταξινομημένες ἀπὸ τὴν διαδοχὴ τῶν πλανητικῶν ἀπόψεων. Κάθε πέρασμα ἐνὸς οὐρ νιου σώματος ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς τροχιάς του ὅπου κατέχει τὴν ὄροσκοπικὴ θέσι του ἢ σχηματίζει μιὰ ἀποψι εἴτε μὲ αὐτὴ τὴ θέσι, εἴτε μ' ἓνα ἄλλο πλανήτη, δείχνουν ἓνα ἀπὸ τοὺς τρόπους, πού ἀναφέραμε.

Ἐπ' αὐτὸ προκύπτει μιὰ εὐρύτητα καὶ μιὰ συχνότητα καθωρισμένη σὲ κάθε πεπρωμένο στὸ παιχνίδι τῶν εὐνοϊκῶν ἢ δυσάρεστων περιστάσεων καὶ ἐπειδὴ οἱ θελήσεις πού εἶναι ἱκανὲς νὰ τροποποιήσουν τὸ μοιραῖο τους ὄχι στὶς λεπτομέρειες, ἀλλὰ στὶς γενικὲς γραμμὲς εἶναι ἐξαιρετικὲς, στὸ σημεῖο αὐτὸ ὑπάρχει μιὰ βᾶσι ἐκτιμήσεως τοῦ μέλλοντος. Ἐξ ἄλλου ἀκόμη καὶ γιὰ κείνους, πού ἡ βουλευτικὴ τους ἄσκησι, ἡ διανοητικὴ ἢ πνευματικὴ τους ἐξέλιξι καθιστᾷ ἱκανοὺς νὰ ἐπενεργήσουν πάνω στὸ πεπρωμένο τους, ἢ ἐκδήλωσι τῶν ρυθμῶν τοῦ πεπρωμένου ἐπιμένει, χωρὶς παντοτεινὰ πραγματοποιεῖται ὅπως στοὺς ἄλλους. Π.Χ. ὁ ἄνθρωπος, πού γεννήθηκα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ Ἄρεως ἀποκτᾷ ἐδῶ κάτω τὸ ρόλο τοῦ ἀγωνιστῆ, εἴτε χρειάζεται ἀδιάκοπα νὰ υπερασπίζεται τὸν ἑαυτὸν του, εἴτε ἀναλαμβάνει μιὰ ὅποιαδήποτε κατάκτησι. Μιὰ παρόμοια ἀτομικότητα προικισμένη μὲ τὸ μαχητικὸ ἔνστικτο θὰ τείνη πάντοτε πρὸς τὴ θέσι αὐτὴ συνειδητὰ ἢ ὑποσυνείδητα, ἀνάμεσα σὲ δυσχέρειες ἢ ἐμπόδια.

Συχνὰ θὰ δημιουργήσῃ τὶς μὲν ἀπὸ ἀπροβλεψία, ἀπρονουσία, ἢ ἀνυπακοή, ἄλλοτε θὰ προσεγγίσῃ τὶς ἄλλες ἀπὸ ἀνάγκη Ἄριανῆς δραστηριότητος. Ἡ τύχη τῶν ὄπλων θὰ τοῦ χαμογελάσῃ τόσο συχνώτερα ὅσο θὰ προσπαθῆσῃ νὰ συμπυκνώσῃ τὶς

δυνατότητές του και να την αξιοποιήσει με μέτρο και διακριτικότητα.

Στην επίδρασι του Ἄρεως ἀνήκουν οἱ ἀντίθετες καταστάσεις τῆς παραφορᾶς, τῆς ὀργῆς, τῆς βιαιότητος, τῆς παρορμητικότητος, πού θὰ πρέπει νὰ ὑποστοῦν μιὰ ρύθμισι ἐκ μέρους τῆς λογικῆς.

Ἡ εὐρύτητα τῶν συμπτώσεων, ἡ σειρά, πού θὰ μπορούσαμε νὰ τίς κατατάξουμε ἀπὸ τὴν πιὸ ἀσήμαντη καὶ τὴν μετριότητα μέχρι τὴν ἐξαιρετικὴ καὶ λαμπρῆ ἐξαρτᾶται ταυτόχρονα ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν πλανητῶν, πού ἡ ἐπίδρασί τους δεσπόζει πάνω στὴ γέννησι καὶ ἀπὸ τὸν ἐνοστικτῶδη τρόπο, τὸ συγκινητικὸ, τὸν ἐγκεφαλικὸ, ἢ πνευματικὸ τῆς εὐαισθησίας, πού ἐμφανίζει σὲ κάθε μιὰ ὁ νεογέννητος. Ἡ συχνότητα τῶν εὐκαιριῶν, τῶν εὐνοιῶν κοὶ τῶν δυσχερειῶν, τῶν ἐξυψώσεων, ἢ τῶν ἀποτυχιῶν σὲ ὅποια-δήποτε παραδοχὴ ἐξάγεται ἀπὸ τὴ μικρὴ ἢ μεγάλη διάρκεια τῆς περιστροφῆς τῶν πλανητῶν, πού δεσπόζουν. Αὐτὲς οἱ περιστροφές καὶ ἡ διάρκειά τους καθορίζονται ἀπὸ τὴν ἀστρονομία : Σὲ στρογγυλοὺς ἀριθμοὺς εἶναι 27 ἡμέρες γιὰ τὸ φεγγάρι, 87 ἡμέρες γιὰ τὸν Ἑρμῆ, 224 ἡμέρες γιὰ τὴν Ἀφροδίτη, 321 γιὰ τὸν Ἄρη, 12 χρόνια γιὰ τὸ Δία, 30 χρόνια γιὰ τὸν Κρόνο, 84 χρόνια γιὰ τὸν Οὐρανὸ καὶ 160 χρόνια γιὰ τὸν Ποσειδῶνα. Κατὰ γενικὸ τρόπο ἡ ἐπίδρασι τῶν πλανητῶν μὲ μικρὴ τροχιά ἀντιστοιχεῖ στὶς ἀντιξοότητες τίς συχνές μὲ ἀδύνατο ἀνάγλυφο (ὄχι ἔντονες). Στους πλανῆτες μὲ τὴν μεγάλη περιστροφή ἀντιστοιχοῦν οἱ μεγάλες μεταβολές, σὲ μικρὸ ἀριθμὸ ὅμως.

Ἀπὸ τὴν ἀνάμειξι τῶν κυριωτέρων ἐπιδράσεων κατὰ τὴ γέννησι προκύπτουν ἔτσι οἱ περιοδικές περιστροφές τῆς τύχης ἢ τῆς ἀτυχίας, τὸ ἀπόγειο ἢ ἡ πτώσις, οἱ αἰφνίδιες εὐτυχισμένες ἢ δυστυχισμένες περιστάσεις, πού παρατηροῦμε σὲ πολλὰ πεπρωμένα.

Τὸ ἄτομο, πού στὸ ὄροσκόπιό του οἱ ἀπομεμακρυσμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο πλανῆτες φαίνονται ἀδύνατοι, βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς πεπρωμένου, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα πλῆθος μικρῶν γεγονότων πάνω σ' ἓνα ὁμοίομορφο ἐπίπεδο. Ἀντίθετα ἡ κυριαρχία ἑνὸς ἢ πολλῶν πλανητῶν μὲ μεγάλη τροχιά προοιωνίζει πολλὰς εὐτυχίες καὶ μεγάλες δυστυχίες.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΕΚΑΣΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ	ΗΛΙΟΣ	ΣΕΛΗΝΗ	ΑΡΗΣ	ΕΡΜΗΣ	ΔΙΑΣ	ΑΦΡΟΔΙΤΗ	ΚΡΟΝΟΣ
Τείνει αντίστοιχος νά προκαλέση :	Τή Διαχυτικότητα	Τήν ἀπορρόφησι	Τὸ δυναμιμὸ	Τὸ εὐμετάβλητο	τὴ συνάρτησι	τὴν Ἄρμονία	τὴ Συγκέντρωσι
Γενικὴς προδια- θέσις ἢ ἀντίστοιχες ἀρχές	τὴν ἐξύψωσι καὶ ἔπειτα τὴς ἀνα- λογίας.	τὴ συνέχεια τῶν συμπτώσεων καὶ τὴν ἀκύρωσι, τὴν ἀβεβαιό- τητα.	Τὴν πάλῃ δίχως διακοπὴ τὸν περιορισμὸ τοῦ ἀνταγω- νισμοῦ	τὴν εὐφυΐα, τὴν προσαρμογὴ, τὴς εὐκαιρίας, τὴν ἐπινοήσι.	τὴ διεὐθύνουσι τὴς ἀνώτερας σφαίρας. τὴς εὐνοίας	τὸ διάκοσμο τὴς εὐχέρειας τὴ χαρὰ, τὴν ἀπό- λαυσι	τὴν ἠθικὴ, τὴν ἀπομόνωσι
αἴσια	τὴ δόξα	τὴ χρυσὴ με- τριότητα	τὴν ὑπεροχὴ	τὴν ἐπιτυχία στὴς ἐπιχει- ρήσεις	τὸν πλοῦτο	τὸν ἐκλεκτισμὸ	τὴν ἀπόκτησι.
ἀπαἴσια	τὴς δολοπλοκίαις	τὴ δυστυχία	τὸ βίαιο θάνατο	τὴς δικαστικῆς ἀποτυχίας	τὰ σκάνδαλα καὶ τὴν καταστροφὴ	τὸν ἔξευτελισμὸ	τὴ φυλάκισι
καλλιτεχνικὴ τάσις	κωμωδία	γράμματα	γλυπτικὴ	χορὸς	ζωγραφικὴ	τραγοῦδι	μουσικὴ
κοινωνικῆς προσαρμογῆς	μεγάλον πνεῦμα ποιητῆς καινοτόμος	ναυτικὸς διπλωμάτης φιλόλογος	στρατιωτικὸς χειροῦργος ματαλλουργὸς	ἰατρὸς μηχανικὸς προπαγανδι- στῆς	ἀρχων κληρικὸς ὑπάλληλος	θεάματα διακόσμησι θέλητρον	σοφὸς οἰκοδόμος τεχνικὸς

“Όσα και ἂν εἶπαμε μένει ἀπόλυτα μάταιο νὰ ζητήσουμε τὸ πεπρωμένο, ἂν δὲν εἴμαστε ἐκ τῶν προτέρων ἀποφασισμένοι νὰ ἐγκαταλειφθοῦμε σ’ αὐτό. Εἶναι προτιμώτερο νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ κυριαρχήσουμε. Ὁ μνημένος τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης πρέπει νὰ θεωρῇ τὸ ρυθμὸ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ σὰν κάθε ἄλλο φαινόμενο χωρὶς ἐνθουσιασμό πιά καὶ ἐπιθυμία γιὰ τὸ ἓνα ἢ ἀγανάκτησι γιὰ τὸ ἄλλο, ἢ δουλοπρέπεια. Μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος ἀπόλυτα ὅτι ἀκολουθῶντας τις αὐτο-τροποποιητικὲς θεωρίες, ποὺ δίδονται στὸ βιβλίον αὐτό, θὰ ὑπερνικήσῃ τὸ πιὸ ἀχάριστο πεπρωμένο. Κάθε βῆμα πρὸς τὴν ἐσωτερικὴ πρόοδο ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῆς τύχης. Μὲ τὴν καθημερινὴν προσπάθεια ἐλαττώνεται ἡ ἐπίδρασι τοῦ πεπρωμένου πάνω στὸν ἑαυτὸ μας καὶ σταθεροποιεῖται ἡ ἴδια ἡ δύναμι τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιτυχία.

Ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἄσκησι ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ἀναγνωρισμένη ἀπὸ τις μαγικὲς ἐφαρμογές, ἐπειδὴ μπορεῖ μὲ ἄλλες μορφές τῆς τέχνης νὰ ἐξασφαλίσῃ ἓνα πλεονέκτημα, ποὺ δὲν εἶχε ἡ ἀτομικὴ προδιάθεσι. Αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα, ποὺ κατὰ κάποιον τρόπο, δανεῖζεται, ἀποτελεῖ μιὰ ἀνταμοιβή. Ἐπίσης τὸ ξεκίνημα ἀπὸ κάθε ἄλλη μέθοδο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προκαταβολικὴ ἱκανοποίησι τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ μιὰ δυστυχία, ἐκ τῶν προτέρων καθορισμένη ἀλλάζει τὸ ἀποτέλεσμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

ΟΙ ΕΠΙΤΕΥΞΕΙΣ

Μία προσαρμογή τῶν ἐμπειρικῶν ἀρχῶν τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης. Ὁδηγίαι τοῦ μάγου. Ὁ ρόλος τῆς γνώσεως καὶ τῆς θελήσεως.— Ἡ σημασία τῆς ἀσκήσεως.— Ὑποτάσσει τὰ μέσα τῆς δυνάμεως.— Ἡ ἐρωτηματικὴ αὐτοσυγκέντρωσις, πὸν προκαλεῖ ἐμπνεύσεις μὲ ποικίλη ἀξία.

Ὁ ρόλος τῶν σημείων στηρίξεως.— Ἡ καταγωγή τους καὶ ἡ πρακτικὴ τους ἀξία.— Οἱ γεωμετρικὲς μορφές. Οἱ χαρακτηριστικῆς, ἡ ἐβραϊκὴ καὶ οἱ ἐβραϊκὲς ἐπιγραφές. Τὰ ἀπόκρυφα κρυπτογραφικά. Ὁ σύμβολισμός. Οἱ ἀνταποκρίσεις καὶ οἱ πλανητικὲς ὥρες. Τὸ ἐξάγραμμο, τὸ πεντάγραμμο καὶ ἡ Τρίαινα τοῦ Παράκελσου.

Ὁ τολμηρὸς ἀλλὰ ἀποτελεσματικὸς ἐμπειρισμός. Τὸ ἐνδέκατο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ.^ε

Θὰ δοῦμε πῶς θὰ εἶναι δυνατόν πρακτικὰ νὰ χρησιμοποιοῦν οἱ διδασκαλίαι τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης, τῶν δέκα κεφαλαίων, πὸν προηγούνται μέσα στὰ πλαίσια τῆς σύγχρονης ζωῆς, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, πὸν ἐπιθυμεῖ νὰ στηρίξη τις ἐπιτεύξεις του πάνω στὴ γνῶσι τῶν νόμων τῆς μαγείας.

Ὁ πρῶτος ὅρος εἶναι ἡ ἱκανοποιητικὴ μελέτη καὶ ἀφομοίωσις τῆς διδασκαλίας. Ὁ δεύτερος ὅρος εἶναι ἔπειτα νὰ ἐνεργήσῃ χωρὶς τὴν ἐλάχιστη βιασύνῃ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν ἐλάχιστη κάμψιν, νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ τις ἐνέργειάς της ὅπως ἡ ἴδια ἡ φύσις τις ἐκπληρώνει, προσοδευτικά, συχνά, ἀργά, ἀλλὰ ἀπαρέκλι-

τα. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο βασικά ἀξιώματα πηγάζουν πολλές ἀρχές, πὸ ἀναφέρονται ἐδῶ. Ἡ μαγεία ἐπιτρέπει νὰ ἐπενεργήσουμε ἔξωτερικὰ στὸν ἑαυτό μας νὰ ἐπιτύχουμε τὴν κυριαρχική, ἀντικειμενοποιό, μαγνητικὴ ἀπήχησι μιᾶς παρορμήσεως, πὸ ἔκκινάει ἀπὸ τὴ βουλευτικὴ προσπάθεια. Γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἀποτελέσματα αὐτὴ ἢ προσπάθεια, σύμφωνα μὲ τὸ ὑποκείμενό της καὶ ταυτόχρονα ἀρμονικὰ στὴν διαδοχὴ της, θὰ πρέπει γίνῃ δεκτὴ μὲ σύνεσι καὶ ἐπιφύλαξι. Μὲ κάποια ἐπιμονὴ στὴ θέλησι, μήπως πὸ ἄτομο δὲν ἐπιτυγχάνει νὰ ἐπιδράσῃ σ' ἓνα ἄλλο ἢ νὰ ἐπηρεάσῃ ἓνα ὁποιοδήποτε πεπρωμένο ;

Γενικὰ εἶναι ἀρκετὸ νὰ μὴν εἶναι κανεὶς ἀδύνατος. Ἀποτελοῦν λεγεῶνα ἐκεῖνοι, πὸ ξέρουν νὰ ἐπιθυμοῦν ἀποτελεσματικὰ, ἀλλὰ σκόρπια, δίχως προκαταβολικὴ σκέψι, τυφλά. Μόνοι τους δημιουργοῦν ἀμχανία, γιὰτὶ ἢ ἔλλειψι ἀκριβείας, τῆς φαντασίας μέτρου καὶ αἰτιότητος ἀφήνει νὰ ἐκδηλωθοῦν οἱ δυσάρεστες συνέπειες, πὸ εἶναι ἀχώριστες ἀπὸ τὶς παράλογες ἀπαιτήσεις τους. Γι' αὐτὸ ἢ γνῶσι τοῦ συνόλου τῶν ἀπόκρυφων νόμων εἶναι ἐπίσης ἀπαραίτητη, γιὰ νὰ φωτίσουμε τὴ δύναμι διακρίσεως, τὴν ἄσκησι, γιὰ νὰ τῆς ἐπιτρέψουμε νὰ ὑποταχθῇ στὴ θέλησι, πὸ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν της τοὺς νόμους αὐτοῦς.

Ἀφοῦ ἀποτελεῖ τὸν ἀντίκτυπο μιᾶς ψυχικῆς καταστάσεως πὸ ἐπιβάλλει στὶς ἔξωτερικὰς ἰκανότητες τὴν πραγματοποιήσῃ τοῦ ἀτομικοῦ λόγου, ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ προκαταρκτικὰ αὐτὴ ἢ κατάστασι. Ὅταν ξεσπάσει ἢ καταιγίδα, ὅταν ἢ μαχητικὰς μοιάδες χάνουν τὴν τάξι τους ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου, ἢ ὁ στρατηγὸς χάνουν κάθε ἰκανότητα ἀντιδράσεως, πολὺ περισσότερο ἢν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νοιώθουν μία διατάραξι ἀποσυνθετικὴ τῶν ἰκανότητων τους. Μποροῦν νὰ ἐπηρεάσουν τὴν τύχη τοῦ πλοίου ἢ τὴ μάχη, ἢν ὄλα μέσα τους ὑπακούουν στὴ λογικὴ σκέψι. Ἀλλοιῶς τίποτα δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ περιμένουν ἀπὸ τὴ θέλησί τους καὶ θὰ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐμπιστευθοῦν τὴν τύχη τους στὰ χέρια τοῦ πεπρωμένου καὶ τῆς Πρόνοιας.

Ἄλλὰ ἀπὸ αὐτὰς τὶς δύο δυνάμεις ἢ πρώτη δὲν χαμογελάει θεληματικὰ παρὰ μόνο στοὺς χαρακτηῆρες, πὸ ἢ ἐνεργητικότητά τους τὴν κατακτᾷ — ἢ ἄλλη σπάνια παραστέκει τὸν ἄνθρωπο,

πὸ ἀρνεῖται νὰ ἐνεργήσῃ σύμφωνα μὲ τὶς δυνάμεις του. Συχνὰ ἐπαναλαμβάνουν ὅτι ἡ τύχη χαμογελάει στοὺς τολμηροὺς καὶ ὅτι ἡ ἐκούσια ἐνέργεια ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ἀποτελεσματικὴν προσευχήν: «Σὺν Ἐπιφανῶ καὶ χεῖρα κίνει». Ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν ἀπαιτεῖτε ἀπὸ τῆς μαγείας δὲν πρέπει νὰ περιμένετε περισσότερο ἀπὸ ὅσα θὰ ἐπιβάλλετε στὴν συγκεκριμένη καθαρὴ ψυχικὴ κατάστασι, τὴν καθωρισμένην καὶ σταθερὴν στὸ σημεῖο προσανατολισμοῦ μὲ τὸ ἀντικείμενόν σας.

Δὲν πρέπει νὰ δημιουργήτε ἕνα προκαταρκτικὸ ὄρο δημιουργίας τῆς ἀποτελεσματικῆς ψυχικῆς καταστάσεως μὲ μιὰ τροποποίησι τῶν περιστάσεων ἢ μὲ μιὰ δική σας ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσι. Αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι περιμένετε τὴν αἰτία τοῦ ἀποτελέσματος. Κατ' ἀρχὴν ἐπενεργεῖστε πάνω στὰ μέσα τῆς δυνάμεως πὸν βρίσκονται μέσα σας. Ἡ θέλησί σας ὑπακούει ἐκ τῶν μέσα, τὸ ἕνδιον θὰ συμβῆ καὶ ἐκ τῶν ἔξω.

Σὲ κάθε δύναμι ἀντιτίθενται διάφορες ἀντιστάσεις καὶ σὲ κάθε φαινόμενο προλογίζει ἡ κίνησί του. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κάθε ἐπίτευξι ἀπαιτεῖ μιὰ συγκεκριμένη προσπάθεια, ἐπίμονη καὶ συνεχῆ, μὲ ἐπανειλημμένους ἐπαναλήψεις. Τὸ μέσον αὐτῆς τῆς τελευταίας ἐνεργείας τὸ ἀπόθεμα μιᾶς σημαντικῆς ποσότητος ψυχικῆς ἐνεργείας ἀπαιτεῖ μιὰ ἄσκησι πὸν ἔχουμε περιγράψει ἤδη καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἐπανέλθουμε, ἀπαιτεῖ καλλιέργεια, συγκέντρωσι, διευθέτησι τῶν ἀποθεμάτων, ἐνέργεια, τὶς τέσσαρις μαγικὰς φάσεις, πὸν διέπονται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄσκησι. Ἡ καλλιέργεια γίνεται στὴν ἡρεμία, ἡ συγκέντρωσι γίνεται στὴν ἀνάπαυσι, ἡ διευθέτησι τῶν ἀποθεμάτων γίνεται μὲ τὶς προετοιμασίας καὶ ἡ προβολὴ μὲ τὴ βουλευτικὴ παρόρμησι. Ἐκεῖνοι, πὸν κυριαρχοῦνται ἀμετάκλητα ἀπὸ μιὰ ἰδέα, ἀπὸ ἕνα πάθος, ἀπὸ μιὰ ἐπιθυμία, ἀκτινοβολοῦν σὲ κάθε δευτερόλεπτο ἕνα δυναμισμὸ, πὸν ἡ προβολὴ του κατευθύνεται στὸ συμπληρωματικὸ ἀντικείμενο. Ὡστε ποιὸς θὰ μπορούσε δίχως μεθοδικὴ ἐξάσκησι νὰ φθάσῃ στὸ σημεῖο νὰ κατευθύνῃ τὴ σκέψι του, νὰ διοχετεύσῃ τὶς συγκινήσεις του, νὰ κατευθύνῃ τὰ πάθη του, νὰ συγκεντρώσῃ τὸν παρορμητικὸν δυναμισμὸν του.

Μὲ ὅσα θὰ ἀκολουθήσουν ὑποθέτουμε ὅτι ὁ ἀναγνώστης θὰ ἀποκτήσῃ τοὺς καρποὺς αὐτῆς τῆς ἀσκήσεως.

Καὶ γιὰ κάθε μαγικὴ ἐνέργεια προσωπικὴ χρειάζεται ἓνας τόπος ἀπομονώσεως, χρειάζεται αὐτοσυγκέντρωσι καὶ ἐξωτερικευσί μέσα στὴ σιωπὴ καὶ στὴν ἀπομόνωσι. Ἐνα μεγάλο δωμάτιο, καλὰ φωτισμένο, θὰ ἦταν ἰδανικό, προπαντὸς σὲ κάποιο ἀπομονωμένο στὴν ἐξοχὴ σπίτι. Ἄν δὲν ὑπάρχη ὅμως αὐτὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο δωμάτιο, φωτεινὸ, πολὺ καθαρὸ μὲ γυμνοὺς τοίχους — καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν ὁμοίμορφα ἀσπρισμένο, θὰ μπορῇ νὰ εἶναι κατάλληλο. Χρειάζεται ἢ ἀπομόνωσι ἀπὸ κάθε πηγὴ ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων, χρειάζεται νὰ βρεθῇ κανεὶς μόνος μὲ τὸν ἑαυτὸ του κάθε φορὰ πού τὸ κρίνει ἀπαραίτητο.

Ἐνα ἄτομο πολὺ ἐξασκημένο, μὲ ἀπόλυτη αὐτοκυριαρχία, ἰκανὸ γιὰ μία συγκέντρωσι τῆς προσοχῆς ἀνάμεσα στὸ θόρυβο ὄπως καὶ στὴ μοναξιὰ μπορεῖ νὰ μὴ χρειάζεται ἓνα παρόμοιο χῶρο, ἂν καὶ βοηθᾷ πολὺ. Πάντως εἶναι ἀπαραίτητο σὲ κάθε ἀρχάριο. Ἄν εἶναι δύσκολο αὐτὸ μπορεῖ νὰ καταφύγη στὴν μοναξιὰ ἔξω, σὲ κάποιο ἤρεμο, παράμερο καὶ ἔρημο μέρος. Αὐτὸ θὰ γίνῃ κατὰ περιόδους. Κάθε μέρα ἢ ὅλες τὶς ἡμέρες παραδείγματος χάρι ὁ ἀσκούμενος θὰ μείνῃ μακριὰ ἀπὸ κάθε παρουσία, μὲ τὴν προσπάθεια καλλιιεργείας τοῦ σχεδίου.

Εἰκὼν 17
Τὸ πεντάγραμμα.

Γι' αὐτὸ θὰ ἀρχίσῃ νὰ καθορίζῃ στὸν ἑαυτὸν του τὰ ἐλατήριά του, τὶς ἐπιδιώξεις του, τὴ φύσι τῶν ἐπιθυμῶν του. Θὰ

υπολογίση τις δυσκολίες πού παρουσιάζουν, και ιδιαίτερα δὲν θὰ ἀποκρύψη τὸ ἀδύνατον τῆς ἄμεσης ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ του. Θὰ φροντίση νὰ σημειώση τις ιδέες, πού θὰ τοῦ ἔλθουν κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς πρώτης ἐργασίας και νὰ συγκεντρώση κάθε φορά τὸ σύνολο τῶν παρατηρήσεων, πού θὰ ἔχουν ὀριμάσει.

*Ἐπειτα ὁ μάγος θὰ ἐφαρμόση τὴν ἐσωτερικὴ ἀφαιρετικὴ ἐρωτηματικὴ αὐτοσυγκέντρωσι :

1) Ἐμπνεύσεις σχετικὲς μὲ τὴν πιθανότητα τῆς αἰσίας ἢ ἀπαίσιαις πιθανότητας τοῦ σχεδίου, γιὰ νὰ διορθώση τὸν προσανατολισμὸ σύμφωνα μὲ τὰ φῶτα πού θὰ τοῦ ἔλθουν πάνω στο ζήτημα αὐτό.

2) Ἐμπνεύσεις σχετικὲς μὲ τὸν καθορισμὸ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ. Ἔτσι θὰ ἐπακολουθήσῃ ἓνα ρεῦμα καινούργιων ιδεῶν και σημειώνοντάς τις σκόρπιες ἀδιάκοπα θὰ ἐπεξεργάζεται τὸ σχέδιόν του. Ἄν πρόκειται γιὰ μία μακρόπνοη προσπάθεια ἢ μιὰ προσπάθεια μὲ σειρά ἐμποδίων πρὸς ὑπερπήδησι, μὰ σειρά προβλημάτων πρὸς λύσιν, ἀνταγωνισμῶν πού πρέπει νὰ ἀπομακρύνῃ, συμπαραστάσεις πού πρέπει νὰ ἐλκύσῃ, τότε θὰ πρέπει νὰ ἐλκύσῃ, τότε θὰ πρέπει νὰ χωρίσῃ τὸ σύνολον τοῦ σχεδίου του σ' ἓνα ὀρισμένον ἀριθμὸν σταδίων, γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ συγκεντρώσῃ διαδοχικὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴ του προσπάθεια στο πρῶτο στάδιο, μέχρι νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἔπειτα στο δεύτερο και οὕτω καθεξῆς.

Αὐτὴ ἡ σειρά τῶν αὐτοσυγκεντρώσεων, τῶν πνευματικῶν σχεδίων ἐπιτρέπει νὰ ἀντιμετωπίσουμε μὲ τὴ βεβαιότητα τῆς ἐπιτυχίας τὰ πιὸ ἐκτεταμένα σχέδια, τὸ πιὸ ἀνώτερο ἰδανικόν, τὰ πιὸ ἀπώτερα ἀποτελέσματα. Πρέπει νὰ ἀποκλείσουμε κάθε βιασύνῃ, ὅπως και κάθε ἀμέλεια, κάθε ἐνθουσιασμὸ ὅπως και κάθε χλιαρότητα. Καὶ ὅταν ἔρθῃ ἡ στιγμή, πού τὸ σχέδιο θὰ εἶναι καθορισμένον τόσο σις γενικὲς γραμμὲς του, ὅσο και σὲ καθεμίαι ἀπὸ τις φάσεις του, τότε θὰ νοιώθῃ ἕτοιμος γιὰ νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ. Θὰ πρέπει κατὰ τὴ διάρκεια ὀρισμένων συνεντεύξεων νὰ τὸ φαντασθῇ ἀπὸ τὴν καταγωγὴ του μέχρι τὸ τέλος του, ἀπὸ τὴ βάσι του, μέχρι τις διαφορὲς ἐξελίξεις του, μὲ μιὰ λέξι νὰ τὸ ζῆσῃ μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχή.

Σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα τῶν πρακτικῶν τῆς ἐπίσημης μαγείας μπορούμε νὰ χρησιμοποιήσουμε σημεῖα στηρίζεως ἢ pentacle (πεντάγραμμος).

Αὐτὰ συνοψίζουν καὶ καθιστοῦν συγκεκριμένα μὲ μορφὲς ἑνὸς συνθετικοῦ καὶ καθορισμένου συμβολισμοῦ τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ ἀσκουμένου. Ὑπάρχει ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς pentacle, πὺ ἀλλοτε χρησιμοποιοῦσε τὸ τυπικὸ τῆς παραδοσιακῆς μαγείας, ἀγγελικῆς, πλανητικῆς ἢ ὑπερφυσικῆς. Δὲν θὰ μπορούσε ὁμως νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὅποιον δὲν ἔχει κατανοήσῃ τὴν ὀλοκληρωμένη ἔννοια.

Τὸ pentacle πρέπει νὰ δείχνῃ ἱερογλυφικὰ κατ' ἀρχὴν, τὸ ἀξίωμα, τοὺς Νόμους καὶ τὶς ἀπόκρυφες ἰδιότητες, πὺ σύμφωνα μ' αὐτὲς ὁ πρακτικὸς θὰ ἐκδηλώσῃ τὸ λόγο του καὶ κατὰ δεῦτερο λόγο τὸ εἰδικὸ ἀντικείμενο τῆς ἐπιδιωκομένης πραγματοποίησης, πὺ προβάλλεται. Ἀπομένει σὲ κάθε ἕνα ν' ἀναζητήσῃ τὰ πὺ ἐκφραστικὰ pentacle' πὺ ἐκφράζουν καλύτερα τὶς θελήσεις του καὶ νὰ προβλέψῃ τὰ ἐμβλήματα τῶν ἔργων του.

Ἀνάμεσα στὰ ἱερογράμματα, πὺ χρησιμοποιοῦνται στὴ μαγεία μπορούμε νὰ διακρίνουμὲ :

1) Γεωμετρικὲς μορφές.

2) Ἑβραϊκὲς ἐπιγραφές.

3) Χαρακτῆρες παρμένους ἀπὸ διάφορα ἀριθμητικὰ κλειδιά.

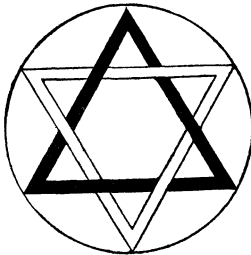
4) Σημεῖα πὺ ἔχουμε δανεισθῆ ἀπὸ τὸν ἀλχημικὸ καὶ ἀστρολογικὸ συμβολισμό.

Θὰ πῶμε λίγα πράγματα γι' αὐτὰ τὰ διάφορα γραφικὰ στοιχεῖα, τὰ λίγο ἢ πολὺ μυστηριώδη. Οἱ γεωμετρικὲς μορφές

1. Τὸ pentacle εἶναι τέλειο, ὅταν ἐκφράζει τὸ ἀντικείμενό του μ' ἕνα τρόπο τόσο συγκεκριμένο καὶ συμπυκνωμένο, ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ τροποποιήσουμε δίχως νὰ ἀλλοιώσουμε τὴν ἔννοιά του. Ὑπάρχει γιὰ κάθε ἀντίληψι μιὰ γραφικὴ παράστασι ἀπόλυτα ἀντιπροσωπευτικὴ— καὶ μόνο μία.

κάνουν συγκεκριμένες κατά τρόπο θαυμαστό μερικές ιδέες ή μερικές επιθυμίες.

Ἡ τελεία ἐκφράζει τὴν ἐνότητα, τὴν πρωταρχικὴ πηγὴ, τὴν πρωταρχικὴ αἰτία, τὴν ἀφηρημένη δυνατότητα. Ἡ εὐθεία ποὺ γίνεται ἀπὸ τὴν ἐπανάληψι τῆς τελείας (τοῦ σημείου) ἀποτελεῖ τὸν ἐποικοδομητικὸ δυναμισμό τῆς μορφῆς, διπολικὸ δυναμισμό καὶ παρίσταται ἀπὸ δύο τμήματα εὐθείας. Τὸ τρίγωνο τὸ ἰσοσκελὲς εἶναι ἀνάλογο μὲ τὴν τριάδα, ποὺ τὸν μικροκοσμικὸ καὶ μακροκοσμικὸ ρόλο τῆς γνωρίζουμε ἤδη καὶ ἐκφράζεται: Μὲ τὸ σημεῖο τῆς ἀνώτερης γωνίας, πηγὴ ποὺ ἐκπέμπει τὶς δυναμικότητες σὲ ἐξέλιξι (τὶς πλάγιες πλευρές) ποὺ ἔρχονται νὰ ἀντικειμενοποιηθοῦν πάνω σὲ ἓνα στήριγμα ἰσοροπημένο (τὴν ὀριζόντια πλευρά)

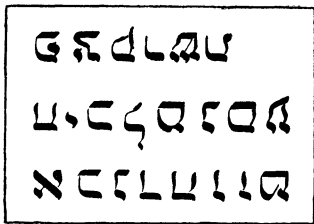
Εἰκὼν 18
Τὸ ἐξάγραμμον

Τὸ τετράγωνο ἢ ὁ σταυρὸς ἐκφράζουν τὸν ἀριθμὸ τέσσερα ἢ σταθερότητα τῶν ἀντιδράσεων ποὺ ἔχουν ἐπιτευχθῆ ἢ τὸν ἀν-

ταγωνισμό τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ποὺ τείνουν πρὸς τὴν ἰσορροπία. Τὸ ἄστρο μὲ τις πέντε αἰχμὲς ἀποτελεῖ τὸ σύμβολο τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ σύνθεσις τῆς ἐνότητος (ἐνότητα, tuach) συνδεδεμένο σὲ τετράδα (εἰκ. 17).

Ἡ ἐπάνω αἰχμὴ δείχνει τὴν συνειδητὴ θέλησι, ποὺ διαθέτει τὸν ἐσωτερικὸ δυνاميσμὸ (τὰ πλάγια σημεῖα), ποὺ προβάλλεται πρὸς τὰ ἔξω. Δείχνει ἀκόμη τὸν ὕλικὸ φορέα (τὰ κατώτερα σημεῖα). Ἐπάνω εἶναι τὸ πνεῦμα (σκέψι). Κάτω εἶναι ἡ ὕλη (ἐνοστικτα). Στὴ μέση εἶναι ἡ δύναμι (πάθος).

Τὸ ἐξάγραμμο ποὺ σχηματίζουν δύο ἰσοσκελῆ τρίγωνα, τὸ ἕνα ἄσπρο μὲ τὴν κορυφὴ πρὸς τὰ πάνω, τὸ ἄλλο μαῦρο μὲ τὴν κορυφὴ κάτω συνοψίζει τὸ ἀπόκρυφο δόγμα μέσα στὶς ἀναλίθμητες ἀντιλήψεις. Βλέπουμε ἐκεῖ καθαρὰ : Τὴ συνθετικὴ ἀναλογία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σύμπαντος. (Βλ. εἰκ. 18).

Εἰκὼν 19

Τὰ 22 ἑβραϊκὰ γράμματα τοῦ μαγικοῦ
ἰδεογράμματος

Τὸν ἀνταγωνισμό τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τὴν ταυτότητα καθε φαινομενικῆς διαδικασίας ἰδιαίτερα τοῦ πράκτορα τῶν δυνάμεων τοῦ φωτὸς καὶ τῶν σκοτεινῶν πνευμάτων.

Ἐνα τετράγωνο ποῦ ἔχει ἐπάνω του ἓνα ἰσοσκελές τρίγωνο δείχνει τὴν ἀντίδρασι τῆς ἰδέας πάνω στὴ μορφή. Πράγματι ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιτευξεων. Δύο ἴσα τετράγωνα, ἓνα ἄστρο μὲ ὀκτῶ πλευρές, ὅπου κάθε ἄλλη ἀναλογία μὲ τὸν ἀριθμὸ ὀκτῶ ἐκφράζει τὴν ἁρμονία τῶν μορφῶν, ἐκδηλώσεις ἀντικειμενικές, συμπτώσεις. Ἐνα τρίγωνο ἰσοσκελές πάνω στοῦ ἐξάγραμμο ἀποτελεῖ τὴν τυπικὴ ἔννοια τῆς ἰδανικῆς εὐθύτητας, τὴ συμφωνία μὲ τὸν ἀκίνητο νόμο τῶν φανερῶν κόσμων τὰ τρία Σεφροτικά τρίγωνα ποῦ ἀποτελοῦν τὸ ἑννέα. Τέλος ὁ κύκλος, εἰκόνα τοῦ ἀπείρου, τῆς συνέχειας τῶν κύκλων, τῆς αἰωνιότητος, συμπληρώνει τὴ δεκαδικὴ σειρά.

Οἱ ἑβραϊκὲς ἐπιγραφές εἶναι δύο εἰδῶν :

Ἄλλες ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀπομονωμένα γράμματα, ἄλλες ἀπὸ λέξεις ἢ φράσεις. Πάντοτε θὰ πρέπη νὰ ἐννοοῦνται μὲ τὴν ἑσωτερικὴ ἢ Καβαλιστικὴ ἔννοια. Τὰ γράμματα, ποῦ θὰ συναντήσουμε στὸν ἐπόμενον πίνακα, ἂν ἐξετασθοῦν μεμονωμένα εἶναι δυνατὸν νὰ σημαίνουν. (Βλ. εἰκ. 19).

Aleph.— Τὴν Ἀπόλυτη ἐνότητα ἢ τὴν ἀνθρώπινη ἐνότητα, τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ σκοπὸ, τὶς ἀπόκρυφες ἰδιότητες τῶν ἀνθρώπων.

Beth.— Τὴν ἀντίθεσι, τὸ κοσμικὸ περιβάλλον.

Ghimel.— Τὸν τρόπο ἐνεργείας, τὴ σχέση, τὴ διαδικασία.

Daleth.— Τὴ δύναμι, τὴν ὑπεροχὴ, τὴν ἐξουσία.

Hé.— Συμβολίζει τὸν παθητικὸ δημιουργὸ τῶν μορφῶν.

Vau.— Τὸ μέσο ὄρο τῆς ἐνότητας στὴ διαιρετότητα καὶ ἀμοιβαία τὰ ὕψη καὶ τὰ βάθη τοῦ ὄντος καὶ τοῦ Μηδενός.

Zain.— Τὶς ἀναλογίες καὶ ἀντιστοιχίες τῶν ἀπόκρυφων κόσμων.

Heth.— Τὸν ὑπερφυσισμό ἐν δράσει.

Cesh.— Τὴ συμπύκνωσι, τὴν ἀπομόνωσι, τὴν ἀτομικὴ ἀντίστασι.

Iod.— Τὴν Αἰωνιότητα τοῦ ὄντος καὶ τὴν ἀφηρημένη ἀρχὴ του.

Caphe.— Τὸ χειρισμὸ τῆς μαγικῆς δυνάμεως, τὸ μεταβατικὸ καὶ ἀτομοποιημένο ρόλο του.

Lamed.— Τὴν ἑκτατικὴ καὶ κτητικὴ κίνησι τῆς προσαρμογῆς καὶ τοῦ ὄμουσιου.

Mem.— Τὴν ἀρχὴν ποῦ προκαλεῖ καὶ καταβροχθίζει τις μεταβατικὴς μορφές.

Nün.— Τὸ ἀξίωμα τῶν ἀναμίξεων, ποῦ γεννᾷ τὴν ἀτομικὴ ὕπαρξι.

Samech.— Τὴν ἐγωϊστικὴ ἐνστικτώδη διαστροφή, ποῦ κλείνει μέσα στὸν κύκλο της, ἀπομονωμένη ἀπὸ τὴν πνευματικὴ διάβρωσι τὴν ἐνότητα, ποῦ ἐνσαρκώνει.

Hain.— Τὴν ὕλη καὶ τὴν συντριβὴ τῆς ἀπὸ τὸ πνεῦμα, τὴ παθητικότητα, ποῦ ἐμποδίζεται ἀπὸ τὴ πράξι.

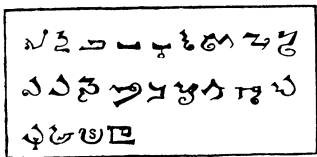
Phé.— Τὴν ἐπίκλησι τῶν δυνάμεων ἀπὸ τὸ λόγο.

Tsadé.— Τὸ σταμάτημα, τὸ ἐμπόδιο στὴν κίνησι, γιὰ νὰ περιορισθῇ ἡ ἐνέργεια, τὸ σημεῖο τοῦ ἀνταγωνισμοῦ.

Coph.— Τισ ἀρμονίες καὶ τισ εὐνοίες τῆς ὄρατῆς φύσεως.

Pesch.— Τὴν κίνησι ποῦ προέρχεται ἐκ τῶν κάτω.

Skīn.— Τὴν ἀνατροπὴ, τὴν σχετικὴ διάρκειά του καὶ τὸ ἀστρικό ποῦ ἐννοεῖται σὰν πράκτοράς του.

Εἰκὼν 20
Μαγικὰ κρυπτογραφικὰ σημεῖα

Tau.— Τὴν ἀμοιβαία συμφωνία τῆς θελήσεως καὶ τῶν δευτερευουσῶν αἰτιῶν, τὴν θεϊκὴ ἀρμονία, ποῦ ἔχει ἐκδηλωθῇ.

Οἱ ἀπονωμένες ἢ συγκεντρωμένες λέξεις ἐκφράζουν εἴτε τὸ

θεικό ὄνομα ἢ ἓνα ἀπὸ τὰ παράγωγά του. Iod, Hè, Vau, Hè Aelohim, Adonai, Agla, τὸ τετραγράμματον ἢ τὸ ὄνομα μιᾶς ἀπὸ τὶς ἀνώτερες διάνοιες, ἑνὸς ἀγγέλου, εἴτε ἑνὸς τύπου ἐκφραστικοῦ κάποιου νόμου ἀπόκρυφου ἢ ἀπόκρυφης διαδικασίας

Γιὰ νὰ διατηρήσουν μυστικὲς τὶς πενταγωνικὲς ἐπιγραφές τοὺς μερικοὶ μυημένοι καταφεύγουν σὲ κλειδιὰ ἀριθμῶν τοῦ ἑβραϊκοῦ ἀλφαβήτου. Ἴδου ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ πολυἀριθμητὰ κρυπτογραφικὰ συστήματα. (εἰκ. 20).

Ὁ ἀστρολόγικὸς συμβολισμὸς, ἀρκετὰ γνωστὸς, συνοψίζεται στὸν ἐπόμενον πίνακα. (Βλ. εἰκ. 21).

Οἱ πρακτικοὶ τῆς ἐπίσημης τελετουργικῆς μαγείας προσπαθοῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὶς ἐπιδράσεις τῶν πλανητῶν καὶ τῶν ἀστερισμῶν, δηλαδή:

1. Διαλέγουν γιὰ κάθε «ἐπιχείρησι» τὴ στιγμή τοῦ τὸ οὐ-

☉	☾	♂
♃	♄	♀
♅	♆	♁
♁	♂	♁
♁	♁	♁
♁	♁	♁
♁	♁	♁
♁	♁	♁

Εἰκ. 21

Τὰ πλανητικὰ σύμβολα

ράνιο σῶμα, μέσα στὴ περιοχὴ τοῦ ὁποίου κατατάσσεται τὸ ἔργο καὶ ἡ ἐπιχείρησι εὐρίσκεται εὐνοϊκὰ μέσα στὸ ζωδιακόν.

2. Χαράζουν τότε τὸ pentacle τοὺς, εἴτε πάνω στὸ μέταλλο

λο τὸ σχετικὸ μὲ τὸν πλανήτη, ποὺ ἐπιδρᾷ, εἴτε πάνω σὲ μιὰ περιγαμνῆ παρθένο, δηλαδὴ ποὺ δὲν δεχθῆ καμιά διάβρωσι ὑγροῦ, μ' ἓνα μελάνι ἀντίστοιχο πρὸ τὸ χρῶμα τοῦ πλανήτη αὐτοῦ.

Τὰ παραδοσιακὰ δεδομένα δείχνουν τὶς ἐπόμενες ἀντιστοιχίες :

Πρὸς τὸν ἥλιο, τὰ ἔργα ποὺ ἔχουν σὰν ἀντικείμενο: τὴν ἐνεργητικὴ ζωικότητα, τὴν ψυχικὴ παθητικότητα, τὴν ὑπέροχη γνῶσι, τὴν προσωπικὴ ἐπίδρασι, τὴν διασημότητα, τὰ ἀξιώματα τὸ μοιραῖο, τὴ δύναμι, τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν, τὸ χρυσάφι, τὸ κίτρινο, τὸ ρουμπίνι.

Στὴ σελήνη ἀντιστοιχοῦν τὰ ἔργα, ποὺ ἔχου σὰν ἀντικείμενο : τὴν ἀσφάλεια τὴν τροφικὴ ζωικότητα, τὴν ψυχικὴ ἡρεμία, τὴν ἔμπνευσι, τὴ πρόγνωσι, τὰ ταξείδια καὶ τὴν εἰρήνη, τὸ χρῆμα, τὸ λευκὸ, τὸ διαμάντι.

Στὸν Ἄρη ἀντιστοιχοῦν τὰ ἔργα ποὺ ἔχουν σὰν ἀντικείμενο: Τὴν δραστηριότητα, τὴ μαχητικότητα, τὴν ὑπεροχὴ πάνω στὰ ἐμπόδια καὶ τοὺς ἐχθρούς, τὴν προστακτικὴ κυριαρχία, τὴ βιομηχανία καὶ τὴ χειρουργικὴ, τὸ σίδηρο, τὸ κόκκινο, τὸ ρουμπίνι.

Στὸν Ἑρμῆ τὰ ἔργα ποὺ ἔχουν σὰν χαρακτῆρα: τὸ ἐμπόριο, τὴν ἰατρικὴ τέχνη, τὴ διπλωματία καὶ κάθε ἀναζήτησι τῶν ὑπὲρ φυσιολογικῶν ἀποτελεσμάτων, τὸ πολύχρωμο, τὸ σαρδόνυχο.

Στὸ Δία ἀντιστοιχεῖ ἡ κοινωνικὴ θέσι, ἡ οἰκογένεια, ἡ εὐεξία, ἡ μεγάλη καὶ εὐκόλη ζωὴ, οἱ ἐπιδεικτικὲς ἱκανοποιήσεις, τὰ πολιτικὰ καὶ ἱερατικὰ ἀξιώματα, τὰ ἀκίνητα, οἱ μεγάλες τύχες, τὸ μπλέ, τὸ ζαφεῖρι, ὁ κασίτερος.

Στὴν Ἀφροδίτῃ ἀντιστοιχεῖ ἡ φυσικὴ τελειότητα, ἡ γοητεία ἀπὸ τὴν ἁρμονία τῶν μορφῶν, ἡ γοητεία, ὁ ἔρωτας, τὰ κοσμήματα, τὰ στολίδια, ἡ μέση τύχη, τὸ πράσινο ὁ χαλκὸς καὶ τὸ σμαράγδι.

Στὸν Κρόνον ἀντιστοιχεῖ ἡ μακροβιότητα, ἡ ἀφηρημένη καὶ βαθεῖα γνῶσι τὰ κτίσματα, ὄρυχεῖα, οἱ μυστικὲς γνώσεις, τὸ μολύβι, τὸ μαῦρο, καὶ ὁ ὀψιδιανός.

Ὅσο γιὰ τὴ στιγμὴ τὴν ἴδια εὐρίσκεται εἴτε σὲ σχέσι μὲ

τις πραγματικὲς θέσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων, πού δειχνονται γιὰ κάθε ἔτος ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τοῦ Ραφαήλ ἢ τῆ γνῶσι τοῦ χρόνου, εἴτε εἶναι σύμφωνοι μὲ τὶς στιγμὲς πού βασιλεύουν διαδοχικὰ τὰ πνεύματα τῶν πλανητῶν. Αὐτὲς οἱ στιγμὲς πού ὀνομάζονται «ὥρες» περιλαμβάνουν τὴν πραγματικότητα.

Γιὰ κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας τὸ δωδέκατο μέρος τοῦ χρόνου, πού περνάει ἀνάμεσα στὴν ἀνατολὴ καὶ στὴ δύσι τοῦ ἡλίου.

Γιὰ κάθε ὥρα τῆς νύχτας τὸ δωδέκατο μέρος τοῦ χρόνου, πού περνάει ἀνάμεσα στὴ δύσι καὶ στὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

Οἱ «ὥρες» αὐτὲς ποικίλουν ἀπαραίτητα ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ χρόνου στὴν ἄλλη, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τοὺς ἐπομένους πίνακες: (Βλ. πίνακες σελίδ. 128—129).

Αὐτὲς οἱ ἔννοιες, ὅσο σύντομες καὶ ἂν εἶναι θὰ κατατοπίσουν τὸν ἀναγνώστη καὶ ἂν ἀκολουθήσῃ τὴ μελέτη τοῦ ἀποκρυφισμοῦ θὰ μᾶς ὀφείλει εὐγνωμοσύνη, πού τὸν προετοιμάσαμε γιὰ ἄλλα σοφωτέρα ἔργα, ἀπρόσιτα στὸν ἀρχάριο. Γιὰ νὰ συμπληρώσουμε αὐτὴ τὴ σύντομη ἐκθεσι τῆς γνώσεως τῶν pentacle δίνουμε τρία ἀπὸ ἐκεῖνα, πού ὅλοι οἱ εἰδικοί θεωροῦν ἐξαισία. Κατ' ἀρχὴν τὸ ἐξάγραμμο ἢ ἄστρο τοῦ μικροκόσμου, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλήσαμε προηγουμένως.

Ὅσοι θὰ ἤθελαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ σημεῖα στηριζέως στὴν προσωπικὴ μαγεία, θὰ πρέπει νὰ χαράξουν τὸ πεντάγραμμο μὲ τὴν κορυφὴ τοῦ λευκοῦ τριγώνου ἑπάνω, στὴν πρώτη σελίδα μιᾶς περγαμνῆς καὶ πίσω θὰ γράψουμε :

1) Τὸ πεντάγραμμο στὴ μέση καὶ ἑπάνω.

2) Τὴν τρίαινα τοῦ παράκελσου στὴ μέση καὶ κάτω.

Τὸ pentacle πού εἰδικὰ ἀναφέρεται στὸ ἔργο πού ἔχει ἀναληφθῆ θὰ σχηματισθῆ καὶ θὰ χαραχθῆ στὸ κέντρο τοῦ πίσω μέρους, ἀνάμεσα στὰ δύο προηγούμενα¹.

Τὸ πεντάγραμμο καὶ τὸ ἐξάγραμμο στὰ χέρια ἐκείνου πού τὰ ἔχει μελετήσῃ ἀρκετά, πού τὰ ἔχει ἀντιληφθῆ δίνουν μιὰ ἐκφραστικὴ σύνθεσι πραγματικὰ ἀποτελεσματικὴ.

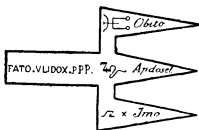
1. Γιὰ νὰ χαράξουμε τὰ pentacle πρέπει νὰ ἔχουμε μελάνι εἰδικό.

	<i>Κυριακή</i>	<i>Δευτέρα</i>	<i>Τρίτη</i>	<i>Τετάρτη</i>	<i>Πέμπτη</i>	<i>Παρασκευή</i>	<i>Σαββάτο</i>	
<i>Ἦμερες τῆς ἡμέρας</i>	1	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος
	2	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας
	3	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης
	4	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος
	5	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη
	6	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς
	7	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη
	8	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος
	9	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας
	10	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης
	11	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος
	12	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη

	<i>Κυριακή</i>	<i>Δευτέρα</i>	<i>Τρίτη</i>	<i>Τετάρτη</i>	<i>Πέμπτη</i>	<i>Παρασκευή</i>	<i>Σαββάτο</i>	
<i>Ἦμερες τῆς νύκτας</i>	1	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς
	2	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη
	3	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος
	4	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας
	5	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης
	6	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος
	7	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη
	8	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς
	9	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη
	10	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος
	11	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης	Ἐρμῆς	Δίας
	12	Ἐρμῆς	Δίας	"Ἀφροδίτη	Κρόνος	"Ἡλιος	Σελήνη	"Ἀρης

‘Υποτάσουν στη θέλησι, πού ταυτίζεται με την κοσμική ψυχική ουσία, τὸ ἀστρικό και τὰ πλήθη του.

Ἴδου ἡ τριάινα τοῦ Παράκελσου, πού θὰ χρησιμεύσῃ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα γιὰ τὴν προστασία κατὰ τῶν ἀτομικοτήτων κακῆς ποιότητος.

Εἰκὼν 22

«Ἡ τριάινα τοῦ παράκελσου, λέει ὁ Ἑλίφας Λεβί, ἀντιπροσωπεύει τὴν τριάδα. Σχηματίζεται ἀπὸ τρία δόντια πυραμοειδῆ τοποθετημένα πάνω σ' ἓνα Τ ἑλληνικό. Πάνω στὸ ἓνα δόντι βλέπουμε ἓνα γιώτα πού διασχίζει ἓνα ἡμισέληνο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά και ἓνα Π, σχῆμα πού θυμίζει τὸ ἱερογλυφικό σημεῖο τοῦ ζωδιακοῦ τοῦ Σκορπιοῦ:

Στὸ ἄλλο δόντι ὑπάρχει ἓνα ἀνάμεικτο σημεῖο πού ὑπενθυμίζει τοὺς Διδύμους τὸ Λέοντα, και κοντὰ στὸ Λιοντάρι τὸν ἀστρονομικό σταυρό. Στὸ δόντι πού βρίσκεται στὴ μέση ὑπάρχει ἡ ἱερογλυφική μορφή τοῦ οὐράνιου ὄφρος, πού ἔχει σὰν κεφάλι τὸ σημεῖο τοῦ Διός.

Κοντὰ στὸ σκορπιὸ εἶναι γραμμένη ἡ λέξι Obito, πού σημαίνει φύγε, ὑποχώρησε. Κοντὰ στὸ λιοντάρι ὑπάρχει ἡ λέξι imo, πού σημαίνει ὀπωσδήποτε, νὰ ἐπιμείνης.

Στὸ κέντρο και κοντὰ στὸ συμβολικό ὄφι εἶναι γραμμένα AP DO SEL, λέξι πού ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ σύντμησι μιᾶς σύνθετης λέξεως Καβαλιστικῆς και Ἑβραϊκῆς και ἀπὸ μιὰ λέξι κοινῆ ὀλόκληρη. Τὸ AP διαβάζεται σὰν AR, ἐπειδὴ εἶναι τὰ πρῶτα γράμματα τῆς λέξεως APXH.

Τὸ DO διαβάζεται OD. Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὶς τρεῖς πρῶτες οὐσίες καὶ τὰ σύνθετα ὀνόματα τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ OD ἐκφράζουν τὸ ἴδιο τὸ πρᾶγμα ὅπως τὸ θειάφι καὶ ὁ Ὑδράργυρος τῶν Φιλοσόφων. Πάνω στὸ μίσχο τὸ σιδερένιο, πὺ ἀποτελεῖ τὴ λαβίδα τῆς τριαινας βλέπουμε τρεῖς φορὲς γραμμένο τὸ γράμμα P, ἱερογλυφικό, φαλλικό καὶ λινγκαμικό, ἔπειτα τὶς λέξεις VLI DOX FATO.

Τὸ V τῆς λέξεως VLI εἶναι σημεῖο τῆς πενταγραμματικῆς πεντάδος καὶ οἱ τρεῖς ἐκφράσεις : LI DOX FATO σημαίνουν : Libertade, Doxa, fato. Ἡ ἀπόλυτη ἐλευθερία ἀφ' ἑνός, ἡ ἀκατανίκητη ἀνάγκη ἢ μοιραῖο ἀφ' ἑτέρου. Στὴ μέση ἡ λογική, τὸ ἀπόλυτο καβαλιστικό, πὺ ἀποτελεῖ τὴν παγκόσμια ἰσοροπία.

Ἔτσι ὁ Παράκελσος ἀναπαριστᾷ τὸ παθητικὸ μὲ τὸν σκορπιό. Τὸ ἐνεργητικὸ μὲ τὸ λιοντάρι, τὴ διάνοια ἢ τὴν ἰσορροποῦσα λογικὴ στὸ Δία, ἢ τὸν βασιλέα ἄνθρωπο, πὺ κυριαρχεῖ πάνω στὸ φίδι. Ἐπειτα ἰσορροπεῖ τὶς δυνάμεις δίνοντας στὸ παθητικὸ τὴ γονιμοποίησι τοῦ ἐνεργητικοῦ, πὺ παρίσταται μὲ τὸν ἥλιο καὶ στὸ ἐνεργητικὸ τὸ διάστημα καὶ τὴ νύχτα προκειμένου νὰ φωτισθῇ καὶ νὰ κατακτηθῇ κάτω ἀπὸ τὸ σύμβολο τοῦ σταυροῦ.

Λέει στὸ παθητικὸ : Πρέπει νὰ ὑπακούσης στὴν παρόρμησι τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ νὰ βαδίσης μαζί του μὲ τὴν ἴδια τὴν ἰσοροπία τῆς ἀντιστάσεως.

Λέει στὸ ἐνεργητικὸ : Πρέπει νὰ ἀντισταθῆς στὴν ἀκίνησία τοῦ ἐμποδίου, πρέπει νὰ ἐπιμείνης καὶ νὰ προχωρήσης. Ἐπειτα ἐρμηνεύει αὐτὰς τὶς ἀντίθετες δυνάμεις μὲ τὴν μεγάλη κέντρικὴ τριάδα — ἐλευθερία — ἀνάγκη λογική.»

Ἡ ἴδια ἡ μαγικὴ ἐφαρμογὴ πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ περιόδους ὅπως ἡ μεθοδικὴ κατασκευὴ τοῦ σχεδίου τῆς ἐπιχειρουμένης μαγικῆς ἐπιτεύξεως. Μιὰ περίοδος προετοιμασίας καὶ συμπυκνώσεως ψυχικῆς πρέπει νὰ προηγηῖται. Ἐπίσης μιὰ ἴση ἀνάπαυσι πρέπει νὰ ἐπακολουθήσῃ. Μὲ τὸν ὄρο ἀνάπαυσι πρέπει νὰ ἐννοήσουμε κάθε τι πὺ ἀπὸ τὴ φύσι του ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἀποστρέψῃ ἔξ ὀλοκλήρου τὴν προσοχὴ ἀπὸ τὸ ἐπιχειρούμενο καὶ νὰ ἐλαττώσῃ στὸ ἐλάχιστο τὴν πνευματικὴ του ἐνεργητικότητα.

Ἐποὺ χαράξῃ γύρω του ἓνα κύκλο μὲ τὸ δεξι χέρι καὶ μὲ ξύλινο κάρβουνο καὶ ἀποὺ ἐπίσης τοποθετήσῃ σὲ ἀπόστασι κοντά του μιὰ αἰχμὴ ὁποιαδήποτε (ξίφος, στιλέτο, μαχαίρι) εἰδικὰ ἀγορασμένο, θὰ μπορῇ ν' ἀρχίσῃ. Κάθε συνέντευξι θὰ μπορῇ νὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς :

Πρῶτα θὰ πρέπῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν στατικὴν κατάστασι στὴ δυναμικὴ, τὴν ἐνέργεια, πού ἐκ τῶν προτέρων ἔχει συμπυκνώσῃ, νὰ τὴν κινήσῃ. Γι' αὐτὸ μετὰ ἀπὸ μιὰ συνολικὴ ἐπίκλῃσι καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ σύντομη ὑπενθύμισι τοῦ δρόμου, πού ἔχει διανυθῆ, προχωρεῖ στὰ βαθύτερα ἐλατήρια, πού προκαλέσαν τὴν ἐνέργεια καὶ στὰ ἰδιαίτερα κίνητρα, πού καθιστοῦν ἐνδιαφέρουσα τὴν προσεχῆ ἐπίτευξι καινούργιων ἀποτελεσμάτων, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐξαρτᾶται ἡ συνέχισι τῶν ἐπιτυχιῶν.

«Χαράσει τὸ σημεῖο», διαπιστώνοντας τὸ σημεῖο πού βρίσκειται. Ἀντικειμενοποιεῖ ὅλα ἐκεῖνα, πού τὴν ἐπομένῃ θὰ συντελέσουν στὴν ἐκπλήρωσι τῆς θελήσεως, ἐνθουσιάζεται τέλος μέχρι πού ἀπὸ τὴν βαθύτερα πτυχὴς τῆς συνειδήσεως νὰ βγῇ ἡ ὀρμὴ μιᾶς καθοριστικῆς δυνάμεως γιὰ νὰ κινήσῃ τὴν αἰτιότητες, πού θὰ διευκολύνουν τὴν πραγματοποίησι...

Τότε παρεμβαίνουν κατὰ τρόπο ἐπωφελεῖ τὰ σημεῖα τῆς στηρίξεως. Τὸ ὑποκείμενο στρέφεται πρὸς τὴν ἀνατολή, συγκεντρώνεται λίγα λεπτά, κοιτάζοντας τὰ pentacle, ἀνακεφαλαιώνοντας, προχωρώντας στὴν πόλωσι καὶ στὴν συγκέντρωσι τρόπον τινὰ τῶν ἐνεργειῶν του.

Τότε μὲ τὸ βλέμμα τολμηρὰ προσηλωμένο πρὸς τὰ ἐμπρός του, λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ματιῶν, μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἐκτεταμένο, μὲ τὸ δεξι παρουσιάζοντας πρὸς τὰ ἔξω τὸ pentacle, θὰ προφέρῃ τὸ λόγο του.

Θὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν Δυνάμεις καὶ τὴν Οὐσίαις, ἐξορκίζοντάς τὴν νὰ βοηθήσουν τὴν δικὴν του δυνάμεις, θὰ ἐξορκίσῃ ὅλες τὴν Διάνοιαις, ὅλες τὴν Ἐνότητες τοῦ ὄρατοῦ καὶ ἀόρατοῦ κόσμου, πού ἀπὸ τὴ φύσι τους μποροῦν νὰ εἶναι ὠφέλιμες στὰ σχέδιά του, θὰ προστάξῃ τὸν ἀόρατο πράκτορα (πού ἡ φύσι του ἀποκαλύπτεται στὸ ὄγδοο κεφάλαιο) καὶ στοὺς ὑπερφυσικοὺς βοηθητικοὺς τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐργασθοῦν ἀδιάκοπα γιὰ τὴν ἀντικει-

μενοποίησι τοῦ ἔργου, ὑπαγορεύοντάς του σημεῖον πρὸς σημεῖον τὰ ἄμεσα ἀποτελέσματα πού θέλει νὰ ἐξασφαλίσῃ.

Πάντοτε θὰ διαπιστώσῃ τὴν ἀναπαράστασι τῆς ὑγείας του, τῆς ἀσφαλείας του, τῆς μακροζωΐας τῆς δικῆς του καὶ τῶν δικῶν του καὶ τὴν ἄρνησι του σὲ ἐνέργειες καὶ αἰτιότητες, πού προκαλοῦν κάποια δυσάρεστη κατάστασι, κάποια βλάβη ἢ ὁποιοδήποτε ἀτύχημα.

Ἄν τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ἐτοιμάζει τὸν τύπο πού ἐκφράζει τὴ θέλησί του θὰ τὸν ἐπαναλάβῃ τρεῖς φορές. Ἄν πρέπει νὰ τὸν ἐτοιμάσῃ, νὰ τὸν γράψῃ ἐκ τῶν προτέρων, γὰ νὰ τὸν διαβάσῃ τὴ στιγμὴ τῆς συνεντευξέως, θὰ πρέπει νὰ τὸν προφέρῃ ἑπτὰ φορές.

Ἡ φωνὴ του θὰ εἶναι καθαρὴ, ἀποφασιστικὴ, μὲ θέρμη καὶ μὲ διατήρησι τῆς συγκεντρωμένης βουλευτικῆς του ἐντάσεως στὸν ὑπέριστατο βαθμό.

Θὰ τελειώσῃ μὲ μιὰ σύντομη ἐπίκλησι σὲ κάποιο ἄόρατο «σεβαστό» γιὰ τὸ συνοδεύσῃ τὸ ἔργο του ἢ εἰρήνη. Θὰ πρέπει νὰ ἐπαναλάβουμῃ ἐδῶ ὅτι σὲ κάθε συνέντευξι πρέπει νὰ ἐπακολουθεῖ μιὰ χαλάρωσι. Πρέπει νὰ ξέρομῃ πὼς νὰ τοποθετηθοῦμῃ σὲ μιὰ κατάστασι χαλαρώσεως πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ ἀπόλυτη ἡρεμία. Στὴν περίπτωσι αὕτῃ εἶναι κατάλληλες οἱ θρησκευτικὲς τελετές, ἢ ἀκρόασι λυρικῶν ἀριστουργημάτων ἢ κλασσικῆς μουσικῆς ἢ ἀκόμη οἱ πιὸ παιδαριώδεις διασκεδάσεις. Θὰ πρέπει νὰ ξεύρῃ κανεὶς πὼς νὰ ἀπομονώνεται, ἀλλὰ καὶ πὼς νὰ ἀνακατεύεται μὲ τὸ πλῆθος, πὼς νὰ ἀπορροφᾶται σὲ κάποια ὕλικὴ ἐργασία ἢ σὲ κάποιο φυσικὸ σπόρο χωρὶς ἔντασι.

* * *

Ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἄσκησι, πού εἶναι ἀπαραίτητη τῆς μαγικῆς δυνάμεως, θὰ θεωρηθῇ ἀπὸ πολλοὺς πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὶς δυνάμεις τους ἢ ὅτι συμβιβάζεται δύσκολα μὲ τὶς ἀπασχολήσεις τους.

Ἄν δὲν θέλουν νὰ αὐξήσουν τὰ μέσα τους, μποροῦν τοῦλάχιστον νὰ τὰ μελετήσουν γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸ μέγιστον τῶν καλῶν ἀποτελεσμάτων.

Κάθε ἄνθρωπος διαθέτει ἓνα μέρος ψυχικοῦ δυναμικοῦ, πού ἡ ἐπίδρασί του αὐξάνεται βαθμηδόν μὲ τὴν ἄσκησι, ἀλλὰ ἔτσι ὅπως εἶναι ἀποτελεῖ ἤδη μιὰ δύναμι. Ἄς δοῦμε πὼς μποροῦμε νὰ τὴ χρησιμοποιήσουμε.

Σ' ἓνα καθορισμένο χρονικὸ διάστημα, σὲ μιὰ βδομάδα παραδείγματος χάρι, ἐκπέμπουμε μιὰ σειρά ἀπὸ σκέψεις καὶ ἐπιθυμίες, πού θὰ ἐπενεργήσουν πάνω στὸ ἀστρικό πλάνο μὲ τὶς ἀπόκρυφες ιδιότητές τους, ἢ μὲ τὸ συνδυασμένο ἀποτέλεσμα τους θὰ ἀποφύγουν αὐτὰ ἢ ἐκεῖνα τὰ τυχαῖα.

Ὁ πιὸ φευγαλέος ἰδεασμὸς — συγκεκριμένος ἢ ἀφηρημένος — ἀφίνει βαθειὰ ἴχνη καὶ συντελεῖ στὴν τροποποίησι τῶν γεγονότων, πού προετοιμάζονται.

Κάθε πρόσωπο προικισμένο μὲ κάποια μνήμη καὶ ἀμεροληψία θὰ κατορθώσῃ νὰ διαπιστώσῃ ἓνα παραλληλισμὸ ἀνάμεσα στὶς συνθήκες, πού βρίσκεται καὶ στὸν τρόπο τῆς πνευματικῆς δραστηριότητός του κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἑβδομάδων, τῶν μηνῶν καὶ τῶν ἐτῶν, πού προηγοῦνται.

Δὲν θέλουμε νὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι θὰ βροῦμε πάντα μιὰ ἀναλογία ἀνάμεσα στὶς πρρασμένες ἐπιθυμίες μας καὶ στὴν παροῦσα τύχη μας.

Ἄν δὲν ἔχουμε λάβει μιὰ εἰδικὴ ψυχικὴ μόρφωσι ἢ ἂν δὲν εἴμαστε εἰδικὰ προικισμένοι, τότε καθένας υφίσταται τὴν φαντασία τῶν ψυχικῶν του καταστάσεων καὶ μεταδίδει στὸ ἀόρατο μιὰ σειρά ἀπὸ ἀναρχικὲς παρορμήσεις, πού ἐκμηδενίζει ἢ μιὰ τὴν ἄλλη ἐπειδὴ εἶναι πολὺ διαφορετικὲς καὶ συχνὰ ἀνταγωνιστικὲς.

Ἄφοῦ δὲν δημιουργοῦμε ἔτσι καμιὰ ἰσχυρὴ δυναμικότητα δὲν θὰ δοκιμάζουμε ἐκπληξὶ διαπιστώνοντας ὅτι τὰ γεγονότα, πού ἐπέρχονται προχωροῦν διαφορετικὰ ἢ καὶ ἀντίθετα ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἐπιθυμούσαμε. Οἱ παρορμητικοί, πού ἡ ἀπελευθερωτικὴ τους συνείδησι κοιμᾶται καὶ ἀφήνει στὸ ὑποσυνείδητο τὴν κατευθυντικὴ πρωτοβουλία, εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν περιστάσεων, πού δημιουργοῦν τὶς περιστάσεις, πού ἀπασχολοῦν τὸ μυαλό μ' ἓνα συγκεκριμένο σκοπὸ.

Οἱ ἰδέες, πού κυκλοφοροῦν στὸ πνεῦμα μποροῦν νὰ προέλ-

θουν από ψυχικές αισθήσεις, από συγκινήσεις γεννημένες στο άσπρικό, ή μπορεί να καλλιεργηθούν από τὸ παιγνίδι τῶν ἰκανοτήτων τοῦ πνεύματος.

Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς προέρχονται ἀπ' ἔξω, ἀφοῦ ἐκπεμφθούν ἀπὸ ἄλλες πνευματικότητες. "Ἄλλες γεννῶνται μὲ τὴν παρόρμησι ἐπιδράσεων προσειλυμένων ἀπὸ τὶς προηγούμενες σκέψεις μας. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ καθορίζουν ἐπιθυμίες — συνειδητὲς ἢ ἐνστικτώδεις — ποὺ ἡ δύναμι ἀποτελεσματικότητός τους ἔχει σὰν μέτρο τὴ διάρκεια καὶ τὴν ἔντασί τους. "Ὅσο καὶ ἂν εἴμαστε ἐπιταχτικά συγκινημένοι ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς παρορμήσεις καὶ ἀπὸ τὶς ἐξωτερικὲς, θὰ πρέπει νὰ δεχθούμε ὅτι ἐπηρεαζόμεστε ἀπὸ μιὰ μοιραία σειρά νόμων αἰτιωδῶν.

Γιὰ νὰ ἀντισταθούμε σ' αὐτὴ τὴ σειρά καὶ νὰ γίνουμε ἕνα κέντρο ἐκούσιας δημιουργίας ἰκανῆς νὰ ἐπιδράση, σ' ἕνα μέρος ἢ στὸ σύνολο τῆς καταστάσεως, ποὺ ἐπιθυμοῦμε, θὰ πρέπει νὰ μάθουμε νὰ κατευθύνουμε τὶς σκέψεις μας.

"Ὅστε εἶναι γνωστὸ ὅτι ἄχι μόνο ἐπενεργεῖ ἐξωτερικὰ ἐπάνω μας ἀλλὰ καὶ ἐπάνω σ' ἐκείνους, ποὺ ἀναφέρεται ἡ σκέψι μακριὰ καὶ δημιουργεῖ ἔτσι μιὰ δύναμι ἐλκύσεως ἀνάμεσα στὶς πνευματικότητες ποὺ ἔχουν τὸν αὐτὸ παλμικὸ τόνο ἢ ἐμφανίζουν τουλάχιστον κάποια ὁμοιότητα, ποὺ θὰ εἶχε ἐπίσης ἕνα εἶδος ἐπιδράσεως πάνω στὶς δευτερεύουσες αἰτίες, πάνω στὸν ἴσθ τῶν γεγονότων.

"Ὁ σκεπτικὸς θὰ πεισθῆ παρατηρῶντας ὅτι ὅλα συμβαίνουν σὰν νὰ ἦταν σωστὸ αὐτό. "Ἄλλωστε θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἐρμηνεύσῃ αὐτὸ κανεὶς ἀπλυστάτα μὲ τὶς ἐπιδράσεις τὶς τηλεψυχικῆς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐξετάζεται ἀπομονωμένη. Τὸ νὰ προσελκύῃ κανεὶς πρὸς αὐτὸν τὶς πνευματικότητες μὲ σχέδια, μὲ ἔργα, μὲ ἐπιθυμίες, μὲ αἰσθήματα, ποὺ ἐκπέμπει, μήπως αὐτὸ δὲν σημαίνει, ἂν ὄχι δημιουργία τῶν περιστάσεων, τουλάχιστον ἐξέλξει τοῦ σχεδίου ὅπου οἱ ἀντιλήψεις μποροῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν πραγματοποίησί τους.

"Ἄν συμβαίνει αὐτό, ἡ πολλαπλότητα τῶν ψυχικῶν μας καταστάσεων ἀποτελεῖ τὴν μόνη αἰτία τῆς ἀποτυχίας ἢ τοῦ ὅτι δὲν ἐπιτυγχάνουμε αὐτό, ποὺ θὰ εἶχαμε εὐχρηθῆ. Πράγματι δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἐπιθυμοῦμε ἕνα πρᾶγμα πρέπει ἐπίσης νὰ μὴν ἐπιδιώ-

κουμε ἢ νὰ μὴ σχεδιάζουμε ταυτόχρονα ἕνα ἄλλο ἀνταγωνιστικὸ — καὶ ὁμως αὐτὸ εἶναι τὸ βασικὸ μας ἐλάττωμα.

Πράγματι τὸ νὰ θέλουμε ταυτόχρονα τὴ φυσιολογικὴ ἰσοροπία, τὴ σταθερὴ εὐεξία τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας καὶ ἔντονες αἰσθητικὰς ἀπολαύσεις, τὸ νὰ ἐπιθυμοῦμε ταυτόχρονα τὰ φῶτα τῆς γνώσεως καὶ τὶς παθητικὰς ἱκανοποιήσεις, τὸ νὰ ἀναζητοῦμε παράλληλα τὴν αἰσθητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ κολοσσιαία περιουσία, τὸ νὰ ἰσχυρίζομαστε ὅτι ἐκπληρώνουμε ἕνα μεγαλειόβολο ἔργο καὶ νὰ ζοῦμε σ' ἕνα φλογερὸ ἔρωτα, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐκπέμπουμε ταυτόχρονα δύο ρεύματα δυνάμεως, ποὺ τείνουν νὰ οὐδετεροποιηθῶν.

Ἐὰς παρατηρήσουμε ὅτι ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ βαθμὸ τῆς διανοητικότητος καὶ τῆς μικρῆς ἢ μεγάλης ἀποδώσεως τῶν προσόντων μόνον οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν περισσότερη συνέπεια στὶς ἰδέες, ὅτι μόνον αὐτοὶ βλέπουν τὸν πλήρη παραλληλισμὸ ἐκείνων, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ ἐξασφαλίσουν καὶ ἐκείνων, ποὺ συμβαίνει.

Ἡ συνέπεια αὐτὴ στὶς ἰδέες φαίνεται πῶς συχνὴ στοὺς ἄνθρωπους μὲ ἰσχυρὸ χαρακτῆρα, παρὰ στὰ ἄτομα μὲ τὴν πολὺ καλλιεργημένην πνευματικότητα.

Αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ διατηροῦν λεπτότερες καὶ εὐρύτερες ἀντιλήψεις, ἀλλὰ γενικῶς διασκορπίζονται σὲ χίλιες ἀποχρώσεις, ἐνῶ ὁ πρωτόγονος, ἂν ἔχει ἕνα ἔντονο χαρακτῆρα, ἐκπέμπει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν σκέψεών του πρὸς μία συγκλίνουσα κατεύθυνσιν — σύμφωνα μὲ τὴν φράσιν ἐνὸς χιουμορίστα «δὲν ἔχει ἀρκετὰς ἰδέας γιὰ ν' ἀλλάξῃ συχνά».

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς ἀντιθέσεως μεταξὺ τῆς ὑλικῆς μετριότητος καὶ τῆς ἠθικῆς ὑπεροχῆς ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς προτιμήσεως, ποὺ δείχνει τὸ χρυσάφι σὲ μερικὰ πνεύματα ἄξεστα ἀλλὰ ἐπίμονα.

Εἶναι συχνὴ ἡ περίπτωσις ἀτόμων, ποὺ ἔχουν τὶς προϋποθέσεις νὰ ἀσκήσουν μιὰ πολὺ ἰσχυρὴ ψυχικὴ ἐπίδρασις πάνω στὸ δυναμικὸ ἐπίπεδο καὶ ὁμως εἶναι ἄγνωστος σ' αὐτοὺς ἡ μελέτη τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης — ποὺ οἱ νόμοι τῆς ἐπενεργοῦν ὑποσυνείδητα.

Τοὺς βλέπει κανεὶς μὲ μιὰ ἐπίμονη προσπάθεια νὰ ἐπιτυγ-

χάνουν, παρά τὰ ἐμπόδια ἐκεῖνα πού δὲν ἐπιθυμοῦν. Ἄλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχουν προβλέψει ὅλα ἐκεῖνα, πού θὰ μπορούσαν νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἰδέα τους κάνουν τὴν πικρὴ διαπίστωση ὅτι μετὰ ἀπὸ χρόνια μόχθου, πού ἀκολουθήθηκε ἀπὸ ἐπιτυχίες, συνάντησαν περιστάσεις ἀντίθετες, πού δὲν εἶχαν ποτὲ ὑπολογίσει, ἀλλὰ πού λίγη φρόνησι θὰ τοὺς τις ἀποκάλυπτε καὶ ἀπορρέουν λογικά ἀπὸ τὴν ψυχικὴ τους ἐνέργεια.

Χωρὶς ἄλλη ἐνόηθησι τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ μᾶς θὰ δημιουργήσῃ μιὰ κάποια εὐτυχία, ἂν προσανατόλιζε τὴν πνευματικὴ του ἐνέργεια. Ἄλλὰ γοητευμένοι ἀπὸ κάθε φῶς καλῶς ἢ κακῆς ποιότητος, πού λάμπει στὸ δρόμο μας, θύματα τῶν κοινῶν ἰδεῶν, πού ἐταναλαμβάνονται ἀπὸ τὸ πλήθος σχετικὰ μὲ ὅτι ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχία, βέβαιοι πὼς ὅ,τι προτιμητέο ὑπάρχει δὲν θὰ διέφερε ἀπὸ ἐκεῖνο, πού πιστεύουν οἱ κοινοὶ θνητοὶ σπαταλοῦν καὶ χρησιμοποιοῦν τὶς δυνάμεις τους στὴν ἐπιδιώξι ἑνὸς ἰδανικοῦ κοινοῦ, πού πολλὰ φορὲς φθάνουν, ἀλλὰ τότε διαπιστώνουν πὼς εἶναι ἄδειο ἢ καὶ ὀδυνηρό.

Ἄπ' ὅσα προηγούνται φαίνεται ἡ σπουδαιότητα τῆς σταθερῆς κατευθύνσεως τῆς σκέψεως σὲ τρόπο ὥστε νὰ καθορίσῃ τὸ σύνολο τῶν προϋποθέσεων, πού ἀπαιτεῖ ἡ ἁρμονία τῆς ζωῆς : Φυσικὴ κατάστασι ἱκανοποιητικὴ, συνεχῆ πρόοδο τῶν ἱκανοτήτων, περιστάσεις εὐνοϊκὲς γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῶν ἀπαραιτήτων ὑλικῶν μέσων γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῆς ζωῆς, πού ἐπιθυμοῦμε, σχέσεις μὲ πρόσωπα ἱκανὰ νὰ προσανοσθῶν στὶς διαφορὰς ἐπιδιώξεις μας, νὰ ἐννοήσουν τὶς ὑποθέσεις μας, νὰ μᾶς ἐκτιμήσουν ὅπως ταιριάζει, νὰ μᾶς ἀντιληφθῶν, νὰ ἀνταποκριθῶν στὰ αἰσθηματὰ μας νὰ ἑναρμονισθῶν μὲ τὶς συναισθηματικὰς, πνευματικὰς πού ἠθικὰς κλίσεις μας.

Ἀπωθήσεις : Δηλαδή δυσχέρεια συνάψεως σχέσεων μὲ μᾶς καὶ ἐμπιστοσύνης ἐκ μέρους ἐκείνων, πού ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς προηγούμενους θὰ μᾶς ἦταν δυσάρεστη καὶ βλαβερή.

Ἄς συνοψίσουμε ὅλα αὐτὰ σὲ ἓνα μόνο τύπο :

Νὰ ἐκπέμπουμε συγκλίνουσες ἀντιλήψεις.

Τὸ νὰ νὰ ἐκπέμπουμε συγκλίνουσες ἀντιλήψεις σημαίνει συνεχῆ μετάδοσι στὸ πνευματικὸ καὶ ἀστρικὸ ἐπίπεδο μιᾶς δεσμίδος καθοριστικῶν ὄρων, δημιουργικῶν πρακτόρων, πού συμπλη-

ρώνει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ πὺν ἡ ἀναλογία τοὺς ἔχει τὴ δύναμι νὰ παράγη στὸ μᾶξιμουμ ἀποτελέσματα στὸν ἐλάχιστο χρόνο.

Τὸ νὰ ἐκπέμπη κανεὶς συγκλίνουσες ἀντιλήψεις σημαίνει ἐπίσης ὅτι ἀποφεύγει κάθε ψυχικὴ ἐπίδρασι, πὺν περιέχει στοιχεῖα ἀνταγωνιστικά, σημαίνει ἐξαφάνισι κάθε ἀνώφελος σπατάλης πνευματικῆς δυνάμεως.

Τὸ νὰ ἐκπέμπη κανεὶς συγκλίνουσες ἀντιλήψεις σημαίνει ὅτι καθοδηγεῖ τὴ σκέψι του σὲ τρόπο ὥστε τὰ διάφορα ἀπομονωμένα ἀντικείμενα, πὺν θὰ ἀγκαλιάσῃ, νὰ βοηθοῦν στὴν πραγματοποίηση τοῦ ἴδιου γενικοῦ σκοποῦ.

Γι' αὐτὸ θὰ χρειασθῆ νὰ κυριαρχήσῃ μέσα μας τὸ ὄν μὲ τὴ λογικὴ πρωτοβουλία πάνω στὸ ἐνστικτῶδες ὄν. Τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ εἶναι τὸ νὰ προσπαθῆσῃ κανεὶς νὰ ὑποκαταστήσῃ τὴν ἀναρχία τῶν ποικίλων σκέψεων του μὲ μιὰ κατευθυντικὴ προσπάθεια τῆς προσοχῆς.

Τὸ ἔργα μας ἡ Δύναμι τῆς Θελήσεως δίνει κατευθύνσεις σχετικὲς στοὺς ἀρχαρίους, ὥστε νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ περάσουν ἀνάμεσα στοὺς πολυάριθμους ὑφάλους τῆς ψυχικῆς ἀναπτύξεως καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ στίς πὺν ἀδύνατες θελήσεις νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν κυριαρχία τοῦ αὐτοματισμοῦ δύναμι.

* *

Πρὶν ἀρχίσουμε αὐτὸ τὸ κεφάλαιο παραθέτουμε μιὰ ἐρώτησι, πὺν θὰ προκύψῃ πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσί του.

Δὲν θὰ μπορέσουμε, ὅταν πλησιάσουμε τὴν ἀπόκρυφὴ ἐπιστήμη μὲ τὴν προοπτικὴ νὰ ἀντλήσουμε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα μέσο ἐνεργείας ;

Ναὶ δίχως ἀμφιβολία εἶναι αὐτὸ ἐδῶ. Συνίσταται στὴν ἀπλοποιημένη νόθετησι τῆς ὀλοκληρωτικῆς μαγικῆς ἐφαρμογῆς, πὺν εἶναι προσιτὴ μόνο στοὺς πιστοὺς τῆς τετραδικῆς ἀσκήσεως.

Ἄν καὶ προσπαθοῦμε νὰ ἀπομακρύνουμε κάθε στοιχεῖο ἰδιαίτερα ἐπικίνδuno βάζουμε κάποια ἐπιφύλαξι στὴ νοσηρὴ χρῆσι ἢ κατάχρησι, πὺν μπορεῖ νὰ συμβῆ στὴ συνεχῆ χρησιμοποίησι τῶν μέσων αὐτῶν.

Εἴτε πρόκειται νὰ ἐπιδράσουμε πάνω σὲ κάποιον ἢ νὰ μαγνητίσουμε τὴν πραγματοποίησι ἐνὸς σκοποῦ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνουν οἱ ἐπόμενες προετοιμασίες :

1) Πάνω σ' ἓνα φύλλο χαρτιοῦ ἕνας τύπος, ποὺ ν' ἀποτελεῖται ἀνάλογα μὲ τὴ πρωτοβουλία του ἀπὸ ὄρους, ποὺ ὑπενθυμίζουν καθαρὰ στὸ πνεῦμα του ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα κέντρο ψυχικῶν ἐκπομπῶν. Θὰ πρέπει νὰ βυθισθῇ μέσα σὲ ἕνα ἀόρατο αἰθερικό, ἀστρικό καὶ πνευματικό ὠκεανό, ποὺ μέσα στὰ βάθη του αὐτὲς οἱ βουλευτικὲς προβολὲς ἀσκοῦν μιὰ ἄμεση ἐπίδρασι. Θὰ πρέπει ὁ ἀόρατος πράκτορας, ποὺ τὸν περιβάλλει, νὰ ἔχη σὰν πρωταρχικὴ λειτουργία νὰ ἀναπτύξῃ μέσα στὴν ἀντικειμενικότητα τὶς ἀνθρώπινες ἐπιδιώξεις.

2) Πάνω σ' ἓνα ἄλλο φύλλο χαρτιοῦ χρειάζεται ἡ ἀκριβὴς καὶ πλήρη περιγραφή τοῦ πράγματος, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ, δίχως νὰ παραλείψῃ νὰ τονίσῃ ὅτι τὸ θέλει αὐτὸ χωρὶς νὰ βλάψῃ τὴν ἀκεραιότητα τῆς υἰείας του, τὰ ὑλικά συμφέροντά του, μὲ μιὰ λέξι χωρὶς καμιὰ διαταραχή.

Εἶναι πολὺ σημαντικό τὸ νὰ καθορίσῃ ἀκριβῶς τὸ ἀντικείμενο τῶν ἐπιθυμιῶν του.

3) Πάνω σ' ἓνα τρίτο φύλλο χαρτιοῦ, ἀφοῦ τὸ συνδυάσουμε θὰ πρέπει νὰ ἔχουμε ἕνα σημεῖο στήριξεως, δηλαδὴ μιὰ μορφή, ποὺ νὰ συμβολίζῃ ὅσο τὸ δυνατόν καθαρώτερα αὐτό, ποὺ ἐπιθυμοῦμε.

Στὴν κατάλληλη στιγμή ὁ πειραματιζόμενος, ποὺ ἡ ἐπιδίωξι του, οἱ ἐφαρμογὲς του θὰ πρέπει νὰ μὴν εἶναι γνωστὲς σὲ κανένα, θὰ σταθῇ στὴν ἀρχὴ ὄρθιος, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πάνω στὸ σύμβολο στήριξεως. Χωρὶς νὰ βιάζεται θὰ ἀνακαλέσῃ νοερά ὅλες τὶς συνθήκες, ποὺ τὸν ἔκαμαν νὰ θέλῃ αὐτό, ποὺ θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ θὰ συνεχίσῃ αὐτὴ τὴ διαδικασία μέχρι τὴ στιγμή, ποὺ θὰ ἐκδηλωθῇ μέσα του ἡ πῶ ἐντονη ἐπιθυμία.

Συνεχίζοντας νὰ κατευθύνῃ τὴ σκέψι του καὶ γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ συνθετοποιήσῃ μὲ μιὰ σύντομη διαδικασία τὴν διδασκαλία τοῦ παρόντος ἔργου θὰ πάρῃ τὸν τύπο νούμερο 1 καὶ θὰ τὸν διαβάσῃ πολλὰς φορὰς δυνατὰ προσπαθῶντας νὰ παραστήσῃ καθαρὰ τὴν ἔννοια.

Ἐπειτα ἀφοῦ εἰσέλθῃ στὴν κατάστασι τῆς ψυχικῆς δραστηριότητος θὰ πρέπῃ νὰ καθήσῃ ἄνετα καὶ νὰ κατασκευάσῃ τὴν πνευματικὴν του εἰκόνα, νὰ τὴν παρατηρήσῃ προσεκτικὰ καὶ μὲ μιὰ ἤρεμην προσπάθειαν θελήσεως, λέγοντας : «Καθορίζω αὐτὸ ἐδῶ. Προσελεύω κοντὰ μου αὐτό. Κινῶ τοὺς πράκτορες, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ φέρουν αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμῶ κλπ. Μετὰ ἀπὸ εἴκοσι περίπου λεπτὰ — ἂν δὲν ὑπάρξῃ καμιά ἐξαιρετικὴ σύντομη ἀνάπτυξι τῆς εὐχέρειας συγκεντρώσεως καὶ ἀντικειμενοποιήσεως — ἡ προσοχὴ κάμπτεται, ἀλλὰ ἂν ἡ ἐφαρμογὴ ἔχει ἀκολουθήσει πιστὰ τοὺς κανόνες ἡ ἐπιθυμία εἶναι ἀκόμη πολὺ ζωηρὴ. Γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ σύνολό της πέρνουμε τὸν τύπο νούμερο 2, τὸν διαβάζουμε πολλὰς φορὰς, γιὰ νὰ χαράξουμε τοὺς ὅρους μέσα στὴ μνήμη.

Ἐπειτα τὸν ἐπαναλαμβάνουμε σὲ ὕψος προσταγῆς, ἤρεμα καὶ ἐπιταχτικά.

Τὸ σημεῖο στηρίξεως ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρῶτὴν συνέντευξι χρησιμεύει σὲ δυὸ πράγματα ἀκόμη. Πρῶτον γιὰ νὰ κατευθύνῃ πρὸς τὶς ἐπιτεύξεις, ποὺ ἐπιδιώκουμε, τὴν δύναμι τῶν ἐπιθυμιῶν, ποὺ ἔχουν κατασταλαῖ.

Μποροῦμε νὰ ἀντιγράψουμε τὸ σύμβολο αὐτὸ πάνω σὲ μιὰ σελίδα σημειωματαρίου, νὰ τὸ καρφώσουμε στὸν τοῖχο τοῦ δωματίου, τοῦ γραφείου κλπ. Τῇ στιγμῇ ποὺ νοιώθουμε μιὰ παρορμητικὴ ὄθησι, ποὺ τείνει στὴν ἱκανοποίησι ἑνὸς μηδαμινοῦ πράγματος κατευθύνουμε τὸ βλέμμα πάνω στὸ σύμβολο στηρίξεως ἐκφράζοντας νοερὰ κάτι παρόμοιο :

«Χρησιμοποιῶ τὴ δύναμι αὐτῆς τῆς ἐπιθυμίας, γιὰ νὰ ἐπισπεύσω τὴν ἀπόκτησι ἐκείνου, ποὺ πρὶν ἀπ' ὅλα ἐπιδιώκω».

Δεύτερον, ὅταν σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε στιγμῇ ἐπανέλθῃ στὴ συνείδησι ὁ συνδυασμὸς τῶν ἰδεῶν, τὸ ἀντικείμενο ποὺ ἐπιθυμοῦμε, κοιτάζουμε πάλι τὸ σύμβολο στηρίξεως λέγοντας :

«Ἡ πραγματοποίησί του βρίσκεται στὸ δρόμο τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ θέλησί μου θὰ πραγματοποιηθῇ, ἢ κάτι παρόμοιο.»

Δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσουμε ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνουμε καθημερινὰ αὐτὴ τὴ διαδικασία μέχρι τὴν πλήρη ἱκανοποίησι.

Ὅσοι μποροῦν νὰ διαθέτουν χρόνο θὰ προχωρήσουν διαφορετικά.

Ἄφου τακτοποιήσουν τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν διαταραχθοῦν κατὰ τὴ διάρκεια δέκα, δεκαπέντε, εἴκοσι, τριάντα ἡμερῶν καὶ νὰ ἀπομακρύνουν ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερο ἀριθμὸ ἀπασχολήσεων, θὰ χωρίσουν τὴν ἡμέρα τους σὲ τρία στάδια :

1. Ὕπνος.

2. Ἀναζήτησι αἰσθητικῶν ἐντυπώσεων, πὺ δημιουργοῦν μιὰ κατάστασι ἔντονης ἐσωτερικῆς παλμικῆς κινήσεως.

3. Ψυχικὴ ἐνέργεια.

Ἄν ὁ ὕπνος εἶναι ἥρεμος, βαθύς, ὁμοιόμορφος, ἀφήνει νὰ συσσωρευθῇ νευρικὴ δύναμι στὸν ὑψιστο βαθμὸ. Μετὰ τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτὴ ἀποταμιεύουν ἓνα μέρος ἐνεργείας στὴ στατικὴ κατάστασι, πὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν μὲ διάφορους τρόπους.

Θὰ πρέπη κατ' ἀρχὴν νὰ προειδοποιήσουμε τοὺς πειραματιζομένους ὅτι ἂν δὲν εἶναι ἰσχυροί, ὅταν δοκιμάζουν τὴ μεγαλύτερη ἐσωτερικὴ ταραχὴ, νὰ διατηρήσουν ἐξωτερικὰ μιὰ ἀπόλυτη ἡρεμία καὶ νὰ σκεφθοῦν ψύχραιμα, ὃ τεχνιτὸς δυναμισμὸς τῆς νευρικῆς ἐντάσεως ὀδηγεῖ σὲ παρορμήσεις, πὺ δύσκολα συγκρατοῦνται.

Οἱ ὑπερβολικὰ φλύαροι, ὅσοι ἐξωτερικεύονται — πὺ εἶναι ὅμως προικισμένοι στὸ ζήτημα τῆς ἐνεργείας, εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἀξιοποιήσουν τὴ θέλησι γιὰτὶ ἐπικρατεῖ ἡ παρόρμησι. Σπαταλοῦν τὶς δυνάμεις τους καὶ στεροῦνται ἀποτελεσματικότητος ἐπειδὴ στεροῦνται βουλευτικῶν προσπαθειῶν. Σ' αὐτοὺς κυριαρχεῖ τὸ ἀστρικό σῶμα πάνω στὸ διανοητικό.

Γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὴ σύγκρισι Πάπυς, (ἀμαξηλάτης — διάνοια. Ἄλογο = ἀστρικό. Ἄμαξα = ὄργανισμός] ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ὁ ἀμαξηλάτης σταθερὰ παρασύρεται ἐκεῖ ὅπου θέλει τὸ ἄλογο καὶ δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὸ ὀδηγήσῃ.

Μποροῦμε νὰ ἀξιοποιήσουμε τὸ κέντρο τῶν ἐπιθυμιῶν, τὸ ἀστρικό σῶμα, εἴτε μὲ μιὰ ἐκούσια προσπάθεια, μὲ μιὰ σειρά αὐθυποβολῶν, πὺ προέρχονται ἀπὸ τὴ διάνοια (εἶναι αὐτὸ πὺ ἀποδείχθηκε στὴν πρώτη μέθοδο) εἴτε ἀφήνοντας τὴ φαντα-

σία νὰ ἀναπτυχθῆ, εἴτε τέλος μὲ τὴν ἀντίδρασι διαφόρων αἰσθητικῶν ἀντιλήψεων, εἴτε μὲ τὴ βαθειὰ ἀναπνοή. Ἴδου μιὰ ταχτική συνδυασμένη γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό.

1. Δ ι α τ ρ ο φ ῆ : Στεγνή, κατὰ τὸ τὸ ἥμισυ ἀπὸ κρέας καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ φυτικά.

2. Ἐ ν α π ν ο ῆ : Βαθειὰ μεθοδική, σύμφωνα μὲ τὸ ἐγγχειρίδιο τοῦ Μύλλερ, ἢ σύμφωνα μὲ ἄλλο ἀνάλογο.

3. Ἀ ν τ ι λ ῆ ψ ε ι ς ὀ σ φ ρ ῆ σ ε ω ς : Μεῖγμα μοσχοκάρυδου καὶ ἠλέκτρου.

4. Ἀ κ ο υ σ τ ι κ ἔ ς ἄ ν τ ι λ ῆ ψ ε ι ς : Ζωηρὴ μουσική: Ἐμβατήρια, ρυθμικοὶ χοροί. Περιγραφικὴ μουσικὴ καὶ ἐμπρεσιονιστικὴ (Ντεμπισύ, Κρίχ κ.λ.π.)

5. Ἀ ν τ ι λ ῆ ψ ε ι ς ἄ φ ῆ ς : Διατήρησι τῆς θερμοκρασίας μέχρι εἴκοσι ἢ εἰκοσιπέντε βαθμούς.

Εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ δίαίτα, πὺν συνιστᾶται (μὴ τοξικὴ) θὰ εἶναι παροδική, κατὰ τὴν περίοδο μόνο τῶν πειραμάτων. Ἐπίσης θὰ εἶναι συνετὸ νὰ τὴν συμπληρῶνουμε πότε πότε μὲ μιὰ δίαίτα ὑγρῶν.

Μετὰ τὸ πρῶτο γεῦμα ὁ πειραματιζόμενος θὰ βγῆ ἔξω. Θὰ ἀρχίσῃ μιὰ πορεία πολὺ γρήγορη. Ἐπειτα θὰ ἐπιδιώξῃ τοὺς αἰσθητικοὺς ἐρεθισμοὺς, πὺν ὑποδείξαμε, κυρίως τὴ μουσικὴ. Ἐπειτα θὰ προχωρήσῃ στὴν καθημερινὴ πνευματικὴ ἀκτινοβολία. Ἡ ἀπομόνωσι καὶ ἡ πνευματικὴ ἀδράνεια μέχρι τὴ στιγμὴ τοῦ πειραματισμοῦ βοηθοῦν πολὺ.

Μὲ τὸν ὕπνο, μὲ τὴ δίαίτα καὶ τὶς αἰσθητικὰς διεγέρσεις πρέπει νὰ συμπυκνώσῃ τὶς δυνάμεις του καὶ νὰ τὶς δυναμοποιήσῃ.

Ἄλλα αὐτὰ ὅμως θὰ ἦταν μάταια, ἂν δὲν ἀποφάσιζε νὰ ἀπέχῃ ἀπόλυτα ἀπὸ κάθε ὀμιλία, ἀπὸ κάθε ἐνέργεια καὶ ἀπὸ κάθε σπατάλη τῶν παλμικῶν κινήσεων.

Κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἡμέρας, πὺν θὰ ἔχῃ φθάσει ἔτσι στὸ ὑψηλότερο σημεῖο δυναμισμού θὰ φέρῃ στὴ μνήμη ὅλα τὰ ἐλατήρια, πὺν τὸν ὠθοῦν στὴν ἐπιθυμία καὶ στὶ θήλησι. Ἐπειτα θὰ κατασκευάσῃ τὴν πνευματικὴ εἰκόνα, ὅπως ἤδη ἔχει ἐρμηνευθῆ καὶ θὰ τὴν προβάλλῃ μὲ ὄλη του τὴν παλμικὴ ἔντασι. Οἱ

προηγούμενες; υποδείξεις; υποβοηθούν στην συγκέντρωσι και στην ακτινοβολία.

Τὸ 11 κλειδί τοῦ Ἑρμῆ δείχνει τὴν ὑπεροχὴ τῆς σκέψεως πάνω στὴ ζωώδη δύναμι, πὺ φαίνεται ὅτι βασιλεύει ἐδῶ κάτω. (βλέπε εἰκ. 23...)

Τὸ ἱερογλυφικὸ αὐτοῦ τοῦ κλειδιοῦ εἶναι μιὰ νέα, πὺ ἢ

Τὸ πρῶτο κλειδί τοῦ Ταρό
(βλ. κεφάλαιον πρῶτο)

Εἰκ. 23
Ἡ δύναμι, τὸ 11ο
κλειδί τοῦ Ταρό

χτενισιά τῆς μοιάζει μὲ τὸ χτένισμα τοῦ ἀνθρώπου τῆς πρώτης σελίδος τοῦ Ταρό και κρατάει, δίχως προσπάθεια μυϊκή ἀνοικτὸ τὸ στόμα τοῦ λιονταριοῦ. Τὸ σημεῖο τοῦ ἀπείρου συμβολίζει ἐδῶ τὴν ἀπροσμέτρητη δύναμι νῶν ψυχικῶν ἐνεργειῶν και τῶν ὑπερφυσικῶν, πὺ κυβερνοῦν ἄορατα τὸν κόσμον τῶν στοιχείων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ, ΚΑΤΑΠΙΕΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ὁ μάγος μαγνητίζει τις ἐπιδράσεις, πὺν τὸν βάζουν πάνω στὸν πιὸ αἰσιο δρόμο. Ἡ ἐπιμονὴ γοητεύει τις ἀντιστάσεις.— Ὁ ἐξωτερικὸς ἐμπειρισμὸς — Ἀπαραίτητο, τὸ ἀκλόνητο θάρρος. Τὸ ἀνεστραμμένο πεντάγραμμο, πὺν ἐκρφάζει τὴν ψυχικὴ σκλαβιά.— Τὸ ἀπελευθερωτικὸ ξύπνημα. Ὑπνωτισμὸς, ψυχολογικὴ κυριαρχία, τηλεψυχικὴ κυριαρχία. Τὸ δωδέκατο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ. Οἱ δύο ἀντιστρόφως ἀνάλογες ἔννοιές του.— Ἡ ὑποταγὴ τοῦ κατωτέρου ὑποσυνείδητου καὶ ἡ διέξοδος πρὸς τὴν ὀριστικὴν ἡρεμία.

Θὰ χρειάζοταν μιὰ ἔννοια αἰτιολογικὴ τόσο ἄμεμπτη ὅσο καὶ φωτισμένη γιὰ νὰ μπορῆ νὰ καυχηθῆ ὅτι ρυθμίζει μὲ τόση ἀκρίβεια τὴ διαδικασία τῶν ἐφαρμογῶν, πὺν ἀκολουθοῦμε, πὺν ἀντικειμενοποιοῦνται ἀκριβῶς ὅπως περιμένουμε. Οἱ πειραματιζόμενοι δὲν θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ ἀποτρέπωνται ἀπὸ τις ἐπιφανειακὰς ἀντιθέσεις, πὺν θὰ ἐκδηλώνονται ἀνάμεσα στὶς πιθανότητες καὶ τις καταστάσεις, πὺν ἐκδηλώνονται κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς περιόδου ἀπόκρυφης ἐνεργείας. Συχνὰ ἐπιβάλλεται ἕνας δρόμος, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε πάντοτε, πὺν ὁδηγεῖ πιὸ ἄμεσα ἀπὸ ὅσο ὁ δρόμος, πὺν εἶχαμε προτιμήσει γιὰ τὴ πραγματοποίησι τῆς θε-

λήσεως. Ἡ ἀσυμφωνία τῶν περιστάσεων μὲ τὴν ἐπιταγὴ τοῦ λόγου μπορεῖ νὰ σημαίνει τὴν πρόσκρουσι σὲ κάποια ἀπρόβλεπτη δυσκολία. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ δεχθοῦμε ὅτι ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς μαγικοὺς ἐξορκισμοὺς μιὰ σειρὰ αἰτιῶν ἀντικαθιστᾷ ἐκείνους, πὺν κατ' ἀρχὴν θεωροῦσαν σὰν τὸ πιὸ σύντομο δρόμο πρὸς τὸν τελικὸ σκοπὸ.

Ὅπωςδήποτε ὁμως ἐπιβάλλεται ἡ ἐπιμονή, πὺν σιγὰ σιγὰ γοητεῦει τὶς ἀντιστάσεις, ἀποστρέφει τὶς ἀντίθετες ἐπιδράσεις, φθείρει τὰ ἐμπόδια καὶ ἀφήνει ἀμέσως τὸ σκοπὸ νὰ ἐκπληρωθῇ, ἐνῶ μέχρι τότε φαινόταν μακρυνός. Αὐτὸ τὸ ἀτρόμητο θάρρος καταδικάζει ὅλες τὶς ἀντιδραστικὰς προσβολὰς, μὲ τὶς ὁποῖες ὁ ἀνταγωνισμὸς τείνει νὰ καταστρέψῃ τὸ σκοπὸ.

Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιμέλεια, ἀνάλογη πάντοτε μὲ τὴν ἐσωτερικὴ ἀναρχία, ἀφοσιώνεται βαθμηδὸν ὅσο κατορθώνει ὁ πειραματιζόμενος νὰ κυριαρχήσῃ πάνω στὸν ἀτομικὸ ψυχισμό του. Ὡστε ἐκεῖνος, πὺν μπροστὰ στὸ δίλημμα νὰ ὑπομείνῃ τὸ μὴ — ἐγὼ του ἢ νὰ τὸ κυριαρχήσῃ — ἀποφασίζει νὰ πάρῃ τὸ σκῆπτρο τῆς ἐλευθερίας θὰ παρατηρήσῃ δίχως φόβο ἢ ταραχὴ τὰ ἀντίθετα συμπτώματα καὶ θὰ τὰ ἐρμηνεύσῃ σὰν ἐπίκλησι στὴ διάκρισι μιᾶς ὁποιασδήποτε ἀνεπάρκειας, σὰν πρόσκλησι γιὰ μιὰ προσπάθεια περισσότερο συντονισμένη.

Τὸ νὰ δώσῃ ἓνα προσανατολισμὸ, ἓνα σκοπὸ, ἓνα νόμο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι γίνεται ἓνα κέντρο μαγνητῖσεως καὶ ἀκτινοβολίας.

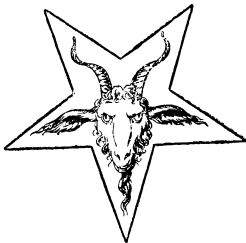
Τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ἓνα προσανατολισμὸ, ἓνα σκοπὸ, ἓνα νόμο δίκαιο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι βαδίζει πάνω στὸ δρόμο τῆς κυριαρχίας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐπιστροφόμενα χτυπήματα, πὺν εἶναι ἀποτελεσματὸ κάθε ἀυθερείας καὶ κάθε ἀναστροφῆς, ἢ χρησιμοποήσει τῆς ἀπόκρυφης δυνάμεως ὑποφέρει ὅπωςδήποτε ἀπὸ κάθε παθητικὸτητα ἀφοῦ ἡ παθητικὸτητα γενικὰ ἀποτελεῖ μιὰ ἐγκατάλειψι. Ὁ ἄνθρωπος, πὺν παρατηρεῖ τοὺς φυσιολογικοὺς νόμους εἶναι ἐνεργητικὸς πάνω στὸ αἰτιολογικὸ ἐπίπεδο τῆς ὑγείας καὶ τῆς ἀσθενείας. Ὁ ἄνθρωπος, πὺν ἀγωνίζεται μὲ σύνεσι γιὰ τὴ ζωὴ εἶναι ἐνεργητικὸς πάνω στὸ ἐπίπεδο τῆς ἀσφαλείας καὶ τὴν δια-

θέτει ανάλογα μὲ τὴν ὀρθότητα τῆς κρίσεως, οἱ ἀποτυχίες του ἐκφράζουν πάντοτε μιὰ κάποια ἀτέλειά της.

Ὁ ἄνθρωπος, πού ἐγκαταλείπει τοὺς ἠθικούς νόμους προκαλεῖ ἓνα κακὸ καὶ ὑποφέρει ἀπ' αὐτό. Τέλος ὅποιος ζεῖ στὴν ἄγνοια, ἀπομονωμένος ἀπὸ τὴν ἀκτινοβόλο σφαῖρα κάθε πνευματικοῦ φωτὸς παρατείνει τὸ σκότος τῆς ἀνώτερης συνειδήσεώς του :

Αὐτὴ ἡ παθητικότητα εἶναι ἡ πιὸ δλέθρια, ἀφοῦ προκαλεῖ τὶς χειρότερες παρανοήσεις. Ἡ ἐνεργητικότητα σὲ ὅλους τοὺς τρόπους του ἀποτελεῖ τὴ δυνατὴ καταφυγὴ γιὰ τὴν προστασία ἀπὸ τὸ μοιραῖον σὲ ὅλες του τὶς ἐκφάνσεις. Πολλὲς φορὲς τὸ δρίσαμε μὲ τὸ πραγματικὸ του ὄνομα, δηλαδὴ τὴν πρωτοβουλία.

Εἰκὼν 24

Ἡ ἀδράνεια ἢ παθητικότητα ἔχει βαθμούς, ἀλλὰ βρίσκουμε, δίχως νὰ ψάξουμε πολὺ παραδείγματα πολλὰ. Οἱ καβαλιστὲς τὴν παριστάνουν μὲ τὸ πεντάγωνο, πού ἔχει τὴν κορυφὴ πρὸς τὰ κάτω, πού εἶναι περιγεγραμμένο γύρω ἀπὸ ἓνα ἀνεστραμμένο ἄνθρωπο ἢ μιὰ κεφαλὴ τράγου. (βλέπε εἰκ. 24).

Τὸ κεφάλι βυθίζεται κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος, ποὺ τὸ παρασύρει στὶς κατώτερες περιοχές. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱερογλυφικὸ σύμβολο πολλῶν κατακαθιῶν μέσα στὴν ὑπόνομο τῆς ὕλης οἱ ἐπιθυμίες τοῦ gourh καὶ ἡ παθητικότητα τοῦ peresch κυβερνοῦν τὸ Ruach, ποὺ ἔχει ὑποβιβασθῆ καὶ χρησιμεύει σὰν ὄργανο πρὸς ἐξυπηρέτησι.

Ἔτσι οἱ ἱκανότητες καὶ οἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς καταλωνονται ἀποκλειστικὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τίς ἀπαιτήσεις τοῦ ὑποσυνειδήτου. Τὸ ζῶδες καὶ ἡ παθητικότητα προωθοῦνται στὴν ἐξουσία καὶ βασιλεύουν τυραννικὰ μὲ τὸ σπασμὸ ἢ τὴν εὐφορία. Ἄν εἶναι βίαιες καὶ αὐταρχικὲς γεννοῦν ἕνα λόγο, ποὺ μαγνητίζει ἰσχυρὰ καὶ μέσα στὸν ὁποῖο ἀναγνωρίζει κανεὶς τὸν ἀποτελεσματικὸ πρᾶκτορα ἐξαίρετων ἐπιτυχιῶν, ποὺ ἡ διάρκειά τους χρησιμεύει σὰν μέτρο γιὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀναπόφευκτου καὶ καταστροφικοῦ ἐπιστρεφόμενου κτυπήματος.

Αὐτὸ μεταβάλλει μέσα στὴ φυλακὴ ἐργαστάσιό του τὸ αἷμα τοῦ φτωχοῦ σὲ πολῦτιμο χρυσάφι, ποὺ γεμίζει τὰ χρηματοκιβώτιά του.

Κάποιος ἄλλος πιστεῦει πὼς εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐπιτύχη μὲ τὴ βοήθεια ἀπατηλῶν τεχνασμάτων πάνω στὸν νόμο τῆς ἐπιδράσεως.

Οἱ ἱκανότητές του ἀρνοῦνται ἀμέσως, ἐκφυλίζεται καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν καταστροφή, ἔπειτα ἀκολουθεῖ τὸ σκοτεινὸ ἔργο. Ἕνας ἄλλος χρησιμοποιοῖ τὴ βία μὲ τὴν ἀπειλὴ ψεύτικων διαγνωστικῶν. Πολὴ σύντομα βρίσκεται πλεγμένος μὲ τὸ πραγματικὸ κακό, ποὺ τὸ τρομακτικὸ φάντασμα του προκαλοῦσε.

Ἡ πρωτοβουλία καὶ ἡ ἀρχὴ εἶναι δύο νόμοι, ποὺ κάθε ἀνυπακοὴ πρὸς αὐτοὺς ἔχει τίς συνέπειές της. Χωρὶς αὐτοὺς ἡ ὀργανικὴ ζωὴ, καθὼς διευθετημένη, διαταραγμένη καταλήγει στὸ φυσικὸ πόνο, ἡ συγκινητικὴ ζωὴ καταλήγει σὲ πληγὴ, ἡ πνευματικὴ ζωὴ καταλήγει στὴν ἀδυναμία ἢ βουλευτικὴ ζωὴ σὲ προ-

σβλητική δουλεία. Πόσο μοιραία είναι λοιπόν ή μέρα, πού συμβαίνει τὸ ξύπνημα τοῦ κακοῦ ὑπνωτιστῆ !

*
* *

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑπνωτιστικὴ ὑποβολὴ τῶν κατώτερων θελήσεων, πάνω στὶς ὁποῖες ρίξαμε τὸ φῶς τῆς πρωτοβουλίας, θὰ παραθέσουμε καὶ μιὰ ἄλλη. Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη ἔχει ἀποκαλύψει τὶς πῶς ἐμπειρικές ἀποδείξεις, ἀπὸ τὸν Μρεϊντ, ἀπὸ ὅπου δανείσθηκε ὁ περίφημος Ντὶ Ποτὲτ τὶς ἐνέργειες μὲ τὶς ὁποῖες ἀναστέλλονται προσωρινὰ οἱ συνειδητὲς ἰκανότητες τοῦ ἐγκεφάλου.

Οἱ μαθητὲς αὐτῆς τῆς καινούργιας ἐκδηλώσεως μιᾶς αἰώνιας ἐπιστήμης θέλησαν νὰ ἀναγάγουν στὴν ἀποκλειστικὰ ὕλικὴ φάσι τοῦ τὸ φαινόμενο, πού ὠνόμασαν ὑπνωτισμό. Στὸ ἔργο μας ἐπιστημονικὴ μέθοδος τοῦ μαγνητισμοῦ, ὑπνωτισμοῦ, ὑποβολῆς, τηλεψυχικῆς ἀποδείξαμε πὼς ἀπὸ τὸ ἓνα φαινόμενο μέχρι τὸ ἄλλο οἱ σύγχρονοι ἐρευνητὲς ὠδηγήθηκαν σιγὰ σιγὰ στὴ διαπίστωσι ὅτι πέρα ἀπὸ τὰ ὄρια, πού χάραξε ὁ Μρεϊντ καὶ οἱ δικοὶ του μέχρι τὶς δυνατότητες ψυχολογικῆς ἐπιδράσεως ὑπάρχει ἓνα ἀπέραντο πεδίο μυστηριωδῶν δυνάμεων, πού εἶναι ἀόρατες ἀκόμη στὸν ἄνθρωπο.

Οἱ ἀναγνώστες μας γνωρίζουν πὼς ἡ συνειδητὴ ἢ ἐκούσια σκέψι μεταδίδεται στὸ ὑπερφυσικὸ περιβάλλον καὶ τὶ ἀντιδράσεις δημιουργοῦνται ἔτσι πάνω στὰ ἀτομικὰ κέντρα ἐκπομπῆς, πού εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος.

Οἱ θύελλες ξεσποῦσαν αἰώνιες πρὶν νὰ κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ διακρίνῃ τὴν ἐπίδρασι αὐτοῦ τοῦ πράκτορα, πού ὁ κεραυνὸς τοῦ ἦταν ἡ μόνη διακρινομένη ἐκδήλωσι.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἡ μετάδοσι τῶν σκέψεων ἔχει ἄμεσο ἀντίκτυπο, πού τώρα εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε ἀμφιβολία χάρις σὲ κάποια σοφὴ παρατήρησι καὶ ὅμως ἀκόμη αὐτὸς ὁ φαινομενισμὸς τῆς τηλεψυχικῆς δὲν εἶναι γνωστὸς παρὰ μόνον σὲ ἓνα στενὸ κύκλο μυημένων.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τηλεακουστικὴ καὶ τηλεόρασι, πού μαρτυρεῖ τὴν ἐξαιρετικὰ ἄμεση ἀντανύκλασι, ἡ ἀμοιβαία ἐπίδρασι τῶν

πνευμάτων αντιπροσωπεύει τὸ πλησιέστερο ἀπὸ τὰ μυστικά, πὺ εἶναι ἀφιερωμένο στὴ σφραγίδα τῶν σοφῶν σωμάτων.

Οἱ πρόσφατες διαπιστώσεις τῶν ψυχολόγων στὴν περιοχὴ τοῦ ἄσυνειδήτου, πὺ ἀπὸ ἄλλους ψυχολόγους ὀνομάζεται ὑποσυνείδητο, διαφωτίζουν ἀπόλυτα τὸ τηλεψυχικὸ πρόβλημα. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὅλες οἱ καταστάσεις τῆς συνειδήσεως προέρχονται ἀπὸ ἓνα σύμπλεγμα δημιουργημένο μέσα στὰ ἀνεξερευνήτα βάρη τοῦ πνευματικοῦ μηχανισμοῦ, πὺ ἐν ἀγνοία μας λειτουργεῖ μέσα μας.

Δίχως ἀμφιβολία τὸ ὑποσυνειδήτὸ μας δέχεται τὴ διαβρωτικὴ ἀκτινοβολία ἀναρίθμητων ψυχικῶν ἀκτινοβολιῶν, ὅπως προκαλεῖ ἐντυπώσεις κατὰ ἓνα τρόπο τόσο ὑπουλο καὶ ἴσως ἔνοχο ὅσο καὶ κρυφὸ, ὄχι μόνο σ' ἐκείνους, πὺ σκεπτόμαστε ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλους ἐπίσης, πὺ ὑποσυνειδήτα περνοῦν ἀπὸ τὴ σκέψι μας.

Πόσα ἄτομα ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸν ὑποβλητικὸ ζυγὸ κάποιας ἰσχυρῆς προσωπικότητος, πὺ λίγο ἢ πολὺ ἐνδιαφέρονται νὰ δημιουργήσουν αὐτὴ τὴν ἐγκεφαλικὴ σκλαβιά, πὺ ἐξ ἄλλου πολὺ συχνὰ ἀπέχει ἀπὸ τὴν γνῶσι καὶ τὴ πιὸ ἀμυδρὴ τῶν ψυχικῶν ἐπιδράσεων ;

Εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἐκούσια θέλησι σὲ ἔντονο βαθμὸ γιὰ νὰ προκαλέσῃ στοὺς ἄλλους τὸν κυριαρχικὸ ἀντίτυπο τῶν ἐπιθυμιῶν του, τῶν παθῶν του, τῶν ἀντιλήψεῶν του.

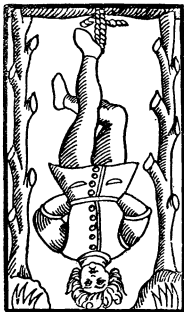
Ἀφήνουμε στὸν ἀναγνώστη τὴ φροντίδα νὰ διευρύνῃ μόνος του τὰ ὄρια αὐτῆς τῆς πιθανότητος καὶ νὰ ὑπολογίσῃ τὸ βάρος τοῦ συλλογικοῦ πάνω στὸ ἀτομικὸ.

Ἔτσι θὰ διαπιστώσῃ τὴν πραγματικὴ ἔννοια τῆς δυνάμεως αὐτῆς πὺ ὀνομάζουν γνῶμη καὶ κανεῖς δὲν παραγνωρίζει ἀτιμῶρητα — πρᾶγμα πὺ σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει κανεῖς νὰ ὑποταχθῇ σ' αὐτήν, ἀλλὰ ἀντίθετα νὰ ἀπομονωθῇ μὲ μιὰ ψυχικὴ συγκέντρωσι, ἂν δὲν ἐπιδιώξῃ μὲ ἓνα ἀριθμὸ ἀτομικῶν βοηθημάτων νὰ δημιουργήσῃ μιὰ καθολικὴ σειρὰ ἱκανοτήτων. Αὐτὴ ἡ σειρὰ τῶν θελήσεων, αὐτὴ ἡ ὑπερφυσικὴ μπαταρία σχηματίζεται πολλὰς φορὰς ἐκούσια σὲ ὄφελος ἐκείνων, πὺ γνωρίζουν νὰ συνδέουν τὶς σκόρπιες συμπάθειες ἢ νὰ ἐπιβάλλωνται μὲ τὴν ψυχικὴ τους ὑπεροχή.

Μπορεί επίσης να αποκατασταθῆ ανάμεσα στα άόρατα, αλλά αυτό αποτελεί ένα μεγάλο μυστήριο.

Ἡ ἄσκησι τοῦ κεφαλαίου ἐννέα, πού δημιουργεῖ τήν δυνατότητα διευκολύνσεως ἢ ἀπομονώσεως ἀπό τις ἐξωτερικές ἐπιδράσεις ἐπιτρέπει σέ ὅποιον θεωρεῖ τιμητικό νά σκέπτεται καί νά ζῆ μακρυνά ἀπό κάθε σκλαβιά τοῦ ἀποκρυφισμοῦ — ιδιαίτερα τῶν ἀνθρώπινων μορφῶν του — νά ἀποκτήσῃ τὸ κλειδί τῆς κοινῆς φυλακῆς.

Τὸ πρόσωπο τοῦ 12ου κλειδιοῦ τοῦ Ἑρμῆ ὑπενθυμίζει αὐτὸ τὸ ἀνεστραμμένο πεντάγωνο, πού ἐπικαλεσθήκαμε πῶς πάνω (βλέπε εἰκ. 25).

Εἰκὼν 25

Ἄο κρεμασμένος. Τὸ 12ο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ

Φαίνεται ἕνας κρεμασμένος ἀπὸ τὰ πόδια. Τὸ σῶμα του ταλαντεύεται κάθετα ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανό, πού εἶναι περιγεγραμμένος ὀρθογώνια ἀπὸ τις τρεῖς πλευρὲς τοῦ ὄργανου τοῦ μαρτυρίου καὶ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς γῆς.

Τὰ χέρια του δεμένα στήν πλάτη κρατοῦν ἀκόμη σφιγμένους πάνω στά πλευρά δυο σάκους μὲ πολύτιμα χρῆματα, πού ξεφεύγουν καὶ πέφτουν διαδοχικὰ πρὸς τὸ ἔδαφος μὲ τὴν ἔλξι τῆς βαρύτητος.

Στὴν εἰκόνα αὐτὴ βλέπουμε τὸν ἄνθρωπο, πού εἶναι καθηλωμένος ἀπὸ μιὰ ἐνστικτώδη, παθητικὴ ἢ ψυχικὴ μανία, πού τοῦ στερεῖ τὰ μέσα ἐνεργείας καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν εὐνοια τῶν πρὸ πολύτιμων ἱκανοτήτων του.

Ἡ δωδεκάτη σελίδα λοιπὸν σὲ μιὰ ἔννοια ἀντιστρόφως ἀνάλογη θὰ ἐκφράζη τὴν ἐκούσια θυσία, εἶναι ὁ ἐξελιγμένος, πού ἀρνήθηκε τὸν ἑαυτὸν του καὶ πού τὰ ἐλατήριά του, ἀπαλλαγμένα ἀπὸ κάθε ἐγωῖσμό ἀνήκουν ἐξ ὀλοκλήρου στὴν περιοχὴ τοῦ πνεύματος. Ὅ,τι καὶ ἂν ποῦμε ἢ ἡρωϊκὴ ἐποχὴ διατηρεῖται ἀκόμα, ὑπάρχουν μάρτυρες, ὑπάρχουν πάντοτε ἅγιοι, ὑπάρχουν ἀκόμη ἀνθρώπινες κορυφές, πού ἔχουν στερηθῆ κατὰ κάποιο τρόπο ἀπὸ τὸ ἀνθρωπινό.

Αὐτὸ συμβαίνει ἐπειδὴ ὁ ἐγωῖσμός σβύνεται προοδευτικά.

Στὴν πρωταρχικὴ του φάσι, τὴ ζωώδη, τὴν ἀναρχικὴ διαδέχεται τὸ στάδιο, κατὰ τὸ ὁποῖο ἡ ἀνάμειξι τῆς διανοίας καὶ τοῦ ἀνιμισμοῦ τείνει εἰς τὴν ἐσωτερικὴ ἀναρχία (ὁ ἐκούσιος), ἔπειτα ἔρχεται ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία τὰ συλλογικὰ κίνητρα ἐπιβάλλονται καὶ ἐπεκτείνονται, πού ἀπομακρύνουν τὰ ἀτομικὰ ἐλατήρια. Εἶναι τελικὰ ἡ ἐμφάνησι τοῦ ὑπερσυνειδήτου, ἡ βαθμιαία ἔκτασι μιᾶς ὑπέροχης καταφάσεως τοῦ ἐγώ, ἢ φυγὴ πρὸς τὴν ὀριστικὴ ἡρεμία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τὸ ἀνθρώπινο σύμπλεγμα.— Τὰ ἐρμητικὰ φῶτα τοῦ θανάτου. Ἡ ἐκούσια ἐξωτερικεῖται τῶν μάγων τῆς μαύρης μαγείας.— Μία σύγχρονη μέθοδος.

Τὸ πλησίασμα τοῦ θανάτου.— Ἐγκατάλειψι τοῦ φυσικοῦ σώματος καὶ τοῦ αἰθερικοῦ ὁμοιώματος ἀπὸ τὴν ψυχῇ, ποὺ ἐνώνεται μὲ τὸ ἀστρικό ὁμοίωμα. Ἡ ρῆξι τοῦ ἀστρικοῦ δεσμοῦ. Ἡ γέννησι στὸν ἀόρατο κόσμον. Μετὰ τὸ θάνατον. Ἡ βοήθεια πρὸς τοὺς νεκρούς.— Ἡ ἀπόσχισι τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἀστρικοῦ σώματος.

Νεκρομαντεία.— Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπικοινωνήσουμε μὲ τοὺς νεκρούς ; — Ἡ ὁμοφωνία τῶν θεοσόφων τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῶν μνημνεων τῆς δύσεως καταδικάζει τὸν πνευματισμό.— Πὼς οἱ νεκροὶ μας ἐπικοινωνοῦν μαζί μας.— Ὁ μαγικὸς τρόπος ἐπικλήσεως.

Στὸ πρῶτον κεφάλαιον εἶδαμε πὼς ἡ ὑπόθεσι — ποὺ θεωρεῖται ὀρθόδοξη σήμερον — σχετικὰ μὲ ἓνα ὄργανισμὸν καθαρῶς ὑλικὸ φαίνεται ὅτι ἀναθεωρεῖται σήμερον ἀκόμη καὶ στὸν βιολογικὸν τομέα.

Εἶδαμε ἐπίσης ὅτι ἡ καβαλιστικὴ ἀντίληψι τῆς ἀνθρωπίνης ἀτομικότητος ἦταν κοινὴ μὲ μικρὰς παραλλαγὰς σὲ ὅλες τὰς θεογονίας. Ἡ πῶς ἀπλῆ ἔκφρασις τῆς, ἢ ἡ τριαδικὴ ψυχῇ, τὸ ἀστρι-

κό σῶμα καί τὸ φυσικὸ σῶμα συνδυάζει τίς πῶ διαφορετικῆς ἐπιφανειακᾶ θέσεις.

Ἐξ ἄλλου φωτίζει πλατεῖα τίς σκοτεινῆς πλευρῆς τίς σύγχρονης ψυχολογίας.

Ἐνας φορέας συμπυκνώσεως, παροδικῆ ἀτομικοποίησι φυσικῆς ὕλης. Ἐνα ἀστρικό ὁμοίωμα ἢ σῶμα, πὺ κατευθύνει τὸ σύνολο.

Αὐτὰ εἶναι τὰ κυριώτερα στοιχεῖα μας.

Τί γίνεται αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα, ὅταν ἡ ἐφικτὴ ἀρχὴ του, τσακισμένη ἢ φθαρμένη παύει νὰ λειτουργῆ κάτω ἀπὸ τὴν ἐμψυχωτικὴ παρόρμησι τοῦ ὁμοιώματος ;

Μόνο ἐκεῖνοι, πὺ ἐξερεύνησαν τὸ ὑπερπέραν εἴτε ὄραματικά, εἴτε μὲ μᾶ ἐξοδο σὲ μορφὴ ἀστρικοῦ σώματος, μόνο αὐτοὶ ἔχουν τὴ σχετικὴ ἐμπειρικὴ βεβαιότητα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔχουν μόνον ἓνα μικρὸ ἀριθμὸ ὑποθέσεων.

Ἄς ἐξετάσουμε λοιπὸν τίς ὑποθέσεις τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Συνοψίζονται ὡς ἑξῆς : Στὸ φυσικὸ θάνατο, ἢ ψυχικὴ ἐνότης, πὺ εἶναι ὁμοιόμορφη μὲ τὸ ἀστρικό σῶμα βγαίνει ἀπὸ τὸ ὄργανικό πτῶμα καὶ ἀφίνοντας ἐκεῖ τὸ κάλυμμα της, πὺ ἔχει γίνεαι τῶρα ἀνώφελο ἀκολουθεῖ τὴν ἐξέλιξι της κάτω ἀπὸ τίς καινούργιες συνθῆκες.

Ὁ Ἐρμῆς διακηρύσσει ὅτι τὸ ἄγνωστο εἶναι ἀνάλογο μὲ τὸ γνωστό. Αὐτὴ ἡ ἀρχὴ ποτὲ δὲν μᾶς ἐξαπάτησε στίς προφητομογῆς της, πὺ ἐπαληθεύονται. Τὴν ἀποδεχόμεσθε λοιπὸν σὲ ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὰ φαινόμενα, ὅσα εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν πειραματικό μας ἔλεγχο.

«Ὁ,τι ὑπάρχει ψηλὰ εἶναι ὅπως αὐτὸ, πὺ ὑπάρχει χαμηλά», λέει ἢ Σμαραγδένια τράπεζα. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἐπιβεβαίωσι μι ἴσ ἀναλογίας ἀνάμεσα στὴ γέννησι καὶ στὸ θάνατο. Ὅπως τὸ ἔμβρυο ἐγκαταλείπει τὸ κάλυμμα του, πὺ εἶναι ἀπαραίτητο γὰ τὴ δημιουργία του καὶ περνάει ἀπὸ τὴν ἀπρόσωπη στὴν ἀτομικὴ ζωὴ, ὅταν ἔρθη ἢ ὦρα, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀφήνει τὴ σάρκα προκειμένου νὰ γεννηθῆ στὴν ἀστρικὴ ζωὴ. Ἡ ἐπομένη τοῦ θανάτου διαφέρει ἀπὸ τὴν προηγουμένη ὅσο περιπου διαφέρει ἢ προηγουμένη τῆς γεννήσεως ἀπὸ τὴν ἐπομένη.

Ἡ πιθανότης—κατὰ τὴ διάρκεια τῆς γήϊνης ζωῆς—να βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σαρκικὸ σῶμα, αὐτὸ τὸ φαινόμενο, ποὺ ὀνομάζουσι *dédoublement* ἢ *bilocation* παρατηρεῖται σὲ πρόσωπα, ποὺ ἐκ τῶν προτέρων ἔχουν τεθῆ σὲ μιὰ ληθαργικὴ κατάστασι — τὴ βαθύτερη ἀπὸ τὶς καταστάσεις ὑπνώσεως. Ἡ ἀπόκρυφη ἐπιστήμη ἐγνώριζε πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ἐμπειρικοὺς τὴν ἔξοδο στὸ ἀστρικό σῶμα, ποὺ πρόκειται νὰ θίξουμε ἐδῶ:

Οἱ μάγοι τῆς ἀρχαιότητος, ποὺ ἔγιναν κύριοι τοῦ φυσικοῦ καὶ ἀστρικοῦ φορέα τους μὲ τὴν ἄσκησι καὶ κατὰ συνέπεια ἱκανοὶ νὰ διατηρήσουν τὸ σύνολο τῆς διαύγειας καὶ τῆς διεισδύσεως μέσα στὸ ἀόρατο, συνηθίζουσι μεθοδικὰ στὴν ἐξασφάλισι τῆς μεταληθαργικῆς καταστάσεως, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν προδρομικὴν κατάστασι τοῦ διχασμοῦ. Οἱ πρακτικοὶ τῆς μαύρης μαγείας, ἀνίκανοι νὰ κυβερνηθοῦν θέλησαν ἐπίσης νὰ ἀπολαύσουν καὶ τὰ πρόνομια τοῦ διχασμοῦ. Γι' αὐτὸ ὑποκατάστησαν τὴν ἐκούσια πρόκλησι τοῦ φαινομένου μὲ τὴν ἐπίδρασι τοξικῶν, ποὺ συντελοῦν στὴν προβολὴ τῆς ψυχικῆς ὀντότητος καὶ τοῦ ὁμοιώματος ἔξω ἀπὸ τὴν ὀργανικὴ φυλακὴν.

Θὰ δοῦμε στὸ κεφάλαιον δέκα ὀκτὼ τὶς πιθανότητες, ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι χρησιμοποιοῦν οἱ Γκοετιανοὶ ἀπελευθερώνοντες ἀπὸ τὸ φυσικὸ φορέα τους, δυνατότητες διεισπραμένης καὶ καταστρεπτικῆς σὲ πολλὰ σημεῖα.

Τὰ τελευταῖα χρόνια υἱοθέτησαν μιὰ ἐνδιάμεση μέθοδο, βασισμένη πάνω στὴν τάσι, ποὺ ἐξωτερικεύει τὸ φυσικὸ ὕπνο. Ἐκτός ἀπὸ τὴν ὑποσυνείδητην κατάστασι μέσα στὴν ὁποία μένουσι οἱ ὄπαδοὶ αὐτῆς τῆς μεθόδου κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν προσπαθειῶν τους, εἴτε ἐπιτυγχάνουν εἴτε ὄχι, τοὺς ἐκθέτει ὅπως καὶ ἡ μέθοδος τῶν μάγων σὲ ὑπερφυσικὰ σόκ, σὲ διαταρακτικὰ συγκινήσεις, σὲ ἐπιθέσεις τῶν Βαμπιρικῶν ὄντων τοῦ ἀστρικοῦ πεδίου, στὴ παραφροσύνην καὶ στὸ θάνατον ἀκόμη. Ἀσφαλῶς μιὰ ἐξάσκησι ποὺ ἄλλωστε συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς μνημένους στὴν τέχνην τοῦ διχασμοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φυσικοῦ ὕπνου, ἐπιβάλλεται στὸ μεγαλύτερον ἀριθμὸν ὡς ἀπαραίτητος ὄρος ἐπιτεύξεως τοῦ φαινομένου, καὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν τίποτα νὰ φοβηθοῦν: Ἄν ἀποφεύγουν τὴ μεθοδικὴν προσπάθειαν, ποὺ τοὺς προτείνουσι δὲν θὰ ἀποκτήσουν τίποτα. Ἄν τὴν ἐκπληρώσουν, ἢ ψυχικὴν τους

κατάστασι σταθεροποιείται αρκετά, ὥστε νὰ τοὺς κἀνὴ ἀπρόσβλητους. Ἄλλὰ ἂν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀνθρώπων ἔχουν καρφωμένη τὴν ψυχὴν στὸ σῶμα καὶ διαθέτουν ἐλάχιστη δύναμι ἐξωτερικεύσεως, πολλοὶ ἄλλοι λίγο ἢ πολὺ μέντιουμ ἐκ φύσεως, διχάζονται μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐχέρεια. Αὐτοί, πάντοτε εὐαίσθητοι ὑπερβολικά, θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ἐπιδιώξουν νὰ ἰσοροπήσουν τὴν φυσικὴν τους ὑγείαν καὶ νὰ ἀναπτύξουν τὴν ἠθικὴν τους ἀπάθειαν, παρὰ νὰ ἐκτεθοῦν στὶς ἐπιδράσεις τῆς ἀστρικῆς περιοχῆς ἐπιδράσεως ἄλλωστε, πού τελικὰ ἐπιφυλάσσονται σὲ ὅλους ἀκόμα καὶ σὲ ὅσους δὲν βιάζονται καθόλου.

Τὸ νὰ ἀφήσουμε ἓνα παιδί στὴ ζούγκλα ἀνάμεσα σ' ἓνα θηρίο, ἓνα ἄνθος, ἓνα φαινομενισμό, μιὰ τοπογραφία, πού ἀγνοεῖ, δὲν θὰ ἦταν πῶς παράλογο ἀπὸ τοῦ νὰ διακινδυνεύσουμε μέσα στὸ κοσμικὸ αὐτὸ στοιχεῖο, δίχως ψυχικὴ ὀριμότητα καὶ προπαιτὸς δίχως ἔμπειρο ὁδηγό.

Ὁ Ἐκτὼρ Ντουρβίλ, ὁ δάσκαλός μας υἱοθετώντας τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων ναῶν, αὐτὸς στὸν ὁποῖο τώρα τὸ ἀγνωστο ἔδειξε ὅλα τὰ μυστικά του, συνιστᾷ σὲ ὅλους ἐκείνους, πού θέλουν νὰ ἐπιτύχουν τὴν κατάστασιν τοῦ διχασμοῦ :

1. Μιὰ ἄσκησι, ὅπως αὐτὴ πού ἀναφέρεται στὸ κεφάλαιον ἑννέα.

Τὴν καθημερινὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀπομονώσεως. Ὅνομάζει ἔτσι μιὰν κατάστασιν μεγάλων προσπαθειῶν, πού ἐπιτρέπουν νὰ πραγματοποιήσουμε ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἐξωτερικέυσιν.

Ἡ πῶς εὐνοικὴ ἄσκησι γιὰ τὴν δημιουργίαν τῆς ἀπομονώσεως περιγράφεται ἀπὸ τὸν Ντουρβίλ στὸ ἔργον του «Προσωπικὸς Μαγνητισμός».

Ἴδου οἱ κυριώτερες φάσεις του, ὅπως νομίζουμε:

1. Πρὶν ἀπ' ὅλα ἐπιδιώκουμε νὰ ἐπιβάλλουμε στὸ φυσικὸν σῶμα μιὰ πλήρη παθητικότητα. Γι' αὐτὸ ἀρμόζει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη ἢ ὑπὲρ τῆς θεοῦ. Ἡ προσοχὴ θὰ πρέπει νὰ στραφῇ διαδοχικὰ σὲ καθένα ἀπὸ τοὺς μῦς, γιὰ νὰ χαλαρώσῃ καὶ νὰ ἀναπαύσῃ ἀπόλυτα τὸ μυϊκὸν σύστημα. Ἔτσι κατορθώνουμε νὰ ἐπιτύχουμε τὴν πῶς ἀπόλυτη ἀκίνησιν.

2. Ἡ κινητικὴ ἀδράνεια προδιαθέτει τὴν ἐπιβράδυνσιν τῆς πνευματικῆς δραστηριότητος, πρᾶγμα πού γίνεται αἰσθητὸ καὶ

καταλήγει άπλούστα σ' ένα βαθύ φυσικό ύπνο σέ όσους οί ψυχικές ενέργειες δέν είναι συγκεντρωμένες άρκετά. Έπίσης άν με τήν άσκησι δέν έχουμε επιχειρήσει επίμονα αύτή τή συγκέντρωσι ή έφαρμογή διόκόπτεται άφ έαντjς.

3. Ο πειραματιζόμενος κατευθυνόμενος επίσης άπό τόν αυτόματισμό του παρατηρεϊ τή συνέχισι τjς έγκεφαλικjς ταραχjς του και θά πρέπη νά άσχοληθj με τήν ταχτοποίησι αύτjς άκριβώς τjς ταραχjς. Το κλειδι τjς άπομονώσεως άποτελεϊ ή συνεχjς επιθυμία, δίχως βουλητικj έντασι, για τήν έλάττωσι τών σκέψεων. Η επιδίωξι αύτή δέν θά ήταν δυνατόν νά επιτύχη έκ τών προτέρων, ούτε σέ ένα μικρό αριθμό συνεντεύξεων, στήν πλήρη άναστολή τjς σκέψεως.

Προοδευτικά ή ήρεμία διαδέχεται τήν ταραχή και στο σημείο αυτό ο ύπνος παραμονεύει τούς καλοπροαίρετους πειραματιστές. Άλλά μετά άπό μερικές εβδομάδες καθημερινών προσπαθειών, στιγμές διαρκώς παρατεινόμενες χαρακτηρίζουν τήν πρώτη πρόοδο. Έπειτα παρατείνεται αύτό το σταμάτημα και άμέσως επανέρχεται, μόλις διαταρασσόμενον άπό κάποια αντίδρασι. Τέλος γίνεται όμοιόμορφο.

Αυτό άποτελεϊ τήν άπομόνωσι. Στην κατάστασι αύτή ή αισθητικη όξύτητα έξασθενίζει αισθητά. Βρίσκεται κανεις σέ μιá διάθεσι άνάλογη με τήν κατάστασι ένός προσώπου τόσο άπορροφημένου, ώστε δέν άκούει, όταν του μιλουñ. Έτσι αρχίζει νά διαγράφεται ή έξωτερίκευσι.

4. Δημιουργεϊται ή έντύπωσι ότι δέν βρίσκεται άκριβώς μέσα στα όρια του φυσικού σώματος νοιώθει πώς ύψώνεται μερικá έκατοστόμετρα. Η παραμικρη προσπάθεια τjς θελήσεως θά μπορούσε νά άποκαταστήση τή φυσικη κατάστασι. Έτσι δημιουργεϊται μιá γαλήνη, μιá ευεξία σχεδόν κατάστασι Νιρβάνας.

5. Όταν φθάση σ' αύτά τá άποτελέσματα και έχει τή δύναμι νά άπομονώνεται έτσι σέ μερικá λεπτά με τήν πρωταρχικη πνευματικη θέσι θά αντικαταστήση τήν θέσι τjς έξωτερικεύσεως και θά άκολουθήση έτσι, δίχως βιασύνη τή πείρα άφιερώνοντας περίπου μιá ώρα τήν ήμέρα.

Άνάλογα με τήν περίπτωσι ή εξέλιξι τών πιθανοτήτων διαχασμού θά λάβη τήν πορεία προς άρμόζει στις προδιαθέσεις του

καθενός ἔτσι ἄλλοι θὰ ἀρχίσουν νὰ δέχονται τὸ ἀστρικό περιβάλλον ὑπὸ τὴ μορφή φωτὸς ἢ μιᾶς σκιᾶς διασκορπισμένης ἢ μορφῶν, εἰκόνων, σιλουετῶν, πού θὰ ἀρχίσουν νὰ διαγράφονται οἰγὰ οἰγὰ.

Ἄλλοι θὰ βλέπουν ὅτι διασχίζουν εὐκόλα τὸ φυσικό διάστημα καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ζωντανῶν θὰ γίνουν ἀντιληπτά πρὶν ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ἀστρικό ἐπίπεδο. Αὐτὰ τὰ δυὸ παραδείγματα δὲν συνοψίζουν ἄλλωστε καθόλου τὶς ἄπειρα διαφορετικὲς δυναμικότητες, πού μποροῦν νὰ ἐμφανισθοῦν.

Ἴδου ὅμως ἓνας ὑποψήφιος γιὰ τὸ διχασμό, πού εἶναι ἀναπόφευκτος τὴν τελευταία ὥρα, ἓνας, πού βρίσκεται στὴν κατάστασι τῆς ἀγωνίας ἓνας βυθισμένος στὴν ἀπελευθερωτική, κομματική κατάστασι τοῦ παθολογικοῦ πόνου. Ἄς υποθέσουμε ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀρκετὰ μυημένος στὸ ζήτημα τοῦ ἀπόκρυφου καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι ἔχει φθάσει σ' ἓνα βαθμὸ συνειδήσεως πολὺ προχωρημένο.

Ἐγνώριζε ὅτι ἡ γηϊνὴ ζωὴ ἀποτελεῖ μιὰ κατάστασι μεταβατική, πού ὅλα ὅσα κατέχουμε ἀπὸ τὸν ὄργανισμό μας μέχρι τὴ παρουσία μας ἀποτελοῦν ὄργανα, μέσα ἐξελίξεως, πού ἐκτιμοῦνται παροδικά, πού ἀρμόζει νὰ χρησιμοποιήσουμε μὲ τὴ προοπτική τῶν ὀριστικῶν ψυχικῶν ἐπιτεύξεων, δίχως νὰ προσκολληθοῦμε εἰδικὰ σ' αὐτά.

Μιὰ ἐνόρασι πολὺ καθαρὴ, μιὰ ἰδιαίτερη διαύγεια σὲ κείνους, πού ἔχουν ἀναζητήσει τὴν ἀλήθεια πίσω ἀπὸ τὴ φαντασία καὶ τὴν πραγματικότητα διαμέσου τῆς ἐπιφανείας, ὁδηγεῖ πρὸς τὸν σκοπό.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία συνώδευσε αὐτὴ τὴν ἔννοια μ' ἓνα εἶδος φόβου μπροστὰ στὸ ἀγνωστο, ἔζησε τὶς τελευταῖες ὥρες του μὲ πλήρη ἐπίγνωσι, ἤρεμα καὶ ἀποφασιστικά.

Ἐχοντας μιὰ ἀρκετὰ σαφὴ ἰδέα τοῦ φαινομένου, πού ἀποτελεῖ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑποκείμενόν του, εἶναι προετοιμασμένος γι' αὐτὸ μὲ μιὰ ἐσωτερικὴ συγκέντρωσι...

Ἐπειτα ὁ ὕλικὸς ἐγκέφαλός του παύει νὰ λειτουργῇ, ἓνα εἶδος ληθάργου ἐλαττώνει τὴν ἀντιληπτικότητα καὶ σὲ λίγες ὥ-

ρες, σὲ λίγες, ἡμέρες, ἢ πλήρης ἀδράνεια τῶν ὀργάνων του διαπιστώνεται.

Ἄκόμη πρὶν ἀπὸ τὴν τελευταία του πνοὴ ἡ ψυχὴ φερομένη ἀπὸ τὸ ὁμοίωμα του ἐξωτερικεύεται καὶ ἡ παράξενη κίνησις, ἡ σπασμωδική, ποὺ παρατηρεῖται τὴν τελευταία στιγμή μὲ τὸ δεξιὸν χέρι στὸ ὕψος τοῦ ἐπιγαστροῦ, ἐρμηνεύει τὴν ὑπέρτατη προσπάθειά του νὰ διακόψῃ κάθε ρευστὸ δεσμὸ, μὲ τὸν ὁποῖο συγκρατεῖται στὴ σάρκα καὶ στὸ αἰθερικὸ ὁμοίωμα τὸ ἀστρικό ὁμοίωμα : Αὐτὸς ὁ δεσμὸς ἐπιτρέπει τοὺς μακρινοὺς διχασμοὺς (bilocation).

Στὴ νέα του κατάστασι ὁ ἀποσαρκωμένος, ἐξαυλωμένος—ἐκτὸς ἀπὸ ἐξαιρετικὰς προγνώσεις τῶν ἀόρατων ἐπιπέδων— δὲν ἔχει ἀκριβῆ συνείδησι τῆς καταστάσεως. Γι' αὐτὸ θὰ τοῦ χρειάζοταν, σὰν νεογέννητη, ποὺ ὑπῆρξε, μιὰ διάρκεια προσαρμογῆς ἀπαραίτητα ποικίλη καὶ ἡ ἐπίδρασι τῶν ὁδηγῶν του : Γονέων, φίλων, δασκάλων, ποὺ προηγήθησαν στὴν ζωὴ πέραν τοῦ τάφου, ἢ ὄντοτιες ἀνώτερες, ποὺ μαγνητίζονται πρὸς αὐτό. Ἄλλὰ ὁ φοιτητῆς, ἔστω καὶ ὁ ἀπλᾶ θεωρητικὸς τοῦ ἀποκρυφισμοῦ βρῖσκεται πολὺ ὀλιγώτερο ἐξω ἀπὸ τὸ περιβάλλον του παρὰ ὁ μὴ γνώστης τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

Ἡ μεταθανάτιος παραμονὴ στὸ ἀστρικό ἐπιφυλάσσει μιὰ τύχη καὶ διαφορὰς ἐντυπώσεις γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ἀνάλογα μὲ τὴν ἐξέλιξι, γιὰ τὴν ὁποίαν ἔχει προσπαρασκευασθῆ. Οἱ λιγώτερο ἐξελιγμένοι, ἐκεῖνοι, ποὺ οἱ ἀνάγκαι καὶ οἱ συγκινήσεις τοὺς οἱ κατώτερες τοὺς ἀπασχόλησαν ἐξ ὀλοκλήρου ὑφίστανται μιὰ κατάστασι ταραχῆς λιγώτερο ἢ περισσότερο ὀδυνηρή.

Οἱ ἐπιθυμίαι τοὺς, οἱ ἐπιδιώξεις τοὺς, οἱ ὕλικές κλίσεις τοὺς τοὺς ταραίζουν ἀκόμη (γιατὶ ἐκδηλώνονται ὅλα αὐτὰ μ' ἓνα εἶδος ὑποσυνειδητοῦ αὐτοματισμοῦ) καὶ τοὺς κρατεῖ μὲ πείσμα σ' ἓνα ἐπίπεδο ἀπρόσιτο τῶρα πιά, σὲ ἓνα ἐπίπεδο ἀπὸ τὸ ὁποῖο τοὺς χωρίζει παρὰ τὴ θέλησί τοὺς ἡ ἀπουσία τοῦ φυσικοῦ σώματος.

Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἓνα πραγματικὸ μαρτύριο γιὰ πολλοὺς. Στὴν ἀγωνία αὐτὴ προστίθεται καὶ ἡ ἐπίδρασι ἡ Βαμπερικὴ ἐπίδρασι τῶν νυμφῶν, ποὺ γεννῶνται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς γήϊνης ζωῆς καὶ ποὺ τὶς παρορμήσεις τοὺς πέρνουμε γιὰ δικές μας. Τὸ νὰ

διακρίνουμε σ' αὐτὲς τὸ προϊόν μιᾶς πνευματικῆς παραπλανήσεως, παθητικῆς ἢ ἐνστικτώδους καὶ νὰ τοὺς ἀντιτάξουμε τὴν ἀποστροφὴ καὶ τὴν προσπάθεια τῆ βουλευτικῆ καὶ νοητικῆ, ποὺ τὶς ἐκμηδενίζει, ἐπιβάλλεται σιγὰ σιγὰ στὴν ψυχὴ, ποὺ ἔχει μᾶλλον παραπλανηθεῖ παρὰ εἶναι διεστραμμένη.

Εἶναι ἡ ἔσχατη ἐξομολόγησι, ποὺ πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃ ἡ ὁλοκληρωτικὴ μετάνοια.

Αὐτὲς οἱ νύμφες, ποὺ μὲ τὴ συνήθεια ἔγινον ἓνα εἶδος ἑαυτοῦ, ἓνα εἶδος ψεύτικης προσωπικότητος, ποὺ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ θεωρήσῃ σὰν δική του μὲ τὴν ἀπομάκρυνσί τους προκαλοῦν πόνο ἀνάλογα μὲ τὸ δεσμό, ποὺ εἶχαν ἄλλοτε μαζί μας.

Ἡ ὑπερφυσικὴ αὐτὴ χειρουργικὴ ἔχει ἀνάγκη μιᾶ ψυχικῆ πρωτοβουλία, ποὺ εὐτυγχίζει τὸν ἑαυτόν του τότε ὁ μνημένος, ποὺ τὴν ἔχει καλλιεργήσει. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὅπως καὶ ἄλλοῦ ὑπάρχουν ἀτρόμητοι καὶ δειλοί, ἀλλὰ τὸ μόνο ἀποτελεσματικὸ θάρρος ὀνομάζεται δύναμι τῆς ψυχῆς.

Ἡ βοήθεια, ποὺ δέχεται ἡ ψυχὴ, ποὺ ἀντιμετωπίζεται ἔτσι στὶς ἀναξιώτητές της, εἴτε ἀπὸ τὸ ἀόρατο, εἴτε ἀπὸ τὴν σκέψι ἢ τὴν προσευχὴ τῶν ζωντιανῶν, ἔρχεται σ' αὐτὴν ὑπὸ τὴ μορφὴ μιᾶς διαστροφῆς τῶν μαχητικῶν ἐνεργειῶν της καὶ ὄχι σὰν ἀπαλλαγὴ ὅποιοδήποτε, ὅπως τείνει νὰ τὴν ἐμφανίσῃ ὁ θρησκευτικὸς ἐξωτερισμός. Ἀφοῦ κάθε ἀφοσίωσι ἔχει σὰν ἀντικείμενο τὴν παρᾶστασι ὄσων εἶναι μακαρίτες ἀποτελεῖ λοιπὸν μιᾶ πρᾶξι ὑψηλῆς εὐσπλαχνίας.

Οἱ τελετὲς καὶ οἱ λατρεῖες βοηθοῦν ἐξαιρετικὰ γιὰ νὰ τοποθετηθῇ κανεὶς στὴν κατάστασι τὴν πιδ εὐνοϊκῆ τῆς συνειδήσεως γιὰ νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς, ποὺ ἔχουν φύγει. Ἀκόμη περισσότερο, ἂν καὶ ὁ κόσμος δὲν εἶναι κατάλληλος γι' αὐτὴ, ἡ αὐτοσυγκέντρωσι ἀποκαθιστᾷ ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ στὸ ὑπερέραν μιᾶ συμπαθητικὴ ἐπικοινωνία, ποὺ χρησιμοποίησαν εὐρύτατα πάντοτε οἱ μνημένοι.

Ὁ ἀστρικός ἐξαγνισμός τοῦ μνημένου, ποὺ συνεχίζεται στὸ ἀστρικὸ ἢ ἀπόσπασι, ποὺ εἶχε ἐπιτύχει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς, ὁ μνημένος ποὺ μὲ τὴν ἄσκησι ἔχει μειώσει τὴν παθητικότητα, ποὺ μὲ τὴ μελέτη καὶ μὲ τὴν προσπάθεια ἀφομοιώσεως

ἔχει κατορθώσει νὰ ἐξελίξη τὴν νόησι, πὺν μὲ τὴν εὐθύτητα ἔχει μαγνητίσει τὴν πνευματικὴ βοήθεια τῆς Πρόνοιας, πραγματοποιεῖται μὲ ὄρους αἰσθητὰ ἀνώτερους ἀπὸ τοὺς προηγούμενους.

Κατ' ἀρχὴν καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἀντιμετωπίζει μιὰ ἀπαραίτητη δοκιμασία.

Ἐπειτα ἐκούσια ἀπαλλάσσεται ἀπὸ ὅλα τὰ θλιβερὰ κατὰλοιπα τῆς πλάνης του.

Ἐν συντομίᾳ αὕτη εἶναι ἡ ὀλοκλήρωσι τοῦ καθαρτικοῦ σταδίου. Ἀφοῦ ἡ ψυχὴ ἀποκατασταθῆ στὴν ὀλοκληρωτικὴ τῆς ἀγιότητος θὰ ἐγκαταλείψει τὸ ἀστρικό τῆς ἔνδυμα — πὺν θὰ αἰωρεῖται, ἐνῶ θὰ διαλύεται σιγὰ σιγὰ — ὅπως θὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὸ φυσικὸ φορέα τῆς. Θὰ διατηρήσῃ ἀπὸ τὸ πέρασμά τῆς ἐδῶ κάτω ἓνα ἴχνος τοῦ πεπρωμένου, πὺν ὁ ἀνατολικὸς ἀποκρυσμὸς ἐντοπίζει σ' ἓνα εἰδικὸ στοιχεῖο : Τὸ αἰτιολογικὸ σῶμα καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ παραμονὴ στοὺς κέλπους τῆς σφαίρας, πὺν ταιριάζει στὴν οὐσία τῆς, τὴ στιγμὴ πὺν γὰ νὰ συμπληρώσῃ ἓνα καινούργιο κύκλο πρὸς τὴν ὀριστικὴ τελείωσι θὰ πρέπει νὰ δανεισθῆ ἀπὸ τὴν ὑπερφυσικὴ οὐσία ἓνα καινούργιο ἀστρικό σῶμα, ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματος αὐτοῦ, πὺν θὰ πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται σὲ καινούργιες ἀνάγκες καὶ νὰ ἔχῃ καινούργια μέσα, θὰ καθορισθῆ σύμφωνα μὲ τὰ ἐν λόγῳ αἰτιολογικὰ ἴχνη.

Οἱ ἐνσαρκώσεις ἢ παγκόσμιες ζωές, πὺν διακηρῦσουν οἱ ἀνατολικὲς θρησκείες εἶναι ἐπίσης, ἂν καὶ κάτω ἀπὸ διαφορετικὰ φῶτα ἐσωτερικὲς σὲ ὅλες τὶς παραδόσεις.

Σύμφωνα μὲ ὀρισμένους σχολὰς θὰ ἔπρεπε νὰ μετενσαρκωθῶμε πολλὰς φορὰς πάνω στὴ γῆ, ἐνῶ ἄλλες ἐπιφυλάσσουνται νὰ καθορίσουν τὶς περιοχάς, πὺν προτείνονται διαδοχικὰ ἀπὸ τὸν νόμο τῆς ἐξελίξεως στὴν ἀνθρώπινη ἀτομικότητα, σὲ τρόπο ὥστε νὰ τὴν θέσουν μπροστὰ σὲ πολλαπλὰς ὕψεις τῆς πραγματικότητος.

Ἐπίσης διαφέρει ἀνάλογα μὲ τὶς σχολὰς ἡ ἀντίληψι τῆς ὀριστικῆς ὑπάρξεως. Μπορεῖ κανεὶς ὅμως νὰ τὴν συνδέσῃ μὲ τὴν ἀντίληψι τῆς ἐπανολοκληρώσεως τῆς ψυχῆς στὴν πνευματικὴ σφαῖρα.

Αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ ἀντίστροφη ἀναλογία πρὸς τὴν πρωταρχι-

κὴ ἀπόρροια. Ἐὰς παρατηρήσουμε ὅτι ἡ ἀπόκρυφη ἐπιστήμη μᾶς προσφέρει στὸ θέμα τοῦ βαθύτερου μυστηρίου μιὰ λύση ἐξ Ἰσου ἀπομακρυνομένη ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα : Τὸν ὕλισμό, πού ἐκμηδενίζει τὴ νόησι μὲ τὸ ὄργανικὸ σύμπλεγμα, θεωρώντας το σὰν ἀπλῆ λειτουργία του καὶ τὸ δόγμα πὺν ἔχει σκορπισθεῖ ἀπὸ τὶς θρησκευεῖς τῆς δύσεως, δόγμα μιᾶς μόνης ἐνσαρκώσεως, πὺν ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετὰ ἀπὸ μιὰ ἐνδιάμεσι φάσι πολὺ ὅμοια μὲ τὴν ἀστρική ἀπαλλαγὴ, μιᾶς αἰωνιότητος τοῦ πόνου ἢ τῆς εὐτυχίας, ἀνάλογα μὲ τὰ ἔργα τοῦ καθενὸς καὶ τὴν ἀπόφασι τῆς θείας δικαιοσύνης.

Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ συζητήσουμε ἢ νὰ ἀμφισβητήσουμε — βέβαιοι ὅτι σὲ παρόμοιες περιπτώσεις καθένας δέχεται ἐκούσια μὲ τὴν ἐνορατικὴ ὁδὸ τὰ φῶτα, πὺν ἀφήνει νὰ φιλτραρισθοῦν ὁ βαθμὸς τῆς ψυχικῆς του διαφάνειας. Θὰ περιορισθοῦμε νὰ παρατηρήσουμε τὶς συνετεῖς ἐπιφυλάξεις πὺν διατηρεῖ ὁ κλῆρος εὐρύτατα σὲ ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν αἰώνια τιμωρία.

Πρέπει νὰ δεχθοῦμε ἐπίσης ὅ,τι ὁ φόβος τῆς κολάσεως ἀντιδρᾷ κατὰ τοῦ ὕλισμοῦ τῶν κατώτερων στρωμάτων. Δημιουργεῖται εὐκολώτερα ὁ φόβος γιὰ τὰ μαρτύρια παρὰ ἡ Λατρεία τῆς εὐθύτητας, ἢ ἄλλοιῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀπόκρυφη ἐπιστήμη διδάσκει ὅτι ὅποιοσδήποτε ἀρνεῖται τὰ ἀνωτερα πεπρωμένα του γιὰ νὰ γίνῃ ἐδῶ κάτω καὶ μετέπειτα στὸ ἀόρατο ἕνας βοηθὸς τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ μὲ τὴν ἀποδοχὴ τοῦ ἀξιώματος τῆς διαστροφῆς, καταδικάζεται σὲ μιὰ βαθμιαία ἐκμηδένισι. Παρόμοια εἶναι τὰ βοηθητικὰ κακὰ πνεύματα τῶν μαύρων μάγων.

Ἐτσι μετὰ ἀπὸ τὸ φυσικὸ θάνατο οἱ κακοὶ θὰ ἀκολουθήσουν στοὺς κόλπους τοῦ ἀστρικοῦ τὰ ἔργα τους, πὺν προκαλοῦν τὸν ἐκμηδενισμό, τὸν ἐγωϊσμό, τὸ μῖσος, τὸ ἐνστικτώδες, προχωρώντας πρὸς τὸ τελικὸ μὴ — ὄν. Πρέπει νὰ ἐξετάσουμε ἕνα τελευταῖο πρόβλημα, πὺν εἶναι ἀπόρροια τοῦ θανάτου. Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι ἡ θεωρία αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὸν περίφημο Ἄλλαν Καρντέκ, στὸν ὅποιο ἀποδίδεται ἡ εὐθύνη μιᾶς σύγχρονης ἀποκαλύψεως τῆς ἀρχαίας νεκρομαντείας.

Ἡ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς νεκρούς, ἢ διατήρησι τῆς ἐπαφῆς

μὲ τὰ ἀγαπημένα πρόσωπα, οἱ πληροφορίες γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ ὑπερπέραν, αὐτῆς τῆς παράξενης ἀκρογιαλιᾶς, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ἐπανερχεται ποτὲ ὁ ταξειδιώτης, ἡ ἀναντίρρητη ἐμπειρική ἀπόδειξι γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τῆς ψυχῆς..... αὐτὲς οἱ προοπτικές, πὸν ἀνοίγονται ἀπὸ τὸν πνευματισμὸ ἢ τὸν Καρντετισμὸ γοήτευσαν, γοητεύουν καὶ θὰ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν ἀνθρώπων.

Μπροστὰ σὲ ὅσα γεγονότα ἔχουν ἐμφανίσει οἱ πιστοὶ τῆς θεωρίας τοῦ Καρντέκ ἢ ἀπογοήτευσι κυριεῦει τουλάχιστον ἐκείνους, πὸν γνωρίζουν νὰ ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὰ σφάλματα. Βρίσκεται κανεὶς μπροστὰ σὲ φαινόμενα ἀπόλυτα πραγματικά— καὶ αἰχμαλωτίζεται ἀπόλυτα — ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὰ ἡ παρέμβασι τῶν ἀτόμων τοῦ ὑπερπέραν φαίνεται μᾶλλον σπάνια καὶ ὄχι σταθερή.

Στὸ ἔργο μας «Σύγχρονος Ἐπιστημονικὴ μέθοδος Μαγνητισμοῦ καὶ Ὑπνωτισμοῦ», παρατηρήσαμε ὅτι ἡ εὐχέρεια ἐξωτερικεύσεως, πὸν εἶταν, χαρακτηριστικὸ τοῦ μέντιουμ σημειώνει μετατοπίσεις ἀντικειμένων, κτυπήματα, κρότους ἢ ὕλικοποιήσεις ἢ ἀπ' εὐθείας γραφή.

Παρατηρήσαμε ὅτι ἡ αὐτόματη γραφή φαίνεται ὅτι ἐρμηνεύεται ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τοῦ ὑποσυνειδήτου καὶ ὅτι μποροῦμε νὰ παρατηρήσουμε ἀπλὲς μεταγνώμεις, στίς πνευματικὲς ἐπικοινωνίες.

Ἡ ἀπόκρυφη ἀπαράδοσι θεωρεῖ τὴν πνευματικὴ αὐτὴ θεωρία σὰν μιὰ ἀπλὴ αἴρεσι.

Οἱ νεκροὶ μας — πὸν ἡ μετέπειτα ἐξέλιξι τοὺς ἀπομακρύνει τίς ἀπασχολήσεις τοῦ κόσμου τούτου — δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἐρμηνεία τοῦ ἐνδιάμεσου ψυχικοῦ παράγοντα.

Μόνον τὰ κατώτερα ἄτομα καὶ προπαντὸς ὅσα ἐπιδιώκουν περισσότερο τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ δικό μας ἐπίπεδο, θὰ μποροῦσαν νὰ ἐνσαρκωθοῦν μερικὲς στιγμὲς στὸν ὄργανισμὸ τοῦ ἐνδιάμεσου πὸν προσφέρεται γι' αὐτὸ μὲ τὴν δυνατότητα διχασμοῦ.

Νύμφες, στοιχεῖα πνεύματα τῶν ἀστρικῶν περιοχῶν στοιχεῖα ὄντων ἀνθρώπινων, αἰχμαλώτων τῆς σφαίρας τῆς γήϊνης ἔλξεως, μὲ τὴν ὁποία ἡ ὕλη τοὺς συνδέει ἀκόμη, αὐτόχειρες, ἢ

ὅσοι βρῆκαν τὸ θάνατο σὲ ἀτύχημα, γεμᾶτοι ἀπὸ τρόμο μπροστὰ στὴν καθαρτικὴ δοκιμασία καὶ ποὺ πιστεύουν ὅτι θὰ βροῦν ἓνα καταφύγιο στὴν μετενσάρκωσι, ὅσοι ἔμαρτύρησαν καὶ εἶναι γεμᾶτοι μῖσος, ὅλοι οἱ ἀμετανόητοι λάτρες τῆς ὕλης καὶ τοῦ ἐνστίκτου — ὅλοι αὐτοὶ ἀντιστοιχοῦν στοὺς ἑρασιτέχνες τῶν κινουμένων τραπεζῶν.

Δὲν εἶναι ἀπλῶς μιὰ γνώμη. Στ' ἀλήθεια ποτὲ τὸ ἐπίπεδο τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὰ πνεύματα δὲν ξεπερνᾷ τὸ ἐπίπεδο τοῦ πιὸ καλλιεργημένου ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους. Εἶναι συχνές οἱ ἀσυναρτησίες, οἱ ἀνοησίες καὶ συχνὰ ἐπίσης οἱ ἐνοχλητικὲς περιπτώσεις ποὺ ἀποκαλύπτονται.

Εἶναι ἀναρίθμητες οἱ διαστροφές οἱ μυστικιστικὲς ὑποβολές καὶ τὰ σφάλματα, ποὺ προφέρονται ἢ λέγονται ἀπὸ τὰ πνεύματα ποὺ ἐξ ἄλλων ξεφεύγουν ἀπὸ κάθε ἔλεγχο ταυτότητος. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα δὲν δίνουν καμιὰ σοβαρὴ ἀποκάλυψι σχετικὰ μὲ τὸ ὑπερπέραν, σχετικὰ μὲ κανένα ἐπιστημονικὸ πρόβλημα.

Παρὰ τὶς δυσάρεστες αὐτὲς ἐκδηλώσεις θὰ εἴμαστε διατεθειμένοι ὅλοι νὰ θεωρήσουμε τὴ φήμη τοῦ πνευματισμοῦ σὰν μιὰ μεταμφιεσμένη εὐεργεσία, σὰν ἓνα πυρῆνα ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ ἀγνωστικισμοῦ, κατὰ τοῦ ὕλισμοῦ, μιὰ πρόφασι γιὰ τὴν πειραματικὴ προσπάθεια :

Δυστυχῶς ἂν ἡ θεωρία τοῦ Καρντέκ προξένησε τὴν ἀνάληψι μιᾶς πρωτοβουλίας, ὅπως τὴν ἴδρυσι τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Μεταψυχολογίας τοῦ Γκέλεϋ, προξένησε ἐπίσης μιὰ ἀνισορροπία ἀξιοθρήνητη, ταυτόχρονα μυστικιστικὴ καὶ πνευματικὴ, συναισθηματικὴ καὶ φυσιολογικὴ σὲ ὅσους ἔχουν προδιαθέσεις γιὰ τὸ φανατισμὸ τοῦ ἐξαίσιου, καταστάσεις συνοδευόμενες ἀπὸ ἔμμονες ἰδέες παραισθήσεις καὶ ἐνοχλήσεις.

Τὸ γενικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἀποτελεῖ ἓνα παραλήρημα, ποὺ μέσα του σβύνουν ἀπὸ κοινοῦ ἡ ἠθικὴ αἴσθησι καὶ ἡ λογικὴ.

Καὶ αὐτὸ ἐπίσης δικαιολογεῖ τὸν ἀποκρυφισμὸ. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μαγνητίσουμε τὸ κακὸ σ' ἓνα περιβάλλον, δίχως νὰ κινδυνεύσουμε μιὰ ψυχικὴ μόλυνσι ἢ ἄλλο πιὸ ἄμεσα αἰσθητὸ κίνδυνο. Καὶ συνήθως εἶναι κάτι ἀπ' αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ περιβάλ-

λον, πού επικαλούμεθα, αφού ἡ ἀρχὴ τῶν ἄλλων δὲν ἐπιτρέπει μιὰ ταχτική συναλλαγὴ μὲ τοὺς ζωντανούς.

Ἄλλὰ μήπως κάνουμε κήρυγμα στὴν ἔρημο ;

Οἱ ὁπαδοὶ τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης ποτὲ δὲν θὰ πέσουν στὴν νεκρομαντεία καὶ τὰ πνεύματα θὰ μᾶς διαβάσουν...

Δίχως ἀμφιβολία, ἀλλὰ μὲ κάποιον τρόπο γενικὰ ἀνεπαίσθητο στὶς διαφορὲς ψυχὲς ἢ μητέρα, πού ἔχει πεθάνει π.χ. ἐπιδρᾶ μὲ ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς εὐαισθησίας της. Ὁ νίκος σεβασμὸς τοὺς τῆς ἐπιτρέπει νὰ διατηρήσῃ μαζί τους μιὰ ἀδιάκοπη σχέσι, τὰ ἔμπνέει καὶ τὰ προστατεύει, δίχως νὰ τὸ ἀντιλαμβάνονται, τουλάχιστον ἄμεσα.

Ἔτσι οἱ δεσμοὶ τῆς συμπαιδείας καὶ τοῦ καθήκοντος δὲν δισκόπτονται καθόλου μὲ τὸ θάνατο.

Εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἐγκαταλειφθοῦμε στὴν κατώτερη λατρεία ἐκείνων, πού δὲν ὑπάρχουν πιά, νὰ ἐπικαλεσθοῦμε τὶς ἠθικὲς ιδιότητές τους, τὰ καλὰ ἔργα τους, τὴν πνευματικὴ καλλιέργη- μένη προσωπικότητά τους γιὰ νὰ καθορίσουμε ἀκριβῶς τὴ σχέσι τῆς ψυχῆς μὲ τὴ δική μας.

Κάθε ἐνέργεια σύμφωνη μὲ τὴ μνήμη τους τὰ ἀνακαλεῖ στὴν πραγματικότητα. Αὐτὴ ἢ ἐπιθυμία νὰ δείξουν στὶς ἔμπνεύσεις τους μιὰ ὑπακοὴ μᾶς ἀνοίγει τὴ σκέψι τους. Μποροῦν νὰ τοὺς ζητήσουν ἔτσι τὶς συμβουλές, τὰ φῶτα, πού θὰ εἶχαν δώσει ὅταν ζοῦσαν καὶ ἡ ἀπάντησι θὰ ἐμφανισθῇ μὲ μιὰ ἀντανάκλασι στὸ πνεῦμα μας.

Αὐτὲς εἶναι οἱ ὁδηγίες, πού βρίσκουμε στὸ τυπικὸ τῆς μαγείας, πού ἔχει χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἀνάκλισι τῶν νεκρῶν καὶ πού τὶς λεπτομέρειες τους δανειζόμαστε ἀπὸ τὸ δάσκαλο Ἑλίφας Λεβὶ Ζαχέντ, τὸν κατ' ἐξοχὴ μνητὴ :

«Θὰ πρέπει πρῶτα νὰ συγκεντρώσουμε μὲ φροντίδα ὅλες τὶς ἀναμνήσεις ἀπ' ἐκεῖνον ἢ ἐκεῖνη, πού ἐπιθυμοῦμε νὰ ξαναδοῦμε, τὰ ἀντικείμενα, πού ἔχει χρησιμοποιήσει καὶ πού ἔχουν διατηρηθεῖ τὰ ἴχνη του, νὰ ἐπιπλώσουμε εἴτε ἓνα δωμάτιο ὅπου ἔχει κατοικήσει τὸ πρόσωπο ὅταν ἦταν ζωντανὸ ἢ ἓνα δωμάτιο, ὅπου θὰ τοποθετήσουμε τὸ πορτραῖτο του σκεπασμένο μὲ λευκὸ πέπλο, ἀνάμεσα σὲ ἄνθη ἀπὸ ἐκεῖνα, πού ἀγαπᾷσε καὶ πού θὰ τὰ ἀνανεώνουμε κάθε μέρα.

Ἐπειτα πρέπει νὰ παρατηρήσουμε μιὰ συγκεκριμένη χρονολογία, εἴτε τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς του, εἴτε τὴν ἡμέρα ἑνὸς εὐτυχισμένου γεγονότος, μιὰ μέρα, πού ὑποθέτουμε ὅτι ἡ ψυχὴ του δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ : Αὕτῃ τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς πρέπει νὰ προτιμήσουμε γιὰ τὴν ἐπίκλησι, γιὰ τὴν ὁποία θὰ προετοιμασθοῦμε δέκα τέσσερις ἡμέρες.

Σὲ ὄλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα θὰ πρέπει νὰ μὴν δείξουμε σὲ κανένα τὴν ἴδια στοργή, πού μόνο ὁ μακαρίτης ἔχει δικαίωμα νὰ περιμένῃ ἀπὸ ἐμᾶς. Θὰ πρέπει νὰ δείξουμε μιὸ αὐ-

Εἰκὼν 26

Ὁ Θάνατος. Τὸ 13ο κλειδί τοῦ Ταρό.

στηρὴ ἀγνόητα, νὰ ζήσουμε ἀπομονωμένοι καὶ νὰ τρώμε ἐλάχιστα.

Κάθε βράδυ θὰ πρέπει νὰ κλεινόμαστε σὲ μέρος ἐλάχιστα

φωτισμένο με ένα καντήλι ή ένα κερί μέσα στο δωμάτιο, που έχει αφιερωθεί στη μνήμη του. Θα τοποθετήσουμε αυτό το φως πίσω μας και θα αποκαλύψουμε το πορτραίτο. Θα μείνουμε μια ώρα μπροστά του σιωπηλοί. Έπειτα θα άρωματίσουμε το δωμάτιο με καλό λιβάνι και θα βγούμε έξω υποχωρώντας.

Την ημέρα, που έχουμε ορίσει για την επίκληση θα πρέπει να στολιστούμε από το πρωί, όπως θα κάναμε για μια γιορτή: Δεν θα πρέπει να μιλήσουμε σε κανένα όλη μέρα, θα πρέπει να φάμε μόνο μια φράδα και το γεύμα θα αποτελείται από ψωμί, κρασί, γόρτα ή φρούτα. Το τραπεζομάντηλο θα πρέπει να είναι άσπρο και θα πρέπει να κόψουμε ένα μέρος του ψωμιού, που θα σερβιριστή ολόκληρο. Θα βάλουμε επίσης λίγο κρασί στο ποτήρι εκείνου, που άνακαλούμε.

Το γεύμα αυτό γίνεται σε άπόλυτη σιωπή μέσα στο δωμάτιο των επίκλησεων, μπροστά στο σκεπασμένο πορτραίτο. Έπειτα θα πάρουμε όλα αυτά εκτός από το ποτήρι του μακαρίτη και το μερίδιο του ψωμιού, που θα μείνη μπροστά στο πορτραίτο.

Το βράδυ την ώρα της συνηθισμένης επισκέψεως θα πάμε σιωπηλά στο δωμάτιο, θα άνάψουμε μια φωτιά με ξύλα κυπαρισσιού και θα ρίξουμε λιβάν. έπτά φορές προφέροντας το όνομα του προσώπου, που θέλουμε να δοῦμε. Αυτή την ημέρα δεν θα αποκαλύψουμε το πορτραίτο.

Όταν θα σβύση η φλόγα θα βάλουμε πάλι λιβάνι στα κάρβουνα και θα επικαλεσθούμε το Θεό σύμφωνα με τους τύπους της θρησκείας, στην οποία άνηκε το πρόσωπο και σύμφωνα με τις αντίληψεις που είχε σχετικά με το Θεό.

Κάνοντας αυτή την προσευχή θα πρέπει να ταυτισθούμε με το πρόσωπο, που άνακαλούμε, θα πρέπει να μιλούμε, όπως θα μιλούσε, κατά κάποιο τρόπο θα πιστέψουμε ότι είμαστε έμεις αυτός ο ίδιος. Έπειτα μετά από ένα τέταρτο σιωπής θα του μιλήσουμε σαν να είναι παρών με στοργή και πίστη, παρακαλώντας τον να μās φανερωθή. Πρέπει νοερά να έπαναλάβουμε αυτή την παράκληση σκεπάζοντας το πρόσωπο με τα δυο χέρια μας και έπειτα δυνατά να φωνάξουμε τρεις φορές το όνομά του: Να πε-

ριμένουμε γονατιστοί, με τὰ μάτια κλειστά ἢ ἀνοικτὰ μερικὰ λεπτά μιλιώντας του νοερά. Ἐπειτα τὸν φωνάζουμε τρεῖς φορές ἀκόμη με μιὰ γλυκεῖα καὶ στοργικὴ φωνὴ ἀνοίγοντας ἀργὰ τὰ μάτια ¹.

1. « Δόγματα καὶ τυπικὸ τῆς ὑψηλῆς μαγείας », τοῦ Ἑλφιν Λεβί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΙΞΕΙΣ

Ἡ ἀτομικὴ ἀναγέννησις. — Ἀναλογία τῆς λειτουργίας τῶν φυσιολογικῶν καὶ ψυχικῶν τροποποιήσεων. — Ἡ μεταβλητότητα εἶναι φανερὴ. — Ὁ ρόλος τῆς φαντασίας. — Τὸ δέκατο τέταρτο κλειδὶ τοῦ Ἑρμῆ.

Ἡ ἀτομικὴ ἀρχὴ καὶ οἱ πλανητικοὶ ρυθμιστικοὶ παράγοντες. — Ἰδιαιτερές ἀρχές τῆς ὑπεροχῆς κάθε μιᾶς ἀπὸ τὶς ἀστρικὰς ἐπιδράσεις. Ἡ σημασία καὶ ἡ ὠφελιμότητα τῶν ψυχολογικῶν δεδομένων τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης.

Τὰ σχετικὰ μὲ τὸ συμβολικὸ τροχὸ τοῦ πεπρωμένου σχόλια ἄφησαν καθαρὰ νὰ φανῆ ἡ ἀδιάκοπη μεταβολὴ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου ἐδῶ κάτω καὶ ἡ δυνατότητα, ποῦ ἔχει καθένας νὰ προσανατολίσῃ τὸ μέλλον του. Πέντε μέχρι ἑπτὰ χρόνια εἶναι ἄρκετὰ νὰ ἀνανεώσουν τὸ σύνολον τῶν κυτάρων τοῦ σώματος.

Μιὰ θέλῃσι ἐνεργητικὴ τροποποιεῖ — μὲ μιὰ διαδικασία ἀνάλογη — τὶς τάσεις, τὶς ἰκανότητες ἢ τὶς δυνατότητες, ποῦ ἔχει λάβει σὰν βοηθητικὰς, τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ περιβάλλοντος, μέσα στὸ ὁποῖο ἐξελλίσσεται καὶ τέλος τὰ στοιχεῖα τοῦ πεπρωμένου ποῦ ἔχουν καθορισθῆ ἐκ τῶν προτέρων.

Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος βρεθῆ τοποθετημένος ἀπὸ τὴ μιὰ μέρος εἰς τὴν ἄλλη σὲ καινούργιες συνθήκες ζωῆς καὶ ἀνάμεσα σὲ

πνευματικότητες πολὺ διαφορετικῆς ἀπὸ τῆ δικῆ του, ἀνεπαίσθητα τὰ ψυχολογικὰ χαρακτηριστικὰ του θὰ ὑποστοῦν τὴ διάβρωσι αὐτῆς τῆς καινούργιας σφαίρας. Ἄλλὰ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ἡ μεταβολὴ αὐτῆ δὲν θὰ ἦταν ἐπιβεβλημένη ἀλλὰ αὐτόματη. Ἡ φαντασία ἀντανακλᾷ τὶς ἐπιδράσεις καὶ τείνει νὰ κυβερνηθῆ σύμφωνα μ' αὐτές.

Εἰκὼν 27

Ἡ ἐγκράτεια. Τὸ 14ο κλειδί τοῦ Ταρό.

Ἄς ἀντικαταστήσουμε τὶς εἰκόνες ποὺ ἔχουν γεννηθῆ ἔτσι μὲ ἓνα σχέδιο φτιαγμένο :

Ἡ μορφή τοῦ σχεδίου αὐτοῦ θὰ περιγράψῃ ἄμεσα μιὰ πραγματικότητα.

Γι' αὐτὸ ὁ Ντυρβίλ προτρέπει ἐκεῖνο τὸν περίφημο νὰ διαθέτῃ ἀνώτερα προσόντα ἀπὸ τὰ δικὰ του καὶ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ

τὰ μειονεκτήματά του, νὰ δημιουργήσῃ ἓνα ἰδανικὸ πρότυπο καὶ νὰ συνηθίσῃ σιγὰ σιγὰ νὰ ζῇ σύμφωνα μ' αὐτό.

Τὸ δέκατο τέταρτο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ δείχνει, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, αὐτὰ πού ἀναφέραμε (βλέπε εἰκ. 27)

Ἡ νεραίδα τῶν μεταμορφώσεων μεταγγίζει τὸ περιεχόμενον ἀπὸ ἓνα ἀσημένιο κύπελο μέσα σὲ ἓνα χρυσό. Δείχνει τὴν οὐσία μιᾶς μορφῆς τελειότερης, δηλαδὴ ἑνὸς φορέως καλύτερα προικισμένου.

Τὸ ὑποσυνείδητο ὅπου ἐδρεύουν οἱ δυναμισμοί, τὰ μέσα γνώσεως ἢ ἐνεργείας, πού καλλιεργήσαμε ἤδη καθὼς καὶ οἱ αὐτοματισμοί, πού προέρχονται ἀπὸ τὰ σφάλματά μας καὶ ἡ παθητικότητά μας ἐπιδέχεται τὴν ἠλιακὴ ἐπίδρασι τοῦ οὐσιώδους ἐγώ, πού ὑπηρετοῦν ἢ ἐναντιώνονται. Αὐτὸ θὰ καθορίσῃ τὴ μεταβλητότητα καὶ θὰ μεταβάλῃ τὸ σταθερὸ μὲ μόνη τὴ διαταγὴ του, ἀρκεῖ νὰ ἐπιμείνῃ.

Ὡστε δὲν πρέπει νὰ διστάσουμε νὰ συλλάβουμε τὸν ἑαυτὸν μας στὸ μέλλον πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι τώρα, θὰ πρέπει νὰ ἐκτιμήσουμε ποιῆς τροποποιήσεις θὰ ἐπιφέρουμε στὴν παρούσα κατάστασι.

Ἄν διατηρήσουμε αὐτὴ τὴ διαπίστωσι ἐξασφαλίζουμε τὴ βαθμιαία ἐξαφάνισι τῶν στοιχείων τοῦ παλιοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀντικατάστασί τους μὲ μιὰ οὐσία ἐξ ὀλοκλήρου καινούργια.

Ἄλλὰ ἄς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ἂν καθένας μπορῇ νὰ μεταβάλῃ ὡς πρὸς τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἁρμονία τὰ στοιχεῖα καὶ τὶς ἀξίες του, τὸ εἶδος καὶ τὸ γένος τὸ πλανητικὸ τους ἔχει ὅμως ἐπιβληθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πεπωμένου του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ. Ἴδου ἓνας ἄνθρωπος, πού γεννιέται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ Δία καὶ τοῦ ἡλίου : Εἶναι πεπωμένο νὰ γίνῃ ζωγράφος καὶ σπουδαῖος, ἂν σύμφωνα μὲ τὶς βασικὰς ἀρχὰς προσπαθῆσῃ ἐκούσια νὰ ἀναπτύξῃ τὶς δυνατότητες καὶ ἰκανότητές του. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἐμπνευσθῆ ἀπὸ κάποιον δάσκαλο, ἀπὸ κάποιον πρότυπο ἰδανικὸ ὅπως ἀναφέρουμε πῶς πάνω. Ἴδου κάποιος ἄλλος μὲ ἐπίδρασι Ἐφροδίτης—Κρόνου, ἔχει τὰ προσόντα ἑνὸς

μουσικοσυνθέτη. Ένας άλλος μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ Ἑρμῆ καὶ τῆς Σελήνης ἔχει τὰ προσόντα τοῦ ἀνθρώπου τῶν γραμμάτων, ἐνῶ ἕνας ἄλλος μὲ ἐπίδρασι Ἑρμῆ καὶ Ἄρεως ἔχει κλίσεις πρὸς τὴν Ἱατρική.

Ἄν καθένας προσαρμόσῃ πρὸς τὶς διαθέσεις αὐτὲς τὰ ἀξιώματα τῆς ἀσκήσεως, ὅσα ἐμπνέει ἡ μαγεία, θὰ φθάσῃ στὸν ὑπέρτατο βαθμὸ τῆς ἀποδόσεως.

Ἔτσι οἱ τάσεις, οἱ ἐπιθυμίες καὶ οἱ κλίσεις μεταβάλλονται σὲ προσόντα, δυνατότητες καὶ ἀποφάσεις.

Γι' αὐτὸ ἡ μελέτη τῆς πλανητικῆς σφραγίδος κατέχει σπουδαία θέσι στὶς ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες.

Μὲ τὸ ὠροσκόπιο γνωρίζουμε τὶς ἐντάσεις, πὺ ἀντιστοιχοῦν σὲ κάθε ἀστρική ἐπίδρασι πάνω στὸ νεογέννητο. Οἱ μορφές του καθορίζονται ἀπὸ τὴν ἀνάμειξι τῶν πλανητικῶν ἐπιδράσεων, πὺ γεννοῦν τὰ ψυχολογικὰ χαρακτηριστικὰ του. Γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια, συνθετικὰ μέρη τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος φέρουν τὰ ἴχνη τοῦ ἀνθρώπινου τύπου.

Ἀναφέρουμε ἐν συντομία τοὺς στοιχειώδεις τύπους τῆς πλανητικῆς ἐπιδράσεως¹:

Ἡ ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου προδιαθέτει τὸ ἄτομο εἰδικὰ στὶς πλατεῖες συνθέσεις, στὸν ἰδεαλισμὸ, στὶς καινοτομίες, στὶς ὀργανώσεις, στὴ δημιουργία.

Οἱ ἡλιακοὶ τύποι ἔχουν κάτι τὸ βασιλικὸ ἢ μεγαλοφυῆ καὶ πράγματι ὑπάρχουν τόσοι ἡλιακοὶ τύποι στὴν ἱστορία ἀνάμεσα στὰ μεγάλα πνεύματα. Γιὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ ἡλιακὴ ἐπίδρασι πρέπει νὰ δεσπόζῃ χωρὶς ἀδυναμίες ἢ διαφωνίες στὴν ὄψι.

Στὸ μέσο ἐπίπεδο τῶν ἡμερομισθίων συναντᾶ κανεὶς ἀρχι-

1. Βλέπε τὸ ἔργο «Τὰ στοιχεῖα πὺ ἀποκαλύπτουν τὸ χαρακῆρα καὶ τὸ πεπρωμένο».

τέκτονες, γλύπτες, κωμικούς και κοσμηματοπώλας. Τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἡλίου ἀποτελεῖ ἡ πρωτοτυπία καὶ ἡ ἐγωϊστικὴ τάσι.

Ὁ τύπος τῆς σεληνιακῆς ἐπιδράσεως χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀφομοίωσι, τὴ σκέψι, τὴ φαντασία καὶ τὴ βαρύτητα. Εἶναι ἐνδιάμεσοι ἐξαιρετικῆς ἀποδόσεως, εἶναι ποιητὲς λογοτέχνες πνευματικοὶ ἄνθρωποι κάθε κατηγορίας, ἐνορατικοί, δραματιστές, ἐκδηλώνουν τὴν ἐπίδρασι τῆς σελήνης. Πολλοὶ τύποι σεληνιακοί, λιγώτερο προικισμένοι, ἀντικατοπτρίζουν καθαρὰ καὶ ἀπλᾶ μιὰ ἰσχυρὴ προσωπικότητα. Γίνονται βοηθητικοὶ τῶν ἐπαναστατικῶν ἢ ἀκόμη καὶ ὑπηρεταί. Τέλος ἂν ἡ σελήνη διαμορφῶνῃ τοὺς φορεῖς τῆς σκέψεως δὲν παύει ἐπίσης νὰ προτρέπη στὰ ταξίδια.

Στὸν τύπο αὐτὸ εἶναι ἀγαπητὴ ἡ θάλασσα. Ἐναγνωρίζουμε εὐκόλα τὸν τύπο αὐτὸ, πὺ εἶναι ὄνειροπόλος, διασκορπισμένος δρομομανῆς.

Στὸν τύπο τοῦ Ἄρεως ἀνήκει ὁ μαχητικὸς, οἱ ἀνταγωνισμοί, οἱ θετικὲς ἐπιστῆμες, οἱ στρατιωτικὲς ἀρετές, ἡ αἴσθησι τῆς στρατηγικῆς, κατακτητικὸς, χειροῦργος, ἐξερευνητῆς, ἀστυνομικὸς, μεταλλουργός, πὺ προχωρεῖ μέσα στὴ σκληρὴ ἀντίστασι. Εἶναι ἀτρόμητος, θαρραλέος, ἐπιθετικὸς. Ὁ τύπος αὐτὸς μεταπίπτει εὐκόλα στὴν αὐθαιρεσία καὶ τὴν ἀπειθαρχία.

Ὁ τύπος τοῦ Ἑρμῆ ἔχει τὴν ἰκανότητα τοῦ συσχετισμοῦ, τῆς διαδόσεως, τῆς προσαρμογῆς τῆς κινήσεως. Εἶναι ἔμπορος, μηχανικὸς, ἐκδότης, βιβλιοπώλης, ἰκανὸς ρήτορας, δημοσιογράφος, γιατρός, σχεδιαστής, ἀντιγραφέας, αὐλικός. Ἡ ἐπίδρασι τοῦ Ἑρμῆ χαρακτηρίζει τὴν φροντίδα τῶν μέσων. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Δία ἐρμηνεύονται ἀπὸ τὴν ἰκανότητα διακυβερνήσεως, διοικήσεως, ὀργανώσεως, διευθύνσεως. Στὸν τύπο αὐτὸ ἀνήκουν οἱ ἄρχοντες, οἱ ὑπουργοί, οἱ βιομήχανοι, οἱ ζωγράφοι, οἱ τραπεζίτες, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ διευθυντὲς καὶ στὴν κατώτερη βαθμίδα ὅλοι οἱ βοηθητικοὶ τῆς τάξεως.

Γνώρισμά τους εἶναι ἡ ἐκτίμησι τῆς συμβατικῆς ἐξουσίας καθὼς ἐπίσης ἡ προσήλωσι στὴν ὕλικὴ ἀσφάλεια.

Μὲ τὴν ἐπίδρασι τῆς Ἀφροδίτης φθάνουμε στὸν πὺ λεπτό

τύπο, πού νοιώθει και ἀκτινοβολεῖ τις αἰσθησιακὲς ἀρμονίες. Περιοχὲς τοῦ τύπου αὐτοῦ εἶναι ἡ διακόσμησι, ἡ μελωδία, τὰ θεάματα καὶ τὰ κοσμήματα. Ὡστε ὁ τύπος τῆς Ἐφροδίτης εὐρίσκεται σὲ ὅλες τις περιοχὲς τοῦ ἐκλεκτισμοῦ. Εἶναι ἐκεῖνοι, πού προκαλοῦν τὴ γλύκα τῆς ζωῆς.

Οἱ πιὸ ἐξελιγμένοι εἶναι φιλόανθρωποι καὶ διακρίνονται γιὰ τὴν εὐσπλαχνία τους. Στὴν κατώτερη βαθμίδα βρίσκονται οἱ τύποι τῆς ἐταίρας καὶ ἐκείνων, πού ἐκμεταλλεύονται τὰ αἰσθήματα.

Στὸ τύπο τοῦ Κρόνου, ὅσοι ἔχουν δεχθῆ μιὰ βαθεῖα ἐπίδρασι, διακρίνονται στὰ ἔργα πού ξεχυλίζουν καὶ στίς κατασκευὲς μακρᾶς πνοῆς : Ἡ ἀφηρημένη ἐπιστήμη, ἡ ἀρχαιολογία καὶ ἡ φιλοσοφία ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸν πνευματικὸν τύπο τοῦ Κρόνου.

Ἡ γεωργία, τὸ ὑπέδαφος καὶ ἡ τεχνικὴ γενικῶς ἐνδιαφέρουν τὸν τύπο, πού ἔχει τὴ σφραγίδα τοῦ Κρόνου. Ὅλοι οἱ τύποι αὐτοὶ εἶναι ἐπιφυλακτικοί, μέχρι μετρημένοι, μέχρι τὴ φιλαργυρία.

Αὕτῃ ἡ σύντομη ἀνασκόπησι δίνει μιὰ ἰδέα τῆς σημασίας τῶν ψυχολογικῶν δεδομένων τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης καὶ ἐπιτρέπει νὰ γνωρίσουμε καλύτερα, νὰ προσαρμόσουμε τὴν ἐξέλιξι καὶ νὰ ἰσοροπίσουμε τις κλίσεις μετριάζοντάς τις μὲ κάποια πρωτοβουλία συμπληρωματικὴ.

Ὁ τύπος τοῦ Κρόνου πρέπει πράγματι νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀφομοιώσῃ, νὰ ἀντιδράσῃ στίς ὑπερβολὰς τῆς σκοτεινῆς καὶ αὐτοσυγκεντρωτικῆς φύσεως μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀρμονικῶν τῆς Ἐφροδίτης.

(Ἀπὸ τὴν ἐπιτυχημένη σύνθεσι αὐτῶν τῶν δύο ἐπιδράσεων προκύπτει ἡ μουσικὴ σύνθεσι).

Ἐπίσης οἱ τύποι τῆς Ἐφροδίτης ἐξασφαλίζουν τὴν ἡρεμία, ὅταν συνδεθοῦν μὲ τὴ φιλοσοφία καὶ τὴν ἀφαίρεσι, πού εἶναι χαρακτηριστικὸν τοῦ τύπου τοῦ Κρόνου. Μιὰ ἐπίδρασι Ἡλιακὴ καὶ τοῦ Δία καθὼς καὶ οἱ ἐπιδράσεις τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Σελήνης ἰσοροποῦνται ἀμοιβαίως.

Μένει ὁ Ἑρμῆς — ὁ πιὸ παγκόσμιος ὁ πιὸ περιγμένος — στὸν ὅποιο ὁ Δίας ἢ ὁ Κρόνος θὰ μπορούσαν νὰ δώσουν τὴ

σταθερότητα και τὸ βάθος, πὸν κατὰ κάποιον τρόπο τοῦ λείπουν. Αὐτὴ ἡ τέχνη τῶν ἰσορροπικῶν συμπληρώσεων ἐμπνέεται ἀπ' αὐτὸ τὸ δέκατο τέταρτο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ.

Ἡ ἐπιγραφή «ἡ μετριοπάθεια» φαίνεται ὅτι δείχνει γιὰ ποιὸ σκοπὸ μεταμορφώσεως ἀνακατεύονται τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο εἶδος τῶν ὑγρῶν, πὸν μεταγγίζονται ἀπὸ τὸ ἓνα δοχεῖο στὸ ἄλλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ἢ Ἡ ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΔΥΝΑΜΙ
ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς Ἀπόλυτης Πηγῆς εἶναι τὸ ὄν.—
Εἴτε δεχόμεσθε τὴ δημιουργία ἐκ τοῦ μηδενὸς ἢ τὴν Ἀπόρροια
δεν εἶναι λιγώτερο προφανές ὅτι τὸ παγκόσμιον προέρχεται
ἀπὸ τὸ θεϊκό, τὸ συλλογικὸ ἀπὸ τὸ παγκόσμιον καὶ τὸ ἀτομικὸ
ἀπὸ τὸ συλλογικόν. - «Τὸ δαιμόνιον εἶναι ἀντίστροφος Θεός».-
Στὴ φιλοσοφικῇ γλῶσσᾳ ὁ δαίμονας χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ μὴ — ὄν. Πῶς ἀντικειμενοποιεῖται αὐτὴ ἡ ἔννοια σὲ
μιὰ παραδοσιακῇ προσωποποίησιν. Σ' αὐτὸ θὰ μᾶς βοηθήσουν με-
ρικὲς παρατηρήσεις νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε.

Κάθε φαινομενισμὸς ἔχει μιὰ αἰτιολογικὴ ἀλυσίδα, πού ἔξω ἀπ' αὐτὴν ἢ πρωταρχικῇ προσπάθειᾳ καταλήγει στὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἀντικειμένου του. Στὴν περιοχὴ τοῦ σχετικοῦ θὰ παραχθῇ ἓνα φαινόμενο διαφορετικόν. Στὴν περιοχὴ τοῦ ἀπόλυτου μόνον τὸ ἀντίθετον μπορῇ νὰ λάβῃ χώρα.

Ἡ ἀνθρώπινη φάσις τῆς Εἰσελιξεως — Ἐξελιξεως γίνεται ὅπως εἶδαμε μὲ τὴν μεταβολήν, πού ἀξιοποιεῖ τὴ συλλογικὴν ζωὴν καὶ τὴ μεταβάλλει σὲ ἀτομικὴ ὑπαρξιν, μετάβασιν στὴν ὁποία ταυτίζονται ὁ πράκτορας καὶ ὁ φορέας· σ' αὐτὸ τὸ ἀστρικὸν ἐπίπεδον, πού μιὰ ἰδέα του μᾶς ἔδωκε τὸ ὄγδον κεφάλαιον.

Ἡ ἀντίληψι τοῦ μυθικοῦ Μανιχεικοῦ διαβόλου, ἐχθρικοῦ πρὸς τὸ Παντοδύναμο πνεῦμα συνεχίζεται μέχρι σήμερα διὰ μέσου τῶν θρησκευτῶν, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν πρωτόγονη χριστιανικὴ γνῶσι.

Ἐκφράζει μιὰ ἀπλή βλασφημία καὶ ἂν ὁ ρωμαϊκὸς καθολικισμὸς τὸν δέχεται σὰν κάτι παραδοσιακὸ ἀποφεύγει ὅμως νὰ τὸν κάμη ἕνα ἄρθρο πίστεως.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀστρικοῦ πράκτορα, ποὺ ἐπιδρῶν δυσάρεστα πᾶνω σὲ κάποιον διάμεσο ἐρμηνεύουν τὶς δαιμονιακὰς

Εἰκὼν 28

Ὁ διάβολος. Τὸ 15ο κλειδί
τοῦ Ταρό.

καταστάσεις, ποὺ ἀπασχόλησαν τοὺς δαιμονολόγους καὶ τοὺς ἄλλους εἰδικούς.

Ὡς πρὸς τὶς ἐκδηλώσεις αὐτῶν τῶν δαιμονιακῶν ποὺ ἐπιφανειακὰ εἶναι ἀντικειμενικὴς, δὲν θὰ πρέπη νὰ μᾶς ἐκπλήτουν :

Οί διαστροφές τῶν μαύρων μάγων μαγνητίζουν τις ἀόρατες κακοποιῆς ὀντότητες καὶ ἡ ἔξαρσι αὐτῶν τῶν φανατικῶν, βοηθουμένη ἀπὸ διάφορες πρακτικὲς ἐφαρμογές, διασκορπίζει τις ἀκτινοβολίες, πὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴ συγκέντρωσι τῶν φορέων πρακτόρων, πὺ καλοῦν.

* Ἄλλωστε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀστρική του οὐσία ὁ ἐπικλητῆς, πὺ εἶναι ταυτόχρονα ἀποφασισμένος καὶ ξέφρενος μπορεῖ νὰ διαμορφώσῃ νύμφη στὴν εἰκόνα τῶν σκέψεων του. Στὸν ἀπλοϊκό μάγο ὁ κόκκινος Διάβολος ἀποκρίνεται ὁ ἴδιος καὶ ὁ περίφημος μεσαιωνικὸς Σαββάτιος ξετυλίγεται μὲ ὑπερφυσικὸ τρόπο συγκεντρώνοντας τὰ ὁμοιώματα, πὺ ἐξωτερικεύονται μὲ τὴ βοήθεια τῶν δυστυχησμένων, πὺ εἶναι ἀφοσιωμένοι στὸ ἔργο τοῦ Κακοῦ.

* Ἡ προέλευσι τοῦ τυλικοῦ σκοτεινοῦ πνεύματος τῆς Γκαϊτικῆς λατρείας ἔχει ἀσφαλῶς κάποια σχέσι μὲ τὸν αἰγυπτιακὸ τράγο Μεντῆς, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ ἡ δεκάτη πέμπτη σελίδα τοῦ Ταρό ἔχει τὴν ἀποκαλυπτικὴ σιλουέτα του, πὺ ἀργότερα χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ τοὺς Ναῖτες σὰν ἱερογλυφικὴ σύνθεσι : « Ἡ θέλησι, ὅπως λέει ἡ Μεγάλῃ Σολωμονική, διαθέτει ἕνα τρόπο ἐπιδράσεως, πὺ κοινῶς ὀνομάζεται Μπαφομέ ». Ὅπως δὴποτε ὅμως ὁ διάβολος τοῦ Ταρό, ὁ τράγος τοῦ Μεντῆ καὶ ὁ Μπαφομέ προσωποποιοῦν τὸν ἀπρόσωπο ὑπηρέτη τῶν ἀνθρωπίνων θελήσεων, αὐτὸν πὺ πολλοὶ μυστικιστικοὶ διεφθαρμένοι θέλησαν νὰ θεοποιήσουν ἐξ αἰτίας τῆς σχέσεώς του μὲ τὴ μεγάλη δύναμι (βλέπ. εἰκ. 28).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

ΑΤΥΧΙΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

Ἡ δεκάτη ἕκτη σελίδα τοῦ Ἑρμῆ: Ὁ κεραυνοβολημένος πύργος ἢ ἡ καταστροφή τῆς ἐγωϊστικῆς συγκεντρώσεως ἀπὸ τὴν ἀπαραίτητη ἀντίδρασι.—Τὸ ἐλάχιστο τῆς εὐθύτητος.

Ἡ ἀτυχία καὶ ὁ ντετερμινισμός της.—Ὁ νόμος τοῦ ρυθμοῦ προσαρμοσμένος στὶς ἀλλοιώσεις τοῦ αἰσίου καὶ ἀπαισίου.

Ἡ περίσκεψι καὶ τὸ θάρρος ἐπιτρέπουν νὰ κυριαρχήσουμε πάνω σ' αὐτὴ τὴ μεταβολή. Ὁ καταστρεπτικὸς νόμος τῶν ἐνσαρκώσεων καὶ τὰ τυχαῖα τῆς γεννήσεως. — Ἡ γεννητικὴ σχέσι τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ μὴ ἐγὼ.

Ἡ φυσιολογικὴ εὐπάθεια τῶν ἐξωτερικῶν πλεονεκτημάτων, ποὺ εἶναι συνυφασμένα μὲ τὶς ἀτομικὰς δυνατότητες μαγικῶν ἐπιτεύξεων.—Τὰ ἀπρόβλεπτα ἐπιφαινόμενα τῶν τυφλῶν ἐπιθυμιῶν.—Οἱ καταστάσεις, ποὺ προκαλοῦν κυρίως τὸ ἀπαισιο. Ὁ πιθανὸς ρόλος τῆς συστηματικῆς ἢ ἐκούσιας θελήσεως τῶν μὲν στὸ πεπερωμένο τῶν ἄλλων. — Τὸ ὑπέριστα Φυλακτό.

Ἡ τετραπλῆ ἀρχή, ἡ εὐμένεια τῆς Πρόνοιας.

Δύο πρόσωπα—τὸ ἓνα ἔστεμμένο — ἔχουν κατασκευάσει γιὰ καταφύγιο ἓνα στερεὸ πύργο μὲ μεγάλους λίθους (βλέπε εἰκ. 29).

Κλεισμένοι μέσα σ' αὐτὸ τὸ γερὸ καταφύγιο πιστεύουν πὼς εἶναι ἀσφαλισμένοι. Νὰ ὁμοῦς πὺν τὰ σύννεφα συγκεντρώνονται καὶ ὁ οὐρανὸς μαυρίζει. Ἡ ἀνησυχία κυριεύει τοὺς δυὸ ἀπομονωμένους, ἀνεβαίνουν στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου, μιὰ ἀστραπὴ τοὺς τυφλώνει, ἕνας τρομερὸς θύρρυβος κλονίζει τὸ οἰκοδόμημα, ἕνα σύντομο καὶ δυνατὸ κτύπημα ἀποσπᾶ τὴν κορυφὴ τοῦ πύργου καὶ ρίχνει στὸ κενὸ τοὺς δυὸ ἄτυχους συντρόφους.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλληγορία τοῦ δεκάτου ἕκτου κλειδιοῦ τοῦ Ἑρμῆ, ἀλληγορία πὺν θὰ μπορούσαμε νὰ ἐρμηνεύσουμε διαφορετικά.

Εἰκὼν 29

Ἐο κεραυνοβολημένος πύργος. Τὸ 16ο κλειδὶ τοῦ Ταρό.

Μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἔννοια πρέπει νὰ διακρίνομε σ' αὐτὴ τὴν καταστροφικὴ ἀντίδρασι κάθε ἀπομονώσεως μέσα στοὺς κόλπους τοῦ ἐνστίκτου, τῆς ψυχικῆς ζωῆς καὶ τῆς πνευματικῆς. Ἐκεῖνοι, πὺν ἔστω καὶ συγκεχυμένα θὰ ἔχουν σιλλάβει κατὶ ἀπὸ τὴ σύντομη ἐρμηνεία τοῦ ἀπόκρυφου τοῦ κακοῦ, θὰ δοῦν

στὸν κύλινδρο τῆς δεκάτης ἕκτης σελίδος τοῦ Ταρό αὐτὴν τὴν ἐγώιστικὴ συμπύκνωσι, πού τείνει νὰ οἰκοδομηθῆ γύρω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὸ Nahasch.

Ἡ ἐκπλήρωσι αὐτῆς τῆς λανθάνουσας ὑποθέσεως συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ ἀπατηλὴ ἐντύπωσι εὐφορίας καὶ ἀσφαλείας. Ἡ συνείδησι ἀναισθητοποιεῖται, ἡ ἔννοια τῆς εὐθύτητος στερεῖ ἀπὸ κάθε προφανές, ἡ αἰτιολογικὴ ἔννοια περιορίζει τὸ ὀπτικὸ πεδίο του ἀπὸ τὰ ἄμεσα πράγματα.

Στὴν πραγματικότητά ἐκεῖνος, πού κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸ Nahasch διαλύει τὸ οὐσιῶδες ἐγὼ του, ὅσο ἀφήνει νὰ τονισθῆ μέσα του ὁ ἀπρόσωπος ὑποκινητής. Σκέπτεται μόνο τὸ φυσικό. Ὁ ἐαυτός του ἀποτελεῖται, μόνο ἀπὸ τὸ τροφικὸ μέρος. Τὸ μὴ ὄν τὸν ἐλκύει τόσο, ὥστε ἐπιδιώκει μὲ πάθος σὰν ν' ἀποτελῆ ὑπέρτατο καλὸ τὶς καταστάσεις τοῦ ἱλίγγου, τῆς μέθης, ἢ τῆς ὑποσυνείδητης καταστάσεως, πού ἀναστελλεῖ τὴν ψυχικὴ πρωτοβουλία.

Μέσα στὰ σκοτάδια τοῦ πύργου δὲν φθάνει ὁ ἥλιος τῆς ἀλήθειας, ἡ ἀπομόνωσι εἶναι τόση ὥστε οἱ ἐξωτερικὲς πραγματικότητες φαίνονται ἐκμηδενισμένες καὶ ἡ ἔννοια τοῦ περιβάλλοντος φαινομενισμοῦ θρυμματίζεται καὶ ἐξαφανίζεται μπροστὰ στὴν ἀποκοιμισμένη διάνοια...

Ὡστε ὁ νόμος τῶν ρυθμῶν, τῶν κυριασμῶν τῆς δράσεως καὶ ἀντιδράσεως, ἐπενεργοῦν ἐδῶ ὅπως καὶ ἄλλοῦ. Ὁ ἀνταγωνισμὸς εἶναι συνεχῆς ἀνάμεσα στοὺς ἀντίπαλους πράκτορες. Κάθε ζωτικὴ κατάστασι καταλήγει σὲ ἓνα κτύπημα μὲ τὰ ἐμπόδια, πού δὲν ἀποφεύγει, ἀφοῦ δὲν τὰ διακρίνει πιά. Κάθε ἀνεπάρκεια τῆς αἰτιολογικῆς ὀξύτητας προϋποθέτει κάποιο σφάλμα καὶ κάθε σφάλμα προκαλεῖ κάποια ἀποτυχία, κάποια σύγκρουσι, κάποια καταστροφὴ.

Ἄγνοοῦμε ἓνα φυσικὸ νόμο ἢ ἀμελοῦμε τὴν ὑπαρξί του ;

Τὸ φαινόμενο ἐπιβάλλεται τότε σὲ μᾶς ἀντὶ νὰ ἐπενεργήσῃ ὅπως θέλουμε ἑμεῖς.

Γιὰ νὰ ἐπικρατήσουμε πρέπει νὰ συμμορφωθοῦμε μὲ τὴν προϋπάρχουσα τάξι. Εἶναι ἡ συμφωνία τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἀνάγκης. Ὁ μνημένος γνωρίζει ὅτι τὸ φυσικὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ

τὸ ὑπερφυσικό, τὸ ὑπερφυσικό ἀπὸ τὸ ψυχικό καὶ τὸ ψυχικό ἀπὸ τὸ πνευματικό.

Ξέρεις ὅτι ἡ θέλησι (τὸ ψυχικό) κινῶντας τὸ ἀστρικό (ὑπερφυσικό) σύμφωνα μὲ τὰ φῶτα τοῦ πνεύματος κυριαρχεῖ πάνω στὴν ἀντικειμενικότητα (φυσική). Ἡ αὐθαίρετη διαστροφή, ἡ ὑποσυνείδητη κατάστασι ἢ παθητικότητα, πού δείχνει μιὰ συμφωνία μὲ τὴν τάξι, πού προκαλεῖ τὸ αἴσιο ἔχει σὰν ἀναπόφευκτη συνέπεια τὸ ἀπαίσιον, στὴν ἀναλογία τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὸ αἴσιον.

Ἄτομικὰ ἡ ἀπαραίτητη ἀρχὴ ὁρίζεται :

Σκέψι — Θέλησι — Αἴσθημα. — Μιὰ σκέψι συνειδητή, πού ἐμπνέει μιὰ θέλησι ἐνεργητική, πού χρησιμοποιεῖ καὶ κυβερνᾷ τὴν αἰσθητικότητα καὶ τὴν παρορμητικότητα. Ἄναστρέψτε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς ὄρους καὶ θὰ ὑποκαταστήσετε τὴν ἐξάρτησι στὴν ὑπεροχή, τὴ διαφωνία στὴν ἁρμονία, τὸ δυστύχημα στὸ φυσιολογικό, τὴν ταραχὴ στὴν εἰρήνη.

Ἄσφαλῶς ἐδῶ προτείνουμε ἕνα ἰδανικό πρὸς ἐξέτασι δίχως νὰ ἰσχυρισθοῦμε ὅτι εἶναι ὀπωσδήποτε πραγματοποιήσιμο. Ποιὸς μπορεῖ νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶναι ἄρκετὰ φωτισμένος στὸ ἠθικὸ μέρος τῆς σκέψεως ἢ τῆς ἐνεργείας, ὅτι εἶναι διαρκῶς ἐπάγρυπνος ;

Καθένας ὁμολογεῖ ὅτι ἔχει ἀδυναμίες καὶ καταγράφει ἀνάλογες περιστασιακὰς καταναγκαστικὰς ἐνέργειες. Δὲ μένει λοιπὸν παρὰ νὰ διατηρήσουμε ἕνα ἐλάχιστον ὄρον εὐθύτητας γιὰ νὰ ἐνεργήσουμε σὰν μάγοι :

Νὰ ἀποφύγουμε κάθε δεσποτικὴ ἐπίδρασι τῆς αἰσθητικῆς ἢ συγκινητικῆς περιοχῆς, κάθε συνάφεια μὲ ὁποιαδήποτε πνευματικὴ ἢ ἠθικὴ ἀναρχία.

Ὅπως κάθε ἄλλη ἐκδήλωσι, ἡ ἀτυχία, ἡ κακὴ τύχη, τὸ μοιραῖον διέπονται ἀπὸ ἕνα ντετερμινισμό σημαντικόν. Κανονικὰ ὅλοι μας βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ κυριαρχικὴ μεταβολὴ τοῦ αἰσίου καὶ τοῦ ἀπαίσιου.

Γιὰ ἄλλους αὐτὲς εἶναι μέτριες ἱκανοποιήσεις καὶ μικροενοχλήσεις. Γιὰ ἄλλους ἡ διακύμανσι πέρνει περισσότερὴ εὐρύτητα καὶ προκαλεῖ διαδοχικὰ εὐνοϊκὰ καταστάσεις, ἔπειτα ἀμέσως ἀναποδιὰς αἰσθητές.

Βλέπουμε επίσης πεπρωμένα, πού φθάνουν μέχρι τὸ ἀπόγειο καὶ ἀκολουθοῦνται ἀπὸ μιὰ πτώσι πού προκαλεῖ ἴλιγγο....

Θὰ ἀποτελοῦσε μιὰ ἀντίληψι ἐξωφρενικὴ ἢ ἐπιδίωξι ἐκμηδενίσεως αὐτοῦ τοῦ μηχανισμοῦ.

Ἡ μόνη προσιτὴ στὴν προσπάθεια τῆς θελήσεως ἀρχὴ εἶναι τὸ νὰ ρυθμίσουμε, νὰ μειώσουμε τὸ δυσάρεστο καὶ νὰ διευρύνουμε τὸ εὐχάριστο.

Ἡ σύνεσι ὑποχρεώνει ἄλλωστε νὰ ἀπέχη ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωπιση τῆς δίνης ἐνὸς πεπρωμένου περισσότερο ἐπικίνδυνου ἀπὸ ὅσο μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ προσωπικὲς ἀντιστάσεις, ἀλλοιῶς νὰ καλλιεργήσῃ, πρὶν ἀρχίσῃ, τὰ μέσα διακρίσεως καὶ τὶς μαχητικὲς ἐνέργειες, πού βρίσκονται σὲ σχέσι μὲ τὴν διευθέτησι τοῦ ἐπιχειρουμένου.

Ἡ διείσδυσι στὰ μυστικὰ τοῦ ἀπόκρυφου καὶ ἡ ἔκτασι τῶν ἐσωτερικῶν δυνάμεων, πού προκαλεῖ βοηθάει πολὺ.

Ὁ πιλότος δὲν θὰ πρέπη οὔτε νὰ χαίρειται μὲ τὶς ὥραϊες μέρες, οὔτε νὰ ἐκπλήττεται, οὔτε νὰ ταράζεται, ὅταν ἔρχεται ἡ θύελλα.

Τὸ εὐνοϊκὸ κῦμα δείχνει τὸ τέλος τῶν ὤρῶν τῆς ἀρμονικῆς πρωτοβουλίας. Ἡ ἀντίθετη δίνη προκαλεῖται ἀπὸ κάποιο ἐλάττωμα τῆς νοήσεως ἢ τῆς θελήσεως. Τὸ νὰ συνεχίσουμε τὴν ἐνέργεια κατὰ τὴ διάρκεια τῆς εὐτυχισμένης περιόδου, πού ἀποτελεῖ μιὰ ἀνάπαυλα, τὸ νὰ ἀντιδράσουμε δίχως διατάραξι κατὰ τῶν αἰτιῶν καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων, πού εἶναι ἀντίθετα, ὅλα αὐτὰ ἐπιβάλλονται γιὰ τὴν ἐπιτυχία.

Ἐνας νόμος, πού ἀπονέμει τὴ δικαιοσύνη, κυριαρχεῖ στὸ στάδιο τῶν ἐνσαρκώσεων.

Τὸ ζήτημα τοῦ τρόπου προδιαθέσεων, γήινων ἢ ἐξωγήινων δὲν τίθεται ἐδῶ. Ἐδῶ πρόκειται νὰ ἐξετάσουμε τὸ ρόλο τῆς Ἀπόλυτης Δικαιοσύνης σὲ σχέσι μὲ τὸ ἐγὼ καὶ τὸ μὴ — ἐγὼ, ὅπως ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ ὅ,τι ὀνομάζουμε τυχαῖα τῆς γεννήσεως. Μερικὲς σχολὲς περιώρισαν τὴν ἔννοια τῆς σχέσεως αὐτῆς σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἂν διαβάσουμε τὶς προπαγάνδες τους θὰ δοῦμε ἕνα ἔγκλημα στὸ παρελθὸν τοῦ δολοφονημένου, ἕνα ἀκρωτηριαστὴ στὸ παρελθὸν τοῦ ἀνάπηρου, ἕνα ἀξιοθρήνητο στὸ παρελθὸν ἀνθρῶπο σ' ἐκεῖνον, πού εἶναι, τώρα εἰσοδηματίας.

Αὐτός, πὸν ὀδύρεται τώρα γιὰ μιὰ ἐγκατάλειψι θὰ ἦταν ἄλλοτε ἕνας Δὸν Ζουάν.

Αὐτὴ ἡ προδομένη γυναῖκα θὰ ἦταν ἄλλοτε μιὰ ἄπιστη. Τέλος ὁ φιλάργυρος ἢ ὁ ἐγωῖστικά σπάταλος τῆς περιουσίας του ξαναζῆ ἴσως σ' αὐτὸν τὸ φτωχὸ ἀγαπημένο τοῦ Χριστοῦ...

Ὁ τελευταῖος ὕρος τῆς ἀνθρώπινης ἐξελίξεως σύμφωνα μὲ τὴν Ἑρμητικὴ θεωρία (πὸν οἱ θεησκείες χρησιμοποίησαν πολλὰ μέρη τῆς λίγο ἢ πολὺ προσαρμοσμένα ἢ παραμορφωμένα) συνίσταται ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάστασι τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἐξαρτήσεως ἀπὸ τὴν πνευματικὴ προσωπικότητα καὶ ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀπόσπασι ἀπὸ τὶς ὕλικές παραισθήσεις καὶ ἀφοῦ ἡ σειρὰ τῶν διαφορῶν ἐξελικτικῶν ὀταδίων μας τείνει στὴν ὀριστικὴ ἐξέλιξι, πὸν καθορίζεται πὸ πάνω, ὀφείλουμε νὰ βρεθοῦμε σὲ κάθε ἀρχὴ μιᾶς νέας ζωῆς, τῆς παρούσης ζωῆς παραδείγματος χάρι, στίς συνθῆκες, πὸν εἶναι ἱκανές νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ πραγματοποιήσουμε τὴν πὸ ἀμεση πρόοδο, αὐτὴν πὸν μᾶς ἐπιβάλλουν καὶ μᾶς δίνουν ταυτόχρονα τὴν ἱκανότητα νὰ πραγματοποιήσουμε οἱ προδιαθέσεις μας.

Ὁ φτωχὸς τῆς σημερινῆς ζωῆς ἦταν ἴσως ἕνας πολὺ πλούσιος ἀνθρωπος, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ πλοῦτος τὸν τύφλωνε καὶ τὸν ἀπόστρεφε ἀπὸ κάθε αἰτιολογικὴ προσπάθεια : Τώρα διαπιστώνει τὴν πραγματικότητα τοῦ κόσμου ἐδῶ κάτω. Ἐποχτᾶ μὲ τὸν ὕποχρεωτικὸ ἀσκητισμὸ τὴν εὐχέρεια νὰ μειώση στὸ ἐλάχιστο τὴ σκλαβιά τῆς φυσιολογικῆς ἀνάγκης.

Βλέπουμε ὀτι μετενσαρκώνεται κάτω ἀπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ αἰσίου τοῦ Κρόνου καὶ ἐπιδίδεται μὲ ἀπόδοσι στίς ἀφηρημένες ἐπιστήμες καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἡρεμία τῆς ψυχῆς πὸν εἶναι προσιτὴ στὰ αὐτοσυγκεντρωμένα πρόσωπα.

Ἡ προδομένη γυναῖκα, ὕπῆρξε — ποιὸς ξέρει ; — ἕνα πρότυπο τρυφερότητος καὶ στιγμιαίου ἔρωτα. Νὰ τώρα πὸν ἀντιμετωπίζη τὸν μεταβατικὸ χαρακτήρα τῆς μεταβατικῆς συναισθηματικῆς καταστάσεως. Ἐτσι προχωρεῖ στὸ μονοπάτι τῆς ἀποσπάσεως.

Ὁ ἐγκαταλελειμμένος ἀνδρας ;

Γιατὶ νὰ εἶναι θαυμαστής τοῦ Ἐντέρωτα καὶ ὄχι τοῦ ἔρωτα ;

Μέχρι τώρα ασυγκίνητος μπροστά στην άρμονία της καρδιάς έπρεπε να τις γνωρίσει, έπειτα να τις στερηθῆ, για να γεννηθῆ μέσα του ἡ συντριβὴ τῆς καρδιάς πρὸς ἐκείνους, πὺ μιά λύπη βέβαιη προκαλεῖ τοὺς λυγμούς.

“Οποῖος δὲν δοκίμασε ἓνα παρόμοιο εἶδος πόνου δὲν μπορεῖ νὰ συμπονέσῃ καὶ κάθε ἔλλειψι αἰσθήματος, περιορίζει τὴν ἔκτασι τῆς γνώσεως. Ὁ ἀνάπηρος ἀσφαλῶς ποτὲ δὲν ἀκρωτηρίασε κανένα, ἀλλὰ ἔζησε ἄλλοτε μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι εἶναι πολὺ δίκαιο ὁ υἱὸς νὰ ἐξιλεώσῃ τις ὑπερβολές ἢ τις παραφροσύνες τοῦ πατέρα καὶ ἴσως δὲν παρέλιπε νὰ ὑπερηφανευθῆ, αὐτός, γιὰ τὴν ρωμαλέα κληρονομικότητά του.

“Ὅσο γιὰ τὸν δολοφονημένο τίποτα δὲν διαβεβαιώνει ὅτι εἶχε σκοτώσει. Ἡ ἀρχὴ τοῦ παρόντος πεπρωμένου του δὲν θὰ εἶχε ἀλλάξει, μὲ τὸ ἀντάλλαγμα ἑνὸς θανάτου κτηνώδους, ἀλλὰ σύντομου, κάποια ἀσθένεια τρομερῆ, μεστὴ σὲ βασανιστήρια φυσικὰ καὶ ἠθικὰ, κάποια ἀπὸ τις ἀργές ἀγωνίες του, πὺ καὶ τὰ πὺ ἔντονα ναρκωτικὰ δὲν μποροῦν νὰ καταπνίξουν τις φωνές του.

Ἀπὸ τὴν παρέκβασι αὐτὴ πρέπει νὰ συγκρατήσουμε γιὰ τὴν παροῦσα ζωὴ τὴ διαπίστωσι ὅτι οἱ εὐνοῖες τῆς τύχης, ἐνῶ δὲν ἀνταμείβουν πάντοτε κάποια προηγούμενη ἀξία, ἔχουν συχνὰ ἓνα τελείως διαφορετικὸ ντετερμινισμό καὶ ὅτι ἀντίθετα τὰ ὄντα, πὺ ἦλθαν στὸν κόσμον κάτω ἀπὸ ὀδυνηροὺς οἰωνοὺς δὲν βρίσκονται ἀπαραίτητα στὸ στάδιο τῆς ἐξιλεώσεως.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας, μετὰ τὴ γέννησι, δὲν ἀποτυπώνεται στὶς ἐξωτερικὲς συνθηκὲς, ἀλλὰ ἐμφανίζεται στὰ μέσα ἀφομοιώσεως διακρίσεως καὶ ἐπιτυχίας, πὺ ἐνσαρκώνονται στὴ γέννησι.

Εἶναι μάταιο νὰ γεννηθῆ πλούσιο, ρωμαλαῖο, ὠραῖο, πνευματικὸ τὸ παιδί, ἂν στερεῖται κρίσεως, ἐνεργητικότητος ἢ αυτοκυριαρχίας, ἢ ἐπίθεσι τῶν ἀπειρων ὀρέξεων τοῦ πολύτιμου μετάλλου, θὰ μεταβάλλῃ γρήγορα αὐτὸ τὸν πλοῦτον σὲ στέρησι αὐτὸ τὸ ξεχύλισμα τῆς ζωῆς σὲ ἀναπηρία, αὐτὴ τὴ φιλοφροσύνῃ σὲ σκληρότητα.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἂν αὐτὸ τὸ παιδί τοῦ φτωχοῦ ἔχει ἓνα σημαντικὸ βαθμὸ ἐγκεφαλικῆς καὶ βουλευτικῆς ὑπεροχῆς πρὶν ἀπὸ

τὰ τριάντα του χρόνια θὰ ὑπερπηδήσῃ θαυμάσια ὅλες τὶς δυσχέρειες τῆς ζωῆς.

Ἡ μεγαλύτερη ἐπιφύλαξι ἐπιβάλλεται πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ προσόντα, πού τόσο καλοπροαίρετα δίνονται ἀπὸ τὴν τύχη, προπαντὸς στὴν ἀρχὴ τοῦ βίου. Ὅλα ὅσα δὲν ἔχουν ἓνα ντετερμινισμὸ μποροῦν νὰ σβύσουν ἀπὸ τὴ μέρα στὴν ἄλλη. Οἱ παροδικὲς εὐνοίαι, οἱ ἐνθαρρύνσεις, πρὶν νὰ γίνουμε ἱκανοὶ νὰ δημιουργήσουμε τὰ ἀντίστοιχα ἀποτελέσματα μὲ τὴν ἐκούσια πρωτοβουλία, ἀντιστοιχοῦν σὲ μιὰ ἐξελικτικὴ ἀνάγκη. Ἄς βιαστοῦμε νὰ ἐπωφεληθοῦμε καὶ νὰ καταστήσουμε τὴν ἀξία μας ἀνάλογη μὲ τὶς ἐκούσιαι προϋποθέσεις τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τὶς παρατείνουμε καὶ νὰ τὶς βελτιώσουμε.

Εἶναι γνωστὸ τὶ μαγνητικὴ δύναμη ἔχει ἡ ἐπίμονη καὶ συγκρατημένη ἐπιθυμία. Ἡ ζωηρὴ ἐπιθυμία σημαίνει κατὰ κάποιον τρόπο παραβίασι τοῦ πεπωμένου καὶ ὑποχρέωσι, σύμφωνα μὲ τὸ νόμον τῆς παγκόσμιας ἰσορροπίας, νὰ πληρώσουμε ἀκριβὰ τὴν ἐπίτευξι, πού τόσο ἄπρεπα ἐπιδιώξαμε.

Ἐνα ἄλλο εἶδος ἐπιστρεφομένου προέρχεται ἀπὸ τὴν τύφλωσι τῆς ἐπιθυμίας. Δὲν κατώρθωσαν ἢ δὲν ἠθέλαν νὰ δοῦν ὅτι ἀκόμη καὶ ἡ κατάληξι τοῦ ἦταν ἀχώριστη ἀπὸ τὰ θλιβερὰ ἐπιφαινόμενα. Πόσα θύματα ἀναστενάζουν ἔτσι κατὰ τῆς τύχης, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ θεωροῦν ὑπεύθυνο τὸν ἑαυτό τους.

Ἄλλὰ ἀνάμεσα στὶς καταστάσεις, πού ἀποτρέπουν τὸ ἀπαίσιο πρέπει νὰ ξεχωρίσουμε τὶς τέσσερις, πού συνοψίζουν τὶς ἄλλες :

Τὴν παθητικὴ μοιρολατρεία, πού προσμένει ἀπὸ τὴν τύχη αὐτὰ πού εἶναι ἀνεπαρκεῖς οἱ δυνάμεις τῆς νὰ ἐπιτύχουν. Τὰ καταστρεπτικὰ αἰσθήματα, ὅπως τὸ μῖσος, ἡ μνησικακία, ἡ ἐγωϊστικὴ ἀναισθησία, ἡ μεροληψία, ἔπειτα λιγώτερο ὁ φόβος, ἡ ἀμφιβολία πρὸς τὸν ἑαυτόν μας. Τρίτον τὸν περιορισμὸ τῶν φυτικῶν ἱκανοποιήσεων.

Τέλος τὴν πνευματικὴ σκοτοδίνη: Ἄγνοια, ἔλλειψι ἠθικότη-
τας, παραγνώρισι τῆς παγκόσμιας τάξεως.

Ὁρισμένες δυστυχίες ἔχουν ἀσφαλῶς τὴν πηγὴ τους στὴ συστηματοποιημένη θέλησι ἢ ἐκούσια τῶν κακῶν καὶ τῶν κακό-
βουλων.

Ὁ ἀνυπόμονος ὑπολογισμὸς τῆς χρησιμοποίησεως μιᾶς κληρονομίας συντελεῖ στὴν πρώϊμη διάνοιξι ἑνὸς τάφου, δίχως νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε καὶ ὅπως θὰ δοῦμε στὸ δέκατο ὄγδοο κεφάλαιο οἱ κακὲς προθέσεις μποροῦν νὰ κινήσουν αὐτόν, πὺ ὑπηρετεῖ τις δυνάμεις γιὰ νὰ κτυπήση σκληρὰ ἐκείνους, πὺ ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενο.

Ἐν τούτοις δὲν ἀπέχουμε ἀπὸ τὴν ἄμεσι ἐπίδρασι τῶν ὑπερφυσικῶν κακοποιῶν. Τὸ ἀστρικό ἀτομικό νέφος μας, ἡ ἀόρατη ἀτμόσφαιρά μας ἀποτελεῖ ἕνα ἀδιαπέραστο θώρακα προστασίας ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀνθρώπων, πὺ εἶναι λιγώτερο ἐξελιγμένοι ἀπὸ μᾶς.

Αὐτὴ ἡ τετραπλῆ ἀρχὴ περιβάλλει τὸν μνημένο μὲ ἕνα πραγματικό τεῖχος, πὺ μόνο οἱ καλὲς ἐπιδράσεις μποροῦν νὰ διαπεράσουν. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ καλωσύνη καὶ ἡ καλὴ διάθεσι προστατεύουν πολὺ, δίχως ὅμως νὰ εἶναι πάντοτε ἀρκετές, γιὰτί δίχως νὰ στεροῦνται ἀδυναμίας εὐνοοῦν καταστάσεις συγκινητικῆς καταπιέσεως, ἄρα ἀστρικῆς διαταραχῆς, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας πολλοὶ ἐνάρετοι ἀνθρώποι μποροῦν νὰ γίνουν θύματα τῶν διεστραμμένων.

Ἄλλὰ τὰ θύματα αὐτὰ μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἠθικῶν προϋποθέσεων τους ἔχουν τὴν πιθανότητα νὰ ἐπιτύχουν μιὰ ἀποτελεσματικὴ βοήθεια μὲ τὴν εὐσεβῆ ἐπίκλισί τους πρὸς τὴν Πρὸνοια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

ΟΙ ΠΑΡΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΛΑΚΤΑ

Τὸ δέκατο ἑβδομο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ.— Ἡ σκέψι γίνεται συγκεκριμένη μὲ τοὺς τύπους. Ἡ ἀρετὴ τῶν μαγικῶν εἰκόνων.— Ἡ ἑρμηνεία τῆς δυνάμεώς τους.— Τὸ κλειδί τῆς γνώσεως τοῦ pentacle καὶ τῆς τέχνης τῶν φυλακτῶν.— Ἡ προπαρασκευὴ τῶν φυλακτῶν, ποὺ προκαλοῦν τὴν αἴσια ἐπίδρασι τῶν πλανητῶν.— Ἡ ἀντιστοιχία τῶν μετάλλων, χρωμάτων καὶ ἀρωμάτων γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν φυλακτῶν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης κ.λ.π. Τὰ συνθετικὰ στοιχεῖα τοῦ ὠροσκοπίου.— Οἱ ζωδιακὲς ἐπιδράσεις.— Συνοπτικὸς πίνακας τῶν προδιαθετικῶν καὶ μοιραίων ἐπιδράσεων τῶν πλανητῶν.— Ὁ τρόπος κατασκευῆς τοῦ ὠροσκοπίου.— Ἡ ἑρμηνεία.— Γενικὰ κλειδιά καὶ κλειδιά κύκλων.

Στὸ δέκατο ἑβδομο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ βλέπουμε μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἐπαναφέρει στὸ σύνολο τὰ ὑγρά, ποὺ δέχεται ἀπὸ τὰ ἀστρικὰ σώματα, ποὺ εἶναι συγκεντρωμένα γύρω ἀπὸ μιὰ ὄγδοη ἐστία ἀκτινοβολίας, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν κοινὴ πηγὴ τοῦ κοσμικοῦ δυναμισμού. (βλέπε εἰκ. 30)

*Ἐτοί οἱ πλανῆτες, οἱ διερμηνευτὲς τῶν ἐμπνευματικῶν δυνάμεων, ἐμφανίζονται σὰν ἄβαρεῖς, πάνω στοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ὑπολογίζουμε.

Θὰ δοῦμε ἀνάμεσα σὲ ἄλλες ἀστρολογικὲς ἀπόψεις ἐκείνη, ποὺ μπορεῖ καλύτερα νὰ ἐφαρμόζη τὴ μαγεία. Ἐς ἐρμηνεύσου· με κατ' ἀρχὴν τὶς μαγικὲς εἰκόνες, στὶς ὁποῖες ἀποδίδεται μιὰ ἀπόκρυφη δύναμι.

Θὰ πρέπη νὰ διαμορφώσουμε τὴ σκέψη, λέει ὁ Μπέρξον, γιὰ νὰ τὴν ὀλοκληρώσουμε καὶ νὰ τὴν κάνουμε συγκεκριμένη. Γνωρίζουμε ἤδη πῶς ὁ ἐσωτερικὸς συμβολισμὸς συνοψίζει κάθε ἔννοια.

Στὴ μαγεία οἱ ἐπιδιώξεις ἢ θελήσεις τοῦ πειραματιζομένου,

Εἰκὼν 30

Τὰ ἄστρα. Τὸ 17ο κλειδί τοῦ ταρό.

οἱ ἀρχές, οἱ νόμοι, τὰ φαινόμενα, ποὺ σύμφωνα μ' αὐτὰ μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν αὐτὲς οἱ θελήσεις, συνοψίζονται σὲ ἱερογλυφικά, ποὺ ὀνομάζουμε pentacle.

Τὰ τυπικὰ τῆς μαγείας εἶναι γεμᾶτα ἀπ' αὐτὰ καὶ ἡ ἐπιπόλαιη

ἀνάγνωσί τους μᾶς ἐπιτρέπει νὰ σκεφθοῦμε ὅτι εἶναι ἄρκετὸ νὰ τὰ γράψουμε γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὰ ἀποτελέσματα, ποὺ περιμένουμε ἀπ' αὐτά.

Στὴν πραγματικότητα ἡ χρησιμότητα τῶν παραδοσιακῶν μαγικῶν μορφῶν περιορίζεται στὴν προσφορὰ τῶν πιὸ τέλειων γραφικῶν συνθέσεων, μὲ τὶς ὁποῖες μποροῦν νὰ κάνουν συγκεκριμένο κάποιο ἀπόκρυφο, κάποια αἰτιολογικὴ σχέσι, κάποια ἀόρατη δύναμι.

Ἡ τελειότητα στὸ σημεῖο αὐτὸ συνίσταται στὴ σύλληψι μιᾶς γραφικῆς παραστάσεως σύντομης, ὥστε νὰ μὴν ἐπιδέχεται τὴν παραμικρὴ τροποποίησι δίχως νὰ γίνῃ ἀτέλης ἢ φορτωμένη περισσότερο ἀπὸ ὅσο πρέπει.

Τὸ ἐξάγραμμο καὶ τὸ πεντάγραμμο ἐκπληρώνουν αὐτοὺς τοὺς δύο ὅρους. Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀντικαταστήσουμε σ' αὐτὲς ἄλλες εἰκόνες, ὅταν πρόκειται νὰ δηλώσουμε τὶς δικές τους ἔννοιες.

Ἄλλὰ ἀφοῦ τὸ pentacle ἔχει σκοπὸ νὰ συνοψίσῃ μιὰ ἀντίληψι — μεταφυσικὴ ἢ βουλητικὴ — νὰ κἀνῃ συγκεκριμένον, νὰ ἐκφράσῃ, νὰ δηλώσῃ μιὰ σκέψι καὶ μιὰ θέλησι θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχουν, ἢ μία καὶ ἢ ἄλλη, στὴν σκέψι τοῦ πειραματιζόμενου.

Ἔπεται λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ τὰ pentacle, ποὺ θέλουμε νὰ χρησιμοποιήσουμε, εἴτε ἀφοῦ τὰ δανεισθοῦμε ἀπὸ τὸ τυπικόν, εἴτε συνθέτοντάς τα μὲ τὰ πιὸ ἀρμόζοντα στοιχεῖα.

Οἱ συμβολικὲς αὐτὲς εἰκόνες ἔχουν τὸ προσὸν ὅτι συνδέουν τὸν πειραματιζόμενον μὲ τὴ σειρὰ ὄλων τῶν δασκάλων, ὄλων τῶν μυημένων, ποὺ προηγῆθηκαν. Ὡστε ἡ χρησιμοποίησί τους ἀντιστοιχεῖ σὲ μιὰ ἰσχυρὴ συνωμοσία.

Ἐπὶ πλέον οἱ μορφὲς αὐτὲς ἐπενεργοῦν πιὸ ἀποτελεσματικὰ πάνω στὸ ἀστρικὸ καὶ στοὺς πράκτορές του, ποὺ τόσες φορὲς ἐκδηλώνουν τὴν ἀπόκρυφον ἐπίδρασι τῆς ἀνθρώπινης θελήσεως. Τέλος ἡ ἀπαράμιλλη συμβολικὴ ἀκρίβειά τους διατηρεῖ ἀσύγκριτα τὶς ψυχικὲς διαθέσεις τοῦ μάγου.

Ἡ τέχνη κατασκευῆς αὐτῶν τῶν φυλακτῶν ἐμπνέεται ἀπὸ αὐτὰ τὰ δεδομένα. Ἡ παράθεσι τῶν λεπτομερειῶν τῆς συνθέσεώς τους θὰ ἀπαιτοῦσε πολλοὺς τόμους. Θὰ περιορισθοῦμε

στην Ικανοποίησι ἐκείνων, πού θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ κατασκευάσουν ἕνα ἢ περισσότερα ἀστρολογικά Τάλισμαν (φυλακτά), δηλαδή σύμβολα, πού προκαλοῦν τῆς πλανητικῆς ἐπιδράσεις.

Αὐτὰ στηρίζονται πάνω στό νόμο τῆς ἀντιστοιχίας, πού ἀναφέραμε στό σχετικό μὲ τῆς πλανητικῆς ἐπιδράσεις κεφάλαιο. Ὑπάρχουν ἑπτὰ πλανητικά Τάλισμαν σχετικά μὲ τῆς πλανητικῆς ἐπιδράσεις. Εἶναι δυνατόν ὅμως νὰ δημιουργήσουμε ἄλλα ἀκόμη ἄπειρα, γιά ὅποιοδήποτε ἄλλο σκοπό, στηριζόμενοι πάνω στους γενικούς κανόνες, πού θὰ ἀναφέρουμε καί στους κανόνες τῆς ἀστρολογίας.

Ἔτσι καθένας θὰ ἔπρεπε νὰ κατασκευάσῃ ἀνάλογα μὲ τό συμπέρασμα τοῦ ὠροσκοπίου του, ἕνα τάλισμαν, πού θὰ μπορούσε νὰ ἐντείνει ὅσες εὐνοϊκῆς ἐπιδράσεις προϋποθέτει ἢ γέννησι, ἢ νὰ ἐξουδετερώσουν τῆς κακῆς ἐπιδράσεις, ἢ νὰ ἰσορροπίσουν τῆς ὑπερβολῆς καί νὰ καλύψουν τῆς ἐλλείψεις. Ἄς ἐξετάσουμε τὰ ἑπτὰ βασικά τάλισμαν. Τό τάλισμαν τοῦ ἡλίου ἔχει σκοπό νὰ εὐνοήσῃ κάθε πνευματική, διανοητική καί ὕλική ἐξύψωσι.

Ἔχει σκοπό τὴν ἐπιτυχία στήν ἀναζήτησι τῆς ἐξουσίας, τῆς δόξας καί τῆς διακρίσεως. Ὑποβοηθεῖ στά ἔργα τοῦ αἰσθησιασμοῦ, στήν ἀνάπτυξι τῆς μαγνητικῆς ἀκτινοβολίας τῆς προσωπικότητος, στήν ἀνοδο μέσά στις ἀνώτερες κοινωνικῆς σφαιρῆς. Ρυθμίζει τὴν καρδιακή λειτουργία, προστατεύει ἀπὸ τὴ φωτιά καί ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

Ἡ καλύτερη στιγμή γιά νὰ κατασκευασθῇ αὐτὸ τὸ φυλακτὸ εἶναι μιὰ Κυριακή, τὴν ὥρα τοῦ ἡλίου, ἐπειδὴ βρίσκεται στὸν ἀστερισμὸ τοῦ λέοντος, πού εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπὸ δυσάρεστα. Μποροῦμε νὰ διαλέξουμε ἀπλούστατα μιὰ Κυριακή, πού ἢ σελήνη κατέχει τῆς δέκα πρῶτες βαθμίδες τοῦ λέοντος, ἀλλὰ στήν περίπτωσι αὐτὴ θὰ πρέπη νὰ προσέξουμε τῆς ἀπόψεις, πού ἐνδιαφέρουν τὴ Σελήνη.

Τὸ ἀπαραίτητο ὕλικὸ εἶναι μιὰ στρογγυλὴ πλάκα ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι μιὰ σμίλη καινούργια χρωματισμένη μὲ χρυσοκίτρινο χρώμα, ἕνα καινούργιο μαγκάλι πῆλινο, ἢ θυμιατό, μερικά γραμμάρια ἀρώματος (ἢ βάλσαμο, ἢ γαρύφαλο, ἢ μύρο, ἢ λιβά-

νι, ή δάφνη κλπ.) για να κάψουμε αυτό τὸ ἄρωμα, πρέπει νὰ ἔχουμε κάρβουνο ἀπὸ ξηροὺς κλάδους ἑνὸς ἢ περισσότερον ἀπὸ τὰ ἐπόμενα φυτά :

Ἄγγελικῆς, σταριοῦ, βάλσαμου, κανέλλας, χρυσάνθεμον, ἡλίου, δάφνης, πορτοκαλιάς, θύμου κ.λ.π. Τέλος ἕνα ροῦχο μὲ σφιγμένες τὶς μανσέτες καμωμένο ἀπὸ χρυσοκίτρινο λινὸ ὕφασμα καὶ μιὰ σακουλίτσα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Ὅταν θὰ τελειώσῃ τὸ φυλακτὸ τοποθετοῦμε τὴν πλάκα μέσα στὸ σακουλάκι μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἡλιακὰ πετρώματα : Χρυσόλιθο, ἤλεκτρο, ὑάκινθο, ρουμπίνι, τοπάξι.

Αὐτὰ τὰ διάφορα ἀντικείμενα θὰ πρέπει νὰ εἶναι παρμένα εἰδικὰ γιὰ τὸ φυλακτὸ τὶς ἡλιακὰς ὥρες.

Στὴν κατάλληλη στιγμή, ἀφοῦ καθάρισῃ τὸν τόπο ὅπου θὰ κατασκευάσῃ τὸ φυλακτὸ μὲ ἄφθονο λιβάνι καὶ μύρο θὰ ἀφαιρέσῃ τὰ ἐνδύματά του γιὰ νὰ φορέσῃ τὴν ρόμπα τὴ μαγικὴ καὶ θὰ τοποθετήσῃ πάνω σ' ἕνα τραπέζι σκεπασμένο, μ' ἕνα ὕφασμα χρυσοκίτρινο αὐτὰ πού ἀναφέραμε πάρα πάνω. Προηγουμένως θὰ τὰ θυματίσῃ τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο μὲ τὰ ἐξαγνιστικὰ ἀρώματα λέγοντας — ὄχι μόνο μὲ τὰ χεῖλη ἀλλὰ μὲ ὅλη του τὴ θέλησι :

«Στὸ ὄνομα τοῦ Ἄδωνι τοῦ Ἐλόϊμου, τοῦ Ἄγλα καὶ τὰ τετραγράμμα του. Μὲ τὴ δύναμι, πού ἐνώνει τὸ Πεντάγραμμα, τὴν Ἑπτάδα καὶ τὸ Ἐξάγραμμα ἀφιερώνω αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα γιὰ τὴν γοητεία τῶν Δυνάμεων, τῶν Ἐπιδράσεων καὶ τῶν πνευμάτων τῆς φύσεως γιὰ νὰ βοηθήσουν στὴν πραγματοποίησι τῶν σχεδίων».

Ἀμέσως ἔπειτα θὰ πρέπει νὰ χαράξουμε μὲ τὴ σμίλη πάνω στὴ μιὰ ὀψι τοῦ χρυσοῦ δίσκου ἕνα πρῶτο κύκλο παράλληλο μὲ τὴν περιφέρεια τῆς πλάκας σὲ ἕξη χιλιοστὰ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἄκρη.

Ἀνάμεσα στὸν κύκλο αὐτὸ καὶ στὴν ἄκρη τῆς πλάκας θὰ χαράξουμε τὰ ὀνόματα : Μόσχος, Ραφαήλ, Ναγέλ, Μιχαήλ, Νταρντιέλ, Πουραταπέλ. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάλου κύκλου θὰ χαράξουμε ἕνα πεντάγραμμα γύρω ἀπὸ τὸ σύμβολο τοῦ ἡλίου (βλέπε εἰκ. 21)

Πάνω στην ἄλλη ὄψι θὰ χαράξουμε τὸ ὄνομα Ὁς καὶ τὸν ἀριθμὸ ἕξ κλεισμένο μέσα σ' ἓνα ἐξάγραμμο.

Ἐφ' ὅπου χαράξουμε ἔτσι τὸ φυλακτὸ θὰ ἀνάψουμε τὸ μικρὸ μαγκάλι ἢ τὸ θυμιατὸ καὶ θὰ ρίξουμε μέσα, πάνω στὰ ἀρωματικά κάρβουνα, λίγο λίγο τὸ ἄρωμα, πὺ ἀναφέραμε. Τότε θὰ θυμιατίσουμε διαδοχικὰ τὴ μία καὶ τὴν ἄλλη ὄψι τῆς πλάκας, τὸ σακουλάκι καὶ τὸν πολύτιμο λίθο ἐπαναλαμβάνοντας τὸν τύπο, πὺ χρησιμοποιεῖται ἐκ τῶν προτέρων στὴν ἀφίερωσι τῶν ἀντικειμένων, προσθέτοντας τὰ ὀνόματα, πὺ εἶναι χαραγμένα πάνω στὸ τάλισμαν. Τὸ τάλισμαν θὰ εἶναι κλεισμένο μέσα στὸ σακουλάκι μαζί μὲ τὸν πολύτιμο λίθο καὶ φοριέται στὸ στήθος κρεμασμένο ἀπὸ ἓνα κορδόνι μεταξωτὸ κίτρινο.

Γιὰ νὰ τελειώσουμε τὴν ὅλη διαδικασίαν πρέπει νὰ κάψουμε προσηκτικὰ ἢ νὰ θάψουμε στὸ ἔδαφος βαθειὰ ὅλα τὰ ἀντικείμενα, πὺ προμηθευθῆκαμε γιὰ τὴ κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ φυλακτοῦ.

Ἡ διαδικασίαν, πὺ περιγράψουμε εἶναι κοινὴ γιὰ τὰ ἑπτὰ πλανητικὰ φυλακτά, ἄρα δὲν θὰ πρέπει νὰ τὰ ἐπαναλάβουμε σὲ κάθε περίπτωσι.

Σημειώνουμε τὶς σχετικὰς ἐνδείξεις γιὰ τὴν ἀντιστοιχίαν τοῦ χρόνου, τοῦ μετάλλου, τοῦ χρώματος, τοῦ ἀρώματος, τῶν φυτῶν, τῶν ὀρυκτῶν καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα, πὺ χρησιμοποιοῦνται στὴν περίπτωσι τῆς Σελήνης, τοῦ Ἄρεως, τοῦ Ἑρμῆ, τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Δία ἢ τοῦ Κρόνου.

Τὸ φυλακτὸ τῆς Σελήνης περιεῖ τὴν πνευματικὴ ἀντιληπτικότητα, τὸ νευρικὸ σύστημα, τὸ μεγάλο συμπαθητικὸ, τὰ ταξείδια στὴν ξηρὰ καὶ στὴ θάλασσα, τὴν ἐνόρασι, τὴν ἔμπνευσι, τὴν ὑλικὴ ἀσφάλεια, τὴν εἰρήνην, τὴ συμφιλίωσι, τὴ γλυκύτητα.

Σ τ ι γ μ ῆ : Μιὰ Πέμπτη τὴν ὥραν τῆς σελήνης, ὅταν βρίσκεται στὸν ἀστερισμὸ τοῦ καρκίνου, βλέποντάς τιν εὐτυχημένα. Ἡ καλύτερα ὅταν ἡ σελήνη εἶναι στὸν καρκίνον ἢ στὶς δέκα πρώτες βαθμίδες τῆς παρθένου. Νὰ ἀποφεύγουμε προσεκτικὰ τὶς συζεύξεις τοῦ Κρόνου.

Μ ἔ τ α λ λ ο : Τὸ ἀσῆμι. **Σ μ ἰ λ η :** Βαμμένη ἄσπρη

Ἄ ρ ώ μ α τ α : Ἄλoης, σπόρου ἄσπρης παπαρούνας, μουσχολίβανο.

Φ υ τ ἄ γ ι ἄ τ ῆ φ ω τ ι ἄ : Μελιντζάνα, ἄγγουρι, καρπούζι, πεπόνι, μαρούλι, γογγύλι, ἀντράκλα.

Ἐ ν δ υ μ α : Μεταξωτὸ ἄσπρο, λαμὲ ἄργυρό.

Π ε τ ρ ἄ δ ι : Διαμάντι, κρύσταλλο, ὀπάλ, μαργαριτάρι

Ἄ ρ ι θ μ ό ς : Ἐννέα. **Ὅ ν ό μ α τ α :** Χόλντ, Ἐλίμ, Μαλοάμος καὶ Ἀμοισίμ, Χέντ, Μπερνά, Σεχάκρμ, Γκαμπριέλ, Μικαέλ, Σαμουήλ.

Μ ο ρ φ έ ς : Ἀπὸ τὴ μία ὄψι τὸ μεσοπέγγαρο μέσα σὲ ἓνα πεντάγραμμο γραμμένο μέσα οὐ ἓνα κύκλο, τριγυρίζεται ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ὀνόματα. Ὁ κύκλος ἀπέχει ἔννεα χιλιοστὰ ἀπὸ τὴν ἄκρη.

Στὴν ἄλλη ὄψι ἓνα ἑξάγραμμο¹, στὸ κέντρο τοῦ ὁποίου θὰ τοποθετήσουμε τὸ Ἑβραϊκὸ γράμμα T καὶ τὸ ὄνομα Φούλ.

Τὸ φυλακτὸ τοῦ Ἄρεως προστατεύει ἀπὸ τὰ βίαια ἀτυχήματα, ἀπὸ τὶς συμφορῆσεις, ἀπὸ τὸν καρκίνο. Εὐνοεῖ τὶς ἐπιχειρήσεις μαχητικότητος, κυριαρχίας, τὶς σιδηρουργικὲς ἐπιχειρήσεις, τὴ χειρουργικὴ, τὴν καταπίσει τοῦ κακοῦ.

Μποροῦμε νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε ἐπίσης γιὰ νὰ καταπολεμήσουμε ὅλες τὶς φυσιολογικὲς ἀνεπάρκειες, ἀσθένειες, ἀναιμίες κ.λ.π.

Σ τ ι γ μ ή : Μιὰ Τρίτη τὴν ὥρα τοῦ Ἄρεως, ὅταν βρῖσκεται στὸν Κριὸ χωρὶς συνδρομὴ τοῦ Κρόνου καὶ ὅταν φαίνονται καλὰ ἓνα ἓνα ἢ περισσότερα οὐράνια σώματα. Ἐπίσης εἶναι κατάλληλη ἡ παρουσία τῆς Σελήνης στοὺς δέκα πρώτους βαθμοὺς τοῦ Κριοῦ ἢ τοῦ Τοξότη.

Μ έ τ α λ λ ο : Σίδηρος. **Σ μ ί λ η :** Βαμμένη κόκκινη.

Ἄ ρ ώ μ α τ α : Ἐρείκη, εὐφόρβιο, κράνο, ρίζα Ἐλενόρου, σκόνη μαγνητισμένου σιδήρου, θειάφι, ρίζα Γεντιανῆς.

Φ υ τ ἄ γ ι ἄ τ ῆ φ ω τ ι ἄ : Ἄκανθος, Ἄψινθος, Μπελαντόνα, Κυνόγλωσσος, Γλαδίολος, Μέντα, Δαμασκηλιά, Κλήμα.

Ἐ ν δ υ μ α σ ί α : Ὑφασμα σκληρὸ καὶ κόκκινο.

Π ε τ ρ ἄ δ ι α : Ρουμίνι, αἱματίτης, πορφυρίτης, ἱασπις.

1. Μὲ τὴ λέξι αὐτὴ καὶ τὸ πεντάγραμμο ἐννοοῦμε τὸ ἑξάγωνο ἄστρο.

Ἄ ρ ι θ μ ό ς : Πέντε. **Ὀ ν ό μ α τ α :** Χέ, Σαμουίλ, Κομαέλ, Σιτέλ, Ἄμομπιέλ.

Μορφές : Ἐνα ἐξώφυλλο, μιὰ ρομφέα μέσα σὲ ἕνα πεντάγραμμο περιτριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα κύκλο σὲ ἀπόστασι πέντε χιλιοστῶν ἀπὸ τὴν ἄκρη καὶ τὰ συνηθισμένα ὀνόματα. Στὴν ἄλλη ὄψι ἕνα ἐξάγραμμο μέσα σὲ κάθε κορυφή του ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος Φαλέγ μὲ τὸ σύμβολο τοῦ Ἄρεως στὸ κέντρο.

Τὸ φυλακτὸ τοῦ Ἑρμῆ ἔχει σχέσι μὲ τὰ ἔργα τῆς φαντασίας, τῆς προσαρμογῆς. Εὐνοεῖ τὴ μελέτη καὶ τὸ λόγο. Μηχανικοί, γιατροί, ἔμποροι, μηχανολόγοι. Τὸ κομμάτι αὐτὸ ἔπνεργεῖ ὠφέλιμα πάνω στὸ κεντρικὸ νευρικὸ αἰσθημα καὶ πάνω σὲ ὅλες τὶς λειτουργικὰς ἀσθένειες, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ νεύρα.

Σ τ ι γ μ ή : Μιὰ Τετάρτη τὴν ὥρα τοῦ Ἑρμῆ, ὅταν αὐτὸς βρῖσκεται στοὺς διδύμους ἢ στὴν παρθένο ἢ ὅταν ἡ Σελήνη κατέχει τὰ ἴδια σημεῖα καὶ φαίνεται καλὰ ὁ Ἑρμῆς. Ἀποφύγετε τὴ συνδρομὴ τοῦ Δία.

Μ έ τ α λ λ ο : Ἀνάμειξι ἀργύρου κασιτέρου καὶ ὑδραργύρου.

Σ μ ί λ η : Χρωματισμένη μὲ κίτρινες, ἄσπρες, κόκκινες, μπλέ, πράσινες καὶ μαῦρες ρίγες.

Ἄ ρ ώ μ α τ α : Λιβάνι, σκόνη ἀπὸ ἀλάτι, πεντάφυλλον.

Φ υ τ ἄ γ ι ἄ τ ἠ φ ω τ ι ἄ : Ἀκακία, γλυκάνισο, σέσκουλον, χαμομίλι, λάχανο Μιλάνου, μαργαρίτα, πεντάφυλλον, αἰγόκλημμα, σικορέα, μυγδαλιά.

Ἐ ν δ υ μ α σ ί α : Φτιαγμένη ἀπὸ ἕξι κομμάτια διαφορετικοῦ χρώματος, ὅπως ἡ σμίλη

Π ε τ ρ ἄ δ ι α : Σαρδόνιος, Ἀγάτης, Σάρδιος, Χαλκηδόνιος.

Ἄ ρ ι θ μ ό ς : Ὀκτώ.

Ὀ ν ό μ α τ α : Ἀσμπόγκα, Ντούις, Ντόνι, Τιριέλ, Μιχαίλ, Ραφαήλ, Μίγελ, Σεραφιέλ.

Μ ο ρ φ έ ς : Κηρύκειον κλεισμένο μέσα στὸ πεντάγραμμο μέσα σ' ἕνα κύκλο, ποὺ ἀπέχει ὀκτὼ χιλιοστὰ ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς πλάκας καὶ γύρω τὰ συνηθισμένα ὀνόματα. Στὴν ἄλλη ὄψι ἕνα

ἑξάγραμμο, στις κορυφές τοῦ ὁποίου γράφομε τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος Ὁρπιέλ. Στὸ κέντρο Τὸ σημεῖο τοῦ Ἑρμῆ.

Τὸ φυλακτὸ τοῦ Δία συνιστάται πρὶν ἀπὸ ὄλα γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἐξύψωσι. Ὁ ἥλιος δίνει τὸ χρυσάφι καὶ τὴν διασημότητα, ἀλλὰ ὁ Δίας ἐπιδρᾷ πάνω σὲ κείνους, ποὺ κατέχουν τὶς πλούσιες θέσεις καὶ τὶς πὺ σταθερές.

Ἀποδίδουν ἐπίσης στὴν ἐπίδρασι τοῦ Δία τὶς οἰκογενειακὰς ἀπολαύσεις, τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα, τὴν ἀκίνητη περιουσία, τὶς ἀθωοτικὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις καὶ τὴν ἀφοσίωσι τῶν ὑπηρετῶν.

Σ τ ι γ μ ῆ : Μιὰ Μέμπτη τὴν ὥρα τοῦ Δία, ὅταν κατέχη τὸ σημεῖο τοῦ Τοξότη, ἢ τῶν ἰχθύων. Ἡ μοροῦμε νὰ διαλέξουμε τὴ στιγμὴ, ποὺ κατέχει ἢ Σελήνη τὸν Τοξότη, τοὺς ἰχθεῖς, τὸ ζυγὸ, ὅταν βλέπη καλὰ τὸν Κρόνο καὶ τὸ Δία. Πρέπει νὰ ἀποφευχθῆ τοῦ Δία καὶ τοῦ Ἑρμῆ.

Μ έ τ α λ λ ο : Κασίτερος.

Σ μ ί λ η : χρωματισμένη μπλέ.

Ἄ ρ ῶ μ α τ α : Ξύλο ἀλόης, μοσχολίβανο, στίραξ.

Φ υ τ ἄ γ ι ἄ τ ῆ φ ω τ ι ἄ : Ἄλὸη, ἀμάραντος, μπαντζάρι, κέδρος, κερασιά, κόκκινο λάχανο, κολχικός, ἄσπρη συκιά, κερασιά, λεύκα, πλάτανος, δαμασκηλιά, βιολέττα.

Ἐ ν δ υ μ α σ ι ἄ : Ἐνα ὕφασμα πλούσιο, χονδρὸ μπλέ.

Πετραδία : Σάφυρος, ἀμέθυστος, ἴασπις, τουρκουάζ, διαμάντι μὲ πράσινες ἢ μπλὲ ἀνταύγειες.

Ἄ ρ ι θ μ ὀ ς : Τέσσερα.

Ὀ ν ὀ μ α τ α : Ἀβάζ, Ζανκιέλ, Ζοχιέλ, Ἀζαχιέλ.

Μ ο ρ φ έ ς : Πίσω ἕνα στεφάνι μὲ τέσσαρα ἄνθη στὸ κέντρο ἑνὸς πενταγράμμου χαραγμένου μέσα σὲ ἕνα κύκλο, ποὺ ἀπέχει τέσσερα χιλιοστὰ ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δίσκου. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν κύκλο καὶ τὴν ἄκρη τοῦ δίσκου τὰ συνηθισμένα ὀνόματα. Στὴν ἄλλη ὄψι μιὰ κεφαλὴ ἀετοῦ μέσα σὲ ἕνα ἑξάγραμμο μὲ τὰ γράμματα τοῦ Μπετόρ στις κορυφές τοῦ ἑξαγράμμου καὶ τὸ σημεῖο τοῦ Δία στὸ κέντρο.

Τὸ φυλακτὸ τῆς Ἀφροδίτης χρησιμοποιεῖται γιὰ ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴ γοητεία, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐπιτυχία, ποὺ προέρχεται

ἀπὸ τὶς ἐπιδράσεις συμπαθείας. Εὐνοεῖ τὴ γονιμότητα καὶ προστατεύει τοὺς ἀπογόνους. Καταπολεμᾷ τὶς ἀσθένειες τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τῶν ὀργάνων ἀναπαραγωγῆς καὶ τοῦ ἀγγειακοῦ συστήματος.

Στιγμὴ : Μιὰ Παρασκευὴ τὴν ὥρα τῆς Ἐφροδίτης, ὅταν βρῖσκεται στὸν Ταῦρο ἢ στὸν ζυγὸ, δίχως ἄλλη κατάπιεσι καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν μὲ τὴν εὐνοϊκὴ ὄψι τοῦ Κρόνου. Πρέπει νὰ ἀποφύγετε τὴν ὄψι τοῦ Ἐρμῆ.

Μέταλλο : Χαλκός.

Σμίλη : Βαμμένη πράσινη.

Ἄρωματα : Μόσχος, γκρί ἤλεκτρο, κόκκινο τριαντάφυλλο.

Φυτὰ γιὰ τὴ φωτιά : Ἄμυγδαλιά, θάμνος, χελιδόνι, λεμονιά, κορίανδρος, κάρδαμον, ὑάκινθος, βιολέτα, φούξια, Ἴρις, μύρτον, πανσές, μηλιά, τριαντάφυλλον.

Πετράδια : Σμαράγδι, καθαρὸ κοράλι, ζαφείρι μέρως ἀνταύγειες.

Ἐνδυμασία : Πράσινο μεταξωτό.

Ἄριθμός : Ἑπτὰ.

Ὄνοματα : Ἄχεντ, Ἄναέλ, Χαγκέλ, Μπενεσεραφίν, Ραχίλ, Σαχίέλ.

Μορφές : Τὸ ἐβραϊκὸ γράμμα ghimel κλεισμένο μέσα σ' ἓνα πεντάγραμμο καὶ μέσα στὸν κύκλο, ποὺ ἀπέχει ἑπτὰ χιλιοστὰ ἀπὸ τὶς ἄκρες τῆς πλάκας. Ἐξω ἀπὸ τὸ κύκλο τὰ συνηθισμένα ὀνόματα.

Στὴν ἄλλη ὄψι τὸ ἐξάγραμμο μὲ τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος Χαγκίθ, σὲ κάθε κορυφῆ του. Στὸ κέντρο τὸ σημεῖο τῆς Ἐφροδίτης.

Τὸ φυλακτὸ τοῦ Κρόνου εὐνοεῖ τὶς προσπάθειες πολυμάθειας καὶ ἀφαιρέσεως.

Στὸν ὑλικὸ τομέα συνιστάται γιὰ τὰ κέρδη, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ metalla; ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις λίθων ἢ ἀπὸ τὴ γεωργία. Προστατεύει ἀπὸ τὶς συνωμοσίες, ἀπὸ τὴ παράνομη κατακράτησι, ἀπὸ τὶς ἐνέδρες. Καταπολεμᾷ τὶς ἀρρώστειες τῶν ὀστέων καὶ γενικὰ ὅλες τὶς χρόνιες ἀρρώστειες.

Στιγμὴ : Ἐνα Σάββατο τὴν ὥρα τοῦ Κρόνου, ὅταν

βρίσκεται στὸν Αἰγόκερω ἢ στὸν Οἰνοχόο, ὅσο τὸ δυνατόν νὰ φαίνεται καλὰ ὁ Ἄρης.

Μέταλλο : Μόλυβδος.

Σμίλη : Βαμμένη μαύρη.

Ἄρματα : Σκόνη μύρου, παπαρούνα μαύρη, ρίζα μανδραγόρα.

Φυτὰ γιὰ τὴ φωτιά : Ἀσφόδιλος, κάκτος μαύρη συκιά, μανδραγόρας, λυγαριά, καπνός, ἐφόρβιο, κυπαρίσι, λεύκα.

Ἐνδυμασία : Ἀπὸ κοινὸ ὕφασμα χονδρὸ καὶ μαῦρο.

Πετραδιά : Ὀψιδιανός, ὄνυξ, γασπις, διαμάντι καὶ μαῦρο κοράλι.

Ἄριθμός : Τρία.

Ὀνόματα : Hod, Cassiel, Agiel.

Μορφές : Ἐνα δρεπᾶνι μέσα σ' ἓνα πεντάγραμμο κλεισμένο κι' αὐτὸ σ' ἓνα κύκλο πού ἔχει γύρω γύρω τὰ ὀνόματα. Στὴν ἄλλη πλευρὰ ἔα ἐξάγραμμο μὲ τὰ ἔξι πρώτα γράμματα τοῦ ὀνόματος Arataon στὶς ἄκρες. Τὸ τελευταῖο ὄνομα κλεισμένο στὸ κέντρο μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Κρόνου.

Πρὸς συμπλήρωσι τῶν προηγουμένων δίνουμε μιὰ συνθετικὴ περίληψι ἀστρολογίας πού ἐπιτρέπει νὰ σχηματίσουμε μὲ μιὰ ἀκρίβεια ἱκανοποιητικὴ καὶ νὰ ἐρμηνεύσουμε τὶς βασικὲς ἀρχές του ὅλα τὰ ὠροσκοπία ὠρισμένου τόπου καὶ χρόνου. Ἡ ὠροσκοπία ἔχει πολλὰς ἐνέργειες καὶ στοιχεῖα. Τὰ κυριώτερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι :

1. Ὁ τύπος, ἡ ἡμερομηνία, ἡ ὥρα, ὅσο τὸ δυνατόν ἀκριβέστερη.

2. Τὸ ζωδιακὸ τὸ σχέδιο τῆς ἑλλειπτικῆς τροχιάς, στὴν ὁποία κινοῦνται τὰ οὐράνια σώματα. Τὸ σχέδιο αὐτὸ κατανημμένο σὲ δώδεκα ὁμάδες ἀστερισμῶν παριστάνεται ἀπὸ ἓνα κύκλο χωρισμένο σὲ δώδεκα τμήματα. Σὲ κάθε τμήμα ἀντιστοιχεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ σύμβολα τοῦ ζωδιακοῦ Κριός, Ταῦρος, Δίδυμοι, Καρκίνος, Λέων, Παρθένος, Ζυγός, Σκορπιός, Τοξότης, Αἰγόκερος, Οἰνοχόος, Ἰχθύς.

Ἐπίσης σὲ κάθε τμήμα καὶ σύμβολο ἀντιστοιχεῖ καὶ ἡ ἀνάλογη ἐπίδρασις.

3. Οἱ ἑπτὰ πλανῆτες, Ἡλιος, Σελήνη, Ἄρης, Ἑρμῆς, Δίας, Ἀφροδίτη καὶ Κρόνος, πὺ καθένας ἐπηρεάζει τὴ γήινη οἰκονομία καὶ ἰδιαίτερα κάθε ἄτομο, προσφέροντάς τους μιὰ σειρά ἰκανοτήτων, πὺ ἔχουν ἀντίκτυπο στὶς προδιαθέσεις καὶ στὸ πεπρωμένο.

4. Οἱ ἑστίες πὺ γεννῶνται ἀπὸ τὴν προβολὴ τοῦ ζωδιακοῦ ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ. Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐντοπίζει μιὰ ὁμάδα ἐπιδράσεων πλανητικῶν.

Οἱ ζωδιακὲς ἐπιδράσεις ὑποδιαφοῦνται κατ' ἀρχὴν σέ :

Σημεῖα τῆς Φωτιᾶς : (Κριός, Λέων, Τοξότης.)

» τῆς Γῆς : (Ταῦρος, Παρθένος, Αἰγόκερος.)

» τοῦ Ἄέρος : (Δίδυμοι, Ζυγός, Οἰνοχόος.)

» Ὑδατος : (Καρκίνος, Ἰχθῦς).

Τὰ σημεῖα αὐτὰ ἀντιστοιχοῦν στὶς τέσσερις ἰδιοσυγκρασίες :

Χολερικός, Αἱματώδης, Νευρικός καὶ Λυμφατικός.

Διακρίνονται ἔπειτα :

Τὰ τέσσερα σημεῖα :

Κριός, Καρκίνος, Ζυγός, Αἰγόκερος.

Τὰ σταθερὰ σημεῖα :

Ταῦρος, Λέων, Σκορπιός, Οἰνοχόος.

Τὰ μεταβλητὰ σημεῖα :

Δίδυμοι, Παρθένος, Τοξότης, Ἰχθῦς.

Τὰ πρῶτα σημαίνουν τὴν πρωτοβουλία καὶ τὶς ἐπιτεύξεις.

Τὰ δεύτερα τὴ σταθερότητα καὶ εὐστάθεια.

Τὰ τρίτα τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς δυσαρέσκεις.

Οἱ ἐπιδράσεις τους εἶναι οἱ ἀκόλουθες :

ΣΗΜΕΙΑ	ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ
Κριός	Τῆς φύσεως τοῦ Ἄρεως. Δείχνει τὴν παρόρμησι, τὴν προσπάθεια, τὴν πρωτοβουλία, τὴν ἐνεργητικότητα.
Ταῦρος	Τῆς φύσεως τῆς Ἀφροδίτης. Δείχνει τὶς ἀργές ἰσχυρές, παιθητικὲς ἐξελίξεις, τὸ ρεαλισμό.
Λίδυμοι	Τῆς φύσεως τοῦ Ἑρμῆ. Δείχνει τὴν πειθῶ, τὴν ταλάντευσι, τὸ ἀπροσδιόριστο, τὸν ἀναλυτικὸ τρόπο.
Καρκίνος	Τῆς φύσεως τῆς Σελήνης. Δείχνει τὴν ἀπορρόφησι, τὸ διαποτισμό, τὴν ἀφομοίωσι, τὸ θεωρητικὸ τρόπο.
Λέων	Τῆς φύσεως τοῦ Ἥλιου. Δείχνει τὴν ἐξωτερικεῖν, τὴν ἀκτινοβολία, τὴ ζωικότητα, τὸν ψυχισμό.
Παρθένος	Τῆς φύσεως τοῦ Ἑρμῆ. Δείχνει τὴν ἰσορροπία, τὴν ἀρχή, τὸ μέτρον, τὸ ἐσκεμμένο.
Ζυγὸς	Τῆς φύσεως τῆς Ἀφροδίτης. Δείχνει τὴν ἀρμονία, τὴν ἰσορροπεντικὴ ἐπίδρασι, τὴ λεπτότητα, τὸ συνοπτικὸ.
Σκορπιὸς	Τῆς φύσεως τοῦ Ἄρεως. Δείχνει τὴν ἀκαμψία, τὴν ἀντίστασι, τὴ συνέχεια, τὸ ἐκούσιο.
Τοξότης	Τῆς φύσεως τοῦ Διός. Δείχνει τὴν κατάφασι, τὴν δραστηριότητα, τὴν ἐκπλήρωσι, τὴ μέθοδο.
Αἰγόκερος	Τῆς φύσεως τοῦ Κρόνου. Δείχνει τὸν περιορισμό, τὴν ὀπισθοδρόμησι, τὴν ἀκίνησία, τὸν ἀρνητικὸ ἢ στερητικὸ τρόπο.
Οἰνοχόος	Τῆς φύσεως τοῦ Κρόνου. Δείχνει τὴ στάσι, τὴ συμπύκνωσι, τὸ δυναμισμό, τὸν ἐσωτερισμό.
Ἰχθῦς	Τῆς φύσεως τοῦ Διός. Δείχνει τὴν ἀπόκτησι, τὴ διαθεσιμότητα, τὴν ἐξωτερικεῖν.

	ΠΡΟΔΙΑΘΕΣΕΙΣ	ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ
ΕΡΜΗΣ	<p>Δείχνει τὴν προσαρμοστικότητα σ' ὅλους τοὺς τομεῖς, ὕλική εὐμάθεια ψυχολογική καὶ διπλωματικὴ ἰκανότητα ἰκανότης νὰ συλαμβάνη τις σχέσεις, νὰ χρησιμοποῖ τις ἔννοιες. Προτρέπει στὴν ἀέναη ἐπέκτασι τοῦ πεδίου δραστηριότητος ἢ τὴν ἰκανότητα διασκορπίσεως μὲ τὴν ἴδια εὐχέρεια ποὺ ἔχει στὴν αὐτόματη προσαρμογὴ ἀπὸ τὸ ἓνα πρᾶγμα στὸ ἄλλο. Κυβερνᾷ τὸ νευρικὸ σύστημα μὲ μιὰ ἐναλλασσόμενη ἔντασι καὶ κατὰ πτωσι.</p> <p>Ἡ Ἐρμῆς μετὰ τῆς Σελήνης ἀποτελεῖ ἓνα σημαντικὸ παράγοντα πνευματικότητος.</p>	<p>Στηρίζεται ἐπὶ τῶν πλανητικῶν σχέσεων ἢ ζωδιακῶν, γιὰ νὰ ἀντλήσῃ σὲ κάθε πρᾶγμα τὴν ἐπιτυχία στὴν ὕλη, στὶς θετικὰς ἐπιστῆμας, στὴν βιομηχανία, τὴν Ἱατρική, τὸ ἐμπόριον ἢ κατ' ἄλλην ἐκδοχὴ ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ ἐξυπηρετῇ τὸ ἄλλο ἑγώ. Χρειαίεται ἓνα μίνιμουμ ἐπιδράσεως τοῦ Ἐρμῆ γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀξιοποιήσῃ τις ἐσωτερικὰς δυνάμεις ποὺ ἔχει. Ἡ ἀντίθετη ὑπερβολὴ δὲν ἐξυπηρετεῖ.</p>
ΔΙΑΣ	<p>Δείχνει τις ἰκανότητες ποὺ συμβάλλουν στὴν κοινωνικὴ ἐπιτυχία στὴ διοίκησι ἢ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ.</p> <p>Ἡ τάξι, ἡ μέθοδος, ἡ συμφωνία πρὸς τοὺς κανόνες, θέσεως ἢ ἐν-</p>	<p>Ἄναφέρεται στὰ θέματα τῆς εὐνοίας τῆς τύχης, τῶν ἀνωτέρων στηριγμάτων ἢ τῶν ἐλαχίστων, στὶς ἰκανοποιήσεις ἢ στὶς οἰκογενειακὰς ἀποτυχίας. Ἡ κοινωνικὴ θέσι στὴν ὕλική</p>

ΔΙΑΣ	<p>νοίας τῆς ἱεραρχίας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ Δία. Ἡ ἐπίδρασί του καθορίζει τὴ φυσιολογικὴ ὁμοιογένεια καὶ τείνει στοὺς ἀφομοιωτικὸς πληθωρισμούς. Ψυχικὰ ὁ πλανήτης αὐτὸς προσφέρει τὴν εὐρύτητα τῶν αἰσθημάτων, τῶν ἀπόψεων καὶ συμφώνως μὲ τὶς κτητικὰς ἐπιδιώξεις.</p> <p>Ἰδιαιτέρως τὸ αἶσθημα τῶν χρωμάτων ἀνήκει στὸ Δία.</p>	<p>τῆς ἔννοια ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Δία. Σ' αὐτὸν ἀναφέρεται ἐπίσης ἡ ἀπόκτησι περιουσίας ἀκινήτου (ἢ κινήτῃ περιουσία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Ἑρμῆ). Ὁ Δίας ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἀστρολόγους ὁ μεγάλος εὐεργέτης.</p>
ΑΦΡΟΔΙΤΗ	<p>Δείχνει τὶς ἔντονες αἰσθήσεις, ἐπὶ τῶν ὀπείων στηρίζεται ἡ ἀντιληπτικὴ ἀρμονία κυρίως τῆς μουσικῆς. Ἀπ' αὐτὴν προέρχεται κάθε αἶσθησι, ποὺ χαρακτηρίζεται κάθε κλάδο ποὺ συμβάλλει στὴν διακόσμησι τῆς ζωῆς, στὸ θέαμα κυρίως ἢ στὴν λυρική τέχνη. Ἡ Ἀφροδίτη τοποθετεῖ τὸ ἄτομο ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τῶν ὀρέξεων καὶ τάσεων τῆς περιοχῆς αὐτῆς, ἐὰν δὲν ἰσορροπεῖται ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς ἄλλου ἀστρου. Κυβερνᾷ τὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα καὶ</p>	<p>Οἱ θέσεις καὶ οἱ ἀπόψεις τῆς Ἀφροδίτης δειχνουν τὴν εὐνοια ἢ τὴν εὐαισθησία ἀπέναντι στὸν ἔρωτα. τὴν γονιμότητα, τὶς εὐκολες ἀπολαύσεις, τὶς αἰσθητικὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἀστρολόγους ἡ Ἀφροδίτη ἀποτελεῖ τὸν μικρὸν εὐεργέτη.</p>

ἔχει τάσι καταχρήσεως τῶν αἰσθήσεων.

Πηγὴ ψυχικὴ καὶ τροφῶν αἰσθημάτων.

ΗΛΙΟΣ

Δείχνει τὴν ἀνάπτυξι τῆς ζωικότητος καὶ τὸν βαθμὸ τῆς συνθετικῆς δυνάμεως τῆς νοήσεως, τῆς ἀνωτέρας ἰκανότητος. Πλησιάζει τὸν τέλειο τύπο, τὸ ἰδανικὸ πρότυπο, ποὺ χρησιμεύει σὰν βάσι στὴν αἴσθησι τῆς συγκρίσεως. Δείχνει συνελπῶς τὴν ὀξύτητα τῆς κριτικῆς αἰσθήσεως, τῆς διακριτικότητος καὶ τὴν ἔκτασιν ἐπίσης. Ἰδιαιτέρως τὸ αἶσθημα τῆς μορφώσεως. Μετριάζει τὴν ψυχικὴ ἔντασι. Ἐπιδραῖ στὴ φυσικὴ τροφή καὶ στὶς ἀνάλογες λειτουργίας τῆν χολῆς, τῆς καρδιάς καὶ τῶν ματιῶν. Πυρετικὲς προδιαθέσεις.

Χαρακτηρίζει τὴν δυνατότητα μορφώσεως, ἀνυψώσεως προσωπικῆς τὴν ἰκανότητα προσαρμογῆς στὸ πεπωμένο. Δείχνει τὸν βαθμὸ τῆς ἐκουσίας ἐπιδράσεως πάνω στοὺς ἀνθρώπους, τὶς εὐκαιρίες δόξας, καὶ ὑπεροχῆς. Ὁ ἥλιος μὲ τὴν ἀπέραντη ὄψιν προοιωνίζει ἓνα μεγάλο πεπωμένο. Ὅταν εἶναι μετρία ἢ ἐπίδρασι, ὀδηγεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀφάνεια. Ὅταν εἶναι ἀδύνατη ἐπίδρασι ἐπιτρέπει τὴν δημιουργία μιᾶς προσωπικότητος, ὅταν εἶναι ἐλαχίστη ἢ μηδαμινὴ δημιουργεῖ τὴν ἀφάνεια. Στὶς ἀντίθετες περιπτώσεις ἀσκεῖ ἐπιδράσεις.

ΣΕΛΗΝΗ

Δείχνει τὴν ἰκανότητα ἀπορροφήσεως ὅπως καὶ τὴν φυσιολογικὴ ἰκανότητα νὰ ἀντλήσῃ πηγὰς πνευματικῆς. Προδιαθέτει λοιπὸν γιὰ τὴν

εἶναι οἰωνὸς τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς, τῆς οἰκιακῆς, τῆς προσωπικῆς, χαρακτηρίζει ἀκόμη τὶς συναναστροφὰς, ποὺ μποροῦν νὰ ἐπιδράσουν στὴν

ΣΕΛΗΝΗ

παθητική ιδεολογία και προκαλεί τις τάσεις αὐτοσυγκεντρώσεως, τις ἀναζητήσεις, τις αἰσθητικές συγκινητικές και πνευματικές ἀνατάσεις. Χαρακτηρίζει τὴν ἰκανότητα τῆς μνήμης. Κατευθύνει τις ἐκκρίσεις και τις ὑδατώδεις λειτουργίες με τάσι πρὸς τὴν διεύρυνσι τῶν ὀργάνων, τοῦ στομάχου, τῶν φλεβῶν και ὀδηγεῖ σις λεμφικὲς ὑπερβολές.

ἀντιληπτικότητα. Προοιωνίζει ταξείδια, ἀλλαγὴ κατοικίας και ἀπασχολήσεως. Χαρακτηρίζει τὸν τρόπο τῶν σχέσεων με τοὺς ἀνθρώπους, ἄρα τις εὐκαιρίες δημοτικότητος πού δὲν πρέπει νὰ συγγέουμε με τὴ δόξα. Συχνότερα σις ἐπιδράσεις τῆς Σελήνης ἀναζητοῦνται ἐνδείξεις σχετικῶς με τὴν εἰρηνικὴ ζωὴ και με τὴν γλύκα τῆς ζωῆς.

ΑΡΗΣ

Δείχνει τὸν κεντρικὸν δυναμισμό τὴν φυσικὴν και βιοτικὴν ἐνέργεια. Ἐκπέμπει μιὰ αἰσθησιτελεῖως ἰδιαίτερη τῆς ἐνεργητικῆς οἰκονομίας, ἓνα πνεῦμα τῆς ἐπιθέσεως και ἀντεπιθέσεως. Χαρακτηρίζει τὴ θέλησι, προδιαθέτει ἀπαιτητικῶς σὲ μιὰ παρορμητικὴ ἰσχυρὴ, σιτὴν πιδ ἰσχυρὴ παθητικὴτα σιτὴν βία. Κυριαρχεῖ σὲ ὅλες τις φυσικὲς φάσεις, πού καλλιεργοῦν τὴν ζωτικὴτα και τὴν δύναμι με τάσι πρὸς τις ἐξάψεις.

Δείχνει τὰ ἐμπόδια κάθε εἴδους, ὑλικά, ἀνθρώπινα, κοινωνικά κλπ τῆς ἀντιθέσεως, τῆς ἐχθρότητος. Τὰ ἀτυχήματα ἀποτελοῦν ἐχθρικές συμπτώσεις. Αὐτὸ ἐρμηνεύει τὸ γιατί ὀνομάζουσι τὸν Ἄρη πλανήτη κακοποιό. Σιτὴν πραγματικὴτα οἱ καλὲς προδιαθέσεις τοῦ Ἄρεως γίνονται σὲ συνδυασμό με ἄλλα οὐράνια σώματα, ὅπως και οἱ κακὲς σὲ πολλὲς περιπτώσεις.

ΠΛΑΝΗΤΕΣ	ΗΜΕΡΗΣ. ΕΣΤΙΑ	ΝΥΚΤ. ΕΣΤΙΑ	ΣΗΜ. ΥΠΕΡ.	ΤΟΠΟΣ ΕΞΟΡ.		ΤΟΠ. ΠΤΩΣ.	ΠΕΡΙΠΛ.
Κρόνος	Αιγόκερως	*Υδροχόος	Ζυγός	Καρκίνος	Λέων	Κριός	
Δίας	Τοξότης	Ίχθεις	Καρκίνος	Δίδυμοι	Παρθένος	Αιγόκερως	"Όλα
*Άρης	Κριός	Σκορπιός	Αιγόκερως	Ζυγός	Ταῦρος	Καρκίνος	τά
"Ήλιος	Λέων	—	Κριός	*Υδροχόος	—	Ζυγός	"Άλλα
*Αφροδίτη	Ζυγός	Ταῦρος	Ίχθεις	Κριός	Σκορπιός	Παρθένος	σημεία
*Ερμής	Παρθένος	Δίδυμοι	Παρθένος	Ίχθεις	Τοξότης	Ίχθεις	
Σελήνη	Καρκίνος	—	Ταῦρος	Αιγόκερως	—	Σκορπιός	—

ΚΡΟΝΟΣ

Δείχνει τὴν ἀφαίρεσι, τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν, τὴν φιλοσοφικὴν σκέψιν, τὸ σύστημα κάτω ἀπὸ ὅλες τὴς μορφῆς του. Τὰ μαθηματικὰ καὶ ἡ τεχνικὴ τῆς μουσικῆς ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν Κρόνον. Δίνει τὴν δυνατότητα ἐπιτυχίας στὶς μεγάλες κατασκευές. Ψυχικὴ ἢ ἐπίδρασι τοῦ Κρόνου συμπυκνοῦνται καὶ διατηρεῖ τὴν ἐξωτερικέουσι, γεννᾷ τὴν αἰτιοκρατία, τὴν προορατικότητα. Φυσιολογικὰ ἐπιδρᾷ πάνω στὸ σύστημα τῶν ὀστέων καὶ ὀδηγεῖ στὶς ὑπολειπομένης.

Ὁ Κρόνος μετριάζει καὶ παρατείνει, ἂν εἶναι καλῶς τοποθετημένος, ἐκμηδενίζει ἂν εἶναι καλῶς τοποθετημένος, ἐκμηδενίζει ἂν βρίσκεται σὲ δυσμενῆ θέσι καὶ παίζει τότε ἓνα ρόλο μοιραῖο, ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο προέρχεται τὸ ὄνομά του σὰν μεγάλου κακοποιοῦ. Τὸν ἐπικαλοῦνται σὲ περιπτώσεις μεγαλυτέρων ἀποτυχιῶν τῆς ζωῆς, χωρισμῶν, ἐπιβραδύνσεων, σχέσεων μὲ ἡλικιωμένους σοφοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς ἀνθρώπους.

Κάθε πλανήτης ἐπιδρᾷ ἀναλόγως πρὸς τὴν θέσιν του, δηλαδὴ βρίσκεται στὴν ἐστία του, ἂν βρίσκεται στὸν τόπο τῆς ἐξορίας του καὶ νόμιμος ἂν βρίσκεται στὴν πορεία τῆς πτώσεως. Γιὰ νὰ ἐκτιμήσουν αὐτὰ θὰ καταφύγουν στὸν ἐπόμενον πίνακα τῶν ἀξιῶν καὶ ἀδυναμιῶν. Ὅσα γιὰ τὴν ἀναστροφικὴν πορεία ἀποτελεῖ ἓνα ἄλλο εἶδος ἀδυναμιῶν. Φαίνεται στὴν ἐφημερίδα μὲ ἓνα μικρὸ σημεῖο σὰν ἓνα R κεφαλαῖο.

Ἡ ἀνάμειξι τῶν πλανητικῶν ἐπιδράσεων, ἢ ἀντίδρασι τῆς ἐπιδράσεως ἐνὸς πλανήτη πάνω στὸν ἄλλο πραγματοποιεῖται κατὰ τρόπον διαφοροετικόν, ἀναλόγως μὲ τὴν γωνία συναντήσεως.

Ἀπὸ τὸ ζήτημα αὐτὸ προέρχεται ἡ θεωρία τῶν διαφορῶν ἀπόψεων.

Ἡ θέα τῶν δύο οὐρανίων σωμάτων καθορίζεται ἀναλόγως μὲ τὴν ἀπόστασι πὸ χωρίζει τις ἀντίστοιχες θέσεις των.

Ἐπάρχουν ἀναλόγως :

Συζυγία ἢ ἡ θέσι ταυτίσεως σὲ 7° περίπου

Ἀντίθεσι ἢ ἀπόκλισι τῶν 180° σὲ 7° περίπου

Τὸ $\frac{1}{3}$ ἢ » » 120° » 5° »

Τὸ $\frac{1}{6}$ » » » 60° » 2° »

Τὸ $\frac{1}{4}$ » » » 90° » 3° »

Διακρίνουμε ἐξ ἴσου πολλές ἄλλες δευτερεύουσες ἀπόψεις γνωστῆς στὸ συνολικὸ ὄρασκοπιο.

Ἡ συζυγία τῶν δύο κακοποιῶν πλανητῶν τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Ἄρεως εἶναι κατ' οὐσίαν ἀποτρόπαιη.

Ἡ συζυγία καθ' ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὸν Ἥλιο, τὴ Σελήνη, τὸν Ἐρμῆ, τὸ Δία καὶ τὴν Ἀφροδίτη ἐνισχύει τις ἐπιδράσεις αὐτῶν τῶν τελευταίων.

Ἡ συζυγία τῶν εὐεργετικῶν Δία καὶ Ἀφροδίτης εἶναι κατ' οὐσίαν αἴσια.

Ὡς πρὸς συζυγίες τῶν 5 ἄλλων θὰ πρέπη νὰ θεωρήσουμε ὅτι προκαλοῦν ἐπιδράσεις συνδυαστικῆς καὶ νὰ τις χωρίσουμε : Πρῶτα ἀνάλογα μὲ τις ἄλλες ἀπόψεις πὸ δίδονται ἀπὸ κάθε ἓνα ἀπὸ τοὺς πλανῆτες, μὲ τοὺς ὁποίους συνδέονται. Δεύτερον ἀπὸ τὴν δύναμι ἢ τὴν ἐξασθένειά τους.

Ἡ ἀντίθεσι στὸ τέταρτο προκαλεῖ διαφορῆς. Τὸ τρίγωνο καὶ τὸ ἐξάγωνο εἶναι ἁρμονικά.

Οἱ δώδεκα ὄρασκοπικῆς ἐστίες ἔχουν κάθε μιὰ τὸν προορισμό τους καὶ ἐντοπίζουν μία τάσι οἰωνῶν.

Στὴν πρώτη περίπτωσι θὰ διαβάσουμε αὐτὸ πὸ ἀναφέρεται στὴν προσωπικότητα, στὴν σύνδεσι, τὸν χαρακτηρισμό του κ.λ.π.

Στὴν δεύτερη περίπτωσι θὰ ἐρμηνεύσουμε τοὺς τόνους σὰν νὰ ἀναφέρονται στὶς οἰκονομικῆς ἀποκτήσεις.

Στὴν τρίτη θὰ σημαίνει : Τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς συγγενεῖς, σχέσεις κ.λ.π.

Στὴν τετάρτη περίπτωσι θὰ σημαίνει : Τοὺς γονεῖς (πατέρας καὶ μητέρας) καὶ ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ αὐτοῦς.

Στὴν ὄγῃ περίπτωσι οἱ τόνοι οἱ σχετικοὶ μὲ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν γέννησι καὶ μὲ τὴν ἱκανοποίησι τῶν αἰσθημάτων.

Στὴν ὅγῃ περίπτωσι θὰ σημαίνει : Τὴ βοήθεια, τὴν ἐξυπηρέτησι, τοὺς συνεργάτες, τὶς φυσιολογικὰς ἐλλείψεις ἢ τὶς ἀσθένειες τοῦ σώματος, ποὺ θεωροῦνται βελτιώσεις.

Στὴν 7ῃ περίπτωσι θὰ σημαίνει : Τὸ γάμο, τὶς ἐνώσεις, τὶς δικαστικὰς διαμαρτυρίας.

Στὴν 8ῃ θὰ σημαίνει : Τὶς σοβαρὰς ἀρρώστιες, τὸν θάνατο.

Στὴν 9ῃ θὰ σημαίνει : Τὴν ἠθικὴ ἐξύψωσι καὶ τὶς ἀνώτερες ἱκανότητές του.

Στὴν 10ῃ τὴν ἐπιτυχία ἢ τὶς μεγάλας πραγματοποιήσεις.

Στὴν 11ῃ θὰ σημαίνει : Τοὺς ὀφελίμους φίλους, τὰ πρόσωπα τὰ ἀφοσιωμένα, τὰ πλεονεκτήματα ποὺ ἀποκοτῶν ἀπὸ τὴν καλὴ θέλησι τῶν ἄλλων.

Στὴν 12ῃ θὰ σημαίνει : Τὶς ἐχθρότητες, τὶς δυστυχίες καὶ τὶς καταπιέσεις.

Οἱ ἀπαραίτητες γιὰ τὴν κατάρτισι τοῦ ὄροσκοπίου ἐνέργειες εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀπλοποιημένες σήμερα χάρις στὰ στοιχεῖα ποὺ ἀποφεύγουν κάθε λογαριασμὸ ἐκτὸς ἀπὸ ὀρισμένες προσθέσεις καὶ ἀφαιρέσεις.

Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶναι :

Ἐὸ πίνακας τῶν ἀστρολογικῶν ἐστιῶν τοῦ Δάλτων ἢ τοῦ Ραφαήλ. Ἴσως ἡ ἐφημερίδα τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεως.

Ἴδου μερικὰς χρήσεις ὁδηγίας. Ἐς ὑποθέσουμι ὅτι ἡ γέννησι ἔγινε στὶς 17 Σεπτεμβρίου τοῦ 1893 σὲ μιὰ χώρα τῆς Βουλγαρίας, τὸ μεσημέρι, σὲ γεωγραφικὸ πλάτος ποὺ εἶναι 44". Ἡ

ἔφημερίδα δείχνει τις πλανητικὰς θέσεις γιὰ τὸ μεσημέρι, τις σημειώνουμε :

ΗΛΙΟΣ	ΣΕΛΗΝΗ	ΑΡΗΣ	ΕΡΜΗΣ	ΔΙΑΣ
25° 50'	8° 45'	20° 10'	4° 47'	22° 50'
Τοξότης	Κριός	Σκορπιός	Τοξότης	Ταύρος
	ΑΦΡΟΔΙΤΗ	ΚΡΟΝΟΣ		
	12° 41'	23° 17'		
	Υδροχόος	Ζυγός		

Ἐὰν ἡ ὥρα προηγήται τῆς μεσημβρίας θὰ πρέπει νὰ ὀπισθοδρομήσουμε ἀπὸ τῆ θέσι κάθε πλανήτη στὴν πορεία πού τοῦ μένει νὰ διανύσῃ μεταξὺ τῆς ὥρας τοῦ θέματος καὶ τῆς μεσημβρίας.

Ἄντιστρόφως γιὰ τις ἀπογευματινὰς ὥρας προσθέτουμε στοὺς βαθμοὺς καὶ στὰ λεπτὰ, πού δείχνονται ὑπὸ τῆς ἔφημερίδος τὴν πορεία πού χρησιμοποιήθηκε, μετὰ τὸ μεσημέρι ἀπὸ κάθε οὐράνιο σῶμα.

Περίπου ὁ ἥλιος προχωρεῖ κάθε μέρα 57', ἡ Σελήνη 13° 58', ὁ Ἑρμῆς 1°, 49', ἡ Ἀφροδίτη 1°, 15', ὁ Ἄρης 46', ὁ Δίας 5', ὁ Κρόνος 4'. Ὡστε πρόκειται γιὰ ἕναν ἀπλὸ κανόνα μετρήσεως τῆς πορείας τους σὲ ὥρες καὶ λεπτὰ.

Ἡ ἔφημερίδα δείχνει ἐπίσης τὴν ἀστρική ὥρα τῆς μεσημβρίας, γιὰ τις 17 Δεκεμβρίου 1893. 17 ἡ ὥρα 45' 2". Ἡ ἀστρική τῆς ὥρα θὰ πρέπει νὰ δείχνῃ τὸ χρόνο πού χωρίζει τὴ στιγμή τῆς καταρτίσεως τοῦ ὠροσκοπίου καὶ τῆς μεσημβρίας, ἀναλόγως μὲ τὸ ἂν ἡ στιγμή αὐτὴ προηγῆται ἢ ἀκολουθεῖ τὴν 12ῃ ὥρα.

Στὸ παράδειγμά μας θὰ ἔχουμε τότε νὰ τροποποιήσουμε : 17 ἡ ὥρα 44' 21".

Στὴν ἀστρική ὥρα ἀντιστοιχεῖ σύμφωνα μὲ τὸν πίνακα τῶν ἐστιῶν τὸ ζωδιακὸ σημεῖο ὅπου ἀρχίζει κάθε μιὰ ἀπὸ τις ἐστίες τοῦ θέματος.

Τοιουτοτρόπως βρίσκουμε γὰ τὴν παροῦσα περίπτωσι:

Ἑστία	10	27°	Τοξότης
»	11	17°5'	Αἰγόκερως
»	12	12°27'	Ἐδροχόος
»	1	23°52'	Κριὸς
»	II	7°9'	Ταῦρος
»	III	6°	Δίδυμοι

Ἡ αἰχμὴ τῶν ἑστιῶν IV, V, VI, VII, VIII καὶ IX βρίσκεται πάντοτε ἀντίστοιχα στὶς 180° τῶν ἑστιῶν X, XI, XII, I, II, καὶ III.

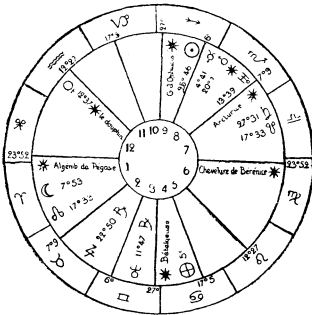
Ἄν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι στὸ ζωδιακὸ οἱ γραμμὲς ἔχουν τὴν ἑξῆς ἀντίστοιχίαν :

Κριὸς	Ζυγὸς
Ταῦρος	Σκορπιὸς
Δίδυμοι	Τοξότης
Καρκίνος	Αἰγόκερως
Λέων	Ἐδροχόος
Παρθένος	Ἰχθεῖς

Διαπιστώνουμε ὅτι :

Ἡ αἰχμὴ τῆς Ἑστίας IV	σὲ	27°	τῶν Διδύμων
» » » » V	»	17°5'	τοῦ Καρκίνου
» » » » VI	»	12°27'	τοῦ Λέοντος
» » » » VII	»	23°52'	τοῦ Ζυγοῦ
» » » » VIII	»	7°9'	τοῦ Σκορπιοῦ
» » » » IX	»	6°	» Τοξότη

Τότε θὰ ἔχουμε τὶς ἐπόμενες μορφές : (βλ. εἰκόνα 31)

Εἰκὼν 31

Ὁ χάρτης τοῦ Οὐρανοῦ, τὸ λεγόμενον Ἄρροσκοπίο

*Ἡ τουλάχιστον τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα, τὰ ὅποια εἶναι ἀρκετὰ γιὰ τὴν ἐρμηνεῖα τοῦ συνόλου.

*Ἡ αἰχμὴ τῆς ἐστίας I ὀνομάζεται ἐπιτολή (ὑψοσι), ἡ αἰχμὴ τῆς ἐστίας X ὀνομάζεται μέσο τοῦ οὐρανοῦ. Εἶναι δύο σημεῖα ἐνδιαφέροντα.

Πρέπει νὰ ὑπολογίσουμε τὴν συνάφεια πὺν ἔχουν μὲ τὰ διάφορα οὐράνια σώματα.

Στὸ ἐπόμενο θέμα :

*Ἡ Ἐπιτολή δέχεται τὸ τρίτο τοῦ *Ἀρεως, τὸ τέταρτο τοῦ Ἡλίου καὶ τὸ ἕκτο τοῦ Δία.

Τὸ μέσο τοῦ οὐρανοῦ εὐρίσκεται σὲ τέταρτο ὡς πρὸς τὴν Ἐπιτολή.

Ὁ Κρόνος βρῖσκεται σὲ ἕκτο σχέσεως μὲ τὸν ἥλιο.

Ἡ ἐρμηνεῖα ὅσο δυσχερῆς καὶ ἂν φαίνεται, ἐμπνέεται ἀπὸ τὶς ἐπόμενες γενικὲς ὁδηγίαις.

Γιὰ τὴν Ὑγεία, τὴ ζωτικότητα, τὴ σύνθεσι, θὰ πρέπη νὰ ἐξετάσουμε τὴ θέσι καὶ τὶς ἀμοιβαῖες ἀπόψεις ἢ τὶς ἑτερογεννεῖς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης.

☉ →	13°21 S	Feu..Caelum	9 ^o Cardin ^o		* ♃ □ AS < ♀ < ♄ PMC
☾ Υ	2°50 N	Feu..Card.	1 ^o Card.	pénitentié	△ ♀ < ♄
♁ μ'	17°17 S	Eau..Fixe	8 ^o Succ.	jolie	○ ○ ♄ △ AS ρ ♄
♃ →	19°14 S	Feu..Com.	8 ^o Succ.	evé	○ ○ ♄ △ C
♄ Υ	17°31 N	Terre..Fixe	2 ^o Succ.	pâté ♄	* AS < C ○ ○ ♂ ρ ♂
♀ μμ	18°48 S	Air..Fixe	12 ^o Card.		△ ♄ □ ♄ < ☉
♃ μα	6°49 S	Air..Card.	7 ^o Card.	exaltation	* ☉
♄ μμ	20°41 N	Air..Com.	3 ^o Card.	♄	○ ○ ♄ △ ♀
♄ μ'	15°33 S	Eau..Fixe	8 ^o Succ.		□ ♀ < ☉
MC →	23°19 S				□ AS
AS ♁	20°43				△ ♂ □ ☉ * ♄

Εἰκὼν 32

Πίναξ τὸν ἀστρολογικῶν στοιχείων προερχόμενος ἀπὸ τὸ προηγούμενο ὠροσκόπιο.

Πρέπει νὰ ἐξετάσουμε ἐπίσης τὴν ἐπιτολή τῆς ἐστίας I. Ἡ ἔκνοσι ἀ ἐνέργεια χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὶς ἐπιδράσεις τοῦ Ἄρεως.

Ἡ εὐφυΐα σὰν ἐμφυτη δύναμι προέρχεται ἀπὸ τὸν ἥλιο, σὰ πνευματικὴ προδιάθεσι προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἄρη, καὶ τὴ Σελήνη.

Οί ειδικές Ικανότητες δείχνονται από τὰ ζωδιακά σημεῖα καὶ τὶς ἐστίες ὅπου βρίσκεται ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Σελήνη.

Οἱ ἐπιθυμίες καὶ οἱ τάσεις χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν πλανητῶν πὺ κυριαρχοῦν.

Ὡς πρὸς τὶς ἰκανότητες, τὶς τάσεις καὶ τὶς δυνατότητες ὁ πλανήτης τοῦ ὁποῖου ἡ φύσι ἀποτελεῖ τὸ ζωδιακὸ σημεῖο τῆς ἐπιτολῆς ἔχει μιὰ ἐπίδρασι σημαντικὴ ἢ ἀδύνατη.

Ὁ Δίας καὶ ἡ 10ῃ ἐστία δείχνουν τὴ θέσι ἢ τὴν κοινωνικὴ ἐξήψωσι.

Ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἡ V ἐστία τὴν αἰσθηματικὴ ζωὴ καὶ τὶς ἀπολαύσεις.

Ὁ Ἥλιος καὶ ὁ Ἄρης δείχνουν τὸν σύζυγο καὶ τὸν πατέρα στὸ θηλυκὸ ὠροσκόπιο.

Ἡ Σελήνη καὶ ἡ Ἀφροδίτη δείχνουν τὴν γυναῖκα ἢ τὴν μητέρα στὸ ἀρσενικὸ ὠροσκόπιο.

Γιὰ τὴν προσωπικὴ ἐπιτυχία μπορούμε νὰ παρατηρήσουμε τὴν κατάστασι τοῦ Ἥλιου.

Τὸ οικονομικὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Δία σὲ ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὶς ξένες δυνατότητες βοήθειας.

Ὁ Ἑρμῆς δείχνει τὰ βιομηχανικὰ κέρδη, ἡ Ἀφροδίτη τὰ τυχερὰ κέρδη, ποῦ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ εὖνοια. Ἡ ἀσφάλεια προσιωνίζεται ἀπὸ τὴν Σελήνη.

Ἀπὸ τὸν Κρόνο μπορούμε νὰ βγάλουμε συμπέρασμα σὲ ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὰ ἐμπόδια τῆς τύχης καὶ τὶς ἐχθρικὰς καταστάσεις.

Ἀπὸ τὸν Ἄρη μπορούμε νὰ γνωρίσουμε τὶς φανερὰς ἐχθρότητες, τὰ ἐμπόδια, ὅσα ἀπαιτοῦν ἀγωνία.

Ἐξ ἄλλου ἂν ἐξετάσουμε κάθε ἐστία, τὸ ζωδιακὸ τῆς καὶ τὸν πλανήτη πὺ βασιλεύει πάνω σ' αὐτὴν κατ' ἀναλογίαν τῆς φύσεως, ἢ ἀκόμη τὴ θέσι τοῦ πλανήτη αὐτοῦ στὸ θέμα, θὰ σχηματίσουμε ἓνα ὠροσκόπιο μὲ πολλὰ σημεῖα μελέτης.

Τελειώνουμε τὴν εἰσαγωγὴ αὐτὴ στὴν ἀστρολογία μὲ δυὸ ὑποδείξεις ὡς πρὸς τὸν κύκλο τῶν ἐπιδράσεων.

Τὸ πῶς σημαντικὸ $\frac{1}{4}$ ἐνὸς ὠροσκοπίου δείχνει ποῖο ἀπὸ τὰ τέσσερα μέρη τῆς ζωῆς θὰ εἶναι τὸ περισσότερο ταραγμένο, τοιούτοτρόπως :

Οἱ Ἑστίες XII, XI, X	σημαίνουν τὸ	1 ^ο	μέρος	τῆς	ζωῆς
» » XI, VIII, IV	» »	2 ^ο	»	»	»
» » VI, V, IV	» »	3 ^ο	»	»	»
» » III, II, I	» »	4 ^ο	»	»	»

Ἐξ ἄλλου ἡ Σελήνη κυβερνᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μέχρι καὶ τὸ 40 ἔτος, ἀκολουθεῖ ὁ Ἑρμῆς μέχρι τὸ 9ον ἔτος καὶ ἡ Ἀφροδίτη μέχρι τὸ — 17.

Ὁ ἥλιος ἐπιδρᾷ ἀπὸ τὸ 18—37, ὁ Ἄρης ἀπὸ τὸ 38 μέχρι τὸ 58, ὁ Δίας ἀπὸ τὸ 58 μέχρι τὸ 64, τέλος ὁ Κρόνος ἀπὸ τὸ 64^ο μέχρι τὸ τέλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΩΟ

Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΕΙΑ

Τὸ 18ο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ. Οἱ καταραμένοι τύποι.— Ἡ γνῶσι τοῦ μνημένον καὶ τὸ παραλήρημα τοῦ μυστικιστῆ ἀντιδροῦν τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο στὸν ἕπηρέτη τῶν δυνάμεων. Ἡ ἐρμηνεῖα τῆς δυνάμεως τῶν μάγων. Ἀντικειμενικὴ βεβαιότητα καὶ τυφλὴ πίστη.

Πὼς ἀπορρίπτουμε μιὰ τέχνη. Ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς στὴ μαύρῃ μαγεία. Ἡ σατανικὴ λατρεία.— Ἡ ἐπίκλησι τοῦ δαίμονα : λεπτομερῆ περιγραφή τοῦ τυπικοῦ. Νύμφες καὶ στοιχεῖα ποὺ ἀπαντοῦν. Ἡ μπαγκέτα καὶ ὁ θησαυρὸς. Συμπέρασμα.

Τὸ μισοφέγγαρο τοῦ 18ου κλειδιοῦ τοῦ Ἑρμῆ ἐκπέμπει στὸν περιπλανώμενο φαῦνο τῆς νύχτας τὸ ἀρνητικὸ αὐτοῦ τοῦ φωτός, ποὺ ὁ ἄμεσος φωτισμὸς του τυφλώνει τὸ ζῶο. Σεληνιακὴ ἀνανάκλασι τῆς φλόγας τῆς μνήσεως, ποὺ προκαλεῖ τὴν καταραμένη σκιά (βλέπε εἰκ. 33 .)

Ὁ μνημένος, ποὺ εἶναι καλλιεργημένος ἀπὸ τὴν ἀσκησι καὶ ἔτοιμος γιὰ τὴν τριπλῇ γνῶσι, αὐτὸς ὁ ἀόρατος κόσμος, ἀντιτίθεται σ' ἐκεῖνον, ποὺ τὸν ἀγνοεῖ ἐφαρμόζοντας τύπους, ποὺ περιφρονεῦν τὴν καθιερωμένη τάξι. Τί ; Αὐτὸς ὁ ἀσυνείδητος θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ πραγματικὰ θαύματα προφέροντας τὶς ἀσυναρτησιῆς τῆς Σολωμονικῆς του ;

Θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ «χαιρετίση τὴν πελώρια ἀνοησία, τὴν ἀνοησία μὲ τὸ σβέρκο τοῦ Ταύρου» γιὰ νὰ ἐξουσιάση μιὰ φοβερὴ δύναμι, τὴ στιγμῇ, ποὺ τὰ πιὸ λεπτὰ πνεύματα δὲν συναντοῦν τὴ βοήθεια τῶν πνευμάτων, ποὺ ἐπικαλοῦνται ;

Εἰκὼν 33

Ἡ Σελήνη. Τὸ 18ο κλειδί τοῦ Ταρό.

Αὐτὸ ἀξίζει μιὰ ἐρμηνεία, ποὺ πολλοὶ θὰ ἔχουν ἤδη προαισθανθῆ καὶ ποὺ ἐξ ὀλοκλήρου ἀνήκει στὴ φράσι τοῦ Ἑλίφας Λεβὶ Ζαχέντ :

«Γιὰ νὰ γίνουν θαύματα πρέπει νὰ βρισκεται κανεὶς ἔξω ἀπὸ τὶς κοινὲς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα συνθήκες. Θὰ πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς εἴτε ἀφηρημένος ἀπὸ τὴ σοφία, εἴτε σὲ κατάστασι ἐνθουσιασμοῦ ἀπὸ τὴν παραφροσύνη, πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη

ἢ ἔξω ἀπὸ τὰ πάθη μὲ τῆ βοήθεια τῆς ἐκστάσεως ἢ τῆς παραφροσύνης».

Ὁ μάγος μάγος, ἀνίκανος νὰ προσεγγίσῃ τὴ σοφία, ἢ ἀκόμη νὰ τὴν ἀντικρύσῃ, χρησιμοποιεῖ τὶς προδιαθέσεις του σὲ μιὰ κατάστασι ἐνθουσιασμοῦ παραφροσύνης.

Ὁ μάγος ἐπιδιώκει τὰ ἄγρια.

Εἴτε ἐκφράζει μιὰ φωτεινὴ σκέψι συνειδητὴ καὶ προβλημένη μὲ τὴν ὑψηλὴ ἔντασι μιᾶς ἐνέργειας μεθοδικὰ συμπτυκνωμένης, εἴτε φλογίζεται ἀπὸ τὶς τυφλὰς παρορμήσεις ἑνὸς παροξυσμικοῦ φανατισμοῦ, ἢ θέλησι ἐπιβάλλεται ἀδιάφορα στὸν ἀπρόσωπο ὑπηρέτη τῶν δυνάμεων, γιατί στὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη περιπτῶσι χρησιμοποιεῖ ἓνα ἀπόλυτο : Τὴν ἀντικειμενικὴ βεβαιότητα ἢ τὴν τυφλὴ πίστι. Ἔτσι ὁ ἀπλοϊκὸς βοσκὸς, ποὺ πιστεύει στὸ διάβολο καὶ στὴν ἀποτελεσματικότητά τῶν προσευχῶν του βρίσκει μιὰ ἀπάντησι στὶς ἐπικλήσεις του.

Ἐνα δυνατὸ θέληματρο, ποὺ ἐρμηνεύουν οἱ ἀντιλήψεις μιᾶς δυνάμεως ἐνδιάμεσον ἐκούσιας, προκαλεῖ γενικὰ τὴν προσοχὴ τοῦ μαθητευόμενου μάγου.

Στὴν ἀγρύπνια μὲ ἀπληστία ἀκούει τὶς διηγῆσεις τῶν κατορθωμάτων τοῦ γέρου μάγου.

Συνθηκολογεῖ μὲ τὰ σκοτάδια καὶ μέσα ἐκεῖ ἐφαρμόζει τὶς παράξενες μαγικὰς ἐπιχειρήσεις του. Αἰσθάνεται σιγὰ σιγὰ ὅτι ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ περιβάλλον του, γιατί τὸ ὑπερφυσικὸ ἀνοίγεται μπροστὰ στὶς ἑνορατικὰς αὐτοσυγκεντρώσεις του. Καὶ ὑποσυνείδητα ἔλκει πρὸς τὸν ἑαυτὸν του τὸ μύστη, ποὺ θὰ διακρίνῃ τὰ δῶρα του καὶ κάποια μέρα θὰ τὸν εὐνοήσῃ μὲ τοὺς μυστικούς τύπους του...

Ἡ κάποιος πλανόδιος θὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὰ ἐγχειρίδια μὲ τὶς παράξενες μορφές, μὲ τοὺς κόκκινους δράκους καὶ μὲ τὶς ἐπιγραφὰς τοῦ Ἁγκαλιαρέπτ.

Μὲ λίγα λόγια θὰ διαπρέψῃ ἀμέσως στὴν τέχνη τῆς προσταγῆς τῶν πνευμάτων καὶ τῶν μαγικῶν ἐπιδράσεων μέχρι θανάτου.

Οἱ ἀναγνώστες μας γνωρίζουν ἤδη αὐτό, ποὺ ἀγνοεῖ ὁ ἀνίδεος χειριστὴς τῆς Σολωμονικῆς καὶ τῶν ἑξορκισμῶν. Τὴν ὑπαρξὶ τοῦ ἀστρικοῦ ἐπιπέδου, δηλαδὴ ἑνὸς πράκτορα, ποὺ κατευθύ-

νεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη θέλησι — εἴτε εἶναι θετική συνειδητὴ καὶ ὀνομάζεται θέλησι, εἴτε εἶναι παρορμητικὴ καὶ παθητικὴ καὶ ὀνομάζεται ἐπιθυμία.

Μὲ τὴν μεσολάβησι αὐτοῦ τοῦ πράκτορος καθέννας ἀπὸ ἐμᾶς μπορεῖ νὰ φθάσῃ κάθε ἄλλη ἀτομικότητα. Θὰ δοῦμε ὅτι τὸ ζωϊκὸ βασίλειο καὶ τὸ φυτικὸ ἐπίσης δέχονται τὴν ἀντίδρασι τῶν βουλητικῶν κινήσεων, πού εἶναι ἀποτυπωμένες στὸ ἀστρικό.

Ἡ ὕλη, ὅπως δέχονται καὶ οἱ φυσικοὶ μας, δὲν εἶναι καθόλου ἀδρανής.

Τὸ ἄτομο ἐξελίσσεται. Στὴν πέτρα, καὶ στὸ μέταλλο μιὰ εἰδικὴ ζωὴ ἐμψυχώνει τὴν ὕλη.

Τὰ μέταλλα ἔχουν τὸ δικό τους αἰθερικὸ ὁμοίωμα, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος :

Ἐχουν μάλιστα ἓνα στοιχεῖο ἀπὸ τὰ ἀστρικά σώματα. Τὰ φυτὰ ἐκδηλώνουν μιὰ ζωὴ λίγο πιο ἐξελιγμένη. Ὅσο γιὰ τὰ ζῶα τὸ ἀστρικό σῶμα τους εἶναι πολὺ ἐξελιγμένο καὶ ἐρμηνεύει τὸ μυστηριῶδες ἔνστικτο, πού τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀντιλαμβάνεται μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ βεβαιότητα, πράγματα πού μᾶς ξεφεύγουν τελείως.

Ἡ ἐπίδρασι τοῦ δαμαστί πάνω στὸ θηρίο, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀστυνομικοῦ σκύλου γιὰ τὸν κακοποιό, ἡ παροικιακὴ σοφία του, τὸ πένθος οὐρλιασμα, πού δείχνει τὴ θλίψι του στὴν παρουσία ἐνὸς πτώματος, ἡ δύναμι πού κατευθύνει τὸ ταχυδρομικὸ περιστέρι, ὅλα αὐτὰ καὶ χίλιες ἄλλες παρατηρήσεις ἐρμηνεύονται μὲ τὸ ἀστρικό σῶμα.

Ὁ μάγος, πού ἀκολουθεῖ τίς ὁδηγίες τοῦ τυπικοῦ του, συγκεντρώνει τίς ψυχικὲς του ἐνέργειες καὶ προκαλεῖ τὴν ἐνέργεια τοῦ πράκτορος, μέσα στὸν ὁποῖο βρίσκονται ὅλα τὰ ὄντα καὶ ὅλα τὰ ζωντανὰ πράγματα, σὲ τρόπο ὥστε νὰ διαταράσῃ λίγο ἢ πολὺ τὴ ζωτικότητά τους.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μπορεῖ νὰ καταστήσῃ ἄγονη τὴ γῆ, νὰ καταστρέψῃ τὰ ζῶα, νὰ κτυπήσῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ δάφορους τρόπους.

Ἀσφαλῶς δὲν συλλαμβάνει καθαρὰ τὸ μηχανισμό τῶν φαινομένων, πού προκαλεῖ καὶ ἡ ἄγνοιά του, ὅσο παράξενα καὶ ἄν

φαίνεται, ἀποτελεῖ τὸν πρῶτο. τρόπο ἐνεργείας του. Πράγματι πρέπει ἢ φαντασία του νὰ ὑπερπηδήσῃ τὶς πιὸ τρομακτικὲς χεῖμαιρες, πρέπει νὰ ἐνθουσιασθῇ σὲ βαθμὸν, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὶς λεγεῶνες τῶν τρομακτικῶν διαβόλων, πνευμάτων δεμένων μὲ τὸ λόγο του, ἀπόκρυφους πράκτορες πολλοὺς καὶ παράξενους γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ εἶδος τοῦ συγκινητικοῦ παραληρημάτος, ποὺ χωρὶς αὐτὸ αὐτὸς ὁ πρωτόγονος δὲν θὰ μπορούσε νὰ σκεφθῇ μὲ συνέπεια καὶ ἀποφασιστικότητα.

Τὰ παράξενα, λεπτομερῆ, δύσκολα καὶ ἐπικίνδυνα ἀκόμη παραγγέλματα τοῦ «Κόκκινου Δράκοντα» καὶ ἄλλων Γκαιτικῶν συλλογῶν ἀντικαθιστοῦν γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ δὲν διαθέτει τὴν πειθαρχία τῆς λογικῆς σκέψεως, ἀντικαθιστοῦν τὴν ἐκπομπὴ τῶν ἀντιλήψεων, ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὴν ἐκούσια συγκέντρωσι τῆς σκέψεως, τὴ διαύγεια, τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴ διάρκειά της.

Δημιουργώντας ἐπιδέξια μιὰ συγκινητικὴ ταραχὴ σὲ ἓνα πρόσωπο, θὰ βάλῃ μέσα στὸ ὑποσυνείδητό του ὁ μάγος μιὰ ἔμμονη ἰδέα — μιὰ ἀπειλή, ποὺ θὰ δημιουργήσῃ στὸ θῦμα ταραχὲς ἀνάλογες μὲ τὴν δειλία του.

Αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ χτυπώντας τὴν φαντασία του. Πίνοντας τοξικά, ποὺ θὰ καθορίσουν ἓνα διχασμὸ πολωμένο ἀπὸ μιὰ ἐπιθυμία μίσους σὰν ἀστρικό σῶμα θὰ πάῃ ὁ μάγος νὰ ταραξῆ, νὰ στενοχωρήσῃ ἢ καὶ νὰ πληγώσῃ ἀκόμη τὸν ἐχθρό του — ἢ νὰ τὸν βασανίσῃ ὑπὸ τὴ μορφὴ φαντάσματος.

Μὲ τὴν ἐξωτερίκευσι τῆς κινητικότητάς του θὰ μπορέσῃ νὰ μείνῃ σὲ ἓνα σπῆτι, δηλαδὴ νὰ πάῃ ἐκεῖ, ἀφοῦ διχυσθῇ καὶ νὰ προκαλέσῃ θορύβους, μετατοπίσεις ἀντικειμένων κλ.π.

Ἐφοῦ προμηθευθῇ διάφορες οὐσίες διαποτισμένες ἀπὸ τὰ ρευστὰ ἐνὸς προσώπου (αἷμα, μαλλιά, κομμάτια ἐνδυμάτων) θὰ συμπυκνώσῃ αὐτὴν τὴν αἰθεροαστρικὴ ἀκτινοβολία τοῦ προσώπου σὲ ἓνα Βούλτ (τὸ μικρὸ κέρινο ἀγαλματάκι τῶν μάγων). Ἐπειτα ἀφοῦ περιέλθῃ σὲ κατάστασι ἐξάρσεως θὰ τὸ τρυπίσῃ, θὰ τὸ καύσῃ, ὅπως ἀκριβῶς θὰ ἔκανε στὸ ἴδιο τὸ πρόσωπο.

Αὕτῃ ἢ διαδικασίᾳ ἔχει τὸν ἀντίκτυπό της, διαμέσου τῆς ἀστρικῆς ὁδοῦ καὶ μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ διαταραχὴ λίγο ἢ πολὺ μόνιμη.

“Όταν ἡ διαπίστωση τῆς ἀποτελεσματικότητος τῶν ἐνεργειῶν του δώσει στὸ μάγο μιὰ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του, ὅταν ἡ φήμη του ἀποκατασταθῇ καὶ θὰ τὸν φοβοῦνται θὰ τοῦ εἶναι ἀρκετὴ πολλὰς φορὰς μιὰ ἀπειλή, ἓνα βλέμμα, ὠρισμένες χειρονομίες γιὰ νὰ ρίξη μιὰ τόσο μεγάλη ταραχὴ στὴν ψυχὴ ἐνὸς προσώπου.

Ἐπειδὴ ὁ φόβος ὁ ἴδιος γεννάει καταστρεπτικὰ ἀπόκρυφα ἀποτελέσματα, ὁ κακοποιηθῆς, στὸν ὁποῖο μεταδόθηκε ἔτσι ἡ νοσηρὴ παρόρμησι θὰ συνεχίσῃ νὰ ἐλκύνῃ ὑποσυνείδητα τὶς ἐπιδράσεις, πὺ μμποροῦν νὰ ἀλλοιώσουν τὴν ὑγεία του νὰ προσελκύσουν τὰ κακοποιὰ πνεύματα καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη ἀτυχία.

“Όταν ἐπικαλεῖται τὶς νύμφες καὶ τὰ στοιχεῖα, στὰ ὁποῖα θὰ μεταδώσῃ μιὰ παρόρμησι καὶ ιδιότητες σχετικὲς μὲ τὸ μῖσος του θὰ τὶς κατευθύνῃ πρὸς τὸν ἐχθρό του.

Αὐτὲς οἱ ὀντότητες θὰ ἐπενεργήσουν τότε, φερόμενες ἀπὸ τὸ στοιχεῖο τους, τὸ ἀστρικό, γιὰ νὰ προσβάλλουν τὸ θῦμα.

Ἐο μάγος μὲ τὴν ἀντιστοιχία τῶν ἀστερισμῶν χρησιμοποιεῖ τὰ μέταλλα, τὰ φυτὰ, σὲ τρόπο ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀντίστοιχη ἐπίδρασι κάθε οὐράνιου σώματος.

Κατασκευάζει ἔτσι πραγματικὰ κακοποιὰ φυλακτά. Ἐντὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὶς ἀρμονικὰς ἀπόψεις καταφεύγει στὶς ἐχθρικὰς ἐπιδράσεις.

Συγκεντρῶνοντας σὲ κάποια ἐστία ὑλικῆς διαταραχῆς μιὰ ἰσχυρὴ ποσότητα ἀστρικῆς δυνάμεως, πὺ γεννάει κακοποιὰς νύμφες, διαταράσσει τὸ ζωτικὸ στοιχεῖο, πὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν φυτῶν ἢ γιὰ τὴν ὑγεία τῶν ζώων.

Αὐτὰ εἶναι τὰ κυριώτερα ἔργα τῆς μαύρης μαγείας :

“Ὅλες οἱ ἐφαρμογὰς τῆς ἔχουν σκοπὸ νὰ προκαλέσουν κακό.

Ἐπάρχουν ἐπίσης ἄλλες, πὺ χρησιμοποιοῦν συνδυασμοὺς γιὰ νὰ προσβάλλουν τὶς φυσικὰς ἀρχὰς, ὅπως λιραδείγματος χάρι ἢ προσπάθεια νὰ προκαλέσουν στεριότητα σὲ κάποιο, ἢ τὰ φίλτρα τοῦ ἔρωτος καὶ ἄλλα.

Τὰ βιβλία τῆς Σολωμονικῆς εἶναι γεμάτα ἀπὸ παρόμοιους τύπους.

Ἡ προσέγγισι καὶ ἡ ἀποτελεσματικότητι ὄλων αὐτῶν τῶν ἐμπειρικῶν ἐφαρμογῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τρεῖς διαφορητικοὺς ὄρους :

Πρῶτον ἀπὸ τὴν ἰσορροπία τῆς ὑγείας, δεύτερον ἀπὸ τὸ βαθμὸ τῆς αὐτοκυριαρχίας, τρίτον ἀπὸ τὸ βαθμὸ τῆς εὐφυΐας. Δηλαδὴ ἀπὸ τὴ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ ἐνέργεια.

Ὁ φωτιστέφανος — ἡ ἀόρατη αἰθερικὴ, ἀστρική, καὶ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα — καθενὸς ἀπὸ μᾶς σχηματίζει ἓνα ἀμυνητικὸ διάφραγμα τόσο πῶ ἀποτελεσματικὸ ὅσο οἱ παλμικῆς κινήσεις του εἶναι πῶ ἔντονες.

Δὲν ὑπάρχουν κακὰ, πού νὰ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ θίξουν μιὰ θέλησι σταθερὴ καὶ κατευθυνομένη ἀπὸ μιὰ πνευματικότητι λεπτή καὶ ἀνεπτυγμένη. Ἡ μαγεία δὲν συγκαταλέγει μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῆς συνήθως κατώτερους ἀνθρώπους. Τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃς μιᾶς ὑπεράνθρωπης δυνάμεως, τὸ νὰ ἱκανοποιῆς ὅλες τὶς ὀρέξεις, τὸ νὰ κτυπᾷς τοὺς ἔχθρους σου, ὅσο ψηλὰ καὶ ἂν στέκουν καὶ γενικὰ τὸ νὰ ἱκανοποιῆς τὶς πῶ τρελλῆς ἀταξίες καὶ τὰ πάθη τὰ πῶ ἔντονα μὲ τὴ μεσολάβησι κάποιου ἰσχυροῦ δασκάλου ἐδῶ κύτω ἀποτελεῖ ἓνα μεγάλο πειρασμὸ !

Οἱ μάγοι τοῦ εἴδους αὐτοῦ δὲν σταματοῦσαν μπροστὰ στὶς διαφορῆς διαβολικῆς ἐνέργειες, ἀντιμετώπιζαν τὴν ἄμεσι καὶ προσωπικὴ συνδρομὴ τοῦ σατανὰ καὶ τὴν ἐκλιπαροῦσαν μὲ τὴν ἐπίκλησι καὶ τὴν προσφορὰ τῆς πατροπαράδοτης συνθηκολογήσεως ἓνα εἶδος συμβολαίου, μὲ τὸ ὅποιο ὁ μάγος δεχόταν τὶς ὑποχθόνιες δυνάμεις σὲ ἀντάλλαγμα τῆς αἰώνιας κολάσεως.

Ὁ «Κόκκινος Διάβολος» περιέχει μερικὸς τύπους καταχθόνιας ἐπικλίσεως, πού θὰ ἔκαναν νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του ὅποιος δὲν τὸ εἶχε χάσει ἐκ τῶν προτέρων !

Νὰ ἀπομονωθῆς τριάντα μέρες, νὰ τρέφεσαι τὶς τριάντα μέρες τῆς ἀπομονώσεως μὲ ἐλάχιστη ποσότητι καὶ νὰ πίνῃς καταπληκτικὰ πιωτὰ.

Ἐποὺ κόψῃς ἓνα κλαδί πρὶν τὴν αὐγὴ μὲ ἓνα μαχαῖρι καινούργιο ἀφιερωμένο στὰ κακὰ πνεύματα τοῦ Ἄρεως καὶ σφραγισμένο μὲ τὴ σφραγίδα τους, νὰ κατασκευάσῃς μιὰ μαπακέτα μυτερὴ μὲ μαγνητισμένη ἄκρη καὶ νὰ κορφώσῃς ἓνα θύμα, ἓνα κατσακίκι.

Νὰ προμηθευθῆς μιὰ πέτρα ἀπὸ αἱματίτη, ἓνα μαῦρο ροῦχο σιμμένο ἀπὸ μιὰ κοινὴ γυναῖκα, μιὰ πλάκα μολυβένια χαραγμένη μὲ ἱερογλυφικά τοῦ Κρόνου, δύο πυρτοὺς καμωμένους ἀπὸ ἀνθρώπινο λίπος, μαῦρα κηροπήγια σὲ σχῆμα ἡμικυκλικό. Νὰ κάμῃς μιὰ ἀλειφὴ ἀνακατείνοντας αἷμα ζώων τοῦ Κρόνου, φυτὰ καὶ ἀρώματα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα στὴν βλάστησι τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Κρόνου.

Νὰ συγκεντρώσῃς τέσσερα καρφιά, πὺν ἔχουν χρησιμοποιηθῆ γιὰ νὰ καρφωθῆ τὸ φέρετρο ἑνὸς ἀνθρώπου, πὺν ἔχει καταδικασθῆ γιὰ ἔγκλημα, τὰ κέρατα καὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα ἑνὸς τράγου, τὴν κεφαλὴ ἑνὸς λυσσασμένου γάτου, τὸ κρανίον καὶ τὸ μηρὸ ἑνὸς πατροκτόνου ἀνήλικου, τέλος μιὰ νυχτερίδα, πὺν ἔχει ψοφίσει μὲ τὴν ἐμβάπτισι μέσα σὲ νωπὸ αἷμα.

Σ' αὐτὴ τὴ προπαρασκευαστικὴ φάσι ἀκολουθοῦσε ἡ ἴδια ἢ ἐπίκλησι καὶ εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῆ κανεῖς τίς παραισθητικὲς διαθέσεις τοῦ μάγου.

Μιὰ τέτοια ἐπιμονὴ μὲ τὴ βοήθεια τῶν οὐσιῶν καὶ τῶν προνυμφικῶν ἔξορκισμῶν προκαλεῖ μιὰ λεγεῶνα ἀπὸ ἀστρικές ὀντότητες, ὥστε δὲν εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπενεργήσῃ μιὰ ἀπ' αὐτὲς — στοιχεῖο τῆς φαντασίας μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συμβατικοῦ ἀποτρόπαιου δαίμονα.

Καὶ οἱ ιδιότητες τῆς μαγικῆς ἐκείνων πὺν ἀνακαλύπτουν τίς πηγὲς καὶ τὰ κοιτάσματα μετάλλων εἶναι πολὺ γνωστὲς ἤδη καὶ μποροῦν νὰ ἐρμηνευθῶν εὐκόλα.

Ὁ ἐπιλήθης ὄπλισμένος μὲ τὴν αἰχμηρὴ μαγικῆτα του κατόρθωσε πολλὰ φορὲς νὰ ἀνακαλύψῃ ἓνα θησαυρό.

Ὅσο γιὰ τὴ συνέχεια τοῦ συμβολαίου ἢ συνδρομῆ τῶν στοιχείων θὰ ἦταν ἀρκετὴ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ, γιατί ἂν τὰ πνεύματα δανείζον, ποτὲ ὅμως δὲν δίνουν. Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ δεκάτου ἔκτου κεφαλαίου μας. Τὸ νὰ ἀποκτήσῃ κανεῖς ὁ,τιδήποτε ἀπ' αὐτὰ σημαίνει ὅτι τοὺς παραχωρεῖ ἓνα δικαίωμα πάνω στὸν ἑαυτό του, πὺν θὰ τὸ ἐξασκήσῃσινε τὴ μίαν μέραν ἢ τὴν ἄλλην, ὥστε κάθε μάγος στὸ τέλος στραγγαλίζεται ἀπὸ τὸ διάβολο,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Η ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

Γενικά στοιχεία τῆς θαυματουργικῆς τέχνης.— Τὸ 19ον κλειδί τοῦ Ἑρμῆ.— Ὅδηγίαι γιὰ τὴν ἀπόκρυφον ἰατρικὴν.— Οἱ ψυχολογικὲς προδιαθέσεις, πὺν δείχονται στὸ θέμα τῆς γεννήσεως.— Οἱ ὑπερβολές, οἱ ἀνεπάρκειες καὶ οἱ διαφορὲς τῶν πλανητικῶν ἐπιδράσεων γεννοῦν τὶς ὑπερτάσεις, τὶς ἀσθένειες καὶ τὶς διαταραχάς.— Ἀρχὲς τῆς ἀστρολογικῆς θεραπευτικῆς.— Ἡ ἰατρικὴ τῶν ἀρχαίων ναῶν.— Μιὰ ἀπλὴ καὶ τέλεια συνταγή.— Τὸ 20ὸν κλειδί τοῦ Ἑρμῆ.

Ἄν δὲν προσέξουμε τοὺς νόμους τῆς φυσιολογικῆς ἰσορροπίας, ἢ τοὺς ἀγνοήσουμε, ἢ ἂν τοὺς παραγνωρίσουμε, ἢ ἰσορροπία αὐτὴ, ἢ ὁποία ἔχει ἀποκτηθῆ γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τὴν ὀργανικὴ τῆς ἀντίδρασι, διακόπτεται λίγο ἢ πολὺ ἀπότομα καὶ ἡ διακοπὴ τῆς ἐκδηλώνεται μὲ διαταραχὰς λειτουργικὰς ἢ μὲ βλάβες, πὺν χαρακτηρίζονται σὰν ἀσθένειες.

Ἐνα ἢ περισσότερα ἀπὸ τὰ ὄργανα, πὺν ἀποτελοῦν τὸ GOUPH, τὸ φυσικὸ σῶμα, παύουν νὰ ἐκπληροῦν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ρόλο τους καὶ τοῦτο ἐπιδρᾷ στὸ σύνολο. Εἶναι ἀλληλένδετα τὰ ἀνθρώπινα ὄργανα, ἢ ζωτικότης τοῦ συνόλου ἀλλοιώνεται ἀπὸ τὴν στιγμή πὺν ἕνα καὶ μόνον ὄργανο προσβάλλεται. Ἄπὸ αὐτὸ ἐπεταὶ ὅτι οἱ ἀσθένειες τοῦ σώματος ἔχουν ἀντίκτυπο ἀπαραιτήτως στὴν δραστηριότητα τῆς ψυχῆς καὶ ἐξασθενοῦν ἢ κα-

ταστρέφουν τὴν ἰσορροπία τοῦ ὄργανισμοῦ. Κάθε θεραπεία λοιπὸν εἶναι ἀνεπαρκής, ὅταν περιποιεῖται τὸ σῶμα καὶ ἀγνοεῖ τὴν ψυχὴν, γιὰτὶ ἂν τὸ κακὸ προέρχεται ἐκ τῶν κάτω καὶ προσβάλλει τὴν ψυχὴν κατ' ἀντανάκλασι, ἐν τούτοις δὲν ἀποκλείει καὶ τὴν ἐντόπισι.

Ἐξ ἄλλου ἢ ἀρχικὴ αἰτία τῶν διαφόρων παθολογικῶν καταστάσεων εἶναι ἀναπόσπαστη συχνὰ ἀπὸ σφάλματα, ποὺ γιὰ νὰ

Εἰκὼν 34.

Τὸ 19ο κλειδί τοῦ Ταρό

ἀποφευχθοῦν χρειάζεται μιὰ ἰδιαιτέρη μελέτη καὶ γνῶσι τῶν ἀρχικῶν αἰτιῶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καταπολέμησι τῶν συμπτωμάτων.

Πράγματι ἡ ὑγεία ἢ ἐπιστροφή στὴν ὑγεία προϋποθέτει ἓνα μίνιμουμ ἐνεργείας τῶν τεσσάρων ἀτομικῶν κέντρων :

—Τοῦ πνευματικοῦ κανόνος πού εἶναι ἀντίθετος μέ τήν κατάστασι τῆς ἠθικῆς ἀνωμαλίας.

—Τοῦ διανοητικοῦ κανόνος, πού χωρίς αὐτόν προκλιθεῖται τὰ σφάλματα καί ἡ ἄγνοια μέ τὰ ἀποτελέσματά τους.

—Τοῦ βουλευτικοῦ κανόνος, πού εἶναι ἀπαραίτητος γιά νά κυβερνηθῇ κανεῖς σύμφωνα μέ τοὺς δύο προηγούμενους.

—Τέλος τοῦ ζωτικοῦ κανόνος, πού προσέρχεται ἀπό τή δύναμι τοῦ Nephesh, τοῦ ἀστρικοῦ οὐμοῦμιτος καί ἀπό τὰ στοιχεῖα πού ἀποτελοῦν τὸ Gouph καί ἀπό τήν ὁμοιομορφία τοῦ Modus Vivendi πρὸς τὶς βιολογικὰς ἀπαιτήσεις.

Οἱ δύο πρῶτες ἀπὸ τὶς τρεῖς προϋποθέσεις ἑλλείπουν κληρονομικά ἀπὸ μερικοὺς, σὰν συνέπεια μιᾶς ἑλλειπτικῆς ἐνσαρκώσεως.

Τὸ ἀποτέλεσμα παρομοίων κληρονομικῶν προδιαθέσεων δὲν θὰ ἦτο εὐκόλο νά ἐκμηδενισθῇ χωρὶς τὴν ἐξαιρετικὴν βελτίωσι, δηλαδή χωρὶς μιὰ πνευματικὴ μόρφωσι, διανοητικὴ καὶ βουλευτικὴ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ βᾶσι τῆς ἀπόκρυφης ἱατρικῆς, πού κατὰ τρόπο συνθετικὸ ἐπιμελεῖται τῆς ἠθικότητος, (Neschamach), τῆς διακρίσεως (Ruach), τῆς ζωτικότητος (Nepesh) καὶ τῶν ποικίλων συνδυασμῶν τοῦ φορέως (Gouph).

Τὸ 19ο κλειδί τοῦ Ἑρμῆ μᾶς δείχνει δυὸ μικρὰ παιδιά, πού εἶναι ἐκτεθειμένα πάνω στὴν ζωτικὴ καὶ φωτεινὴ ἀκτινοβολία ἐνὸς λαμπεροῦ ἡλίου.

Ἔτσι συμβολικὰ διαγράφονται ἡ καλωσύνη τῆς καρδιᾶς, ἡ διαύγεια τῆς ἐνώσεως ἢ παγκόσμια ζωὴ καὶ ἡ ἐπιστροφή στοῦ ἄγνοο φυσικοῦ περιβάλλον καὶ ἀποτελοῦν τὸ μεγάλο θεραπευτικὸ μαγικό, τὴν πραγματικὴν θεραπεία.

Τὴν στιγμή πού ὁ θαυματουργὸς θὰ θελήσῃ νά θεραπεύσῃ σημαίνει πὼς πάνω ἀπὸ ὅλα θέλει νά ἀποκαταστήσῃ τὴν γαλήνη. Γι' αὐτὸ ἐνῶ ταυτοχρόνως προσπαθεῖ νά μειώσῃ τὶς ἐπικίνδυνες ἐκδηλώσεις ἀναζητεῖ νά τονώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ νά ὑψώσῃ τὸ ἠθικὸ τοῦ ἀσθενοῦς στοὺς ὑψηλοὺς παλμούς:

Στήν φροντίδα τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀλληλοβοηθείας, τῆς ἐπεικίας πρὸς ὅ,τι μπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὶς χειρότερες καταστάσεις. Ἔτσι ἐξαγνίζει τὴν ψυχικὴ κατάσταση τοῦ ἀσθενῆ καὶ ἀπομακρύνει τοὺς πρᾶκτορες ποὺ μποροῦν νὰ διαταράξουν τὴν ἡρεμία ἢ νὰ προκαλέσουν τὴν ἀγωνιστικὴ σκέψι, τὸ μῖσος.

Ἡ μυστικιστικὴ κατεύθυνσι τῆς ἀπόκρυφης ἰατρικῆς συνίσταται στὴν τόνωσι τοῦ ἀσθενῆ, στὴν χαλύβδωσι τῶν ἐννοιῶν τῆς ἰόρατης πραγματικότητος ἐν ἀνάγκῃ μὲ διάφορες προλήψεις, στὴν προσέλκυσι τῶν προνοιακῶν ἐπιδράσεων.

Ἐπίσης κατὰ δεύτερο λόγο βοηθεῖ τὸν παρατηρητὴ νὰ ἐρμηνεύσῃ ὀρθὰ τὶς ἐντυπώσεις του, νὰ ἀντιληφθῇ τὴν πηγὴ καὶ τὴ διαδικασίαν τῆς διαταραχῆς, νὰ διαπιστώσῃ τὸ ρόλο ποὺ θὰ διαδραματίσῃ ἡ σκέψι του καὶ ἰδιαιτέρως τὸ θεραπευτικὸ ρόλο, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ψυχολογικὴ κατεύθυνσι.

Τέλος ἡ θαυματουργικὴ μεταχειρίζεται εἰδικὰ τὸ ἐμψυχωτικὸ ἀξίωμα, δηλαδὴ τὸ ἀστρικὸ σῶμα ἢ τὸ ἀστρικὸ ὁμοίωμα καὶ τὴν ἐπίδρασι του, ποὺ ἐνεργεῖ ἀπ' εὐθείας πάνω στοὺς ἰστούς, δηλαδὴ τὸ αἰθερικὸ ὁμοίωμα.

Γι' αὐτὸ καταφεύγει στὴ ζωτικὴ μετάγγισι καὶ στὶς πλανητικὰς ἐπιδράσεις.

Ἡ ζωτικὴ μετάγγισι ἢ μαγνητοθεραπευτικὴ, χρησιμοποιεῖ τὴν ἀκτινοβολίαν ἰδιαιτέρως τοῦ ἀστρικοῦ ὁμοιώματος, ποὺ ἐπιτρέπει σὲ κάθε ὄντι ἀνθρώπο νὰ χρησιμοποιοῦ τὴ δύναμι ἀντιδράσεως τοῦ ἰτόνου ὄργανισμοῦ.

Ἡ πλανητικὴ ἰατρικὴ στηρίζεται στὴν ἀστρολογικὴ κατὰγωγὴ τῶν παθογονικῶν προδιαθέσεων. Οἱ ἀναγνώστες μας, ποὺ ἴδη ἔχουν ἀποκτήσει τὶς ἀπαραίτητες ἀστρολογικὰς γνώσεις εὐκολὰ μποροῦν νὰ ἀντληφθοῦν ὅτι οἱ ὑπερβολὰς, οἱ ἀνεπάρκειαι καὶ οἱ ἀντιθέσεις ποὺ παρατηροῦνται στὸ ὠροσκόπιο, δείχνουν τὶς ὑπερτάσεις, τὶς ἀσθένειαι καὶ τὶς λειτουργικὰς διαταραχὰς, πρὸς τὶς ὁποῖαι εἶναι προδιατεθειμένο τὸ ἄτομο. Γνωρίζουν ἐπίσης ὅτι φυσιολογικὰ ὁ ἥλιος ἐπηρεάζει τὴν ζωτικότητα τοῦ συνόλου καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν κυττάρων.

Ἡ Σελήνη ἐπηρεάζει τὸν ἐγκέφαλο, τὸ μεγάλο συμπαθη-

τικό σύστημα, τὴν λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ συστήματος καὶ τὴν ἀφομοίωσι.

Τὸ μυϊκὸ σύστημα ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸν Ἄρη, πὺν κατευθύνει ἐπίσης τὴν κινητικότητα καὶ τὶς ἐσωτερικὰς καύσεις.

Ἐορμῆς κατευθύνει τὸ κεντρικὸ καὶ περιφερειακὸ νευρικό σύστημα.

Ἐορμῆς ἐπιδρᾷ στὴν λειτουργία τῆς ἀναπνοῆς καὶ τὸ ἀγγειακὸ σύστημα.

Ἐορμῆς ἀφροδίτη καθορίζει τὸ ἀδενικὸ σύστημα καὶ τὶς αἰσθήσεις.

Ἐορμῆς Κρόνος ἐπιδρᾷ στὸ σύστημα τῶν ὁρμῶν, στὶς κυτταρικές μεταβολὰς καὶ στὶς λειτουργίες ἀντιδράσεως.

Ὅσοι ἢ ἀνεπάρκεια ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ πλανῆτες, δηλαδή ἢ ἀσθενὴς ἐπίδρασις τοῦ πλανήτου, προκαλεῖ μιὰ ἀτονία, μιὰ ἀδυναμία τῶν ὀργάνων καὶ τῶν λειτουργιῶν πὺν ἀντιστοιχοῦν ἐκεῖ. Ἐορμῆς ἰσχυρὴ ἐπίδρασις τοῦ χαρακτηρίζει τὴν ὑπερβολή, μιὰ ἐνεργητικότητα μὴ φυσιολογική τῶν αὐτῶν ὀργάνων καὶ τῶν αὐτῶν λειτουργιῶν. Ἐορμῆς στιγμὴ τῆς ἐπίδρασεως μὲ τὴν συνδρομὴ ἐνὸς ἄλλου πλανήτη (ἢ συζυγία ἢ ἀντίθεσι) μποροῦν νὰ σημειώσουν κάποια σύγκρουσι τυχαία ἢ χρονία. Ἐορμῆς ἀστρική Ἰατρική μὲ τὴν χρῆσι τῶν πλανητικῶν ἀντιστοιχιῶν ἐπιδρᾷ πάνω στὶς ἀτέλειες, πὺν ἐμφανίζονται στὴ γέννησι. Συμπληρώνει τὶς ἀνεπάρκειες μὲ τὴν χρῆσι τῶν ὁμοίων, ἰσορροπεῖ τὶς ὑπερβολὰς μὲ τὰ ἀντίθετα καὶ συμφιλιώνει τὶς διαφορὰς μὲ τὶς ἀναμίξεις.

Τὸ ἔργο τοῦ Παράκελσου μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ συμπληρωματικὰς λεπτομέρειες. Θὰ βροῦμε ἐκεῖ πολλοὺς κανόνες γιὰ τὶς διάφορες περιπτώσεις.

Σὲ ὠρισμένα κέντρα μύησης τῆς ἀρχαιότητος σέ πολλὰς περιπτώσεις κατέφευγαν στὴν νηστεία, στὴν ἐσωτερική καὶ ἐξωτερική ἐπίδρασι τοῦ ὕδατος, στὶς ἐξιλαστήριες τελετὰς, καὶ στὸν ὕπνο. Ἐορμῆς ἀσθενὴς ἀφοῦ προηγουμένως ἀκολουθήσῃ ὠρισμένους καθάρσεις ὁδηγεῖται στὸ ναὸ, μετὰ ἀπὸ τὴν αὐτοσυγκέντρωσι παρακαλεῖ τὶς ἀπόκρυφες δυνάμεις νὰ τοῦ δώσουν τὸν Ἰατρικό Ὑπνο, -πὺν ἀνεκάλυψε πολὺ ἔπειτα ὁ Μπρέϊντ- πὺν συνοδεύεται πολλὰς φορὰς ἀπὸ μιὰ διαύγεια καὶ ἔμπνευσι τῶν φρο-

ντίδων και τῶν ειδικῶν θεραπευτικῶν μέσων τῆς ἀσθενείας, μέ την ἐπίδρασι τῶν αὐτῶν θεραπευτικῶν ἀντιδράσεων.

Στηριζόμενος στά δεδομένα τοῦ ἐσωτερισμοῦ μπορούσε νά θεραπεύση ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀσθενειῶν ποῦ ἐθεώρουν ὡς ἀ-

Εἰκὼν 35

Ἡ ἀφύπνισι τῶν νεκρῶν. Τὸ 20' κλειδί τοῦ Ταρό.

θεράπευτες. Ἐξ ἄλλου χωρὶς καμμιά ἐπέμβασι ἀνθρώπου, χωρὶς εἰδικὸ τύπο, εἶναι ἀποτελεσματικὸ τὸ νά φθάση κανεὶς σὲ μιὰ κατάστασι πνευματικῆς ἐξυψώσεως και ἀντιλήψεως ψυχικῆς με την αὐτοσυγκέντρωσι, ποῦ βοηθεῖται ἂν ὄχι ἀπὸ ὀλοκληρωτικὴν ἀλλὰ τουλάχιστον ἀπὸ μιὰ σημαντικὴ ἐγκράτεια, ὥστε νά προσελκύση τὶς ἐμπνύσεις και τὶς ἐπιδράσεις, ποῦ μποροῦν νά συμβάλουν στή θεραπεία.

Ἐταν διαποτισθοῦν ἀπὸ τὶς ἐπιδράσεις ἐκ τῶν ἄνω, οἱ νε-

κροὶ τοῦ 20ου κλειδιοῦ τοῦ Ἑρμῆ βγαίνουν ἀπὸ τοὺς τάφους.
(Εἰκ. 35)

Οἱ συμβολικοὶ αὐτοὶ νεκροὶ βρίσκονται πάνω στὴ γῆ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ὕλική συμπύκνωσί τους, ποὺ συχνὰ εἶναι πιὸ εὐπρόσβλητη ἀπὸ τὶς πλάκες ποὺ σκεπάζουν τὸν τάφο τους, τοὺς κρατᾶ κλεισμένους μέσα, ἀκίνητους, χωρὶς καμιὰ συνείδησι τῶν ἀποκρύφων δυνατοτήτων τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ

Οἱ ἀντιλήψεις τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης συμπίπτουν διαρκῶς περισσότερον μὲ τις ἀντιλήψεις τῆς ἀρχαιότητος. Ἐνας κόσμος μυστηριωδῶν φαινομένων ἐπεβλήθη ἔδῳ καὶ 30 χρόνια καὶ κατέκτησε σημαντικὴ θέσι. Πρόκειται γὰρ τὰ φαινόμενα ποῦ προκάλεσαν τὸ θανατοῦ τῶν αἰῶνων καὶ ἐδημιούργησαν τὴν προσπάθειαν διαμορφώσεως ἀπόκρυφης ἐπιστήμης ἐκ μέρους ὄλων τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ πνεύματος τῆς συγχρόνου κοινωνίας.

Μεταξὺ τῶν γεγονότων, ποῦ ἀπετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον τῶν διαπιστώσεων μεγάλων ἐπιστημόνων μποροῦμε νὰ κατατάξουμε τίς ἐπόμενες κατηγορίες φαινομένων.

1. Ἐξωτερίκευσι τῆς εὐαισθησίας.
2. Ἐξωτερίκευσι κινητικῆς.
3. Μεταγωνμία ἢ ἀντίληψι ἀντικειμένων ἢ ὄντων εὐρισκομένων μακρὰν, εἴτε στὸ διάστημα εἴτε στὸ χρόνον.
4. Ἐκούσια ἢ τεχνητὴ τηλεψυχικῆς.
5. Διχασμός, εἴτε ἐκούσιος εἴτε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι μαγνητισμοῦ, εἴτε ἀκούσιος.

Σὲ χωριστὸ βιβλίον διατηροῦμε ὠρισμένα ἀπὸ τὰ συμπεράσματα, ποῦ προσφέρουμε στὸν ἀναγνώστη.

1. *Ἐξωτερίκευσι τῆς εὐαισθησίας.*— Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἔχουν γνωρίσει τὸ ἔργον μας «Σύγχρονος καὶ ἐπι-

στημονικές μέθοδοι μαγνητισμού, ύπνωτισμού αὐθυποβολῆς», γνωρίζουν ἤδη τὸ φαινόμενο αὐτὸ πὸν τονίζεται ἀπὸ τὸν συνταγματάρχη Ροσὰς ντ' Αἰγκλέν, διευθυντὴ τοῦ Πολυτεχνείου, πὸν ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴν τοῦ πειραματιζομένου στὰ ἐπόμενα :

«Ἀπὸ τῆ στιγμῆ πὸν ὑφίσταται τῆ μαγνητικῆ ἐπίδρασι τὸ ὑποκείμενο, λείπει ὁ συνταγματάρχης Ροσὰς, ἡ αἰσθησι ἐξαφανίζεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ σώματος.

Τοῦτο ἀποτελεῖ γεγονὸς διαπιστώμενο ἀπὸ καιρὸ, ἀλλὰ αὐτὸ πὸν ἀγνοοῦμε εἶναι τὸ ὅτι ἡ αἰσθησι αὐτῆ ἐξωτερικεύεται. Σχηματίζεται ἀπὸ τὴν κατάστασι ὑπνώσεως γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἑνα στρῶμα αἰσθήσεων ἀποχωριζόμενο ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ σὲ ἀπόστασι ὀλίγων ἑκατοστῶν. Ἐὰν ὁ μαγνητισθεὶς ἢ ἕνας ὁποιοσδήποτε ἄλλος κεντίσῃ ἢ ἀγγίξῃ τὸ δερμα τοῦ ὑποκειμένου, δὲν αἰσθάνεται, ἀλλὰ ἂν ὁ μαγνητισθεὶς ἐπενεργήσῃ πάνω στὸ στρῶμα πὸν διατηρεῖ τὴν αἰσθησιν, τὸ ἀντικείμενον νοιώθει τοὺς πόνους καὶ τοὺς ἀντιστοιχοὺς ἐρεθισμοὺς. Ἐπὶ πλέον διαπιστώνουμε ὅτι ὅσο βαθύτερος γίνεται ὁ ὕπνος, τόσο περισσότερο σχηματίζεται μιὰ σειρὰ στρωμάτων ἀναλόγων, σὲ ἴση ἀπόστασι πὸν ἡ αἰσθητικότης τους ἀναπτύσσεται ἀναλόγως μὲ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ σώματος. («Ἡ ἐξωτερικεύσει τῆς αἰσθήσεως», Παρίσι, Σάμουελ 1895).

Μὲ μιὰ σειρὰ πειραμάτων, πὸν τὶς λεπτομέρειές τους θὰ συναντήσουμε στὰ ἔργα τοῦ Ροσὰς, ἐπέτυχε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ ἀόρατα στοιχεῖα, ἔδρα τῆς αἰσθητικότητος, πὸν ἐξωτερικεύεται καὶ ἀκτινοβολεῖ γύρω ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα μὲ συμμετρικὰ στρώματα, πὸν θὰ μπορούσαν νὰ συμπυκνωθοῦν ἐν μέρει σὲ ὀρισμένες οὐσίες ὅπως τὸ νερὸ, τὸ κερί καὶ σὲ ἄλλα σώματα. Ἐνα ποτήρι νερὸ, μιὰ κοῦκλα κερένια ἐπηρεασμένα μὲ τὴν ἀκτινοβολία ἐνὸς ὑπνωτισμένου ὑποκειμένου μένουσιν σὲ σχέσι μαζί του, ὥστε καὶ ἂν βρῖσκαται σὲ ἀπόστασι, δείχνει ὅλες τὶς ἐπαφές, τὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἢ ἀκτινοβολία του. Ἡ χημικὴ κατασκευὴ τοῦ φωτογραφικοῦ φιλμ μᾶς δίνει μιὰ σχετικὴ ἰδέα.

Τέλος ὁ Ροσὰς γιὰ πρώτη φορὰ πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια ἔκαμε ἐπίδειξι μπροστὰ σὲ συγκεντρωμένο πλῆθος σοφῶν καὶ δημοσιογράφων καὶ καὶ τὰ πειράματά του ἀνεφέροντο στὴν

έφημερίδα «Δικαιοσύνη» τῆς 2ας Αὐγούστου τοῦ 1892: «Παρουσία δύο ἰατρῶν μελῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν, καὶ ἑνὸς μαθηματικοῦ πολὺ γνωστοῦ, ὁ κύριος Ροσσὸς ἀπέδειξε τὴν ἐπίδρασι τῆς αἰσθητικότητος ἑνὸς ὑποκειμένου πῶς αὐτὸς μὲν μὴ φωτογραφικὴ πλάκα. Ἐθεσε σὲ ἐπαφὴ μὴ ἀπὸ τῆς πλάκας αὐτὴς μὲ ἓνα ὑποκείμενο ὑπνωτισμένο, ἡ φωτογραφία τοῦ ὑποκειμένου σχηματίστηκε ἀσώσως, χωρὶς νὰ ἔχη καμιά σχέσι μαζὶ του. Μιὰ ἄλλη πού εἶχε ἐκ τῶν προτέρων τεθῆ σὲ ἐπαφὴ μὲ ἓνα ὑπνωτισμένο ὑποκείμενο, πού εἶχε ἐλαφρὰ ἐξωτερικευθῆ, ἔδωσε μιὰ ἀκόδειξι μόνις αἰσθητή.

Μιὰ τρίτη τέλος πού προτοῦ τοποθετηθῆ στὴν φωτογραφικὴ μηχανὴ εἶχε ἐληρθεσθῆ πολὺ ἀπὸ τὴν αἰσθητικότητα τοῦ ὑπνωτισμένου ὑποκειμένου ἔδωσε μιὰ φωτογραφία μὲ τὰ πῶς περιέργως χαρακτηριστικά.

Κάθε φορά πού ὁ πειραματιζόμενος ἄγγιζε τὴν εἰκόνα τὸ ὑποκείμενο αἰσθάνοταν τὴν ἐπαφὴν τοῦ αὐτοῦ. Τέλος πῆρε μιὰ καρφίτσα καὶ ἄγγισε δύο φορές τὴν πλάκα στὸ σημεῖο τοῦ χερσὸς.

Τὴν ἴδια στιγμὴν τὸ ὑποκείμενο αἰσθάνοταν ἔντονα τὸν ἐρεθισμό.

Ὅταν ἀφυπνίσθη διεπίστωσαν ὅτι στὰ χέρια του ἦταν σχηματισμένα τὰ δύο κόκκινα στίγματα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, ἀντίστοιχα στὰ σημεῖα πού εἶχε ἄγγιξει ὁ πειραματιστὴς τὴν φωτογραφία».

Σήμερον εἶναι γνωστὸ ὅτι ἂν ἡ ἐληρθεσμένη μὲ τὴν αἰσθησι ἑνὸς ὑποκειμένου οὐσία σχηματισθῆ κατὰ τρόπον πλησιάζοντα πρὸς τὴν ὄψιν τοῦ ὑποκειμένου, σχηματίζεται μιὰ ἄμεση σχέσι μεταξὺ κάθε σημείου τοῦ προσώπου καὶ κάθε σημείου πού ἀντιστοιχεῖ στὸ ὑποκείμενο.

Ἐπίσης παρετήρησαν ὅτι ἡ ἀντανάκλασι τῶν ἐταφῶν μὲ τὸ πρόσωπο πού εἶχε δεχθῆ τὴν ἀκτινοβολίαν μπορεῖ νὰ συμβῆ καὶ σὲ ἀπόστασι χιλιάδων μέτρων μὲ κάποια σχετικὴ ἀκρίβεια.

Ὁ γιωτρός Ζουὰρ, πρόεδρος τῆς Παγκοσμίου Ὄργανώσεως Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ὅπως ὁ Ροσσὸς, ἔκαμε πειράματα παρόμοια ἐξωτερικεύσεως τῆς αἰσθήσεως. Στὸ ἔργο του «Νεοῦπνολογία» ἀναφέρει τὸ φαινόμενο αὐτὸ.

«**Αν** πάρουμε στο χέρι μιὰ αἰχμὴ μεταλλικὴ καὶ τὴν κρατήσουμε μὲ τὰ δάκτυλα ὅπως μιὰ πέννα καὶ φέρουμε τὴν αἰχμὴ ἀνάμεσα στὰ μάτια τοῦ ὑποκειμένου, τότε τὸ ὑποκείμενο μπορεῖ νὰ βλέπῃ μέσα στὴν αἰχμὴ μιὰ κίνησι καὶ μιὰ δύναμι βαθυτάτη. Ἔπειτα ἀφοῦ ἐπιτευχθῆ αὐτὴ ἡ πρώτη ἐπίδρασι ἀφίνομε τὸ ἀντικείμενο μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκίνητο σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Μποροῦμε κρατώντας τὸ ἔπειτα στὴν ἴδια ἀπόστασι καὶ μετακινώντας το σὲ διάφορες κατευθύνσεις νὰ τὸ πλησιάσουμε σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Τὸ ὑποκείμενο πού ἔχει κλείσει τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πειράματος κατορθώνει νὰ ἀκολουθήσῃ ἀπολύτως τὴν πορεία τῆς αἰχμῆς καὶ σὲ κάθε στιγμὴ νὰ καθορίσῃ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο πού βρίσκεται τὸ ὄργανο αὐτὸ».

Στὸ ἔργο του «Τὰ ψυχικὰ καὶ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα» ὁ γιατρὸς Ζουὰρ ἀναφέρει ὅτι ἐπαλήθευσε τὰ πειράματα τοῦ Ροσσὰς. Ἴδου τί ἀναφέρει σχετικὰ, τί διαπίστωσε σὲ μιὰ περίπτωσι ὑπνώσεως:

«**Διεπίστωσα** κατ' ἀρχὰς τὴν ἀπόλυτη ἀναισθησίαν του στὰ ζωηρὰ τοιμπήματα τοῦ δέρματος σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Διαπιστώνω ὅτι παντοῦ ἔχει ἀπλωθῆ πλήρης ἀναισθησία. Τοποθετῶ τότε ἓνα ποτῆρι νερὸ ἀνάμεσα στὰ χέρια τοῦ ὑποκειμένου, ἐνῶ ἓνα πρόσωπο τοποθετημένον πίσω του τοῦ κλείνει τὰ μάτια ἀπόλυτα μὲ τὰ χερίά του. Ἀγγίζω τότε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος μὲ μιὰ καρφίτσα καὶ ἀμέσως τὸ ὑποκείμενο μὲ τὴν φυσιογνωμικὴ ἔκφρασι καὶ μὲ μιὰ ἀκούσια κίνησι δείχνει ὅτι νοιώθει πόνο, τὸν ρωτῶ τί αισθάνεται καὶ ἀπαντᾷ: μὲ τοιμπᾶτε στὸ ἀριστερὸ μου χέρι.

Παίρνω τὸ ποτῆρι καὶ τὸ κρατῶ μπροστὰ στὸ ὑποκείμενο χωρὶς νὰ ἔχει καμιὰ ἐπαφὴ μαζί του. Ἀγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος πάλι μὲ τὴν καρφίτσα. Αἰσθάνεται καὶ πάλι τὸ ἴδιον τοίμπημα. Ἐπαναλαμβάνω τὸ ἴδιον πολλὰς φορὰς καὶ σὲ κάθε περίπτωσι τὸ ὑποκείμενο αισθάνεται τὸν πόνο. Λέει πάντοτε «μὲ τοιμπᾶτε».

Οἱ ἐρασιτέχνες τῶν Ψυχικῶν Ἐπιστημῶν μποροῦν νὰ βροῦν στοιχεῖα πλήρη, σχετικὰ μὲ τὴν ἐξωτερικέυσιν τῆς αισθητικότητος εἴτε στὰ ἔργα πού ἀναφέραμε ἐδῶ τοῦ Ροσσὰς καὶ τοῦ γιατροῦ

Ζουάρ, ἢ στὰ «Μυστήρια τοῦ Ὑπνωτισμοῦ», ἔργο πῶς συνθετικὸ καὶ στὰ ἔργα τοῦ σοφοῦ Ντὲ Μπουάρ.

2. Ἐξωτερικεῦσι τῆς κινητικότητος. - Ὁρισμένα ὑποκείμενα προικισμένα στὰ ἀλήθεια ψυχικὰ μὲ ἕναν τρόπο τελείως ἔξω ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, παρουσιάζουν στὸν κόσμον τῶν σοφῶν τὸ ἐκπληκτικὸ φαινόμενο τῆς ἐξωτερικεύσεως τῆς κινητικότητος. Οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς ἐπιτητήμης τῶν δύο κόσμων διεπίστωσαν τὴν ἰκανότητα τῆς παρουσίας αὐτῆς ἐκδηλώσεως. Γιὰ νὰ ἀναφέρουμε μόνον τοὺς κυριωτέρους μάρτυρες ποὺ ἐπαλήθευσαν αὐτὰ ποὺ θὰ ποῦμε, παραθέτουμε τὰ ὀνόματα, τοῦ καθηγητοῦ Ρισέρ, τοῦ Γαλλικοῦ ἰνστιτούτου, τὸν γιατρὸ Νταριέ, τὸν γιατρὸ Μὸς Μπελ τὸν συνταγματάρχην Ντὲ Ροσάς, τὸν κόμητα τοῦ Γκραμόν, πτυχιούχον τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν, τὸν Σαμπατιέ καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονπελιέ, τὸν Βαρῶνον τοῦ Βαντεμπύλ καὶ τὸν Βίκτωρα Σαντώ, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν περίφημον ἀστρονόμον Κάμλλο Φλαμαριόν.

Ἴδου μερικὰ ἀπὸ τὰ γεγοιότα ποὺ διεπίστωσαν μπροστὰ στὰ μάτια τους μέρη μεσημέρι οἱ σοφοί. Τὰ φαινόμενα ποὺ ὀφείλονται στὸ Μέντιουμ Εὐσάπεια Παλλαντίνο τὰ ἐρεύνησαν μὲ κάθε ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια καὶ ἐμφανίζονται ὡς ἑξῆς :

Πρῶτον μετατόπισι ἀντικειμένου εὐρισκομένου μακρὰν ἀπὸ τὸ Μέντιουμ καὶ ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους.

Δεύτερον ἕψωσι τραπέζων ποὺ ζυγίζουν 5 — 8 κιλά καὶ τὸ περιεργὸ ὅτι τὰ τραπέζια αὐτὰ μένουσιν ἔτσι στὸν ἀέρα χωρὶς κανένα στήριγμα.

Τρίτον παραγωγὴ ἤχων πάνω σὲ μιὰ ἐπιφάνεια ποὺ εἶχε ὑποδειχθῆ ἀπὸ τοὺς παρισταμένους καὶ σύμφωνα μὲ τὸν ρυθμὸ ποὺ ὑπέδειξαν οἱ ἐπιστήμονες.

Τέταρτον σὲ ἕνα κιβώτιο γεμάτο μὲ πηλὸ τοποθετημένο μακρὰν, τὸ μέντιουμ κατάρθωσε νὰ διαγράψῃ τὴν φυσιογνωμίαν του.

Τόμος ὁλόκληρος δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ περιλάβῃ τις λεπτομέρειες τῶν φαινομένων τούτων τῆς ἐξωτερικεύσεως τῆς κινητικότητος. Ὁ συνταγματάρχης Ντὲ Ροσάς στὸ ἔργο του τὸ

σχετικό με τὰ ζητήματα αὐτὰ δίνει ἀκριβῆ ἀνάλυσι δλων τῶν συνεδριάσεων εἰς τὴς ὁποίας εἶχε παραστῆ.

Θὰ πάρουμε μικρὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ ἔργο του ποὺ σχετίζονται μὲ μία πείρα ἀπλῆ καὶ σημαντικῆ.

«Παρόντες ἦταν οἱ κ.κ. Ρισέρ, Νταριέ, Ντὲ Γκραμόν, Ντὲ Βαντεμπύλ. Ὁ κύριος Ντὲ Γκραμόν ρώτησε τὴν Εὐσάπεια ἂν εἶναι ἱκανὴ στὴν φυσιολογικὴ κατάστασι τῆς καὶ σὲ πλήρες φῶς νὰ ἐπενεργήσῃ μὲ τὴν ἀπλῆ ἐπίθεσι τῶν χειρῶν τῆς πάνω σὲ μιὰ λεπτὴ πλάστιγγα, ποὺ εἶχε στὴν βαλίτσα του. Ἡ Εὐσάπεια ἀπήντησε ὅτι δὲν εἶναι βέβαιη ἀλλὰ ὅτι ἦτανε ἕτοιμη νὰ προσπαθήσῃ.

Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ παραστοῦν σὲ μιὰ τέτοια προσπάθεια, ἐπειδὴ ὁ ἐλεγχος τοῦ φαινομένου τούτου εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐκόλος. Ὁ ἄλλος τρόπος διεξαγωγῆς τοῦ πειράματος αὐτοῦ δὲν ἀφήνει καμμιά ἀμφιβολία ἢ ὑπόνοια γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῆς πραγματοποιήσεως. Ὁ κ. Ντὲ Γκραμόν ἄνοιξε τὴν βαλίτσα του καὶ πήρε ἀπὸ μέσα μιὰ μικρὴ ζυγαριά. Τὴν τοποθέτησε πάνω σὲ ἓνα μικρὸ τραπέζι. Ἡ Εὐσάπεια προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ κινήσῃ τὸν πρῶτο δίσκο τῆς ζυγαριᾶς τοποθετιῶντας τὰ δάχτυλά τῆς κάτω ἀπὸ αὐτὸν σὲ ἀπόστασι ὀλίγων ἑκατοστῶν.

Ἐλεῖτα προσπάθησε καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Ἐνωσε τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων καὶ τῶν δύο χειρῶν καὶ τοποθέτησε τὸ ἓνα χέρι κάτω ἀπὸ τὸν πρῶτο δίσκο καὶ τὸ ἄλλο γάτω ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Συγκέντρωσε τότε τὴ θέλησί τῆς εἰς σημεῖα αὐτά. Οἱ ἄκρες τῶν δακτύλων κάθε χειροῦ ἦτανε σὲ ὑπόστασι 3—4 ἑκατοστοῦ κάτω ἀπὸ τοὺς δίσκους, δίχως καμμιά ἀπολύτως ἐπαφή μὲ αὐτούς.

Ἄρχισε τότε νὰ κἀνῃ ἐλεύθερες κινήσεις ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

Στὴν ἀρχὴ οἱ δίσκοι ἔμειναν ἠκίνητοι, ἔπειτα ὅμως ἄρχισαν νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν ἀκολουθώντας τὴν κίνησι τῶν χειρῶν τῆς Εὐσάπειας.

Ὅταν αὐτὴ χαμήλωσε τὸ ἓνα χέρι καὶ ὕψωσε τὸ ἄλλο ἀκολούθησαν τὴν ἴδια κίνησι οἱ δίσκοι. (Ντὲ Ροσᾶς : «Ἡ ἐξωτερική

καυσις τῆς κινητικότητος»). Τὸ πείραμα ἐπανελήφθη πολλές φορές μὲ ἐπιτυχία.

Οἱ παρευρισκόμενοι γιὰ νὰ ποικίλουν τὸ πείραμα ζήτησαν ἀπὸ τὴν Εὐσίαπεια νὰ ἐπενεργήσῃ πάνω στοὺς δίσκους ὄχι πλέον εἰς τὴν κάθετον κίνησιν, ἀλλὰ εἰς τὴν ὀριζόντιον. Τοποθετόντας τὰ ἐνωμένα δάχτυλά της σὲ ἀπόστασι ὀλίγων ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸν ζυγὸν ἔκαμε τοὺς δίσκους νὰ ἀκολουθήσουν τὴν κατεύθυνσιν τῶν δακτύλων καὶ νὰ συρῶσιν πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ζυγοῦ μέχρις ὅτου ἐφθασαν στὴν ἄκρη καί, ἐπειδὴ συνέχισε τὴν κίνησίν της, ἔπεσαν σιὸ πάτωμα.

Σύμφωνα μὲ τὴ γενικὴ ἀρχὴ μας δὲν θὰ ἀναφέρουμε σὲ αὐτὴν τὴν σύντομη ἀνασκόπησιν τὰ πιὸ παράδοξα ὑπερφυσικά φαινόμενα, ἀλλὰ θὰ περιοριστοῦμε στὴν παράθεσιν τῶν μετρίων ποὺ εἶναι καὶ τὰ πιὸ ἀδιαφιλονίκητα, αὐτὰ ποὺ σὲ παγκόσμιον κλίμακα ἔχουν γίνει δεκτά.

3. Μεταγνώμια.— Ὁ ὄρος αὐτὸς ἔχει ἐπινοηθῆ ἀπὸ τὸν Μπουαράκ, διευθυντὴ τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ντιζὸν γιὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ φαινόμενα ἀντιλήψεως ἀνθρώπων ἢ ἀντικειμένων εὕρισκομένων μακρὰν ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅπου μποροῦν νὰ φθάσουν οἱ ὑπερφυσικὲς αἰσθήσεις.

Ὡς πρὸς τὴν ὕρασι σὲ τεράστιες ἀποστάσεις μέσα σιὸ διάστημα ἔχουμε διαλέξει τέσσερα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἔλαβαν χώραν κάτω ἀπὸ διάφορες συνθήκες καὶ εἶναι παρμένα ἀπὸ τρεῖς διαφορετικὸς συγγραφεῖς, τὸν Μπιερ Ντὲ Πουασώ, τὸν γαιτροὺ Ζουὰρ καὶ τὸν Κάμιλλο Φλαμαριόν, τοῦ ὁποῖου ἡ αὐθεντικότης εἶναι ἀναμφισβήτητη.

Τρία ἄλλα γεγονότα θὰ μᾶς βοηθήσουν γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε τὴν ὕρασι διὰ μέσου τοῦ χρόνου, δηλαδὴ τὴν ἀντίληψιν γεγονότων τοῦ παρελθόντος ἢ τοῦ μέλλοντος.

Τὸ ἕνα ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὸ γαιτροὺ Λιεβόλ, τὸ ἄλλο εἶναι παρμένο ἀπὸ τὸ Φλαμαριόν, τὸ τρίτο ἀνήκει στὸν δόκτορα Νταριέ, ὁ ὁποῖος διευθύνει ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὰ «Χρονικὰ τῶν Ψυχικῶν Ἐπιστημῶν».

Μποροῦμε νὰ ἀναφέρουμε περισσότερα ἀπὸ τριάντα παρό-

μοια παραδείγματα, ἄν αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴν πρακτικὴ πείρα μας.

Προτιμοῦμε νὰ δώσουμε τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐξεχόντων προσώπων, γνωστῶν, πού ἀνήκουν στὸν ἀνώτερον ἐπιστημονικὸ κόσμον.

Α. Μεταγνωμία στὸ Διάστημα.

Γεγονὸς Πρῶτον. — Ὁ γιατρὸς Ἰούλιος Κλοκὲ κατὰ τὸ 1829 προέβη στὴν ἐγχειρήσιν μιᾶς γυναίκας καὶ ἀφοῦ τὴν ὑπνωτίσῃ τῆς ἀφαίρεσε τὸ ἕνα στήθος, χωρὶς αὐτὴ νὰ δείξῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐγχειρήσεως κανένα σημεῖον πόνου, τὸ γεγονός αὐτὸ εἶχε καταγραφεῖ εἰς τὸ γενικὰ ἀρχεῖον τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τὸν Μάϊον τοῦ 1829).

Ἡ ἐγχειρισθεῖσα εἶχε μία κόρη ἣ ὁποία εἶχε ὑπνωτισθῆ κατὰ τὴν ἴδιαν ἐποχὴν, γιὰ νὰ δώσῃ πληροφορίας, πού μόνον μία ὑπνωτισμένη θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ σχετικὰ μὲ τὴν κατάστασιν τῆς μητέρας τῆς.

Ἀφοῦ ὑπνωτίστηκε ἀπὸ τὸν γιατρὸν Λασκελὸν τῆς ὑπέβαλαν μία ἐρώτησιν, στὴν ὁποίαν ἀπάντησε ὡς ἑξῆς :

«Ἡ μητέρα μου εἶναι ἐξασθενημένη ἀπὸ πολλὰς μέρας. Ζῆ τώρα μόνον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ μαγνητισμοῦ, πού τὴν διατηρῆ τεχνικὰ : τῆς λείπει ἡ ζωὴ. Θὰ σβύσῃ αὔριον τὸ πρῶτὸ δίχως ἀγωνία, δίχως πόνον. Ὁ δεξιὸς πνεύμονας ἔχει γίνῃ μικρότερος, ἔχει πάθη συστολῆς, περιβάλλεται ἀπὸ μία μεμβράνη, ὁ δεξιὸς πνεύμονας δὲν ἀναπνέει πιά, εἶναι νεκρὸς : ἡ μητέρα μου ζῆ μόνον μὲ τὸν ἀριστερὸν πνεύμονα, λίγο ὑγρὸ μένει τώρα τώρα στὸ περικάλυμμα τῆς καρδιᾶς τῆς, (τὸ περικάρδιον) τὸ στομάχι καὶ τὰ ἔντερα εἶναι σὲ καλὴν κατάστασιν, ἡ χολὴ εἶναι λευκὴ καὶ ἀποχρωματισμένη στὴν ἐπιφάνειαν».

Πράγματι ἡ ἀσθενὴς ἀπέθανε τὴν ὥραν πού εἶχε ἀναφέρει τὸ μέντιον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς αὐτοψίας οἱ γιατροὶ ἐπαλήθευσαν καὶ ὅλες τὶς προηγουμένως λεπτομέρειες πού εἶχε ἀναφέρει ἡ κόρη τῆς.

Γεγονὸς δεῦτερον. — (Ἀναφέρθηκε στὸν Φλαμαριὸν ἀπὸ δύο ἀλληλογράφους του) :

«Βρισκόμαστε στην Ὀντέσα τῆς Δανίας κατὰ τὸ 1867 καὶ συναντούσαμε πολὺ συχνὰ τὸν κοινὸ φίλο μας τὸν κύριο Κάρλ Χάνσεν ὑπνωτιστὴ πολὺ γνωστό. Συχνὰ συναντούσαμε ἐπίσης ἓναν νομικὸ, τὸν κύριο Μπάλ, τώρα εἶναι δικηγόρος στὴν Κοπεγχάγη καὶ πάνω στὸν ὁποῖον ὁ κύριος Χάνσεν εἶχε μεγάλη ὑπνωτιστικὴ ἐπίδρασι.

Ἐνα βράδυ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ὑπνωτίσῃ μὲ ἓναν ὕπνο βαθεῖα καὶ προφητικὸ.

Ἡ μητέρα μας τὴν ἐποχὴ αὐτὴ κατοικοῦσε στὴν Ρεσκλιντ ἂν Ζέελ.

Ζητήσαμε ἀπὸ τὸν κύριο Χάνσεν νὰ στείλῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Μπάλ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μητέρα μας. Ἦταν ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ ἀφοῦ δίστασε λίγο ὁ κύριος Μπάλ ἔκαμε τὸ ταξίδι σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Βρῆκε τὴν μητέρα μας στὸ κρεβάτι ἄρρωστη ἀλλ' εἶχε μίαν ἀπλὴ ἀδιαθεσίαν, πὺν θὰ περνοῦσε σὲ λίγες μέρες. Δὲν πιστέψαμε ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια καὶ γιὰ νὰ ἐλέξουμε τὸ γεγονὸς ζητήσαμε ἀπὸ τὸν Μπάλ νὰ διαβάσῃ στὴν γωνίαν τοῦ σπιτιοῦ τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου.

Ὁ Μπάλ εἶπε ὅτι ἦταν σκοτεινὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ διαβάσῃ ἀλλὰ ὁ Χάνσεν ἐπέμενε καὶ τότε αὐτὸς ἀπάντησε : «Σκομαγεστράντε.»

Νομίζαμε ὅτι δὲν εἶχε δίκην γιατί ἡ μητέρα μας κατοικοῦσε στὸν ἴδιον δρόμον. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες μᾶς ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν. Ἐν ὁποίαν μᾶς ἔλεγε ὅτι εἶχε ἄρρωστήσει καὶ ὅτι εἶχε μεταφερθῇ στὴν Σκομαγεστράντε (Φλαμαριόν :

«Τὸ ἄρρωστον καὶ τὰ ψυχικὰ προβλήματα του»).

B. Μεταγνωμία στὸν χρόνον.

Γεγονὸς πρῶτον.— Κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1886, ἀνέφερε ὁ γιατρὸς Λιεβόλτ, ἦλθε νὰ μὲ συμβουλευτῇ στίς τέσσαρις ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα ὁ κύριος S.D.S.... γιὰ κάποια νευρικὴ κατάστασι χωρὶς μεγάλη σοβαρότητα.

Τὸν κύριον S ἀπασχολοῦσε ἡ ὑπόθεσις μιᾶς δίκης καὶ τὰ γεγονότα πὺν ἐπηκολούθησαν.

Τὸ 1879 καθὼς περπατοῦσε στὸ Παρίσι εἶδε γραμμένο σὲ μιὰ πόρτα :

Λενορμάν, Νεκρομάντις. Κινούμενος ἀπὸ τὴν περιέργεια μπῆκε μέσα.

Ὁ κύριος Λενορμάν ἐξετάζοντας τὴν παλάμη τοῦ ἐνὸς χειροῦ του τοῦ εἶπε :

«Θὰ χάσετε τὸν πατέρα σας σὲ ἓνα ἔτος ἀκριβῶς. Ἐπειτα θὰ κατασχετῆτε στὸ στρατὸ (ἦταν τότε σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν), ἀλλὰ δὲν θὰ μείνετε πολὺ καιρό.

Θὰ παντρευτῆτε νέος καὶ ἡ γυναίκα σας θὰ σᾶς χαρίσῃ δύο παιδιά.

Θὰ πεθάνετε σὲ ἡλικία 26 ἐτῶν».

Ἡ τρομερὴ αὐτὴ προφητεία ἀνησύχησε τὸν κύριον S καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν ἐμπιστευθῆ στοὺς φίλους καὶ σὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς του.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν πῆρε στὰ σοβαρά, ἀλλὰ ὅταν στίς 27 Δεκεμβρίου τοῦ 1880, ἀκριβῶς μετὰ ἀπὸ ἓνα χρόνο πέθανε ὁ πατέρας του, μετὰ ἀπὸ μία σύντομη ἀσθένεια, θυμήθηκε αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶχε πεῖ ὁ νεκρομάντις καὶ ἡ ἀπιστία του ἄρχισε νὰ μεταβάλλεται σὲ πίστη.

Ἀργότερα πράγματι κατατάχθηκε στὸν στρατὸ ἀλλὰ ἔμεινε μόνον 7 μῆνες καὶ ὅταν πῶς ἔπειτα παντρεύτηκε ἀπέκτησε δύο παιδιά καὶ πλησίαζε τώρα στὴν ἡλικία τῶν 26 ἐτῶν. Ὁ φόβος ἄρχισε νὰ τὸν κυριεύει, πίστευε ὅτι τοῦ ἔμεναν λίγες μέρες ἀκόμη νὰ ζήσει.

Τότε ἦλθε γιὰ νὰ μὲ συμβουλευθῆ γιὰ νὰ μάθῃ ἂν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἐξορκίσῃ τὴν μοίρα, γιὰτὶ ἦταν βέβαιος ὅτι ἀφοῦ τὰ τέσσαρα προηγούμενα γεγονότα τῆς προφητείας εἶχαν πραγματοποιηθῆ ἀσφαλῶς ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιηθῆ καὶ τὸ πέμπτο.

Προσπάθησα τὴν μέρα αὐτὴ καὶ τὴν ἐπόμενη νὰ ὑπνωτίσω βαθεῖα τὸν κύριον S... γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ διώξω ἀπὸ τὸ μυαλό του τὴν μαύρη σκέψη τοῦ θανάτου, ποὺ πλησιάζει — ποὺ ὅπως πίστευε θὰ ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῆ στίς 4 Φεβρουαρίου, ὅταν ἐώρταζε τὰ γενέθλιά του, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν εἶχε δώσει ὀριστικὴ ἡμερομηνία ὁ νεκρομάντις—

ἰλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν ὑπνωτίσω οὔτε στὴν πιὸ ἑλαφριά μορφή, τόσο ταραγμένα ἦτανε τὰ νεῦρα του.

Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ ἀφαιρέσω αὐτὴν τὴν ἐπίμονη σκέψη πού θὰ μπορούσε νὰ ἀποβῆ ὀλεθρία— γιὰτὶ σὲ πολλὰς περιπτώσεις ὁ θάνατος προῆλθε ἀπὸ αὐθυποβολή — ἄλλαξα τακτικὴ καὶ τοῦ πρότεινα νὰ συμβουλευτῆ ἕνα ἀπὸ τὰ μέντιουμ, ἕνα γέρο πού ὠνομαζότανε προφήτης, ἐπειδὴ εἶχε ἀναγγεῖλει πολλὰ γεγονότα σὲ ἀπόστασι 4 ἐτῶν πού ἀποδείκταν ἀληθινά.

Ὁ κύριος S δέχτηκε τὴν πρότασί μου καὶ ἦλθε στὴν ὠρισμένη ὥρα.

Ἀφοῦ ὑπνωτίσθηκε τὸ μέντιουμ, τὸν ἐρώτησε ἀμέσως βιαστικά :

«Πότε θὰ πεθάνω ; »

Τὸ ἔμπειρο μέντιουμ μαντεύοντας τὴν ταραχὴν τοῦ νεαροῦ τοῦ ἀπάντησε μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα :

«Θὰ πεθάνετε . . . θὰ πεθάνετε σὲ 41 χρόνια». Τὸ ἀποτελεσμα τῶν λόγων τούτων ἦτανε θαυμάσιο. Ἄμέσως ὁ κύριος S. ἔγινε εὐθυμος, διαχυτικὸς καὶ γεμάτος ἐλπίδα καὶ ἀφοῦ πέρασε ἡ τετάρτη Φεβρουαρίου πίστεψε ὅτι εἶχε ὀριστικὰ σωθῆ.

Εἶχα ξεχάσει πιά τὸ γεγονός, ὅταν στὶς ἀρχὲς Ὀκτωβρίου ἔλαβα ἕνα γράμμα πού μὲ πληροφοροῦσε ὅτι ὁ δυστυχὴς ἀσθενὴς μου εἶχε πεθάνει μόλις πλησίαζε τὸ 27ον ἔτος τῆς ἡλικίας του δηλαδὴ σὲ ἡλικία 26 ἐτῶν, ὅπως τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Λενορμάν.¹

Γεγονὸς δευτέρου.— Ἕνας κληρικὸς πού τὸ ὄνομά του θὰ γνωρίσουμε παρακάτω ἀνέφερε στὸν Φλαμαριὸν τὰ ἐπόμενα :

1. Ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται ἐδῶ γιὰ μιὰ προφητεία πού στηρίζεται στὴν ἀνάγνωσι τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ χειριοῦ, τὴν χειρομαντία, πού σήμερον ἀποτελεῖ μιὰν ἐπιστῆμην παρατηρήσεων ἐπιτρέπουσα πολλὰ ἀκριβῆ συμπεράσματα, ἀλλὰ ἀνεπαρκῆ πολλὰς φορὲς γιὰ νὰ δώσουν λεπτομέρειες ὅπως αὐτὲς ἐπάνω.

Εἶναι γνωστὸν τώρα πιά ὅτι οἱ χειρομάντιες, πού δίνουν ἀκριβεῖς ἡμερομηνίες εἶναι προικισμένοι μὲ διορατικὰς δυνάμεις καὶ σὲ καμιά σχεδὸν περίπτωσι δὲν θὰ μπορούν νὰ στηρίξουν τὰ στοιχεῖα αὐτὰ πάνω στὶς γραμμὰς τοῦ χειριοῦ.

•Είμουν 15 ή 16 ἐτῶν καὶ εἶμουν οὐκὸτροφὸς στὴν Νιόρτ, ἓνα βράδυ εἶδα ἓνα παράξενο ὄνειρο :

Νόμιζα πὼς βρισκόμουν στὸ Σαιν Μιζέν, πόλι πού δὲν γνώριζα παρά μόνον τὸ ὄνομά της, μὲ τὸν δάσκαλό μου, σὲ μιὰ μικρὴ πλατεία κοντὰ σὲ ἓνα πηγάδι ἀπέναντι σὲ ἓνα φαρμακεῖο.

Νόμιζα πὼς εἶδα νὰ ἔρχεται κοντὰ μου μιὰ κυρία τῆς περιοχῆς, πού εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι τὴν εἶδα μιὰ φορὰ μόνον στὴν Νιόρτ μέσα στὸ σπίτι πού ἔμενα.

Ἐφ'ὅπου μᾶς πλησίασε μᾶς μίλησε γιὰ ὑποθέσεις τόσο παράξενες πού ἀμέσως τὴν ἄλλην μέρα τὶς ἀνακοίνωσα στὸν διευθυντὴ τοῦ ἰδρύματος.

Ἐκπληκτὸς αὐτὸς μὲ παρακάλεσε νὰ ἐπαναλάβω τὴν συζήτησι.

Μερικὲς μέρες ἔπειτα ἐπειδὴ εἶχε κάποια ὑπόθεσι στὸ Σαιν Μιζέν μὲ πῆρε μαζί του. Μόλις φθάσαμε ἐκεῖ βρεθήκαμε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ὅπου εἶχα δεῖ στὸ ὄνειρό μου καὶ εἶδα νὰ ἔρχεται κοντὰ μας αὐτὴ ἡ κυρία τοῦ ὁνείρου, πού ἄρχισε τὴν ἴδια συζήτησι μὲ τὸν διευθυντὴ μας, ὅπως καὶ στὸ ὄνειρό μου».

Γεγονὸς τρίτον. — Τὸ ἐπόμενο γεγονός φαίνεται ἀσφαλῶς παράξενο ὕστερα ἀπὸ τὰ δύο ἢ τρία πολὺ περιέργα χαρακτηριστικά του.

Καὶ ὅμως συμβαίνουν πολλὰ παρόμοια συχνότερα ἀπ' ὅσο τὰ ἀντιλαμβάνεται τὸ εὐρὺ κοινό. Εἶναι παρμένο ἀπὸ τὰ «Χρονικὰ τῶν Ψυχικῶν Ἐπιστημῶν», ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ αὐτόπιτες μάρτυρες καὶ γνωστοποιήθηκε στὸν γιατρὸ Νταριὲ ἀπὸ τὴν ἐνδιαφερομένην :

Ἡ κυρία Α. διαπίστωσε μιὰ μέρα ὅτι εἶχε χάσει ἓνα σημαντικὸ ποσὸ πού εἶχε τοποθετήσῃ μέσα σὲ ἓνα σάκο ταξειδίου καὶ τὸν εἶχε κλείσει ἡ ἴδια μέσα στὸ ντουλάπι. Ἡ ἔρευνα τῆς ἀστυνομίας δὲν εἶχε κανένα ἀποτέλεσμα καὶ ἔτσι ἡ κυρία ζήτησε τὴν συμβουλή μιᾶς φίλης της, πού τὴν παρέπεμψε σὲ ἓνα μέντιουμ.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀναφέρεται στὰ «Χρονικὰ τῶν Ψυχικῶν Ἐπιστημῶν» τοῦ 1986.

«Τὸ μέντιουμ ἔφερε ἓνα κύπελλο μὲ κατακάθια καφέ, παρακάλεσε τὴν δεσποινίδα Κ... (ποῦ συνόδευε τὴν κυρία Α...) νὰ φυσήξῃ κάτω ἀπὸ τὸ κύπελλο τρεῖς φορὲς καὶ ὕστερα ἀναποδογύρισε τὸ φλυτζάνι μέσα σὲ ἓνα πιατάκι, τὸ περιεχόμενο ἀδειασε στὸ πιατάκι καὶ ἔμεινε ἓνα μέρος μόνον τοῦ καφέ στὸ φλυτζάνι ποῦ ἀπλώθηκε ἐπάνω στὰ τοιχώματα τοῦ φλυτζανιοῦ καὶ σημάτισε διάφορα παράξενα σχέδια, τὰ ὅποια τὸ μέντιουμ κατώρθωσε νὰ διαβάσῃ.

Πρὶν ἀρχίσῃ νὰ λήθῃ τοποθέτησε τὰ χέρια της πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε :

— Α . . . εἶναι μιὰ φανερὴ κλεψιά, μιὰ κλεψιά ποῦ ἔγινε ἀπὸ κάποιον τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὄχι ἀπὸ κάποιον, ποῦ μπῆκε κρυφὰ μέσα στὸ σπίτι.

Αὐτὸ ἐσήμαινε πολλά. . . . καταλάβαμε ὅτι ἦταν σωστὸ αὐτὸ ποῦ ἔλεγε, ἀλλὰ ὡς πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ κλέπτου, αὐτὸ δυστυχῶς μᾶς ἦταν ἄγνωστο.

— Περιμένετε μᾶς εἶπε δὲν κοιτάζω τις λεπτομέρειες ποῦ φαίνονται μέσα στὰ σχήματα τοῦ φλυτζανιοῦ.

Καὶ τότε σὰν νὰ βρισκόταν ἐκεῖνη τὴν στιγμή μπροστὰ στὴ σκηνὴ τῆς κλοπῆς μᾶς περιέγραψε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸ διαμέρισμα τῆς κυρίας Α...

Ἐδειξε ὅτι τὰ χρήματα ἦτανε μέσα σὲ ἓνα σακοῦλι ποῦ περιέγραψε ἀκριβῶς, εἶπε ἀκόμη ὅτι ἦταν τοποθετημένο μέσα σὲ ἓνα Ἀγγλικὸ ντουλάπι, ποῦ περιέγραψε ἐπίσης. Πρόσθεσε ὅτι ὁ κλέπτης γιὰ νὰ μὴν παραβιάσῃ τὸ λουκέτο τοῦ σάκου τὸν εἶχε ἀνοίξει μὲ τὴν βοήθεια ἐνὸς ὄργανου καὶ εἶχε ἀφαιρέσει τὰ χρήματα.

Ὅσο γιὰ τὸν κλέπτη εἶπε ὅτι δὲν θὰ βρεθῆ ἀλλὰ ὅτι αὐτὸς συνεχίζοντας τὸν κακὸ δρόμο ποῦ εἶχε ἀρχίσει θὰ δικαζόταν μετὰ ἀπὸ δύο χρόνια καὶ θὰ καταδικαζόταν σὲ θάνατο.

Πράγματι μετὰ ἀπὸ δυὸ χρόνια ἡ κυρία Α... ἔλαβε μιὰ πρόσκλησι ἀπὸ τὸ δικαστήριον τοῦ Σηκουάνα. Εἶχε ἀνακαλυφθῆ ὁ δράστης τῆς κλοπῆς.

Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες της ποῦ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι της λίγες μέρες μετὰ ἀπὸ τὴν κλοπὴ καὶ εἶχε συλληφθῆ τώρα ὡς ἔνοχος δολοφονίας.

Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν περίφημο Ντὲ Μαρσαντώ, τὸν δολοφόνου τοῦ Κορνέ.

Ὅπως εἶχε προείπει τὸ μάντιουμ καταδικάστηκε σὲ θάνατο.

Ἐδῶ παρατηροῦμε ὅτι τὸ μάντιουμ ποῦ εἶχε συμβουλευθῆ ἡ κυρία Α . . . εἶχε τὰ τρία κυριώτερα στοιχεῖα τῆς μεταγνωμίας :

Τὴν ἀντίληψιν τῆς σκηνῆς τοῦ παρελθόντος, τὴν ὄρασι ἀντικειμένων ποῦ βρίσκονται σὲ ἀπόστασι καὶ τὴν προόρασι ἐνὸς γεγονότος, ποῦ ἐνδιαφέρει κάποιον τρίτον, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει.

Σπανίως συναντᾶ κανεὶς ὑποκείμενα, ποῦ ἔχουν τὴν μεταγνωμικὴν δύναμι ἀνεπτυγμένη σὲ τέτοιο βαθμό. Εἶναι ἡ ὄρασι ἐξ ἀποστάσεως γεγονότων ποῦ ἔχουν γίνει τώρα καὶ μποροῦμε νὰ παρατηρήσουμε πολὺ συχνά.

Στὸ ἔργο μας «Ἐπιστημονικὴ μέθοδος Μαγνητισμοῦ, Ὑπνωτισμοῦ καὶ ὑποβολῆς» ἔχουμε δώσει ὠρισμένες συμβουλὲς γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς ὑπνωτιστικῆς δυνάμεως καὶ τῆς δυνάμεως τῆς ὁράσεως ἐξ ἀποστάσεως.

4. Τηλεψυχική.

Ἡ σύγχρονος παρατήρησις δείχνει ὅτι συχνὰ ἡ σκέψι ἐνὸς προσώπου ἀντανακλᾶται μὲ κάποιον γεγονὸς στὴν συνείδησι ἐκείνου ποῦ ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενο τῆς σκέψεως. Θὰ ὀνομάσουμε τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἀκούσια Τηλεψυχική. Ξέρουμε ἐξ ἄλλου ὅτι ἂν παρέμβῃ ἡ ἀκούσια ἐπιθυμία, πρὸ παντὸς ἂν ὑποστηρίζεται ἀπὸ μιὰ ἰσχυρὰ θέλησι, ἀπὸ μιὰ ἔντονη ἐπιθυμία ἢ πνευματικὲς παρορμήσεις ποῦ ἐκφράζονται, θὰ μεταδοθοῦν στὸ ἄτομο ποῦ ἀπευθύνονται καὶ θὰ ἐπιβληθοῦν ἢ γρήγορα.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὀνομάζεται ἐκούσια τηλεψυχική.

Ἴδου ἓνα παράδειγμα ἐκούσιας τηλεψυχικῆς, ποῦ ἀναφέρεται ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἑβδοκάδα ἄλλων μέσα στὸν τόμον τῶν Καρνέυ Μειέρες καὶ Ποντμάρ: « Τηλεπαθητικὲς Παραισθησεις ».

« Στις 10 Ὀκτωβρίου τοῦ 1881, γράφει ὁ γιατρός Ὀλιβιέ,

γιατρός στο Χουελγκουά, με φώναξαν για να δώσω τις συμβουλές μου σε τρία σημεία.

Ήταν μεσάνυχτα, σκοτεινή νύχτα και αναγκάστηκα να περάσω ένα δρόμο κατεστραμμένο σκεπασμένο από δένδρα σε όλο το μήκος του.

Ήταν τόσο σκοτάδι που δεν μπορούσα να οδηγήσω το άλογό μου.

Άφησα το άλογο να με κατευθύνει σύμφωνα με το ένστικτό του.

Ήταν 9 ή ώρα περίπου : Το μονοπάτι που προχωρούσα την στιγμή αυτή ήταν γεμάτο από μεγάλες πέτρες το άλογο περπατούσε πολύ σιγά.

Ξαφνικά τα πόδια του ζώου λύγισαν και έπεσε απότομα με το στόμα πάνω στο έδαφος.

Όπως ήταν φυσικό πετάχτηκα πάνω από το κεφάλι του. Έπεσα με τους ώμους στο έδαφος με αποτέλεσμα να βγάλω το χέρι μου.

Την στιγμή εκείνη η γυναίκα μου που έτοιμαζόταν να κοιμηθῆ ἔνοιωσε ένα αἶσθημα ὀδυνηρὸ καὶ προαισθάνθηκε ὅτι κάτι σοβαρὸ μού εἶχε συμβεῖ.

Τὴν ἔπιασε νευρικός τρόμος ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ φώναξε τὴν ὑπηρέτρια :

— Φοβάμαι ὅτι κάτι κακὸ ἔχει συμβεῖ, ὁ ἄνδρας μου εἶναι πεθαμένος ἢ πληγωμένος...

Ἦθελε νὰ στείλῃ ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μὲ βρῆ ἀλλὰ δὲν ἤξερε σὲ ποῖο μέρος βρισκόμουν.

Γύρισα κατὰ τὴν μία ἢ ὥρα τὰ ξημερώματα καὶ φώναξα τὴν ὑπηρέτρια γιὰ νὰ ἀνάψῃ τὸ φῶς καὶ νὰ τακτοποιήσῃ τὸ ἄλογο :

— Πληγώθηκα, εἶπα, καὶ δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω τὸ χέρι μου...

Ἔτσι τὸ προαἶσθημα τῆς γυναίκας μου εἶχε ἐπαληθευθῆ.

Ἴδου κύριοι τὰ γεγονότα ὅπως συνέβησαν καὶ εἶμαι εὐτυχῆς πὺν μπορῶ νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ μὲ ἀκρίβεια.

Στὸ προηγούμενο ἔργο μας εἶχαμε ἀναπτύξει λεπτομερῶς κάτω ἀπὸ ποιῆς συνθήκες οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπιστήμης ἐπί-

σημα άπασχολήθηκαν με τόν ύπνωτισμό και διαπίστωσαν τήν δυνατότητα τής πνευματικῆς ύποβολῆς, δηλαδή τής έκουσίας τηλεψυχικῆς πού άσκεῖται πάνω σέ ένα ύποκείμενο ύπνωτισμένο ἤ μή.

Ὁ Σόροβιτς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λεμπέργκ, ὁ γιατρός Λιεβόλ, ὁ καθηγητής Ρισέ καθώς και οἱ κ. κ. Ζίλμπερτ και Ζαννέτ μεταξύ τῶν άλλων σέ πολλές περιπτώσεις κατώρθωσαν νά υποβάλουν σέ διάφορα ύποκείμενα ώρισμένα παραγγέλματα.

Ὁ Μουαράκ διευθυντής τής Ἀκαδημίας Ντιζών περιγράφει στό έργο του «Τό Μέλλον τῶν Ψυχικῶν Ἐπιστημῶν», πώς πολλές φορές κατώρθωσε νά ύπνωτίσει έξ άποστάσεως έναν άνθρωπο προικισμένον με τήν δύναμι νά διαβάξει τήν σκέψι σέ μεγάλη άπόστασι, τόν Ντόκμαν.

Ὡς πρὸς τήν έκουσία Τηλεψυχική, πού άσκεῖται πάνω σέ ένα φυσιολογικό άτομο πού άναφέραμε προηγουμένως δείχνοντας τοὺς νόμους και τόν τρόπον λειτουργίας των.

Ἡ Ικανότης αὐτή εἶναι δυνατόν νά καλλιεργηθῆ και νά αναπτυχθῆ με μιá καθημερινή άσκησι.

5. Διχασμός.

Ὁ διχασμός συνδυάζει τά χαρακτηριστικά τής έξωτερικεύσεως τής αισθητικότητας και τά χαρακτηριστικά τής κινητικῆς έξωτερικεύσεως άλλων στοιχείων κυρίως ύποβολῆς. Τήν ώρα πού τὸ υλικὸ σῶμα αναπαύεται, εἶναι άκίνητο και ζῆ μόνον με τήν καθαρῶς βιολογικήν ζωή, τὸ ύποκείμενον μπορεῖ νά ζῆ σέ μιá μεγάλη άπόστασι άπό εκείνη πού βρίσκεται, μπορεῖ νά άντληφθῆ τί συμβαίνει εκεί, μπορεῖ νά ένεργήσῃ εκεί κατá ένα τρόπο πού άποδεικνύει τήν παρουσία του και τονίζει τήν διπλή ύπαρξί του πού εἶχε έξωτερικευθῆ.

Ἡ Ιστορία άναφέρει μιá μεγάλη ποικιλία περιπτώσεων διχασμοῦ.

Ἴδου μερικά άπ' αὐτά :

Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος Ξαβιέ έπέστρεψε κατá τόν Νοέμβριο τοῦ 1571 άπό τήν άποστολή του στήν Κίνα, όταν έπτά μέρες

μετά ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί του τὸ πλοῖο ποὺ ταξίδευε κατελήφθη ἀπὸ μιὰ βίαιη τρικυμία.

Ὁ κυβερνήτης ἐπειδὴ φοβήθηκε ὅτι τὰ κύματα θὰ παρασύρουν τὸ πλοῖο διέταξε νὰ κατεβάσουν τὴν βάρκα καὶ νὰ τὴν δέσουν στὸ πλοῖο.

Τὴν ὥρα ποὺ οἱ ναῦτες προσπαθοῦσαν νὰ δέσουν τὴν βάρκα στὸ πλοῖο ἓνα κύμα τοὺς παρέσυρε καὶ τοὺς ἔξαφάνισε μαζὶ μετὰ τὴν βάρκα.

Ὁ Ἅγιος εἶχε ἀρχίσει τὶς προσευχὰς ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ ἔεσπασε ἡ τρικυμία.

Ἐν τούτοις ἐκεῖνοι ποὺ ἔμειναν στὸ πλοῖο λίστευαν ὅτι οἱ 5 σύντροφοὶ τοὺς εἶχαν ἔξαφανισθῆ. Ὄταν πέρασε ἡ θύελλα ὁ Ξαβιὲ προσπάθησε νὰ τοὺς δώσῃ θάρρος διαβεβαιώνοντάς τους ὅτι πρὶν ἀπὸ τρεῖς μέρες θὰ τοὺς ξανάβρισκαν. Τὴν ἐπομένη ἀνέβηκαν πάνω στὸ κατάρτι, ἀλλὰ δὲν ἀνακάλυψαν τίποτα. Τότε ὁ Ἅγιος γύρισε στὴν καμπίνα του καὶ ἄρχισε τὶς προσευχὰς.

Ἀφοῦ πέρασε ἔτσι τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς μέρας ἀνέβηκε στὴν γέφυρα γεμάτος ἐμπιστοσύνη καὶ ἀνήγγειλε στοὺς ἄλλους ὅτι οἱ σύντροφοι εἶχαν σωθῆ.

Ἐν τούτοις ἐπειδὴ τὴν ἐπομένη δὲν διέκριναν τίποτε λίστευαν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο πιά νὰ ξαναδοῦν τοὺς φίλους τους, ὁ Ἅγιος ἐπέμενε καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς δώσῃ θάρρος. Ἐπειτα μπῆκε πάλι στὴν καμπίνα του καὶ ἄρχισε τὴν παράκλησι μετὰ μεγαλύτερη θέρμη ἀπ' ὅτι προηγουμένως.

Τέλος μετὰ ἀπὸ τρεῖς πέρας ἀναμονὴ εἶδαν ἀπὸ μακρὰ νὰ ἐμφανίζεται ἡ βάρκα μετὰ τοὺς πέντε ναῦτες ποὺ ἦσαν σῶοι. Ὄταν οἱ ναῦτες ἀνέβηκαν πάνω στὴν γέφυρα τοῦ πλοίου καὶ οἱ ἄλλοι θέλησαν νὰ ἀπομακρύνουν τὴν βάρκα οἱ 5 ἄλλοι διαμαρτυρήθηκαν καὶ εἶπαν ὅτι πρέπει νὰ ἀφήσουν τὸν Ἅγιο ποὺ ἦταν μαζὶ τους νὰ βγῆ ἔξω.

Μάταια προσπάθησαν νὰ τοὺς πείσουν ὅτι βρισκόταν στὸ πλοῖο, ἐκεῖνοι διαβεβαίωσαν ὅτι ἔμεινε μαζὶ τους καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τρικυμίας καὶ ὅτι τοὺς ἔδινε θάρρος καὶ ὅτι αὐτὸς εἶχε φέρει τὴν βάρκα πίσω στὸ πλοῖο.

α) Ἐκούσιος Διχασμός.

Γεγονὸς πρῶτον.— Ἡ τυλικὴ περίπτωσις τοῦ εἴδους αὐτοῦ καὶ ἡ πῶς συχνὴ εἶναι ἡ ἐμφάνισις τοῦ ὁμοιώματος ἐνὸς προσώπου τὴν στιγμή ἀκριβῶς πὺν πεθαίνει. Δανειζόμεστε τὸ παράδειγμα αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Φλαμαριὸν «Τὸ ἄγνωστον καὶ τὰ Ψυχικὰ προβλήματα του».

Στὶς 4 Φεβρουαρίου τοῦ 1888 ὁ κύριος Μοντεγκέν ὑποδιευθυντῆς τοῦ τμήματος τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου Ντι Μαρονί, σηκώθηκε τὸ πρωτὶ γιὰ μιὰ σύντομη ἐπιθεώρησι. Ὅταν γύρισε, κατὰ τὸ μεσημέρι ἡ γυναίκα του τοῦ εἶπε :

— Ὁ Μότε Πραντέλ (ξνας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς τους) εἶναι νεκρός.

— Ἐκπληκτος στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ νέο βεβαιώθηκε μὲ αὐτὰ πὺν τοῦ διηγήθηκε ἡ σύζυγός του. Δηλαδὴ τοῦ διηγήθηκε ὅτι τὴν νύχτα ξύπνησε καὶ ἀνοίγοντας τὰ μάτια της εἶδε μπροστά της τὸν Μότε, πὺν τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε :

— Πεθαίνω... Ἄντιό...

6 ἢ 7 ἑβδομάδες ἀργότερα ἦλθε κάποιος γνωστοὺς τους πὺν ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Μότε Πραντέλ ἀντιπρόσωπος τῆς περιφέρειας τῆς Δορδώνης πέθανε τὴν νύχτα τῆς 3—4 Φεβρουαρίου τοῦ 1888.

Γεγονὸς δεύτερον.— (Σημειώνεται ἀπὸ τὸν κύριο, Μονὰ κάτοικο Λονδίνου καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χάντιγκτων 60).

«Τὴν Πέμπτην 5 Σεπτεμβρίου 1867 κατὰ τὶς 10 καὶ 45' τὸ πρωτὶ τὴν ὥρα πὺν ἔμπαινα μέσα στοὺς γραφεῖο μου εἶδα τὸν ὑπάλληλό μου, πὺν συζητοῦσε μαζί μὲ τὸν θυρωρό. Ὁ Σεβασμιώτατος Μ. Η. ἦταν ὄρθιος πίσω ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο. Ἦμουν ἔτοιμος νὰ τὸν ρωτήσω τί τὸν ἔκανε νὰ ἔλθῃ τόσο πρωτὶ, γιατί ποτὲ δὲν ἐρχότανε νωρὶς στοὺς γραφεῖο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ὅταν ὁ ὑπάλληλος μου μὲ ρώτησε σχετικὰ μὲ ἕνα τηλεγράφημα πὺν εἶχε ἔλθῃ μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου.

Ἡ συζήτησι κράτησε λίγα λεπτὰ καὶ ὁ θυρωρὸς μοῦ ἔδωσε καὶ ἕνα γράμμα πὺν ἐρμήνευε τὸ περιεχόμενον τοῦ τηλεγραφήματος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνην ὁ κύριος Μουὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του μπῆκε μέσα καὶ ἄκουσε αὐτὰ πὺν λέγαμε. Ἐνοίγοντας τὸ γράμμα τοῦ ἀνακοίνωσα τὸ περιεχόμενον καὶ κοίταξα ταυτοχρόνως τὸν κληρικὸν κατὰματα.

Μουὺ ἔκανε κατάπληξι ἡ μελαγχολικὴ ἔκφρασις του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ κύριος Μουὰ καὶ ὁ θυρωρὸς ἐγκατέλειψαν τὸ δωμάτιον.

Ἐπευθύνθηκα τότε στὸν κληρικὸν καὶ τοῦ εἶπα :

—Τί ἔχετε λοιπόν, φαίνεται ὅτι σὰς πειράζει...

Δὲν μου ἀπήντησε καὶ συνέχισε νὰ μὲ κοιτάζει ἐπίμονα. Πῆρα ἓνα φύλλον χαρτιοῦ πὺν ἦταν μαζί μὲ τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος κοιτάζοντας συνέχεια τὸν κληρικὸν πὺν βρισκόταν ἀπέναντί μου στὴν γωνιά τοῦ τραπεζιοῦ.

Τὴν ὥρα πὺν ἄφηνα τὸ γράμμα πάνω στὸ τραπέζι ὁ ὑπάλληλος μου εἶπε :

—Ἴδου κύριε ἓνα γράμμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μ. Η.

Δὲν πρόλαβε νὰ τὸ πῆ καὶ ὁ σεβασμιώτατος Μ. Η. ἐξηφανίσθη.

Ἐμεῖνα ἔκπληκτος πολὺ ὥρα, πρῶγμα πὺν προεκάλεσε τὴν ταραχὴ τοῦ ὑπαλλήλου μου.

Ὅπως εἶχα ὑποθέσει δὲν εἶδε καθόλου τὸν Σεβασμιώτατον καὶ μὲ διαβεβαίωσε ὅτι αὐτὸ τὸ πρωῖ δὲν εἶχε ἔλθει καθόλου στὸ γραφεῖον.

Τὸ γράμμα του μὲ εἰδοποιεῖσε ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἔνοιωθε καλὰ δὲν θὰ ἐρχόταν στὸ γραφεῖον αὐτὸ τὸ πρωῖ καὶ ὅτι μὲ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ στείλω τὴν ἀλληλογραφία του. Τὸ γράμμα ἦταν γραμμένο τὴν προηγούμενη.

Τὴν ἐπομένη Παρασκευὴ κατὰ τὸ μεσημέρι ὁ Σεβασμιώτατος μπῆκε στὸ γραφεῖον μου καὶ ὅταν τὸν ἐρώτησα πὺν βρισκόταν τὴν Πέμπτην κατὰ τις 10 καὶ 45' μου ἀπάντησε ὅτι μόλις τελείωνε τὸ πρόγευμά του καὶ ὅτι ἦταν μαζί μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ ὅτι ἐπίσης δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι οὔτε ἓνα λεπτὸ ὅλη τὴ μέρα.

Δὲν τόλμησα νὰ μιλήσω γι' αὐτὸ στὸν κύριον Μουὰ. Τὴν ἐπομένη Δευτέρα ὅμως δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατηθῶ καὶ τὸν

ἔρώτησα ἂν θυμόταν ἂν εἶχε ἔλθῃ στὸ γραφεῖο τὴν Πέμπτη τὸ πρωί :

—Ναὶ ἀκριβῶς, εἶπε, συζητοῦσατε μὲ τὸν ὑπάλληλό σας γιὰ ἓνα τηλεγράφημα ποὺ σᾶς εἶχαν στείλει καὶ γιὰ τὸ περιεχόμενό του. Τὸν ῥώτησα ἂν θυμόταν ποιὸς ἦταν μπροστά. Μοῦ ἀπάντησε :

—Ὁ θυρωρὸς, ὁ ὑπάλληλος, ἔσεῖς καὶ ἐγώ.

Τὸν ῥώτησα ἀκόμη μιὰ φορὰ καὶ εἶπε ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος ἦταν ὄρθιος ἀπέναντι στὴν γωνιά τοῦ τραπεζιοῦ. Τοῦ μίλησα ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε, πῆρε ἓνα βιβλίο καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ.

Τὸν κοίταξα πολὺ προσεκτικὰ γιατί μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ποὺ τὸν ἔβλεπα τόσο νωρὶς στὸ γραφεῖο καὶ ἀμέσως ἡ μελαγχολικὴ ἔκφρασί του προεκάλεσε τὴν προσοχή μου, γιατί δὲν ἔμοιαζε μὲ τὴν συνηθισμένη ἔκφρασι τοῦ προσώπου του. Ἄλλὰ νομίζω ὅτι ἡ συζήτησι τὸν εἶχε ἐνοχλήσει. Ἦταν στὴν ἴδια θέσι ὅταν βγῆκα ἔξω μὲ τὸν θυρωρὸ*.

*Ἐπειτα εἶπα στὸν Νουὰ ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος εἶχε μείνει ὅλη τὴν μέρα στὸ σπίτι του, ποὺ ἀπέχει 14 μίλια ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Τοῦ φάνηκε παράξενο γιατί τὸν εἶχε δεῖ μὲ τὰ μάτια του, φωνάξαμε τὸν θυρωρὸ καὶ τὸν ὑπάλληλο, οὔτε ὁ ἓνας οὔτε ὁ ἄλλος δὲν εἶχαν δεῖ τὸν Σεβασμιώτατο.» («Οἱ Τηλεπαθητικὲς Παραισθήσεις», τοῦ Γκάρνεϋ, Μέγιερ καὶ Ποντμόρ). Πρέπει νὰ παρατηρήσουμε ὅτι στὴν προηγουμένη περίπτωσι τὸ διχασμένο πρόσωπο ἐμφανίσθηκε σὲ δύο ἄλλα πρόσωπα. Εἶναι βέβαιο λοιπὸν ὅτι στὴν περίπτωσι ποὺ τὸ ὄραμα διαπιστώνεται ἀπὸ δύο πρόσωπα ἀποτελεῖ ἓνα φαινόμενο πραγματικοῦ διχασμοῦ. Ὅταν τὸ φαινόμενο εἶναι καθαρὰ ἐνορατικὸ θὰ πρέπη νὰ θεωρηθῇ σὰν Τηλεψυχικὴ ἐπενέργεια, μία μετάδοσι ψυχικῆς καταστάσεως.

Γεγονὸς τρίτον.— (Ἄπὸ τίς περιπτώσεις τοῦ Φλαμαριόν).

Μία πολὺ γνωστὴ μου κυρία, σοβαρὴ, ἰσορροπημένη καὶ λογικὴ μὲ διαβεβαίωσε μὲ ὄρκο γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν ἐπομένων γεγονότων :

Ἦταν ὄρφανὴ καὶ ἀρραβωνιάστηκε κάποιον ξένο τὸν κύριο

Μ. Σ., τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε πολὺ. Αὐτὸς δὲν κατώρθωσε νὰ πάρῃ τὴν συγκατάθεση τῶν γονέων του γιὰ τὸν γάμο. Περιμεναν πολὺ ἀλλὰ ἔπειτα, εἴτε ἀπὸ σύνεσι εἴτε ἀπὸ πείσμα ἐκεῖνη παντρεύτηκε κάποιον ποὺ τὴν ζητοῦσε σὲ γάμο, ἀλλὰ ἡλικιωμένο.

Ἐμεινε σίτι καὶ δὲν συνάντησε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της, ποὺ εἶχε γυρίσει στὴν πατρίδα του. Ἐν τούτοις τὸν σκεπτότανε ἀδιάκοπα.

Ἔστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια μπαίνοντας στὸ δωμάτιό της νόμιζε πὼς τὸν εἶδε πεσμένο στὸ πάτωμα νεκρὸ καὶ ματωμένο.

Ἐβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου πλησίασε καὶ διαπίστωσε ὅτι ἦτανε παιχιδί τῆς φαντασίας της. Ἔστερα ἀπὸ λίγο ὄλα ἔξαφανίστηκαν.

Ὁ σύζυγός της ποὺ ἔτρεξε νὰ τὴν δῆ, δὲν εἶδε τίποτε. Ἡ κυρία ὑπέθεσε ὅτι ὁ Μ. Σ. θὰ εἶχε πέσει θῦμα ἑνὸς ἀτυχήματος ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ λάβῃ πληροφορίες ἔπειδὴ δὲν γνώριζε τὴν διεύθυνσί του.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα κάποιος φίλος τοῦ Μ. Σ., τῆς ἔγραψε καὶ τὴν πληροφόρησε ὅτι κουρασμένος ἀπὸ τὴν ζωὴ ὁ πρῶν ἀρραβωνιαστικὸς της εἶχε αὐτοκτονήσει. Μὲ τὴν παραβολὴν τῆς ἡμερομηνίας τῆς αὐτοκτονίας καὶ τῆς ἡμερομηνίας ποὺ εἶχε δεῖ τὸ ὄραμα, διεπίστωσε ὅτι ὑπῆρχε ἀπόλυτη σύμπτωση. (Φλαμαριόν : «Τὸ Ἄγνωστο καὶ τὰ Προβλήματα του». Σελὶς 130).

Γεγονὸς Τέσσατον (ἡ ἰδία πηγὴ). Μία κυρία δεικνοῦσε σὲ μιὰ ἐπίσημη δεξίωσι. Πρὶν ἀκόμη τελειώσει τὸ φαγητὸ ἡ κυρία ἔβγαλε μιὰ φωνὴ καὶ κάρφωσε τὰ μάτια της ἀπέναντι στὸν τοῖχο μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα μπροστὰ ἑξακολουθῶντας νὰ φωνάζῃ :

— Παιδί μου, παιδί μου...

Καὶ λιποθύμησε.

Τὴν μετέφεραν σὲ ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Ὅταν συνῆρθε ἄρχισε νὰ διηγεῖται μὲ λυγμοὺς ὅτι ξαφνικὰ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια της ἡ τραπεζαρία μὲ τὰ φῶτα καὶ τοὺς καλεσμένους καὶ εἶδε τὴν

μανιασμένη θάλασσα και τὸν γυιὸ της πάνω στὰ κύματα ποὺ ἄπλωνε τὰ χέρια του πρὸς αὐτήν.

Ἔστερα ἀπὸ μέρες ἦλθε ἕνα γράμμα ποὺ τὴν πληροφοροῦ-
δι ὁ γυιὸς της ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ εἶχε βρεῖ τὸ θάνατο
πλέοντας στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ ἀκριβῶς τὴν μέρα ποὺ εἶχε δεῖ
τὸ ὄραμα.

Γεγονὸς Πέμπτον.—(Ἡ ἰδία πηγὴ)

Μιά ἀπὸ τίς γνωσιές μου, σύζυγος λοχαγοῦ σὲ δύο περιπτώ-
σεις εἶδε καθαρὰ μπροστά της δύο ἀνθρώπους. Τὴν πρώτη φο-
ρὰ τὸν ἐξάδελφό της ποὺ τὴν φώνοζε μὲ τὸ ὄνομά της και
ἔμεινε ἐκπληκτικὴ μὲ τὴν συνάντησι αὐτῆ.

Μιά ἄλλη μέρα εἶδε τὸν ὑπηρέτη της, ποὺ τὸν εἶχε ἀφήσει
σῶο και ὑγιῆ στὴν Τουλούζη.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της και ἔκείνη τὸν ρώ-
τησε ἐκπληκτικὴ τί ἤθελε.

Ἔστερα ἀπὸ λίγο διαπίστωσε ὅτι ἡ στιγμὴ τῆς ἐμφανίσεως
τῶν δύο ὀραμάτων συνέπιπεν μὲ τὴ στιγμὴν τοῦ θανάτου τῶν
δύο προσώπων.

β) Διχασμὸς προκαλούμενος μὲ τὴν ἀπορρόφηση ὀρισμέ- νων οὐσιῶν.

Γιὰ κάθε εἶδος αἰτιῶν ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὸν
διχασμὸ ὑπάρχει ἕνα πλῆθος στοιχείων. Γιὰ νὰ δώσουμε μιὰ
σαφῆ ἰδέα τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ἐκλέξαμε τὰ παραδείγματα
ἀνάμεσα στὰ πιὸ πραγματικά.

Ἄλλὰ ὁ ἀναγνώστης πρέπει νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν πρό-
κειται γιὰ ἐκδηλώσεις πολὺ σπάνιες. Ὑπάρχουν τόμοι ὀλόκλη-
ροι μὲ σχετικὰ γεγονότα.

Τὸ ὄπιο, ἡ κάνναβις ἢ Ἰνδικὴ και τὰ ἀλκαλοειδῆ χρησι-
μεῦουν σὰν βάσι τῶν διαφόρων οὐσιῶν ποὺ ὑποβοηθοῦν τὸν δι-
χασμὸ.

Στὴν ἐπομένῃ ἀφήγησι, ποὺ ἀποτελεῖ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ
ἔργο «Τὰ ψυχικὰ και τὰ Ὑπερφυσικὰ Φαινόμενα» τοῦ γιαιτροῦ
Ζουὰρ ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις ἑνὸς μάγου Ἀφρικανοῦ, ὅπως
τὴν διηγεῖται ἕνας Ἱεραπόστολος.

Ὁ μαῦρος μάγος αὐτὸς ἐχρησιμοποιοῖ ὅπως θὰ δοῦμε ἓνα προῖόν. πὸν ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὸ δέρμα διὰ τῆς τριβῆς.

Γεγονὸς Πρωῶτον. «Κάποιος Οὐγκεμά Οὐζάκο, πὸν ταυτοχρόνως ἦταν ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Ζαμπικοῦ καὶ περίφημος μάγος, εἶχε μιὰ πολὺ παράξενη ἐλιρροὴ πάνω στοὺς ἰθαγενεῖς, γιατί γιάτρευε τὶς ἀσθένειες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶχαν προσβληθῆ, τοὺς εὔρισκε τὸν τρόπον νὰ προχωρήσουν στὴν ζωὴ καὶ νὰ γνωρίσουν τοὺς ἐχθροὺς τους, πράγμα πὸν στὴν σκέψι τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἔδειχνε ὅτι μπορούσαν νὰ ἀπαλλαγοῦν γρήγορα ἀπ' αὐτοὺς.

Ὁ Οὐγκεμά αὐτὸς ἦταν φίλος τοῦ Ἱεραποστόλου. Ἐνα βράδυ τοῦ εἶπε ὅτι ὁ κύριος, ἐκεῖνος πὸν μπορεῖ νὰ κάνῃ τὰ πάντα εἶχε κάλεσει ὅλους τοὺς μαθητῆς του νὰ βρεθοῦν τὴν ἐπομένην νύκτα πάνω στὸ ὄροπέδιον τοῦ Γιεμβί. Ὁ πατήρ, παρετήρησε στὸν Οὐγκεμά ὅτι τὸ ὄροπέδιον τοῦ Γιεμβί βρισκόταν σὲ ἀπόστασι 4 ἡμερῶν πορείας καὶ θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ φθάσουν ἐκεῖ τὴν ὠρισμένη ὥρα. Ὁ μάγος κάλεσε τότε τὸν ἱεραπόστολο νὰ ἔλθῃ τὴν ἐπομένη τὸ βράδυ γιὰ νὰ παρευρεθῆ στὶς μυστηριώδης προπαρασκευῆς, πάνω στὶς ὁποῖες ἐστήριξε τὴν πεποίθεσι τοῦ ὅτι θὰ βρεθῆ τόσο γρήγορα πάνω στὸ ὄροπέδιον τοῦ Γιεμβί.

Τὴν ἐπομένη οἱ δύο ἀνθρωποὶ συναντήθηκαν μέσα στὴν καλύβα τοῦ μάγου καὶ ὁ ἱεραπόστολος παρεκάλεσε τὸν μάγο, ὅταν θὰ φθάσῃ στὸ ὄροπέδιον νὰ παρακαλέσῃ κάποιον Ἐξάμπα, γιάτρον μαῦρο πὸν κατοικοῦσε κοντὰ στὸ ὄροπέδιον, ἐκεῖ ὅπου θὰ πῆγαινε ὁ μάγος, νὰ ἔλθῃ ἀμέσως γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ ἓνα κουτὶ μὲ φυσιγγία.

Ἡ παραγγελία σου θὰ ἐκτελεσθῆ, ἀπάντησε ὁ Οὐγκεμά. Ὁ Ἐξάμπα θὰ ἔχει τὸ μῆνημά σου ἀπόψε.

Μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια βεβαιότητα, γράφει ὁ ἱεραπόστολος καταλαβῆναι κανεὶς πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἐκπληξις μου καὶ πόσο ἐπιθυμοῦσα νὰ δῶ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Πῶς ὁ Οὐγκεμά θὰ ἐφθανε πὴν ὠρισμένη ὥρα στὸ ὄροπέδιο, 4 ἡμερῶν πορεία πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ ὁμως ἡ ἀπορία μου θὰ ἔπρεπε νὰ λυθῆ ἀμέσως, γιατί ἦταν εὐκόλο νὰ ἐλέγξω ἂν θὰ γινόταν ἡ παραγγελία μου καὶ ἂν θὰ εἰδοποιούσε τὸν Ἐξάμπα. Θὰ ἔπρεπε ὁμως νὰ περιμένω τουλάχιστον 3 μέρες.

Ἐπειδὴ ἔκαμε διάφορες προσευχές ὁ μάγος πῆρε ἕνα μπουκάλι, ἄδειασε στὰ χάρια του ἕνα κοκινωπὸ ὑγρὸ ποὺ μύριζε πολὺ σὰν τὴν μυρωδιὰ τοῦ κοριοῦ καὶ μὲ αὐτὸ ἔτριψε ὁλόκληρο τὸ σῶμα του. Ἐπειτα ξαπλώθηκε πάνω στὸ ἔδαφος καὶ βυθίστηκε σὲ ἕναν ὕπνο ἀσυνήθιστο. Ὁ ἱεραπόστολος παρατηροῦσε προσεκτικὰ τὴν σκληρότητα τοῦ δέρματός του, ποὺ τοῦ φαινόταν ὅτι ἦταν καθαρὰ καταληπτική.

Τὸ δέρμα του φαινόταν πὼς εἶχε χάσει τὴν δυνατότητα αἰσθήσεως καὶ οἱ βολβοὶ μέσα στὰ κλειστὰ μάτια του φαινότανε σὰν νὰ ἐκινουῦντο διαρκῶς.

Ὁ μάγος ξύπνησε τὸ πρωτὶ καὶ διαβεβαίωσε τὸν σύντροφό του ὅτι εἶχε δώσει τὴν παραγγελία στὸν Ἐξάμπα.

—Καὶ ὅμως, τοῦ λέει ὁ ἱεραπόστολος, ἔμεινες ὅλη τὴν νύκτα ξαπλωμένος ἐδῶ.

—Ὅχι, δὲν βρισκόμουν πάνω στὸ κρεβάτι μόνο τὸ σῶμα μου ἦταν ἐκεῖ ἀλλὰ τί εἶναι τὸ σῶμα μου; Τὸ ἐγὼ μου δὲν ἦταν ἐδῶ, βρισκόμουν πάνω στὸ ὄροπέδιο τοῦ Γιεμβί.

Τὸ γεγονός τοῦ διχασμοῦ τῆς προσωπικότητος τοῦ Οὐγκέμα διαπιστώθηκε μετέπειτα μὲ τὴν ἄφιξι τοῦ Ἐσάμπα ποὺ ἔφερε τὰ φυσίγγια ποὺ τοῦ εἶχα ζητήσει μὲ τὸ ὁμοίωμα τοῦ Οὐγκέμα.

—Τί ὥρα σὲ εἰδοποίησε ὁ Οὐγκέμα; Τὸν ρώτησε ὁ ἱεραπόστολος.

—Πιστεύω πὼς ἦταν βράδυ κατὰ τις 9 ἢ ὥρα, πρὶν ἀπὸ 3 μέρες, ἀπάντησε ὁ Ἐξάμπα.

Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποὺ ὁ Οὐγκέμα εἶχε περιέλθει στὸν καταληπτικὸ ὕπνο.

Γεγονὸς Δεύτερον.— Ὁ κύριος Ροζέρ Ντὲ Σ... διηγεῖται στὴν «Ἐπιθεώρηση τῆς ἀπόκρυφης Ἐπιστήμης» πὼς κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐγχειρήσεως τοῦ εἶχαν κάνει ἕνεσι χλωροφορμίου καὶ εἶχε περιέλθει σὲ κατάστασι ἀναισθησίας. Τοῦ φάνηκε ξαφνικὰ ὅτι βρισκόταν μπροστὰ στὸ παράθυρο μιᾶς μεγάλης αἰθούσης.

«Ὁ ἥλιος ἔλαμπε, ὁ οὐρανὸς ἦταν μπλέ, ἔξω ἔβλεπα τὰ δένδρα, τὰ ἄνθη, τὰ πουλιὰ ποὺ κελαιδοῦσαν. Ἡ σκηνὴ μὲ

φαινόταν γνωστή και ἐν τούτοις δὲν μπορούσα νὰ θυμηθῶ πὺν ἦταν.

Πλησίασα στὸ παράθυρο περισσότερο και σηκώθηκα στίς μύτες τῶν ποδιῶν μου.

Ἡ αὔρα ἦταν τόσο γλυκειά, ὁ ἥλιος τόσο θερμός, ὥστε πλησίασα περισσότερο, τὰ πόδια μου δὲν ἄγγιζαν πιά στὸ ἔδαφος.

Τὸ σῶμα μου ἦταν σχεδὸν ἀπὸ τὴν μέση και πάνω ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Προσπαθοῦσα νὰ συγκρατηθῶ για νὰ μὴν πέσω ἀλλὰ δὲν συναντοῦσα ἄλλο ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ἐκπληκτος διαπίστωση ὅτι πετοῦσα στὸν ἀέρα. Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔβλεπα δύο μορφὲς πὺν γύριζαν γύρω ἀπὸ κάτι πὺν ἦταν ξαπλωμένο πάνω στὸ τραπέζι. Πλησίασα, κανεὶς δὲν φάνηκε ὅτι σημείωσε τὴν παρουσίαν μου. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν πολλοὶ ἄνθρωποι και δύο γυναῖκες πὺν κοίταζαν προσεκτικὰ τὸ τραπέζι.

Ἐνας ἄνδρας πὺν εἶχε κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα χέρια ἄφηνε τὸ μαχαῖρι πὺν χρησιμοποιοῦσε στὸ τραπέζι. Κατάλαβα ὅτι εἶχαν κάνει μιὰ ἐγχείρησι.

— Πῶς εἶναι ὁ σφυγμός του ;

Ῥώτησε ὁ χειρουργός.

— Πολὺ ἐξασθενημένος...

— Θὰ χρειασθῆ νὰ κάνουμε πὺν γρήγορα.

— Γρήγορα μιὰ κομπρέσα.

Ἡ νοσοκόμα τοῦ ἔδωσε αὐτὸ πὺν ζητοῦσε. Τὸ χέρι τοῦ χειρουργοῦ πέρασε ἀπὸ μπροστά μου τὴν στιγμὴ πὺν ἔπερνε τὴν κομπρέσα.

— Περισσότερο αἰθέρα γιατρέ ;

— Εἶμαι ἔτοιμος, μιὰ γάζα...

Ἀπευθυνόταν στὴν νοσοκόμα πὺν τοῦ ἔδωσε μιὰ γάζα πὺν ἦταν τυλιγμένη ἐπάνω μου χωρὶς νὰ μοῦ προξενῆ τὴν ἐλαχίστη ἔκπληξι.

Ἔτσι μὲ τὴν μορφὴ σκεπασμένη νόμιζα πὺν ἔβλεπα μιὰ εἰκόνα γνωστή.

Τὸ πρόσωπο ἦταν κρυμμένο μὲ μιὰ πετσέτα καὶ δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ τὸ γνωρίσω.

Εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶχα ὑποστῆι καὶ ἐγὼ μιὰ ἐγχειρήσι.

Προσπαθοῦσα νὰ πλησιάσω στὸ παράθυρο ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα.

—Γρήγορα κύριε, εἶπε ὁ χειρουργὸς σχίζοντας τὴν γάζα καὶ κάνοντας ἓνα κόμβο.

Ὁ βοηθὸς σήκωσε τὴν πετσέτα καὶ τὴν συσκευὴ τοῦ ὀξυγόνου.

Ἔνοιωσα τὴν ἐπιθυμία νὰ κοιτάξω τὸ πρόσωπο ποὺ ἀποκαλύφθηκε, μού φάνηκε ὅτι τὸ γνώριζα ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ θυμηθῶ ποὺ τὸ εἶχα δεῖ.

Τὴν ὥρα ποὺ ἐξέταζα τὰ χαρακτηριστικά του τὸ σῶμα αὐτοῦ μού φάνηκε ὅτι ἀνῆκε σὲ μένα ὅτι ἦταν δικό μου, ἡ ἰδέα αὐτὴ μού ἔγινε πεποίθησι.

Τὸ σῶμα ἄρχισε νὰ ξαναβρίτκει τὰς αἰσθήσεις του. Τὰ βλέφαρά του κινήθηκαν καὶ μιὰ ἔκφρασι πόνου ἀπλώθηκε πάνω στὸ πρόσωπό του.

Τότε μὲ κυρίενσε ἓνας ἀκατανίκητος πόθος νὰ πάρω τὸ σῶμα μου.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη συνέβη ἓνα παράξενο γεγονός : Μού φάνηκε ὅτι τὸ σῶμα ἦταν ἄμεσα συνδεδεμένο μαζί μου οὖν νὰ ἀποτελοῦσε ἓνα μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μου, ξαφνικὰ λιποθύμησα, ἔλαψα νὰ ὑπάρχω.

Τὰ πρόσωπα μέσα στὴν αἴθουσα ἔγιναν συγκεχυμένα καὶ τὰ πάντα ἐξαφανίσθηκαν ἀπὸ μπροστά μου.

Ὅταν ξύπνησα εἶδα πῶς ἤμουν πλαγιασμένος πάνω στὸ κρεβάτι καὶ ὑπέφερα ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους τῆς ἐγχειρήσεως, ποὺ εἶχα ὑποστῆ. (Ἐπιθεώρησι τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης, ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἔργο «Φαντάσματα καὶ ζωντανοί» τοῦ Ντυρβίλ).

Ὁρισμένοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐγχειρίζονται δοκιμάζουν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ναρκώσεως ἐντυπώσεις ποὺ ὀφείλονται σὲ ἓνα διχασμὸ μερικὸ ἢ καὶ ὀλοκληρωτικὸ. Ἐξ ἄλλου με-

ταξὺ τῶν τοξικομανῶν βρίσκει κανεὶς μιά ἀναλογία ἐξαιρετικὰ καλῶν μέντιουμ.

Μέχρι σήμερα κατώρθωσα νὰ διαπιστώσω ὅτι τὸ εἶδος τῆς ναρκώσεως, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὸ ὄπιο, τὴ μορφίνη ἢ τὸν αἰθέρα καὶ οἱ παραισθήσεις ποὺ δημιουργοῦνται καὶ συνοδεύουν αὐτὴν τὴν κατάστασι εἶναι σχετικὲς μὲ τὸ διχασμό. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ χρῆσι τῶν οὐσιῶν αὐτῶν εὐνοεῖ τὴν ὑπνώτισι νομίζουμε ὅτι ἀποτελεῖ τὴν κατάφασι τοῦ γεγονότος αὐτοῦ. Ἐξ ἄλλου διαπιστώσαμε τὸν ἐκούσιο διχασμὸ στὴν περίπτωσι ἑνὸς ἀτόμου ὕγιους, ποὺ εἶχε ἀπορροφήσει 0,02 τοῦ γραμμαρίου χασίς.

(γ) Διχασμὸς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ μαγνητισμοῦ.

«Τὸ ὁμοίωμα» ἢ «Φάντασμα»

Ἐνα κοιμισμένο ὑποκείμενο μὲ τὸν μαγνητικὸν ὕπνο ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ φυσικὸ σῶμα του, ἂν τὴν στιγμή ποὺ-θα φθάσῃ στὸν πιὸ βαθύ ὕπνο συνεχίσουμε νὰ τὸ μαγνητίζουμε.

Ἴδου οἱ λεπτομέρειες ἑνὸς παρκομοίου πειράματος :

Παρουσία τοῦ κυρίου Κόμητος Β... καὶ τοῦ κυρίου Χαουζᾶ, τοῦ Συνδέσμου Συγγραφέων ὑπνώτισα ἕνα ἀπὸ τὰ ὑποκείμενά μου, τὴν κυρία Σ. Β. Τὸ ὑποκείμενο αὐτὸ εἶχε συνηθίσει τώρα καὶ πολὺ χρόνον, εἶχε χρησιμοποιηθῆ ἀπὸ ἄλλους ἐκλεκτοὺς ὑπνωτιστῆς, ὅπως τὸν γιατρὸ Ἀμκάους, τὸν καθηγητὴ Ντυρβίλ καὶ ἄλλους.

Ἐφ'ὅσον παρατήρησα τὴν φάσι ἐξωτερικεύσεως τῆς αἰσθητικότητος συνέχισα νὰ ἐπηρεάζω τὸ ὑποκείμενο, ποὺ γρηγόρα ἄρχισε νὰ διχάζεται.

Τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐρεῦνης μας ἦταν ἡ ἐπενέργεια τοῦ ὁμοιώματος πάνω σὲ ἕνα ὑλικὸ σῶμα. Καθόμαστε μέσα στὸ ἐργαστήριό μου.

Μὲ τὴν ἐντολή μου τὸ ὁμοίωμα αὐτὸ τῆς κυρίας Σ. Β. πέρασε τὴν πόρτα, ποὺ ὄδηγοῦσε σὲ μιὰ αἴθουσα ἀναμονῆς. Ἀμέσως ἀκούστηκε ἕνας θόρυβος καὶ τὸ ὁμοίωμα ἐπανῆλθε καὶ τοποθετήθηκε σὲ ἀπόστασι 1 1)2 μέτρου περίπου ἀπὸ τὸ ὑπνωτισμένο ὑποκείμενο.

Οἱ παρισταμένοι καὶ ἐγὼ κατώρθωσαμε νὰ διαπιστώσουμε

ὅτι ἓνα μικρὸ τραπέζι βάρους 4 1)2 κιλῶν, ρυθμοῦ Λουδοβίκου 14ου εἶχε ἀναποδογυρισθῆ μόνις πλησίασε τὸ φάντασμα.

Ὁ διχασμὸς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ μαγνητισμοῦ μελετήθηκε εἰδικὰ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Ντυρβίλ, παρουσία μιᾶς ἐπιτροπῆς βοηθῶν ποὺ ἦσαν ἐπιφορτισμένοι μὲ τὸν ἔλεγχον. Τὸ ἔργο του «Τὸ φάντασμα καὶ οἱ ζωντανοί» δίνει ἀναλυτικὰ τὶς λεπτομέρειες τοῦ πειράματος αὐτοῦ.

δ) Ἐκούσιος διχασμὸς.

Ὁρισμένα ἄτομα ποὺ ἔχουν προδιαθέσεις, διχάζονται κάτω τω ἀπὸ τὴν ἐλαχίστη ἐπίδρασι τῆς θελήσεως. Γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς στὸ σημεῖο τῶν προνομιούχων καὶ νὰ διχασθῆ ἔκουσίως εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ εἰδικὴ ἐξάσκηση.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πολὺ εὐκόλα ἔργα σχετικὰ μὲ τὴν μαγεία καὶ ὠρισμένα τυπικὰ μαγικῶν ἐπίσης δίνουν τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες.

Ἴδου μιὰ περίπτωσι ἐκούσιου διχασμοῦ. Ἐνα περιστατικὸ Μαύρης Μαγείας.

Τὴν συνοψίζουμε σύμφωνα μὲ ὅσα ἀναφέρονται στὸ ἔργο «Τὰ ἀνώτερα φαινόμενα τῆς μαγείας» τοῦ Γκωγκέν Ντέ Μουσὼ (σελίς 164).

Γεγονὸς πρῶτον.

«Μία κάποια Ἰουλία Κόκς ποὺ εἶχε τύχει κακῆς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῆς ὑπηρετρίας τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ εἶχε ἐπισκεφθῆ, γύρισε στὸ σπίτι της καὶ μόνις βράδυνασε κατῶρθωσε νὰ διχασθῆ, πῆγε ἔτσι κοντὰ στὴν ὑπηρετρία, τὴν ὁποία κατατρόμαξε. Αὐτὴ διαβεβαίωσε ὅλους τὴν ἴδια στιγμὴ ὅτι ἡ γρηὰ ποὺ εἶχε διώξῃ προηγουμένως εἶχε γυρίσει καὶ πάλι.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπαναλήφθηκε πλλὲς φορὲς κάθε βράδν. Ἡ ὑπηρετρία ἀπελπισμένη χτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι ἓνα βράδν στὸ σημεῖο ὅπου ἔβλεπε τὸ φάντασμα τῆς Μάγισσας. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ γρηὰ χτυπημένη ἀπὸ ἀντανάκλασι δὲν κατῶρθωσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προέλευσι τῆς πληγῆς της, ποὺ ἀνταποκρίνεται ἀκριβῶς στὴν πληγὴ ποὺ εἶχε προκληθῆ στὸ ὁμοίωμά της.

Ἴδου τῶρα ἓνα παράδειγμα ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ ποὺ ἀναφέρθηκε στοὺς κ.κ. Μάγισσας καὶ Ποντμόρ καὶ ποὺ οἱ δύο ἐπιστήμονες ἐδημοσίευσαν στὴν ἐπιθεώρησι «C' Τηλεπαθητικὲς

Παραισθήσεις».

Γεγονός Δεύτερο.

Συνέβη ὥστε νὰ μὴν κατορθώσω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν οἰκογένειά μου ἐπὶ δύο χρόνια, ἐνῶ συνήθιζα νὰ πηγαίνω τακτικά, διηγείται ἡ κυρία Ρουσέλ, σύζυγος τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἐκπαιδευσεως στὴν Βομβάη, καὶ ἀποφάσισα ξαφνικὰ νὰ φύγω. Ἡ οἰκογένειά μου δὲν γινώριζε τίποτε γιὰ τὴν ἐπιθυμία μου αὐτή. Ποτὲ δὲν εἶχα πάει κοντὰ στοὺς δικούς μου Ἄνοιξι καὶ δὲν εἶχα τὸν καιρὸ νὰ τοὺς εἰδοποιήσω μὲ ἐπιστολή μου. Δὲν ἤθελα νὰ στείλω τηλεγράφημα, ἀπὸ φόβο μήπως τρομάξω τὴν μητέρα μου.

Μοῦ ἦλθε τότε ἡ σκέψι νὰ ἐμφανισθῶ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀδελφές μου στὸ ὄνειρό της κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ τὴν εἰδοποιήσω γιὰ τὴν ἀφιξί μου. Ἄρχισα τότε νὰ τὴν σκέφτομαι μὲ ὕψη δύναμι εἶχα ἐπὶ λίγα δευτερόλεπτα. Ἦθελα μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ νὰ μὲ δῆ, (ἐβλεπα ἡ ἴδια ἔνα θέαμα πού κατὰ κάποιον τρόπο μὲ ἔφερε ἀνάμεσα στοὺς δικούς μου). Νομίζω πὼς θὰ χρειάσθηκε νὰ συγκεντρωθῶ περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά.

Ἐφθασα στὸ σπῆτι τὴν ἐπόμενη Τρίτη. Μία ἀπὸ τὶς ἀδελφές μου εἶχε γυρισμένη τὴν πλάτη πρὸς τὴν πόρτα, γύρισε ὅταν ἄκουσε τὸ θόρυβο.

Βλέποντάς με ἔγινε κάτωχωρη καὶ ἄφησε νὰ πέση ἀπὸ τὰ χέρια της αὐτὸ πού κρατοῦσε. Τῆς εἶπα :

—Ἐγὼ εἶμαι, γιὰτι εἶσαι τρομαγμένη ;

Τότε μοῦ ἀπήντησε :

—Νόμιζα ὅτι σὲ βλέπω ὅπως σὲ εἶδε ἡ Στῆνσεν (ἡ ἄλλη ἀδελφὴ μου). Σὲ εἶδε τὸ Σάββατο.

Εἰς ἀπάντησι στὶς ἐρωτήσεις μου, μοῦ διηγήθηκε ὅτι τὸ Σάββατο τὸ βράδυ κατὰ τὶς 6 ἢ ὡρα ἡ ἀδελφὴ μου μὲ εἶχε δεῖ καθαρὰ πού μπῆκα ἀπὸ τὴν πόρτα μέσα στὸ δωμάτιό της, μὲ εἶδε ἔπειτα πού ἄνοιγα μιὰ ἄλλη πόρτα, πού βρισκόταν ἡ μητέρα μου καὶ ἔκλεινα τὴν πόρτα πίσω μου.

Ἐπειτα ρίχτηκε πάνω στὴν σκιά, πού νόμιζε ὅτι ἦμουν ἐγὼ, φωνάζοντας με μὲ τὸ ὄνομά μου καὶ ἔμεινε ἐκπληκτη ὅταν εἶδε ὅτι δὲν ἦμουν μαζὶ μὲ τὴν μητέρα.

Ἡ μητέρα μου δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὸν ἐρεθισμό τῆς ἀδελφῆς μου, μὲ ἀναξήτησαν παντοῦ, φυσικὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ εἶμαι παρούσα.

Ἡ μητέρα μου ἦταν δυστυχισμένη, ἔκτοτε πίστευε ὅτι θὰ ἦμουν νεκρή.»

Ὅσο παράξενα καὶ ἂν φαίνονται τὰ γεγονότα αὐτὰ, ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ κάπως τυχαῖα μεταξύ χιλιάδων ἄλλων, ἐν τούτοις κάθε μέρα ἐπαναλαμβάνονται.

Πιστεύουμε ὅτι ἡδη ἔχουμε δώσει τὴν βási γιὰ τὴν ἐρμηνεία τους, ποὺ θὰ ἐπιτρέψῃ στὸν ἀναγνώστη νὰ ἐκτιμήσῃ τὴ σημασία τους, ἢ καὶ νὰ τὰ προκαλέσῃ ὁ ἴδιος.

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Ἡ προτελευταία σελίδα τοῦ βιβλίου μὲ τὰ 22 κλειδιά τοῦ Ἑρμῆ προσέφερε στὴ σπουδὴ τοῦ νεοφώτιστου ἓνα παράξενο πρόσωπο. Ὁ τρελλὸς αὐτὸς ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο του μὲ βῆμα ἀργὸ σχεδόν παθητικὸ, καταδιωγμένος ἀπὸ ἓνα ἄγριο θηρίο πού χυμᾶ ἀπάνω του καὶ τὸν ὠθεῖ κοντὰ σὲ ἓνα ἀπαίσιο βάραθρο. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού τὰ μάτια του εἶναι κλειστὰ ἀκόμη στὰ φῶτα τοῦ ἀπόκρυφου αἰτιοκρατισμοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού κινεῖται μόνον ἀπὸ τὸ ἔνστικτό του. "Ἐτσι εἶναι πολλοὶ ἄνθρωποι, ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς ἀπὸ αὐτοὺς (Εἰκ. 36). Καὶ ὁμως ἀνάμεσα στὸ πλῆθος αὐτὸ πού κινεῖται μέσα στὸ σκότος, ὑπάρχει ἓνα ἄλλο πλῆθος, τὸ ὁποῖο κατορθώνει νὰ προσανατολίζεται πρὸς τὴν Ἄνατολή, πού μόλις διαφαίνεται ἀνάμεσα στὴ νύκτα, μὲ ἓνα ἀνήσυχο βλέμμα, ζητώντας φῶς, ὅπως ὁ πιλότος πού κινδυνεύει ἀπὸ τὴν καταιγίδα ζητᾷ τὴν ἀκτίνα τοῦ σωτηρίου φάρου. . . .

Στὴν εὐγενικὴ αὐτὴ ἀγωνία ἢ αἰώνια πρόνοια δὲν ἀργεῖ νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἡ πρώτη ἀπὸ τίς μορφές τῆς ἀπαντήσεως ἐκδηλώνεται ἀπὸ αἰώνων σὲ αἰῶνες μέσα στὰ ἑρμηνευτικὰ κείμενα, πού διαρκῶς ἀποκαλύπτονται ἀπὸ τοὺς διαδοχικοὺς μύστες, πού ἡ σειρὰ τους εἶναι ἀδιάκοπη.

Διαρκῶς ἀνακαλύπτουν τὰ κείμενα αὐτά, πού μὲ μιὰ ἑρμηνευτικὴ σχέσι ἐνώνουν μὲ τὸν κόσμον τὴν ἄγνωστη ἀκτι-

νοβολία τῶν πνευμάτων, τοῦ Σύμπαντος καί τοῦ ἀνθρώπου, πού καί οἱ δύο προέρχονται ἀπό τόν ἴδιο κόσμο, ἀπό Αὐτόν. Δείχνουν τή σχέση τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ σύμπαντος, δείχνουν τήν διαδικασία, μέ τήν ὁποία πραγματοποιεῖται

Εἰκὼν 36

Ὁ Τρελλός, τὸ 21ο κλειδί τοῦ Ταρό.

ἡ ἐπαλήθευσι τῆς πειραματικῆς βεβαιότητος, ὁ τελικός καί αἴσιος Προσανατολισμός

Εἶθε τὸ ἔργον τοῦτο νὰ συμπεριληφθῇ στὰ «Χρονικά τῆς Σειρᾶς τῆς Αἰωνίας Μυήσεως».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἡ μεθοδικὴ μελέτη τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.-

1. Ἡ μελέτη τοῦ ἀποκρυφισμοῦ εἶναι ἐπικίνδυνη.
2. Ἡ πνευματικὴ Ὑγιεινὴ.
3. Ὁ ρόλος τῆς Ἀστρολογίας.
4. Ὁ ρόλος τῶν μαντικῶν συστημάτων,
5. Ἡ Μαγεία.
6. Ἡ πρώτη ἀρχή.

1. Ἡ μελέτη τοῦ ἀπόκρυφισμοῦ εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἐπικίνδυνη. Ἄν δὲν ἀκολουθήσουμε τὰ βασικὰ συστήματα τῆς ψυχικῆς Ὑγιεινῆς, κάθε μελέτη, πού ἀπαιτεῖ μιὰ ἐπίμονη προσπάθεια μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ στὴν δημιουργία νευρωτικῶν καὶ ψυχωτικῶν καταστάσεων σὲ ἀνθοῦσα μορφή. Ὁ ἀποκρυφισμὸς δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτόν, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν φιλοσόφων, τῶν σοφῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν πού καταλαμβάνονται ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτὴν, ἀπὸ τὴν ἔμμονη ἰδέα καὶ τὸ παραλήρημα ἐξ αἰτίας τῆς καταπίεσεως πού γέννᾶται ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ἐργασίαν τους, δὲν εἶναι καθ' ἀναλογίαν κατώτερος ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν μελετητῶν τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, πού εἶναι θύματα μιᾶς ὑπερβολικῆς καταπίεσεως πνευματικῆς καὶ πολλὰς φορές μιᾶς τολμηρῆς πνευμο-ψυχικῆς προσπάθειας. Ἐξ ἄλλου ἡ πνευ-

ματική Ισορροπία συναντᾶται πολύ συχνά ανάμεσα στους ἑμπόρους, στους θετικούς ἀνθρώπους καὶ στους ἀγράμματους, ὅπως μεταξύ τῶν ἀνθρώπων πού χρησιμοποιοῦν πολὺ τίς πνευματικὲς τοὺς δυνάμεις,

Ἐάν σκεφθοῦμε λοιπὸν ὅλα αὐτὰ μπορούμε εὐκόλα νὰ ἀποδείξωμεν σὲ τί συνίστανται οἱ βασικοὶ κανόνες Ὑγιεινῆς, τοὺς ὁποίους μνημονεύσαμε προηγουμένως.

2. Πνευματικὴ Ὑγιεινή.-

Α. Κάθε πρόσωπο πού πραγματοποιεῖ μία προσπάθεια κατανοήσεως ἢ μία προσπάθεια ἀναπτύξεως τῆς θελήσεως πολὺ ἔντονη, κάθε πρόσωπο πού ἐπιδίδεται στίς ἀφηρημένες ἰδεολογίες ἢ στὸν πνευματισμὸ πάνω στὰ ψυχικὰ φαινόμενα ὀφείλει σύμωνα μὲ τὸν νόμο τῆς «Δυάδος» ἢ τῆς ἰσορροπίας νὰ ἐφαρμόζη καθημερινῶς τοὺς κανόνες τῆς φυσικῆς Ὑγιεινῆς. Ὅπως εἶναι ἀπαραίτητον αὐτὸ εἰς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ἔτσι εἶναι ἀπόλυτα ἀπαραίτητο στοὺς μελετητὲς τοῦ ψυχισμοῦ καὶ τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

Ἄφ' ἑνὸς μὲν διατηρεῖ τὴν ἁρμονία τῆς ζωτικότητος καὶ ἐξ ἄλλου προλαμβάνει τὸ σχηματισμὸν κάθε καταπιεστικῆς σκέψεως.

Ἐπίσης ἡ μυϊκὴ ἀγωγή αὐτὴ ἐνισχύει τὴ θέλησι, καθιστώντας τὴν ἰσορροπη.

Β'. Ὁ ὕπνος πού ἀντιστοιχεῖ στὸ κούρδισμα τοῦ ὠρολογίου ἐπιτρέπει τὴν ἀνανέωσι τῶν κυττάρων καὶ τὴν φόρτισι καὶ πάλι τῶν νευρικῶν συμπακνωτῶν, τὴ δημιουργία νέων δυνάμεων, νέων κέντρων.

Ὅστε πρέπει νὰ διαγράψουμε τὰ ξενύχτια, τὴν νυχτερινὴν ἐργασία καὶ τὴν διέγερσι τοῦ ὄνειρου. 7—10 ὥρες ὕπνου εἶναι ἀπαραίτητες, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἡλικία καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασία.

Σὲ περιπτώσεις καταπιέσεως φυσικῆς ἢ ψυχικῆς θὰ πρέπει νὰ ἀυξηθοῦν οἱ ὥρες τοῦ ὕπνου. Ἀντίθετα κατὰ τὴ διάρκειαν ἑνὸς παρατεταμένου ὕπνου τὸ συμπαθητικὸ σύστημα διαθέτει ὄλη τὴ δύναμι τὴν ὀργανικὴν, τόσο γιὰ

τήν ἄμυνα ὅσο καί γιά τήν ἀποκατάστασι τῶν δυνάμεων.

Ὁ ὕπνος σημαίνει ἀνανέωσι, σημαίνει δυνάμωμα, σημαίνει θεραπεία.

Ἡ ἀρχαία «Ίατρική τῶν Ναῶν» ἀπαιτοῦσε πρὶν ἀπ' ὅλα ἀπὸ τὸν ἀσθενῆ ἕναν ὕπνο βαθύ, πού θά ἦταν θεραπευτικός καί περισσότερο ἀποτελεσματικός.

Γ'. Ἐάν ἐπιδιώξουμε νὰ προσεγγίσουμε τήν ἰδεολογία τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, χωρίς μία προηγούμενη μῆσι στὴ φιλοσοφία αὐτοῦ, θά δοῦμε ὅτι ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας μία προσπάθεια, γιά τήν ὁποία δέν εἶναι καθόλου προπαρασκευασμένος, αὐτό σημαίνει ὅτι κουράζουμε τὸν ἑαυτό μας ἐπικίνδυνα.

Αὐτό σημαίνει ἐπίσης ὅτι θά συναντήσουμε τὴ δυσκολία κατανόησως, πού κάνει γιά κάθε ἐργασία καί κάθε προσπάθεια.

Δ'. Ἄν ἀπὸ τὴ Δογματικὴ μελέτη θέλουμε νὰ περάσουμε στὸ πείραμα ἐπιβάλλεται μία βαθμιαία ἐξάσκησι, πού χωρίς αὐτὴ κινδυνεύει κανεὶς νὰ ἐπηρεασθῆ χωρίς ἀντικειμενικὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ ἐξάσκησι αὐτὴ συνίσταται στὴν διαδοχικὴ κυριαρχία πάνω στὰ ἀκόλουθα φαινόμενα :

Στὸν κανονικὸ ὕπνο πού ἔχει σὰν βάσι τὴ λεκτικὴ αὐθυποβολή.

Τὸν ψυχικὸ ὕπνωτισμὸ πού ἔχει σὰν βάσι τὴν τηλεπαθητικὴ ἀκτινοβολία.

Τὴν πνευματικὴ αὐθυποβολή, τὴν ὑποβολή. Προσπαθώντας νὰ ὑπερπηθῆσουμε μία πρὸς μία τίς δυσκολίες τοῦ πρώτου αὐτοῦ πειραματικοῦ σταδίου θά ἐνισχυθοῦμε βαθμιαία καί θά καταστοῦμε ἱκανοὶ γιά νὰ ἐπιτύχουμε μία παρατεταμένη καί ἰσχυρὴ πνευματικὴ αὐτοσυγκέντρωσι.

Ὁ προσεκτικὸς ἀναγνώστης τοῦ παρόντος τεύχους γνωρίζει ἤδη ὅτι στὰ θέματα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ ἡ ψυχικὴ δύναμι (πού δέν θά ἦταν δυνατὸν νὰ ἀποκτήσουμε παρά μόνον μὲ μία προσδευτικὴ ἐργασία, πού ὁ ὕπνωτισμὸς ἀ-

ποτελεί την απόδειξί της, αποτελεί τον ουσιώδη δρον της έπιτυχίας.

3. Ό ρόλος της άστρολογίας.

"Αν οι προηγούμενοι κανόνες είναι σταθεροί για όλους, ή άκριβής έφαρμογή τους όμως σε κάθε ύποκείμενο έξαρτάται από την άστρολογία.

Χρησιμοποιούμε το ώρολόγιον για να οργανώσουμε και να κατανέμουμε τις δραστηριότητες της ήμέρας. Συμβουλευόμεθα τον χάρτη, πριν να έπιχειρήσουμε μία μεγάλη έκδρομή.

Θά πρέπη λοιπόν να συμβουλευθοίμε το θέμα των πλανητικών έπιδράσεων μας για να αξιοποιήσουμε τις δυνατότητες μας, για να διακρίνουμε ποιές εύκαιρίες και ποιά έμπόδια άντιστοιχούν σε κάθε σταθμό της ζωής μας, για να χαράξουμε ένα σχέδιο ένεργείας και αξιοποίησεως των ίκανοτήτων, ένα σχέδιο άρμονικό με το μοιραίο, όπως διαγράφεται από τις άστρικές έπιδράσεις.

Μπορούμε να φθάσουμε έτσι στο άνώτατο όριο ανάπτυξεως των δυνάμεων και έφαρμογής εκείνων που προειδοποιούνται από το πεπρωμένον.

"Αν προσθέσουμε τη μελέτη αυτή θα έχουμε το πλεονέκτημα σε κάθε καινούργιο χρόνο σε κάθε καινούργιο μήνα να είμαστε προικισμένοι (με τα συμπεράσματα των προηγούμενων μελετών μας) με όλα τα άπαραίτητα στοιχεία για να αξιοποιήσουμε τα εύνοϊκά στοιχεία κάθε στιγμής.

Θά είμαστε σε θέσι να καθορίσουμε τα γεγονότα που είναι άπαραίτητα στον πειραματιστή της άπόκρυφης έπιστήμης.

Τά ειδικά τυπικά της άπόκρυφης έπιστήμης μας δίνουν τις άπαραίτητες κατευθύνσεις.

4. Ό ρόλος των μαντικών συστημάτων.

Τά συστήματα είναι δύο ειδών. "Άλλα μόν στηρίζονται στην χρησιμοποίησι των ένορατικών ίκανοτήτων (ψυχομετρίας και διορατικότητας), άλλα δέ είναι καθαρως

άφαιρετικής μορφής, συμπερασματικά (χειρομαντία, φυσιογνωμική).

Ἡ ένορατική μέθοδος άρμόζει άποκλειστικά στά δντα πού εΐναι προικισμένα με κάποια δύναμι μαντισμοδ, με κάποια έπίδρασι άστρική, τήν όποία μπουοϋν νά έξασκήσουν καί νά πειθαρχήσουν.

Ἡ άφαιρετική μέθοδος πού στηρίζεται πάνω στην παρατήρησι, πρέπει νά θεωρηθῆ σαν άλλη έφαρμογή τής άστρολογίας.

Οί χειρομάντεις καί οί φυσιογνωμιστές προσπαθοϋν νά διακρίνουν μέσα στη μορφολογική κατάστασι τς πλανητικές αντίστοιχες έπιδράσεις καί όταν τό κατορθώσουν συμπεραίνουν τς προδιαθέσεις καί τό πεπρωμένο τοϋ ύποκειμένου.

Ἦς πρός τήν χαρτομαντεία, πού προέρχεται από τό συμβολισμό τοϋ Ταρό, άποτελεΐ άνάμικτη μέθοδος, γιατί ἡ άφαίρεσι καί ἡ ένόρασι συνεργάζονται εΐς τό σημεΐο αυτό.

Ἡ γραφολογία ἢ ἡ χαρακτηρολογική έρμηνεία τής γραφῆς δέν άποτελεΐ μίαν άπόκρυφη έπιστήμη, αλλά μία όρθολογιστική σημειολογία.

Πλήν τών ύπηρεσιών πού προσφέρει ἡ μελέτη τής, εΐναι δυνατόν νά άποδώσει, έάν συνδυασθῆ με άλλες ιδέες καί κρίσεις.

Ἦ ρόλος εκάστης μεθόδου από αυτές πού αναφέραμε προηγουμένως φαίνεται καθαρά από τς δυνατότητες τής χρησιμοποίησεώς τής.

Δέν εΐναι πάντοτε εύκολο νά διαπιστώσουμε τς προδιαθέσεις κάποιου νά τόν βοηθήσουμε με τόν κώδικα τής χειρομαντίας, γιατί ἡ συγκατάθεσις κάποιου προϋποθέτει μίαν προκαταβολικήν άπαίτησι, πού μπουρεΐ νά φαίνεται παράξενη.

Ἐν τούτοις τό πρόσωπο προδίδει τό μυστικό του στό φυσιογνωμιστή χωρίς τό πρόσωπο πού έξετάζει νά μπουρη νά διαπιστώσει ότι άποτελεΐ άντικείμενο μελέτης. Πολύ περισσότερο ἡ γραφολογία έχει τήν δυνατότητα νά ά-

ναλύει μέ ὄλην τὴν ἄνεσί της δίχως τὴν παρουσία τοῦ ὑποκειμένου καὶ ἔτσι δίνει τὴν δυνατότητα νὰ γνωρίσουμε τὸ πρόσωπο πρὶν τὸ δοῦμε.

Ἡ μελέτη τῶν ἀφαιρετικῶν μαντικῶν ἐπιστημῶν ἀπαιτεῖ μία προκαταβολικὴ γνώσι τῆς κλασσικῆς ψυχολογίας, δηλαδὴ ἀπαιτεῖ τὰ τόσον πολλαπλᾶ στοιχεῖα τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος, ἀπαιτεῖ τὶς σχέσεις καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τους.

5. Μαγεία. —

Στὸ Δεύτερο Κεφάλαιο δώσαμε τὶς ἀπαραίτητες ἐξηγή-

Εἰκὼν 37

Ἄ Ο Κόσμος τὸ 22ο κλειδί τοῦ Ταῶ

σεις σχετικὰ μέ τὴν Μαγεία καὶ πιστεύουμε ὅτι ἀναπτύξαμε πολὺ καθαρὰ τὶς ὁδηγίες ποὺ ἀπαιτοῦνται σὲ κάθε ἀπόκρυφη ἐπιχείρησι.

Ἄς προσθέσουμε ὅτι ἡ πρωτοβουλία — αὐτὴ ἡ ἀλληγορικὰ προταθεῖσα πρωτοβουλία τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως τοῦ μουσμένου — ἀποτελεῖ τὸν οὐσιώδη ὄρο ἐπιτυχίας τῆς μαγικῆς πράξεως.

Ἄν ἀντιληφθῇ κανεῖς ἀπόλυτα τοὺς ὄρους τοῦ ἀπόκρυφου φαινομενισμοῦ, μπορεῖ νὰ στηριχθῇ στὰ ἀντίστοιχα σύμβολα καὶ στὰ πατροπαράδοτα δεδομένα γιὰ νὰ καταρτίσῃ ὁ ἴδιος τὸ τυπικὸ του καὶ νὰ ἐξοπλίσῃ τὸ ἐργαστήριό του καὶ νὰ ρυθμίσῃ τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐργασίας του.

Ἄφοῦ ὁ ἴδιος ἀποτελεῖ τὸν οὐσιώδη πράκτορα τοῦ πειράματος μπορεῖ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ καθορίσῃ τὴν προσεχῆ του προπαρασκευῆ (ὅπως περιγράφεται στὸ Κεφ. 9) καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πνευματικὴ του ἐξάσκησι (τὸν ὑπνωτισμὸ, τὴν ὑποβολή, τὴν τηλεψυχικὴ κ.λπ.) ποὺ ἔχουν ἐξαιρετικὴ σημασία.

Πρὶν ἀπ' ὅλα εἶναι ἀπαραίτητος μία φυσικὴ καὶ πνευματικὴ ἰσορροπία, μία φυσιολογικὴ ἀνάπτυξι τῆς θελήσεως καὶ μία ἀπόλυτη ἐκούσια αὐτοκυριαρχία πάνω σὲ τὶς παρορμήσεις.

Οἱ σταθμοὶ αὐτοὶ ἀπαιτοῦν πολλὰς φορές χρόνον, ἀλλὰ ἡ καθημερινὴ ἐξάσκησι ὅπωςδὴποτε ἐπιτυχάνει καλύτερα ἀποτελέσματα.

6. Ἡ πρώτη ἀρχή. — Ὅποιος ἐμπνέεται ζωηρὰ ἀπὸ τὸν ἀποκρυφισμὸ καὶ νοιώθει ἕνα ἀκαταμάχητο θέλητρο μπορεῖ ἐκ τῶν προτέρων νὰ εἶναι βέβαιος γιὰ τὶς ἐφαρμογές του, ἂν ἐπιδοθῇ μὲ μέθοδο καὶ σύνεσι.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐπόμενη ὑπόδειξι συμπεραίνεται ἀπὸ τὸ πρῶτο Κεφ., ἐν τούτοις θὰ τὴν διαπιστώσουμε καὶ πάλι :

Τὸ πρῶτο θέμα πάνω στὸ ζήτημα τῆς μύσεως ἀποτελεῖ ἡ μελέτη τῆς ἀπόκρυφης θεωρίας μὲ ἡρεμὴ σκέψι, σὲ μικρὰς δόσεις μὲ τὴν παρεμβολὴν διαλειμμάτων 1 1)2 ἢ 1)2 ὥρας εἰς τὴν μελέτην ἐκείνων ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν. Πρέπει νὰ σημειώσουμε τὶς ἰδέες, τὶς ἔννοιες, τὶς ἐμπνεύσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ κομάτι ποὺ διαβάσαμε. Αὐτὸ τὸ στάδιο θὰ τερματισθῇ μὲ μία φυσικὴ ἄσκησι.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

	Σελίς
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ	
<i>Οι απόκρυφες δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου</i>	7-25
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ	
<i>Ὁ Παγκόσμιος Ἀποκρυφισμός.</i>	26-34
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ	
<i>Ἡ ἀόρατη σχέσις</i>	35-37
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ	
<i>Ἡ Εὐπάθεια</i>	55-65
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ	
<i>Μαγνητισμοί, Ἀντιδράσεις καὶ Ἐλξεις.</i>	66-77
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ	
<i>Οἱ Προνομιακῆς Καταστάσεις</i>	78-87
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΟ	
<i>Ὁ Ἐνδιάμεσος τῶν Δυνάμεων</i>	87-95
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟ	
<i>Ἡ Μαγικὴ Ἀσκησις.</i>	96-103
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ	
<i>Ὁ Συμβολικὸς τροχὸς τῆς ἐξελέξεως.</i>	104-114

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Οι Ἐπιτεύξεις, 115-143

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Ἀντιστάσεις, καταπιέσεις καὶ παθητικότητα. 144-152

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Τὸ Μυστήριον τοῦ Θανάτου. 152-167

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Μεταμορφώσεις καὶ Ἀναμίξεις. 168-174

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ὁ Διάβολος ἢ ἡ Ἀπόκρυφη δύναμις τοῦ Κακοῦ. 175-177

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

Ἀτυχίες καὶ Καταστροφές

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟΝ

Οἱ Πλανητικὲς ἐπιδράσεις καὶ τὰ Φυλακτά. 187-214

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΩΟΝ

Ἡ Μαύρη Μαγεία 214-221

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Ἡ Ἀπόκρυφη Ἱατρικὴ 222-228

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ

*Ἡ Σύγχρονη Ἐπιστήμη καὶ τὰ Φαινόμενα
τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ* 229-259

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

259

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

260

Ἡ μελέτη τοῦ ἀποκρυφισμοῦ εἶναι επικίνδυνη ;

Ἡ πνευματικὴ Ὑγιεινή.

Ὁ ρόλος τῆς Ἀστρολογίας.

Ὁ ρόλος τῶν μαντικῶν συστημάτων.

Ἡ Μαγεία

Ἡ πρώτη ἀρχή

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

261-267

